Sophie

KINSELLA

Fata fantomă

CHIC

POLIROM

Colecția

„Încercați numai să vă imaginați: o poveste cu o fantomă care adoră jazzul, bîrfa și comentează în permanență, cu o mirare inocentă și o ironie fină, lumea de azi! Sophie Kinsella este, într-adevăr, o maestră a comediei cu această încîntătoare aventură într-una dintre cele mai incitante metropole ale lumii."

Publishers Weekly

Fata fantomă este o poveste romantică, plină de umor, care propune o viziune aparte asupra lumii tensionate din ziua de azi, lăsîndu-se condusă de o voce deosebit de ironică – și de intrigată – a trecutului."

Daily Mail

„O farsă incredibil de amuzantă, cu un final formidabil."

Cosmopolitan

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-1567-4

www.polirom.ro

Pe copertă: ilustrație de Radu Răileanu

Colecția CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Sophie Kinsella, *Twenties Girl*

Copyright © Sophie Kinsella, 2009
All rights reserved
© 2009 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4 ; P.O. BOX 266, 700506
București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37 ;
P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KINSELLA, SOPHIE

Fata fantomă / Sophie Kinsella; trad. de Vali Florescu. –
Iași: Polirom, 2009

ISBN 978-973-46-1567-4

I. Florescu, Vali (trad.)

621.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

Sophie
KINSELLA

Fata fantomă

Traducere din limba engleză
și note de Vali Florescu

POLIROM
2009

fblondi

Sophie Kinsella a studiat științele politice, filozofia și economia la Oxford. A lucrat ca ziaristă specializată pe probleme financiare. Romanele care o au drept personaj principal pe Rebecca Bloomwood, o shopaholică înrăită, au cunoscut un succes imens și au fost traduse în peste treizeci de limbi. Din această celebră serie, la Editura Polirom au apărut pînă acum *Mă dau în vînt după cumpărături* (2000; Polirom, 2004, 2006), *Goana după cumpărături la New York* (2001; Polirom, 2005, 2007), *La cumpărături în rochie de mireasă* (2002; Polirom, 2005, 2006) și *La cumpărături cu sora mea* (2004; Polirom, 2006). În ultimii ani, galeria îndrăgitelor sale eroine s-a îmbogățit cu năstrușnica Emma Corrigan din *Poți să ții un secret?* (2003; Polirom, 2006), cu ambițioasa Samantha Sweeting din *Supermenajera* (2005; Polirom, 2007), cu minunata Lexi Smart din romanul *Îți amintești de mine?* (2008, Polirom 2008), care își redescoperă dragostea după o perioadă de amnezie (la propriu!), și, mai nou, cu Lara Lington în *Fata fantomă*, cea mai recentă carte a autoarei, în care ne vom bucura de același amestec savuros de farmec, umor și optimism care au făcut din Sophie Kinsella „maestra de necontestat a genului *chick lit*" (*The New York Post*).

Lara Lington a avut întotdeauna o imaginație debordantă, dar iată că, dintr-odată, imaginația asta a ei a cam început să-și facă de cap! Femeile tinere, obișnuite, la vreo douăzeci și ceva de ani, care încearcă să-și vadă de viața lor, să-și facă o carieră, nu sînt vizitate de fantome, nu? Și totuși, se pare că spiritul străbătușii Sadie, neliniștit, și-a găsit o formă de manifestare în lume și e hotărît să rămînă prin preajma Larei, pînă cînd aceasta îi va îndeplini dorințele. Cumva, ajutîndu-și străbătușa în vînătorea ei de comori, Lara descoperă că propria ei viață a devenit interesantă și romantică. Rămîne să vedem care e, pînă la urmă, sensul acestei fantastice întîlniri...

c776957

Pentru Susan Kamil,

al cărei comentariu, din urmă cu cîţiva ani,
mi-a servit drept sursă de inspiraţie:
„Ar trebui să scrii şi o poveste cu fantome
într-o bună zi".

Unu

Cînd îţi minţi părinţii, o faci pentru că trebuie, ca să-i *protejezi*. E pentru binele lor. Să luăm, de pildă, cazul părinţilor mei. Dacă ar şti adevărul gol-goluţ despre finanţele mele/viaţa mea sentimentală/starea ţevilor din casa mea/amenzile de la primărie, ar face infarct pe loc şi simultan, iar doctorul ar zice: „Le-a dat cineva vreo veste şoc?" şi ar fi doar vina mea. Prin urmare, se află în apartamentul meu de aproximativ zece minute şi le-am spus deja următoarele minciuni:

1. L&N Executive Search va începe să aibă profit în curînd, sînt sigură de asta.
2. Natalie e o parteneră de afaceri fantastică şi a fost o idee ultrainspirată să-mi dau demisia de la fostul meu job şi să ne facem împreună firmă de *headhunting*[1].
3. Sigur că nu trăiesc doar cu pizza, iaurt cu cireşe negre şi votcă.
4. Da, ştiu despre dobînzile la tichetele de parcare neplătite.
5. Da, m-am uitat la DVD-ul despre Charles Dickens pe care mi l-au făcut cadou de Crăciun,

1. Aproximativ „recrutare personal de top", activitatea de căutare de noi angajaţi, cu precădere pentru funcţii de conducere.

a fost super, mai ales tipa aia cu bonetă. Da, Peggotty. La ea mă refeream.
6. Chiar *aveam de gînd* să-mi cumpăr un detector de fum în weekend, ce coincidenţă c-au adus şi ei vorba de asta.
7. Da, o să fie frumos să ne vedem iar cu toată familia.

Şapte minciuni. Asta fără cele despre vestimentaţia mamei mele. Şi nici măcar n-am atins Subiectul.

Cînd ies din dormitor în rochie neagră, dată în viteză cu rimel, o văd pe mama uitîndu-se la factura mea telefonică de pe poliţa şemineului, cu termenul de plată depăşit.

— Nu-ţi face probleme, zic grăbită. O să mă ocup şi de ea.

— Dacă n-o faci, zice mama, o să-ţi taie telefonul şi o să dureze o veşnicie pînă o să ţi-l instaleze la loc, şi semnalul de mobil e foarte prost în zona asta. Dacă ai vreo urgenţă? Ce faci?

Pe frunte îi apar cute de îngrijorare. Pare convinsă că toate astea sînt de-a dreptul iminente, de parcă în dormitor se află o femeie care ţipă în chinurile facerii şi puhoaiele inundaţiilor mai au puţin şi năvălesc pe fereastră, şi cum o să contactăm noi elicopterul? *Cum?*

— Păi... Nu m-am gîndit la asta. Mamă, o să achit factura. Pe cuvînt.

Mama a fost mereu genul care-şi face griji. Îşi ia zîmbetul ăsta încordat şi privirea distantă şi înspăimîntată şi pur şi simplu îţi dai seama că în mintea ei se derulează cine ştie ce scenariu apocaliptic. Aşa am văzut-o la festivitate în ultima mea zi de şcoală şi dup-aia mi-a mărturisit c-a obsevat un candelabru atîrnat de un fir care părea cam şubred şi a devenit obsedată de ce

s-ar fi putut întîmpla dacă pica drept în capetele fetelor şi se făcea bucăţele.

Acum îşi îndreaptă taiorul negru cu umerî înalţi, burduşiţi cu pernuţe, şi nasturi metalici ciudaţi, care o înghite cu totul. Îmi amintesc de el vag, de acum vreo zece ani, cînd o apucase să se ducă la interviuri pentru job şi a trebuit s-o învăţ toate noţiunile de bază ale computerului, de pildă cum să folosească un mouse. Pînă la urmă, s-a angajat la o fundaţie de binefacere pentru copii, la care, slavă Domnului, nu e obligată să se îmbrace formal.

Nimănui din familia mea nu-i stă prea bine în negru. Tata poartă un costum făcut dintr-un material negru insipid, care nu-l avantajează deloc. Însă e destul de chipeş, nu la modul ostentativ, dar are o constituţie de invidiat. Are părul şaten şi ondulat, în vreme ce al mamei e blond şi ondulat, ca al meu. Amîndoi arată foarte bine cînd sînt relaxaţi, pe terenul lor – să zicem, cînd sîntem cu toţii în Cornwall, în barca veche şi şubredă a tatei, îmbrăcaţi în polar şi mîncînd pateuri. Sau cînd cîntă amîndoi în orchestra locală de amatori, locul în care s-au şi cunoscut. Dar azi sînt amîndoi încordaţi ca un arc.

— Zi, eşti gata? Mama se uită la tălpile mele, acoperite doar de dresuri. Unde-ţi sînt pantofii, draga mea?

Mă las să cad pe canapea.

— Chiar *trebuie* să vin şi eu?

— Lara! zice mama, cu reproş. Era străbunica ta. Avea 105 ani, ştii bine.

Mi-a spus că străbunica mea avea 105 ani de vreo 105 ori. Asta clar din cauză că e cam tot ce ştie despre ea.

— Şi ce? Nici n-am cunoscut-o. Nici unul dintre noi n-a cunoscut-o. E o prostie. De ce trebuie să

tragem de noi să mergem la Potters Bar pentru nu ştiu ce babă prăpădită pe care nici măcar n-am văzut-o vreodată?

Bag capul între umeri, simţindu-mă mai mult ca o fetiţă de trei ani decît ca o tînără matură, de douăzeci şi şapte de ani, care are propria afacere.

— Unchiul Bill şi ceilalţi se duc, spune tata. Şi, dacă ei pot să facă efortul ăsta...

— E un eveniment în cadrul familiei! punctează şi mama cu elan.

Ridic şi mai tare din umeri. Am alergie la evenimentele de familie. Uneori, mă gîndesc că ne-ar fi fost mai bine dac-am fi fost seminţe de păpădie – fără familie, fără istorie, plutind pur şi simplu în lume, fiecare pe puful lui.

— N-o să dureze mult, mă linguşeşte mama.

— Ba da. Mă uit în gol la covor. Şi toată lumea o să mă întrebe... diverse.

— Ba nimeni n-o să te întrebe nimic! sare mama imediat, cerîndu-i ajutor tatei din priviri. Nimeni n-o să pomenească de... diverse.

Se lasă tăcerea. Subiectul pluteşte în aer. E ca şi cum am face toţi trei eforturi să-l ignorăm. În cele din urmă, cel care ia taurul de coarne e tata.

— Deci! Că veni vorba de... diverse. Şovăie. În general, eşti... bine, da?

O văd pe mama ascultînd cu urechile ciulite la maximum, deşi se face că e ocupată să se pieptene.

— Ei, ce să zic, spun după o pauză. Sînt bine. Adică, nu poate să-mi ceară nimeni să mă port ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic...

— Nu, sigur că nu! se repliază tata imediat. Apoi face o nouă încercare. Dar, ca stare de spirit generală, eşti... OK, da?

Încuviinţez cu o mişcare a capului.

— Bine! spune mama, vizibil ușurată. Știam eu c-o să reușești să treci peste... diverse.

Ai mei nu mai zic „Josh" cu voce tare, din cauza felului în care începeam să plîng cu suspine ori de cîte ori îi auzeam numele. O vreme, mama s-a referit la el ca la „Cel al cărui nume nu trebuie rostit". Acum, e doar „Diverse".

— Și n-ai mai... luat legătura cu el?

Tata se uită oriunde în altă parte decît la mine, iar mama pare total absorbită de geanta ei.

Ăsta-i un alt eufemism. Ce vrea să spună de fapt e „L-ai mai bombardat cu SMS-uri din alea obsedate?".

— Nu, zic îmbujorată. N-am mai luat legătura cu el, OK?

E atît de urît din partea lui să aducă vorba de asta. Adevărul e că toată povestea a fost mult exagerată. Nu i-am trimis lui Josh decît cîteva SMS-uri. Trei pe zi, cel mult. Abia dacă i-am scris. Și nu erau deloc obsedate. Eram doar sinceră și deschisă, atitudine pe care, apropo, cică *ar trebui* s-o ai într-o relație.

Vreau să spun că nu poți să-ți închizi robinetul sentimentelor doar pentru că așa a făcut celălalt, nu? Nu poți să spui „Ce bine! Deci planul tău e să nu ne mai vedem niciodată, să nu mai facem dragoste niciodată și nici să nu mai comunicăm în vreun fel. E o idee super, Josh, de ce nu m-oi fi gîndit eu la asta pînă acum?".

Așa că scrii și tu un text în care spui ce-i în sufletul tău, pur și simplu pentru că vrei să-ți împărtășești sentimentele, și, o clipă mai tîrziu, fostul tău prieten își schimbă numărul de telefon și le spune părinților tăi. Ce trădător nenorocit.

— Lara, știu că ai fost foarte rănită și că a fost o perioadă dureroasă pentru tine. Tata își drege vocea. Dar au trecut deja aproape două

luni. Trebuie să mergi mai departe, draga mea. Să te întîlnești cu alți tineri... să ieși în oraș și să te distrezi...

O, Doamne, nu mai pot să suport o nouă predică a tatei despre hoardele de bărbați care sînt gata să cadă la picioarele unei superbități ca mine. În primul rînd, pentru că, știe toată lumea asta, nu mai sînt alți bărbați pe lume. Iar o fată de unu cincizeci și opt, cu nasul cîrn și care n-a mai stat la soare de-un secol nu e tocmai o superbitate.

Da, mă rog. Știu că sînt și zile cînd arăt destul de bine. Am o față în formă de inimă, ochi verzi imenși și cîțiva pistrui pe nas. Și, în plus, am o gură minusculă cu buze bosumflate, pe care n-o mai are nimeni din familia mea. Dar credeți-mă pe cuvînt, nu sînt un top model.

— Voi așa ați făcut atunci, în Polzeath, cînd v-ați certat și era să vă despărțiți? V-ați întîlnit cu alții?

Nu mă pot abține să le-o arunc în față, deși e un subiect arhirăsuflat. Tata oftează și schimbă o privire cu mama.

— N-ar fi trebuit să-i spunem niciodată, murmură ea, frecîndu-se pe frunte. N-ar fi trebuit să pomenim *niciodată* de asta...

— Fiindcă, dacă ați fi făcut-o, continui eu inexorabil, nu v-ați mai fi împăcat niciodată, așa-i? Tata n-ar mai fi zis niciodată că e arcușul viorii tale și nici nu v-ați mai fi căsătorit vreodată.

Replica asta cu arcușul și vioara a devenit un mit din folclorul familiei. Am auzit povestea de un milion de ori. Tata ajunsese acasă la mama, transpirat fleașcă pentru că venise cu bicicleta, iar ea plînsese, dar îi spusese că e răcită, și s-au împăcat, și bunica le-a dat ceai și prăjituri din aluat fraged. (Nu știu ce relevanță are aluatul fraged în treaba asta, dar e pomenit de fiecare dată.)

— Lara, draga mea, oftează mama. În cazul nostru a fost cu totul altceva, eram împreună de trei ani, eram logodîţi...

— Ştiu! zic în defensivă. Ştiu că a fost altceva. Tot ce vreau eu să spun e că, uneori, oamenii se mai și împacă. Se mai *întîmplă* cîteodată.

Se lasă tăcerea.

— Lara, întotdeauna ai fost o fire foarte romantică... începe tata.

— Ba nu sînt deloc romantică! exclam, de parcă m-ar fi jignit de moarte.

Mă uit în gol cu privirea aplecată, trecîndu-mi degetul de la picior peste puful covorului, dar îi văd cu coada ochiului pe mama şi pe tata îndemnîndu-se vehement din priviri, care să-mi răspundă. Mama clatină din cap şi arată spre tata, de parcă i-ar spune „Zi tu!"

— Atunci cînd te desparţi de cineva, începe tata ambalat şi stîngaci, e uşor să te uiţi în urmă şi să te gîndeşti că viaţa ar fi perfectă dacă v-aţi împăca. Dar...

O să-mi spună cum că viaţa e precum o scară rulantă. Trebuie să-l opresc rapid.

— Tată. Ascultă-mă, te rog. Reuşesc, nici eu nu ştiu cum, să-mi iau unul dintre tonurile mele cele mai calme. Nu m-ai înţeles bine. Nu vreau să mă împac cu Josh. Încerc să o spun ca și cum ar fi o idee total ridicolă. Nu de-asta i-am dat SMS-urile alea. Voiam doar *să pun punct.* Gîndeşte-te şi tu, m-a părăsit fără nici un avertisment, fără să-mi spună nimic, fără nici o discuţie. Nu am primit nici un răspuns. E ca o... chestie neterminată. E ca şi cum ai citi un roman de Agatha Christie şi n-ai afla niciodată cine a fost criminalul!

Aşa. *Acum* o să înţeleagă.

— Bine, face tata într-un sfîrşit. Îţi înţeleg frustrarea...

— Asta-i tot ce-am vrut, zic cît pot de convingător. Să pricep ce-a fost în mintea lui Josh. Să vorbim despre ce s-a întîmplat. Să comunicăm ca două fiinţe omeneşti civilizate.

Şi să mă împac cu el, adaugă mintea mea, ca o săgeată tăcută ce loveşte drept la ţintă. *Fiindcă eu ştiu că Josh încă mă iubeşte, chiar dacă sînt singura care-o ştie.*

Dar n-are nici un rost să le spun asta părinţilor mei. N-ar pricepe-o în veci. Şi cum ar putea s-o priceapă? N-au nici cel mai mic habar ce cuplu de vis eram eu şi Josh; cît de tare ne potriveam. Ei nu înţeleg că e limpede că a luat o decizie la nervi, în pripă, aşa cum fac de obicei numai puştanii, bazîndu-se pe un motiv probabil inexistent, şi că, dacă aş putea pur şi simplu *să vorbesc* cu el, sînt sigură că am reuşi să lămurim toate lucrurile şi am fi din nou împreună.

Cîteodată mă simt mult mai avansată în gîndire ca părinţii mei, cam cum trebuie să se fi simţit Einstein cînd prietenii lui îi spuneau întruna: „Ascultă-ne pe noi, Albert, universul e liniar", în vreme ce el se gîndea: „Ştiu că e curbat. O să vă demonstrez într-o zi".

Tata şi mama comunică iar pe şest, vorbind pe muteşte. Ar trebui să le dau o mînă de ajutor.

— În orice caz, să nu vă faceţi griji pentru mine, zic iute. Fiindcă am lăsat toate astea în urmă. Mă rog, OK, poate nu chiar *de tot*, mă repliez cînd le văd feţele sceptice, dar măcar am acceptat că Josh nu vrea să-mi vorbească. Am înţeles că asta e, n-a fost să fie. Am aflat foarte multe despre mine şi... mă aflu într-un moment bun din viaţa mea. Serios.

Le trag un zîmbet larg şi rămîn cu el lipit pe faţă. Mă simt de parcă tocmai aş rosti cine ştie ce incantaţii magice ale unei secte demente. Ar

trebui să fiu îmbrăcată într-o mantie largă şi să bat la tamburină.

Hare hare... Am lăsat totul în urmă... hare hare... sînt într-un moment bun al vieţii mele...

Tata şi mama schimbă priviri între ei. N-am nici cea mai mică idee dacă mă cred sau nu, dar măcar am făcut în aşa fel încît să trecem mai repede peste conversaţia asta pe care nu se pot abţine să n-o deschidă.

— Aşa te vreau, fata mea! spune tata, care pare uşurat. Bravo, Lara, ştiam eu c-o să reuşeşti. Mai ales că ai povestea asta cu Natalie la care să te concentrezi şi care, din cîte înţeleg, merge foarte bine...

Zîmbetul meu seamănă şi mai tare cu al unei sectante.

— Categoric!

Hare hare... afacerea îmi merge bine... hare hare... nu e cîtuşi de puţin un dezastru...

— Îmi pare atît de bine c-ai depăşit situaţia asta. Mama vine la mine şi mă sărută pe creştet. Ar cam trebui să plecăm. Hai, fuguţa, pune-ţi nişte pantofi negri!

Fără prea mare chef, mă ridic în picioare şi mă tîrăsc în dormitor. E o sîmbătă frumoasă şi însorită. Iar eu o să mi-o petrec la un eveniment de familie, legat de o băbătie răposată la 105 ani. Cîteodată, viaţa e pur şi simplu oribilă.

Cînd oprim în mica parcare anostă de la Potters Bar Funeral Centre, observ în faţa unei uşi laterale un grup de oameni. Apoi zăresc strălufgerarea luminoasă a unei camere de filmat şi un microfon pufos balansîndu-se peste creştetele lor.

— Ce se întîmplă? Mă uit curioasă pe geamul maşinii. O fi ceva legat de unchiul Bill?

— Probabil, încuviinţează tata.

— Cred că face cineva un documentar despre el, intervine şi mama. Parcă mi-a zis Trudy ceva despre asta. Pentru cartea lui.

Asta se întîmplă cînd eşti rudă cu cineva celebru. Te obişnuieşti să vezi camere de filmat peste tot. Şi ca lumea să-ţi zică, imediat după ce te prezinţi: „Lington? Ha ha, ai vreo legătură cu Lingtons Coffee?" şi să le cadă faţa cînd le spui „Da"

Unchiul Bill este chiar *acel* Bill Lington, care a fondat Lingtons Coffee de la zero la vîrsta de douăzeci şi şase de ani şi a făcut din ea un imperiu de cafenele, la nivel mondial. Chipul lui apare pe fiecare ceaşcă de cafea, ceea ce-l face mai celebru chiar decît Beatleşii sau aşa ceva. Dacă-l vezi, îl recunoşti imediat. Şi acum e şi mai cunoscut decît înainte, fiindcă luna trecută i-a apărut autobiografia, *Doi bănuţi*, care e un bestseller. Se pare că Pierce Brosnan o să-i joace rolul în film.

Fireşte că am citit-o din scoarţă-n scoarţă. Povesteşte cum, atunci cînd nu mai avea decît douăzeci de pence, şi-a cumpărat o cafea care era atît de groaznică la gust, că i-a venit ideea să-şi facă propria lui cafenea. Aşa că a deschis una, apoi a lansat un lanţ întreg şi acum se pare că lumea întreagă îi aparţine. E poreclit „Alchimistul" şi, potrivit unui articol de anul trecut, toată lumea afacerilor ar dori să afle secretele succesului său.

De-asta a şi început să ţină seminare cu titlul „Doi bănuţi". Acum cîteva luni, m-am dus fără să spun nimănui la unul. Doar aşa, poate aflam nişte ponturi despre cum să conduci o afacere aflată la început. Erau două sute de persoane, care-i sorbeau pur şi simplu cuvintele, iar la sfîrşit a trebuit să ridicăm doi bănuţi în aer şi să zicem „Ăsta e începutul". A fost o chestie destul

de jenantă şi de prost gust, dar toţi cei din jurul meu păreau de-a dreptul loviţi de inspiraţie. Eu, una, am ascultat cu urechile ciulite tot ce-a zis şi încă n-am aflat cum a făcut.

Adică, avea douăzeci şi şase de ani cînd a cîştigat primul milion. Douăzeci şi şase! Pur şi simplu a pornit o afacere, care a avut succes pe loc. În vreme ce eu am început o afacere în urmă cu şase luni şi tot ce ştiu sigur e că am devenit pe loc nebună de legat.

— Poate că, într-o zi, tu şi Natalie o să scrieţi o carte despre afacerea voastră! zice mama, de parcă mi-ar putea citi gîndurile.

— Mai e un pic şi-o să cuceriţi lumea! îi ţine isonul şi tata, din tot sufletul.

— Ia uite, o veveriţă! arăt eu iute pe geam.

Părinţii mei m-au sprijinit atît de tare cu afacerea, că *nu le pot spune* adevărul. Aşa că, ori de cîte ori aduc vorba de ea, schimb rapid subiectul.

Dac-ar fi să fiu sinceră pînă la capăt, ar trebui să spun că mama nu m-a susţinut *chiar* din prima clipă. De fapt, s-ar putea spune că, prima oară cînd le-am spus că vreau să renunţ la slujba mea din marketing şi să-mi investesc toate economiile ca să-mi întemeiez propria companie de *headhunting*, fără să am nici cea mai mică experienţă în domeniu şi fără să ştiu nimic despre asta, a făcut o criză de nervi.

Dar s-a calmat cînd i-am explicat că mă asociez cu Natalie, cea mai bună prietenă a mea. Şi că Natalie e expertă în *headhunting* şi la început ea o să fie cea care se ocupă de afacere, în vreme ce eu o să am grijă de partea administrativă şi de marketing şi o să învăţ tot ce trebuie să ştiu despre *headhunting*. Şi că avem deja cîteva contracte gata de semnat şi o să rambursăm creditul luat de la bancă în foarte scurt timp.

Părea un plan genial. Chiar *era* un plan genial. Pînă cu o lună în urmă, cînd Natalie a plecat în vacanță, s-a îndrăgostît de un tip pe care l-a întîlnit pe o plajă din Goa și o săptămînă mai tîrziu mi-a trimis un SMS în care zicea că nu știe exact cînd se întoarce, dar că am în computer toate detaliile și că o să mă descurc și că se face un surf minunat acolo, ar trebui să vin și eu într-o vizită, pupici Natalie xxxxx.

Nu mai fac în viața mea afaceri cu Natalie. Cît oi trăi.

— E oprit sau nu? Mama apasă agitată pe tastele mobilului. Nu vreau să înceapă să-mi sune în timpul slujbei.

— Dă să mă uit. Tata parchează, oprește motorul și ia telefonul. Cred c-ar trebui să-l pui pe „silențios".

— Nu! sare mama alarmată. Vreau să fie stins! Poate nu merge bine pe silențios!

— Atunci poftim. Tata apasă pe butonul lateral. L-am oprit de tot.

I-l întinde mamei, care îl fixează stresată.

— Și dacă pornește cumva singur, la mine în geantă? Ne privește implorator. Știți ce spun, a pățit-o și Mary de la clubul nautîc. *A pornit singur* la ea în geantă și a început să sune, în timp ce ea își exercita datoria de jurat. I-au zis că probabil l-a lovit ea cumva, că l-a atins cine știe cum...

Vocea îi devine stridentă și precipitată. În momentul ăsta, sora mea Tonya și-ar pierde răbdarea și s-ar răsti la ea: „Nu vorbi prostii, mamă, sigur că n-o să pornească singur!".

— Mamă. I-l iau cu blîndețe. Ce-ar fi să-l *lăsăm* în mașină?

— Da, spune ea, un pic mai destinsă. Da, e o idee bună. O să-l pun în torpedou.

Arunc o privire spre tata, care-mi surîde vag. Biata mama. Ce obositor trebuie să fie să te agiţi atîta pentru nişte chestii absolut ridicole. Are mare nevoie să-i spună cineva ce e important şi ce nu.

Cînd ne apropiem de centrul de pompe funebre, aud în jur glasul tărăgănat şi atît de cunoscut al unchiului Bill şi, aşa cum mă aşteptam, în timp ce ne croim drum prin mica mulţime, îl văd, în geaca lui de piele, cu bronzul lui permanent şi părul tineresc. Toată lumea ştie că unchiul Bill e obsedat de părul lui. E des, i se revarsă bogat şi e negru ca pana corbului, iar dacă vreun ziar sugerează că şi-l vopseşte, îi ameninţă că-i dă în judecată.

— Familia e lucrul cel mai important, îi spune unui reporter în blugi. Familia e stînca pe care stăm cu toţii. Dacă trebuie să-mi dau peste cap programul pentru o înmormîntare, asta e.

Văd cum mulţimea e străbătută de un val de admiraţie. O fată, care are în mînă un pahar de Lingtons, pare că nu mai are aer şi îi şopteşte întruna prietenei ei: „E chiar el!".

— Dacă am putea să punem punct aici deocamdată... Unul dintre asistenţii unchiului Bill se apropie de cameraman. Bill trebuie să intre la slujbă. Mulţumim, oameni buni. Doar cîteva autografe, atît... adaugă către mulţime.

Aşteptăm răbdători într-o parte pînă cînd unchiul Bill semnează toate paharele de cafea şi broşurile firmei de pompe funebre cu o cariocă Sharpie, în timp ce camera îl filmează. Apoi, în cele din urmă, lumea se risipeşte, iar unchiul Bill se îndreaptă spre noi.

— Bună, Michael. Mă bucur să te văd. Îi strînge mîna tatei, apoi se întoarce imediat spre un asistent. L-ai prins pe Steve la telefon?

— Poftim.

Asistentul îi întinde grăbit un mobil.

— Bună, Bill! Tata e întotdeauna cît se poate de politicos cu unchiul Bill. Nu ne-am mai văzut de mult. Ce mai faci? Felicitări pentru carte.

— Mulţumim pentru exemplarul cu dedicaţie! intervine şi mama veselă.

Bill dă scurt din cap în direcţia noastră, după care vorbeşte în telefon:

— Steve, ţi-am primit e-mailul.

Mama şi tata au un schimb de priviri. E limpede, cam aici se va opri marea conversaţie familială.

— Hai să aflăm unde trebuie să mergem, murmură mama către tata. Lara, vii?

— Mai rămîn puţin aici, zic, sub un impuls de moment. Ne vedem înăuntru!

Aştept pînă cînd părinţii mei dispar, apoi mă dau mai aproape de unchiul Bill. Mi-a venit o idee dementă. La seminarul lui, unchiul Bill a zis că secretul succesului unui liber-întreprinzător e să înşface din mers orice oportunitate. Ei bine, eu sînt o liber-întreprinzătoare, nu-i aşa? Iar asta e o oportunitate, corect?

Aştept pînă cînd pare că a terminat de vorbit, după care spun şovăitoare:

— Bună, unchiule Bill. Pot să-ţi vorbesc o clipă?

— Stai. Ridică o mînă şi-şi duce Blackberry-ul la ureche. Salut, Paulo. Care-i treaba?

Întoarce privirea spre mine şi-mi face semn din ochi, ceea ce deduc că e un îndemn să spun ce am de spus.

— Ştii că sînt *headhunter* acum? Rîd stresată. Mi-am făcut o firmă cu o prietenă. Se numeşte L&N Executive Recruitment. Pot să-ţi spun despre afacerea noastră?

Unchiul Bill se încruntă la mine gînditor preţ de o clîpă, apoi spune:

— Stai puţin, Paulo.

Mamă! Şi-a lăsat interlocutorul să aştepte la telefon! Pentru mine!

— Specializarea noastră constă în a găsi persoane motivate şi cu calificări înalte, pentru poziţii de management de top, zic, încercînd să nu mă pierd în amănunte. Mă întrebam dacă aş putea oare să iau legătura cu cineva de la departamentul tău de resurse umane, să-i explic ce servicii oferim, poate chiar să facem un parteneriat...

— Lara. Unchiul Bill ridică o mînă, pentru a mă opri. Ce-ai zice dacă te-aş pune în legătură cu directoarea mea de la resurse umane şi i-aş spune: „Ea e nepoata mea, hai să-i dăm o şansă?".

Simt o explozie de încintare. Îmi vine să cînt *Aleluia*. Am riscat şi mi-a ieşit!

— Aş zice mulţumesc foarte mult, unchiule Bill! îngaim, făcînd eforturi să rămîn calmă. Aş face tot posibilul să nu te dezamăgesc, aş lucra zi-lumină, şapte zile pe săptămînă, ţi-aş fi extrem de recunoscătoare...

— Nu, mă întrerupe el. N-ai face asta. Nu te-ai respecta...

— P... poftim?

Amuţesc, bulversată.

— Îţi spun nu. Îmi trage un zîmbet de un alb orbitor. Îţi fac o favoare, Lara. O să te simţi mult mai bine dacă te descurci singură. O să simţi că *ai cîştigat prin munca ta.*

— Aha. Înghit în sec şi mă arde faţa de umilinţă. Adică da, *vreau* să cîştig prin munca mea. *Vreau* să muncesc din greu. Doar că m-am gîndit că poate...

— Lara, dacă eu am ajuns unde sînt azi de la doi bănuţi, poţi şi tu. Se uită o clipă în ochii mei. Crede în tine. Crede în visul tău. Poftim.

O, nu. Te rog, nu. A băgat mîna în buzunar şi acum îmi întinde două monede de zece pence.

— Uite cei doi bănuți ai tăi. Îmi aruncă o privire adîncă și sinceră, așa cum face și în reclama TV. Închide ochii, Lara. Simte-o. Crede-o. Spune: „Ăsta e începutul meu".

— Ăsta e începutul meu, murmur, crîmpoțită toată. Mersi.

Unchiul Bill încuviințează, apoi revine la telefon.

— Paulo. Scuze.

Mă îndepărtez, roșie la față de jenă. Am profitat de oportunități de n-am mai putut. Mi-au ieșit pe nas contactele. Tot ce vreau e să scap mai repede de înmormîntarea asta idioată și să mă duc acasă.

Înconjor clădirea și intru pe ușile de sticlă ale firmei de pompe funebre și mă trezesc într-un foaier cu scaune tapițate și postere cu porumbei, unde e liniște și pace. Nu e nimeni în preajmă, nici măcar la biroul de la recepție.

Deodată, mi se pare că aud pe cineva care cîntă, în spatele unei uși de lemn deschis la culoare. Fir-ar să fie. A început deja. O ratez. Deschid grăbită ușa și, așa cum mă așteptam, dau peste șiruri de băncuțe pline cu oameni. Încăperea e atît de ticsită încît, în clipa cînd intru, cei care stau în spate trebuie să se dea într-o parte să-mi facă loc; mă străduiesc să-mi găsesc puțin spațiu, chinuindu-mă să nu deranjez.

Cînd mă uit în jur, după mama și tata, sînt copleșită de numărul mare de persoane. Și de flori. Pe ambele laturi ale încăperii, se află aranjamente superbe în nuanțe de alb și crem. O femeie din față cîntă *Pie Jesu*, dar sînt atît de mulți oameni înaintea mea, că nu văd nimic. Cei de lîngă mine își trag nasul, iar o fată plînge în voie, cu lacrimile șiroindu-i pe chip. Mă simt puțin vinovată. Toți oamenii ăștia sînt aici pentru străbătușa mea, iar eu nici măcar n-am cunoscut-o.

Nici măcar n-am trimis flori, îmi dau deodată seama cu groază. Oare ar fi trebuit să scriu cîteva cuvinte de condoleanţe pe un cartonaş sau ceva? Dumnezeule, sper că s-au ocupat mama şi tata de asta.

Muzica e atît de plăcută, iar atmosfera atît de încărcată de emoţie încît, brusc, simt că nu mă mai pot stăpîni, că-mi dau ghes lacrimile şi mie. Lîngă mine e o doamnă în vîrstă cu o pălărie de catifea neagră, care mă vede şi plescăie din limbă cu compasiune.

— Ai batistă, draga mea? şopteşte.

— Nu, recunosc eu, iar ea îşi deschide imediat geanta mare şi demodată de lac.

Dinăuntrul ei vine un miros de camfor şi apuc să zăresc cîteva perechi de ochelari, o cutie de bomboane mentolate, un pacheţel cu agrafe de păr, o cutie pe care scrie „sfoară" şi o jumătate de pachet de biscuiţi digestivi.

— Întotdeauna cînd vii la o înmormîntare, să-ţi aduci o batistă.

Îmi oferă un pachet de şerveţele.

— Mersi, zic cu un nod în gît şi iau pachetul. E foarte amabil din partea dumneavoastră. Apropo, eu sînt strănepoata.

Ea încuviinţează înţelegătoare.

— E un moment foarte greu pentru tine. Cum face faţă familia?

— Păi... Bine... Împăturesc şerveţelul, întrebîndu-mă ce să răspund. Nu pot să spun: „Sincer, nimeni nu e prea afectat, unchiul Bill încă vorbeşte la Blackberry afară". Într-un asemenea moment, trebuie să ne oferim sprijin unul altuia, improvizez într-un sfîrşit.

— Aşa e. Bătrîna dă din cap cu gravitate, de parcă aş fi spus un lucru plin de înţelepciune, şi nicidecum ceva inspirat direct dintr-o felicitare

Hallmark. Trebuie să ne oferim sprijin unul altuia. Își pune o mînă peste a mea și mi-o strînge. Mi-ar face plăcere să stăm de vorbă, draga mea, oricînd dorești. E o onoare să cunosc o rudă de-a lui Bert.

— Vă mulțumesc, încep automat, apoi mă opresc.

Bert?

Sînt sigură că pe străbătușa mea n-o chema Bert. De fapt, știu precis asta. O chema Sadie.

— Știi, semeni mult cu el.

Femeia îmi scrutează cu atenție chipul.

Fir-ar să fie. Sînt la înmormîntarea greșită.

— La frunte mai ales. Și ai nasul lui. Ți-a spus cineva asta, draga mea?

— Îhm... cîteodată! zic agitată. Sinceră să fiu, trebuie să... ăăă... Vă mulțumesc mult pentru șervețele...

Încep să-mi croiesc grăbită drum către ușă.

— E strănepoata lui Bert, aud glasul bătrînei în urma mea. E foarte afectată, biata fată.

Mai că mă arunc asupra ușii de lemn deschis la culoare și mă trezesc în foaier, aproape dînd nas în nas cu mama și cu tata. Stau lîngă o femeie cu păr gri și cîrlionțat, costum închis la culoare și un teanc de broșuri în mînă.

— Lara! Unde-ai fost? Mama se uită mirată spre ușă. Ce făceai acolo?

— Ai fost la înmormîntarea domnului Cox?

Femeia cu păr cărunt pare bulversată.

— M-am rătăcit! zic stresată. N-am știut unde trebuie să merg! Ar trebui să puneți anunțuri pe ușă!

Femeia ridică tăcută o mînă și arată spre un anunț scris cu litere de plastic deasupra ușii: „Bertram Cox – 13:30" La naiba. De ce nu l-oi fi văzut?

— Mă rog, în fine. Încerc să-mi regăsesc demnitatea. Să mergem. Poate prindem și noi un loc.

Doi

Auzi, să prindem şi noi un loc. Ce glumă proastă. N-am fost în viaţa mea la o cheştie atît de deprimantă ca asta.

OK, ştiu că e o înmormîntare. Nu te aştepţi să te distrezi la aşa ceva. Dar, cel puţin, la înmormîntarea lui Bert erau mulţi oameni, flori, muzică şi atmosferă. Cel puţin, în cealaltă sală *simţeai* ceva.

Camera asta n-are nimic. E goală şi răcoroasă, doar cu un sicriu închis în faţă şi numele „Sadie Lancaster" scris cu litere de plastic oribile pe un panou. Fără flori, fără miresme îmbătătoare, fără vreun imn religios potrivit ocaziei. Singura muzică e cea ambientală care se aude din boxe. Iar locul e practic gol. Sîntem doar mama, tata şi cu mine într-o parte, iar unchiul Bill, mătuşa Trudy şi verişoara mea Diamante în cealaltă.

Scanez pe şest cu privirea cealaltă latură a familiei. Deşi sîntem rude, încă mi se pare că mă uit la o revistă cu celebrităţi care a prins viaţă în faţa ochilor mei. Unchiul Bill stă revărsat pe scaunul de plastic de parcă ar fi stăpînul locului şi tastează de zor la Blackberry. Mătuşa Trudy răsfoieşte revista *Hello*, probabil citind despre prietenele ei. E îmbrăcată cu o rochie neagră mulată, are părul blond aranjat artistic în jurul

feţei, iar decolteul ei e şi mai bronzat şi mai impresionant decît ultima oară cînd am văzut-o. S-a măritat cu unchiul Bill în urmă cu douăzeci de ani şi jur că arată mai tînără acum decît în pozele de la nuntă.

Diamante are părul platinat, care-i ajunge pînă la fund, şi poartă o rochie mini imprimată cu cranii. De foarte bun-gust pentru o înmormîntare. Are iPodul deschis şi scrie SMS-uri pe mobil, uitîndu-se cînd şi cînd la ceas cu o mină bosumflată. Diamante are şaptesprezece ani, două maşini şi propriul ei brand de modă, pe nume „Tutus and Pearls", pe care i l-a lansat unchiul Bill. (M-am uitat şi eu o dată pe internet să văd despre ce e vorba. Toate rochiile costă patru sute de lire şi toate clientele care le cumpără sînt trecute automat pe lista cu „Cele mai bune prietene ale lui Diamante", iar jumătate dintre acestea sînt odrasle de celebrităţi. E ca Facebook, doar că e cu rochii.)

— Auzi, mamă, zic. De ce nu e nici o floare?

— Vai. Mama mă priveşte stresată. Am vorbit cu Trudy şi a zis că se ocupă ea. Trudy? o strigă. Ce s-a întîmplat cu florile?

— A! Trudy închide revista *Hello* şi se răsuceşte pe scaun, părînd gata de un mic taifas. Ştiu că am discutat. Dar ai idee cît costă toate astea? Arată în jur. Şi noi cît stăm aici, douăzeci de minute? Hai să fim realişti, Pippa. Florile ar fi o risipă inutilă.

— Bănuiesc că ai dreptate, spune mama şovăitoare.

— Vreau să zic, nu mă deranjează că-i plătim bătrînei înmormîntarea. Mătuşa Trudy se apleacă spre noi, coborînd glasul. Dar trebuie să te întrebi: „Ce-a făcut ea pentru noi?". Adică eu, una, nici n-am cunoscut-o. Tu ai cunoscut-o?

— Păi, era şi destul de complicat. Mama pare de-a dreptul chinuită. A avut atacul cerebral, cea mai mare parte a timpului era cu mintea plecată cu sorcova, în lumea ei...

— Exact! încuviinţează Trudy. Nu înţelegea nimic. Aşa că ce rost avea? Am venit aici doar pentru Bill. Trudy îi aruncă acestuia o privire plină de dragoste. E exagerat de cumsecade cu cei din jur. Adesea le spun oamenilor...

— Pe dracu'! Diamante îşi scoate enervată căştile din urechi şi-şi priveşte dezgustată mama. Sîntem aici doar fiindcă tata vrea să facă impresie bună. N-avea nici cea mai mică intenţie să vină, pînă cînd producătorul de segment i-a spus că o înmormîntare i-ar „creşte exponenţial rata de simpatie". I-am auzit vorbind.

— Diamante! exclamă mătuşa Trudy supărată.

— E adevărat! E cel mai mare ipocrit din lume, şi tu eşti la fel. Şi, în clipa asta, eu ar fi trebuit să mă aflu acasă la Hannah, pufneşte ea agasată. Taică-su tocmai dă o mare petrecere pentru noul lui film, iar eu nu sînt acolo. Doar ca tata să bifeze masiv la capitolul „familie" şi „suflet de aur". E atît de nedrept.

— Diamante! se răsteşte Trudy la ea. Îţi mai aminteşti, taică-tu v-a plătit, ţie şi lui Hannah, să vă duceţi în Barbados! Şi operaţia de mărire a sînilor cu care ne-ai înnebunit, cine crezi c-o să plătească pentru ea?

Diamante îşi ţine respiraţia, de parcă ar fi fost jignită de moarte.

— E foarte nedrept din partea ta. Fac operaţia la sîni pentru o cauză de *binefacere*.

Nu pot să nu mă aplec în faţă cu interes.

— Cum adică să-ţi faci operaţie la sîni pentru o cauză de binefacere?

— După ce-o fac, o să dau un interviu unei reviste și o să donez o parte din suma pe care am s-o primesc pentru binefacere, spune ea mîndră. Jumătate sau cam așa ceva.

Îi arunc o privire mamei. Ea pare de-a dreptul amuțită, în vreme ce eu fac mari eforturi să nu izbucnesc într-un rîs isteric.

— Bună ziua.

Ridicăm cu toții privirile și vedem o femeie cu pantaloni gri și o robă cu guler țeapăn, rotund, apropiindu-se de noi pe culoar.

— Mii de scuze, spune aceasta, întinzînd mîinile spre noi. Sper să nu stați de mult. Are părul scurt și grizonant, ochelari cu rame închise la culoare și o voce gravă, aproape masculină. Condoleanțe pentru pierderea suferită. Se uită spre sicriul golaș. Nu știu dacă vi s-a spus, dar de obicei se pun cîteva fotografii cu persoana iubită...

Schimbăm între noi priviri goale, jenate. Apoi mătușa Trudy plescăie brusc din limbă.

— Am eu o poză. Ne-au trimis-o de la azil.

Scotocește în geantă și scoate un plic cafeniu, din care extrage o fotografie șifonată. În timp ce ne-o întinde, îmi arunc ochii pe poză. În ea se vede o bătrînică micuță, toată numai riduri, cocoșată într-un scaun, îmbrăcată într-o jachetă lălîie de un mov pal. Cred că are un milion de riduri pe chip. Părul alb pare vată de zahăr străvezie. Are privirea opacă, de parcă nu vede lumea din jur.

Deci asta e strămătușa mea Sadie. Și eu nici măcar n-am cunoscut-o.

Oficianta slujbei se uită la fotografie plină de îndoială, apoi o prinde în piuneze pe un panou uriaș, unde arată îngrozitor de tristă și de jenantă, așa singuratică cum e.

— Dorește cineva să spună cîteva cuvinte despre răposată?

Clătinăm cu toţii din cap, fără să scoatem un cuvînt.

— Înţeleg. Adesea, e foarte dureros pentru cei apropiaţi. Oficianta scoate un caiet şi un creion din buzunar. În acest caz, îmi voi permite să vorbesc eu în numele dumneavoastră. Aş vrea doar să-mi spuneţi cîteva amănunte. Cîteva întîmplări marcante din viaţa ei. Spuneţi-mi toate lucrurile legate de viaţa lui Sadie pe care credeţi că ar trebui să le elogiem.

Se lasă un moment lung de tăcere.

— N-am prea cunoscut-o, spune tata pe un ton de scuză. Era foarte bătrînă.

— 105 ani, intervine mama. Avea 105 ani.

— A fost căsătorită? vrea să ştie oficianta.

— Păi... Pe fruntea tatei apar nişte cute de întrebare. Tu ştii să fi avut vreun soţ, Bill?

— Habar n-am. Ba parcă da, parcă a avut. Dar nu mai ştiu cum îl chema. Unchiul Bill nici măcar n-a ridicat privirea de la Blackberry. Putem să trecem mai departe?

— Sigur că da. Surîsul înţelegător a îngheţat pe chipul oficiantei. Mă rog, atunci poate-mi spuneţi măcar o mică anecdotă de la ultima vizită pe care i-aţi făcut-o... vreun hobby...

O altă tăcere vinovată.

— În poza asta poartă o jachetă, se aventurează mama în cele din urmă. Poate că ea a tricotat-o. Poate că-i plăcea să tricoteze.

— Aţi vizitat-o vreodată?

E limpede că oficianta face mari eforturi să păstreze un ton politicos.

— Sigur că da! spune mama defensivă. Am trecut pe la ea... Se gîndeşte puţin. În 1981, cred. Lara era foarte mică.

— *1981?*

Oficianta pare şocată.

— Nu ne recunoştea, intervine tata repede. Nu mai era printre noi.

— Dar ce-mi puteţi spune despre viaţa ei de pînă atunci? Oficianta ne scrutează destul de ultragiată. Nici o realizare? Vreo poveste din tinereţea ei?

— Dumnezeule, dar chiar n-aveţi de gînd să terminaţi odată? Diamante îşi scoate nervoasă căştile din urechi. Chiar nu vă daţi seama că sîntem aici doar fiindcă trebuie să fim? N-a făcut nimic special la viaţa ei. N-a realizat nimic. Nu era nimic de capul ei! Un nimeni care-a trăit un milion de ani.

— Diamante! strigă mătuşa Trudy cu vag reproş. Nu e frumos ce spui.

— Dar e adevărat, nu? Uite şi tu! Arată cu dispreţ în jur, spre sala goală. Dacă la înmormîntarea mea ar veni doar şase persoane, m-aş *împuşca*.

— Domnişoară. Oficianta face cîţiva paşi în faţă, îmbujorată de furie. Nici o fiinţă omenească de pe pămînt nu e un *nimeni* în ochii Celui de Sus.

— Mda, mă rog, spune Diamante dezgustată şi o văd pe oficiantă cum deschide gura pentru a-i răspunde.

— Diamante. Unchiul Bill ridică o mînă grăbit. Destul. Firește, eu, personal, regret că nu am vizitat-o pe Sadie, care sînt sigur că a fost o fiinţă cu totul specială, şi sînt sigur că vorbesc în numele tuturor. Este atît de fermecător, încît văd cum oficianta începe să se îmblînzească. Însă acum am dori să o conducem pe ultimul său drum cu demnitate. Bănuiesc că şi dumneavoastră, ca şi noi, aveţi un program destul de rîguros.

Bate uşor în ceasul de la mînă.

— Într-adevăr, spune oficianta după o pauză. Mă duc să mă pregătesc. Între timp, vă rog să vă închideţi telefoanele mobile.

După ce ne aruncă o ultimă privire dezaprobatoare iese, iar mătușa Trudy se răsucește imediat în scaun.

— Ce tupeu, auzi, să ne facă să ne simțim vinovați! Nici măcar nu sîntem *obligați* să fim aici.

Se deschide ușa și ridicăm cu toții privirea – însă nu e oficianta, ci Tonya. Nu știam că vine și ea. Ziua asta tocmai a devenit de două ori mai oribilă.

— S-a terminat? Vocea ei de picamăr umple încăperea în timp ce înaintează pe culoar. Abia am reușit să fug de la Toddler Gym, înainte să se prindă gemenii și să înceapă istericalele. Sincer, studenta asta străină care are grijă de ei e și mai și decît ultima, și asta spune ceva despre ea...

Poartă pantaloni negri și o jachetă neagră tivită cu imprimeu de leopard, și are părul des, făcut șuviță, strîns la spate într-o coadă. Tonya era *office manager* la Shell și dădea ordine toată ziua. Acum e mamă cu normă întreagă, are doi băieți gemeni, Lorcan și Declan, și mai nou face pe șefa cu bietele bone.

— Ce fac băieții? întreabă mama, dar Tonya nu aude.

E ochi și urechi la unchiul Bill.

— Unchiule Bill, ți-am citit cartea! E nemaipomenită! Mi-a schimbat viața. Le-am spus *tuturor* despre ea. Iar poza e super, deși arăți mult mai bine în realitate.

— Mulțumesc, scumpo.

Bill schițează un zîmbet standard gen „Da-știu-că-sînt-un-vis", însă ea nu pare să-l remarce.

— Nu-i așa că e o carte senzațională? Se uită spre noi. Nu-i așa că unchiul Bill e un geniu? Cînd te gîndești că a început absolut de la zero!

Cu doar doi bănuți și un vis uriaș! E o mare inspirație pentru omenire!

E așa o lingușitoare de ultima speță, că-mi vine să-i arunc cu ceva în cap. E limpede că și mama și tata sînt de aceeași părere, pentru că nici unul dintre ei nu zice nimic. Nici unchiul Bill nu mai e atent la ea, așa că, fără prea mare tragere de inimă, se răsucește pe călcîie.

— Și tu, Lara, ce mai faci? Nu prea te-am mai văzut în ultimul timp! Te-ai ascuns!

Privirea ei se focalizează asupra mea cu interes în timp ce se apropie, iar eu mă fac mică. Hopa. Îi cunosc privirea asta.

Sora mea, Tonya, are trei expresii faciale de bază:

1. Total goală și bovină.
2. Însoțită de un rîs asurzitor și epatant, ca în „Vai, unchiule Bill, mă omori!".
3. De încîntare savurată camuflată în compasiune în timp ce se delectează cu nenorocirile altora. E dependentă de canalul Real Life și de cărți cu copii jegoși și triști pe copertă, cu titluri ca *Te rog, buni, nu mă bate cu sucitorul.*

— Nu te-am mai văzut de cînd te-ai despărțit de Josh. Ce păcat. Vă potriveați atît de bine! Tonya dă ușor din cap, cu tristețe. Nu-i așa că le stătea bine împreună, mamă?

— Asta e, n-a fost să fie. Fac eforturi să-mi iau un ton cît mai firesc. N-are nici o importanță...

— Dar ce s-a întîmplat?

Mă fixează cu expresia aia ca de căprioară, mimînd preocuparea, pe care și-o ia cînd i se întîmplă altuia ceva foarte nasol și ea savurează din plin, prin toți porii respectiva porcărie.

— Se mai întîmplă, ridic eu din umeri.

— Dar nu se întîmplă de la sine, nu-i aşa? Întotdeauna există un motiv. Tonya e nemiloasă. Nu ţi-a dat nici un motiv?

— Tonya, intervine tata cu blîndeţe. Crezi că e cel mai potrivit moment?

— Tată, eu o *sprijin* pe Lara, spune Tonya, luîndu-şi un aer jignit. Întotdeauna e bine să discuţi lucrurile astea pînă la capăt! Zi, a fost vorba de o altă femeie? mă întreabă, privirea răsucindu-i-se din nou spre mine.

— Nu cred.

— Vă înţelegeaţi bine?

— Da.

— Atunci de ce? Îşi încrucişează braţele, cu un aer bulversat şi aproape acuzator. De ce?

Nu ştiu de ce! îmi vine să ţip. *Nu crezi că mi-am pus şi eu întrebarea asta de un triliard de ori?*

— Aşa a fost să fie! mă sforţez să zîmbesc. Dar nu mă deranjează. Mi-am dat seama că n-a fost să fim împreună, am lăsat toate astea în urmă şi acum mă aflu într-un moment bun al vieţii mele. Sînt chiar fericită.

— Nu prea pari fericită, remarcă Diamante de pe rîndul celălalt. Nu-i aşa, mamă?

Mătuşa Trudy mă cîntăreşte cîteva clipe din priviri.

— Nu, zice într-un final, pe un ton categoric. Nu pare fericită.

— Ei bine, sînt! Simt că-mi dau ghes lacrimile. Doar că nu-mi place să mă afişez! Dar sînt foarte, chiar foarte fericită!

Doamne, îmi urăsc toate rudele.

— Tonya, draga mea, stai jos, spune mama cu tact. Cum a fost la şcoală?...

Clipind din greu, îmi scot mobilul şi mă fac că-mi verific mesajele, ca să nu mă mai deranjeze

nimeni. Apoi, înainte de a mă putea opri, degetul meu dă în jos, la fotografii.

Nu te uita, îmi spun apăsat. *Nu te uita.*

Însă degetele nu vor să mă asculte. E o pornire mai puternică decît mine. Trebuie să arunc o privire rapidă, doar aşa, ca să prind curaj... Degetele mele se agită de zor şi ajung la poza mea preferată. Eu cu Josh. Stăm împreună pe panta unui munte, cu braţele unul în jurul celuilalt; amîndoi avem bronz frumos, de munte. Părul blond al lui Josh se revarsă peste ochelarii de schi ridicaţi în creştet. Îmi zîmbeşte cu gropiţele alea perfecte din obraji; gropiţele în care îmi plăcea să-mi bag degetul, ca un ţînc de doi ani care se joacă în aluat.

Ne-am cunoscut la o petrecere de Guy Fawkes[1], stînd în jurul unui foc, într-o grădină din Clapham care-i aparţinea unei fete pe care o ştiam de la universitate. Josh le dădea tuturor artificii. A aprins unul pentru mine, m-a întrebat cum mă cheamă şi a scris „Lara" în întuneric cu artificiul lui, iar eu am rîs şi l-am întrebat cum îl cheamă. Ne-am scris numele unul altuia în aer pînă cînd ni s-au stins artificiile, după care ne-am tras mai aproape de foc şi am băut vin fiert şi ne-am adus aminte de petrecerile cu artificii din copilărie. Tot ce spuneam ne încînta. Rîdeam de aceleaşi lucruri. Nu cunoscusem niciodată o persoană atît de agreabilă. Sau cu un surîs atît de atrăgător. Nu mi-l pot imagina alături de nimeni altcineva. Pur şi simplu nu pot...

---

1. Guy Fawkes Night sau Bonfire Night – sărbătoare britanică anuală, ţinută pe 5 noiembrie, care celebrează prin aprinderea de artificii eşecul complotului de la 5 noiembrie 1605, cînd un grup de răsculaţi catolici, printre care şi Guy Fawkes, au încercat să incendieze Parlamentul din Londra (n. r.).

— Eşti bine, Lara?

Tata îmi aruncă o privire de control.

— Da! zic veselă şi închid mobilul înainte să apuce să vadă ecranul.

În clipa în care începe muzica ambientală de orgă, mă cufund în scaun, în ultimul hal de deprimată. N-ar fi trebuit să vin aici. Ar fi trebuit să găsesc o scuză şi să mă fofilez. Îmi urăsc familia şi urăsc înmormîntările şi nu au nici măcar cafea ca lumea şi...

— Unde mi-e colierul?

Gîndurile îmi sînt întrerupte de o voce feminină abia perceptibilă.

Mă uit în jur să văd cui îi aparţine, dar în spatele meu nu e nimeni. Cine o fi fost?

— Unde mi-e *colierul*? aud din nou vocea, destul de stinsă.

E ascuţită, imperioasă şi cu un aer destul de distins. Oare vine din telefon? Nu l-oi fi închis cum trebuie? Îmi scot telefonul din geantă – însă ecranul e mort.

Ciudat.

— Unde mi-e *colierul*?

Acum, vocea pare să fie chiar în urechea mea. Tresar şi mă uit în jur bulversată.

Lucru şi mai ciudat, nimeni altcineva nu pare s-o fi remarcat.

— Mamă. Mă aplec spre ea. Ai auzit ceva adineaori? Ca... o voce?

— O voce? Mama pare mirată. Nu, draga mea. Ce fel de voce?

— Era o voce de fată, acum o secundă...

Mă opresc în clipa în care văd cum pe chipul mamei se aşterne expresia aceea familiară de nelinişte. Aproape că-i văd gîndurile, ca într-un balonaş desenat: *Doamne sfinte, fata mea aude voci.*

— Cred că mi s-a părut, zic repede și-mi pun bine telefonul, moment în care apare și oficianta.

— Vă rog să vă ridicați, spune pe un ton ușor incantat. Și să ne plecăm cu toții capetele. Doamne, Dumnezeul nostru, îți încredințăm sufletul surorii noastre Sadie...

N-am nimic cu femeia asta, dar are cea mai monotonă voce de pe pământ. N-au trecut decît cinci minute și deja am renunțat să mai fiu atentă. E ca la careurile de la școală; îți amorțește efectiv mintea. Mă las pe spate și mă uit la tavan, retrăgîndu-mă în gîndurile mele. Îmi las pleoapele să mi se închidă și aud din nou vocea, chiar în urechea mea.

— *Unde mi-e colierul?*

Asta mă face să sar din scaun. Îmi răsucesc capul într-o parte și-n cealaltă – însă nici acum nu văd nimic. Ce e cu mine?

— Lara! șoptește mama alarmată. Ești OK?

— Mă doare un pic capul! îi șoptesc. Cred că mă duc să stau un pic la fereastră. Să iau puțin aer.

Cu un mic gest de scuze, mă ridic și mă duc spre un scaun din fundul sălii. Oficianta abia dacă mă observă: e prea absorbită de discursul ei.

— Sfîrșitul vieții e începutul vieții... pentru că din țărînă am apărut și în țărînă ne întoarcem...

— Unde mi-e *colierul?* Am *nevoie* de el.

Îmi întorc repede capul într-o parte și-n alta, sperînd ca de data asta să prind vocea. Și atunci, deodată, o văd. O mînă.

O mînă subțire, cu manichiura făcută, care se odihnește pe spătarul scaunului din fața mea.

Privirea îmi alunecă nedumerită de-a lungul ei. Mîna aparține unui braț lung, palid și sinuos. Care aparține unei fete cam de vîrsta mea. Care stă tolănită pe un scaun din fața mea, bătînd impacientată darabana cu degetele. Are părul

negru, tuns drept şi scurt, o rochie de mătăse verde pal fără mîneci şi, remarc, are o bărbie palidă şi uşor ieşită în afară.

Sînt prea şocată ca să pot face altceva decît să casc gura la ea.

Cine naiba o mai fi şi asta?

În timp ce-o privesc, se leagănă pe scaun de parcă nu poate suporta să stea liniştită, se ridică şi începe să se plimbe nervoasă încoace şi-ncolo. Rochia îi vine chiar pînă la genunchi, are mici pliseuri în partea de jos, care foşnesc uşor în timp ce se mişcă.

— Am nevoie de el, murmură agitată. Unde e? *Unde* e?

Are un glas tăios şi nazal, exact ca-n vechile filme alb-negru. Mă uit înnebunită la restul familiei mele – însă nimeni altcineva n-o observă. Nimeni nu îi aude nici măcar vocea. Toţi ceilalţi stau liniştiţi.

Deodată, ca şi cum mi-ar fi simţit privirea, fata se răsuceşte pe călcîie şi mă fixează. Are ochii atît de întunecaţi şi de strălucitori, nu-mi dau seama ce culoare au exact, dar se fac şi mai mari de uimire cînd vede că mă uit şi eu la ea.

OK. Simt că-ncep să intru în panică. Am o vedenie. O vedenie ca la carte, care merge şi vorbeşte. Şi acum se îndreaptă către mine.

— Tu mă vezi. Mă arată cu degetul ei alb, iar eu mă fac mică în scaun. Mă vezi!

Clatin iute din cap.

— Ba nu.

— Şi mă şi auzi!

— Ba nu te aud.

Sînt conştientă de faptul că mama, aflată în capătul opus al sălii, se întoarce şi se încruntă la mine. Tuşesc şi arăt repede spre piept. Cînd mă întorc, fata a dispărut. S-a evaporat.

Slavă Domnului. Credeam că înnebunesc. Știu că am fost foarte stresată în ultimul timp, dar să ai chiar așa, o *vedenie*...

— Cine ești?

Aproape-mi sare inima din piept cînd vocea fetei îmi spulberă brusc șirul gîndurilor. Acum vine pe culoar spre mine.

— Cine ești? mă întreabă. Unde sîntem? Cine sînt oamenii ăștia?

Nu-i răspunde vedeniei, îmi spun fermă. N-o să faci decît s-o încurajezi. Îmi răsucesc capul într-o parte și încerc să fiu atentă la oficiantă.

— Cine ești? Fata a apărut brusc în fața mea. Ești adevărată? Ridică o mînă de parcă ar vrea să-mi pipăie umărul și eu mă feresc, însă mîna ei trece drept prin mine și iese pe partea cealaltă.

Rămîn fără aer. Fata se holbează mirată la mîna ei, apoi la mine.

— Ce ești? mă întreabă. Ești un vis?

— Eu? Nu mă pot abține să-i răspund indignată. Sigur că nu sînt un vis! Tu ești un vis!

— Ba nu sînt un vis!

Pare și ea la fel de indignată ca mine.

— Atunci cine ești? întreb, neputînd să nu i-o întorc.

Imediat regret, fiindcă atît mama, cît și tata mă săgetează deodată cu privirea. Dacă le-aș spune că vorbesc cu o nălucă, ar leșina pe loc. Mîine m-ar interna urgent la The Priory[1].

Fata își scoate bărbia în față.

— Sînt Sadie. Sadie Lancaster.

Sadie...?

Nu. *Imposibil*.

---

1. Una dintre cele mai mari instituții europene particulare, înființată în 1980 și specializată în sănătate mintală (n. r.).

Nu mă pot mişca. Privirea mea se mută înnebunită de la fata din faţa mea... la bătrîna zbîrcită, cu păr ca vata de zahăr, din fotografie... şi apoi din nou la fată. Am o halucinaţie cu strămătuşa mea moartă, în vîrstă de 105 ani?

Fata-vedenie pare şi ea la fel de şocată. Se întoarce şi începe să se uite la sala din jur, de parcă ar vedea-o pentru prima oară. Preţ de cîteva clipe ameţitoare, apare şi dispare întruna în diverse locuri din cameră, cercetînd cu atenţie fiecare colţ, fiecare fereastră, ca o insectă care dă tîrcoale unui borcan de sticlă.

N-am avut niciodată vreun prieten imaginar. N-am luat niciodată droguri. *Ce* e cu mine? Mă hotărăsc s-o ignor; să n-o bag în seamă, să fiu atentă la oficiantă. Dar degeaba; nu pot să nu-i urmăresc traseul.

— Ce-i locul ăsta? Acum e aplecată deasupra mea, cu ochii mijiţi, bănuitori. Se uită la sicriul din faţă. Ce-i ăsta?

O, Doamne.

— Nu e... nimic, zic repede. Absolut nimic! E doar... Adică... Dac-aş fi în locul tău, nu m-aş uita prea de aproape...

Prea tîrziu. A apărut lîngă coşciug şi acum se uită în jos spre el. O văd că citeşte numele „Sadie Lancaster" pe panoul de plastic. Văd valul de şoc pe chipul ei. Cîteva clipe mai tîrziu, se întoarce spre oficiantă, care îşi continuă jelania monotonă:

— Sadie şi-a găsit împlinirea în căsnicie, ceea ce e o adevărată lecţie pentru noi toţi...

Fata îşi apropie faţa de a oficiantei şi o priveşte cu dispreţ.

— *Eşti proastă?* spune tăios.

— A fost o femeie care a trăit pînă la o vîrstă extrem de frumoasă, continuă oficianta, fără să aibă cel mai mic habar. Privesc această fotografie...

Arată spre poză cu un zîmbet înțelegător. Și văd o femeie care, în ciuda infirmității sale, a dus o viață frumoasă. Care și-a găsit alinarea în lucruri mărunte. În tricotat, de pildă.

— *În tricotat?* repetă fata, nevenindu-i să creadă.

— Așa. E limpede că oficianta și-a terminat discursul. Acum haideți să ne plecăm cu toții capetele pentru un ultim moment de reculegere, înainte de a ne lua bun rămas de la ea. Coboară de la tribună și începe să se audă o muzică ambientală de orgă.

— Și acum ce se întîmplă? Fata se uită în jur, brusc alarmată. O clipă mai tîrziu se află lîngă mine. Și acum ce se întîmplă? Spune-mi! Spune-mi!

— Păi, coșciugul e băgat în spatele acelei cortine, murmur cît pot de încet. Și pe urmă... ăă... amuțesc, jenată la culme. Cum să i-o spun cu cît mai mult tact? Ne aflăm la un crematoriu, înțelegi. Deci asta înseamnă...

Îmi flutur mîinile vag.

Fata devine lividă și o privesc jenată cum pălește și mai tare, pînă capătă o transparență ciudată. Zici că mai are un pic și leșină – și chiar mai mult decît atît. O clipă, aproape că văd prin ea. Apoi, ca și cum ar fi luat nu știu ce hotărîre bruscă, își revine.

— Nu. Clatină din cap. Nu se poate întîmpla asta. Am nevoie de colierul meu. Îmi trebuie.

— Îmi pare rău, zic neputincioasă. N-am cum să te ajut.

— Trebuie să oprești înmormîntarea.

Ridică brusc privirea, cu ochii întunecați și strălucitori.

— *Poftim?* Mă holbez la ea. Nu pot să fac asta.

— Ba poți. Spune-le să oprească! Cînd mă întorc, încercind s-o fac să tacă, apare în partea cealaltă. Ridică-te! Zi ceva!

Are glasul insistent și sfredelitor, ca de sugar. Îmi las capul jos înnebunită și mi-l mișc în toate direcțiile, încercînd să mă feresc de ea.

— Opriți înmormîntarea! Opriți-o! Am nevoie de colier!

E la un deget de fața mea; îmi bate cu pumnii în piept. Nu-i simt, dar tot mă crispez. Mă ridic în picioare disperată și mă mut cu un rînd mai în spate, răsturnînd un scaun cu zgomot.

— Lara, te simți bine?

Mama îmi aruncă o privire alarmată.

— Bine, îngaim, străduindu-mă să ignor strigătele din urechea mea.

— O să chem mașina, îi spune unchiul Bill mătușii Trudy. Cred că aici se termină în cinci minute.

— Opriți! Opriți-opriți-opriți!

Glasul fetei se ridică la nivelul unui țipăt asurzitor, ca un feedback în urechea mea. Devin schizofrenică. Acum știu cum ajung unii să asasineze președinți. N-am cum s-o ignor. E ca un spirit rău prevestitor. Nu mai pot suporta. Îmi prind capul în mîini, încercînd să-i blochez accesul, dar degeaba.

— Opriți! Opriți! Trebuie să opriți...

— OK! OK! Te rog doar să... taci! Mă ridic în picioare, disperată. Așteptați! strig. Așteptați cu toții! Trebuie să oprim înmormîntarea! OPRIȚI ÎNMORMÎNTAREA!

Spre ușurarea mea, fata încetează să mai țipe.

Pe de altă parte, însă, toată familia mea s-a întors spre mine și mă privește de parcă am înnebunit. Oficianta apasă un buton de pe un panou de lemn din perete, iar muzica de orgă încetează brusc.

— Să oprim *înmormîntarea*? zice mama într-un sfîrșit.

Încuviinţez în tăcere. Sinceră să fiu, nu mă simt chiar în toate minţile.

— Dar de ce?

— Eu... îhm. Îmi dreg glasul. Nu cred că e cel mai bun moment. Să plece dintre noi.

— Lara, oftează tata. Ştiu că eşti cam stresată în perioada asta, dar serios acum... Se întoarce spre oficiantă. Îmi cer scuze. Fiica mea a trecut printr-o etapă mai dificilă. *Probleme cu iubitul*, zice pe muteşte.

— N-are nici o legătură cu asta! protestez indignată, însă toată lumea mă ignoră.

— A, înţeleg. Oficianta dă din cap cu compasiune. Lara, vom termina înmormîntarea imediat, îmi spune pe un ton de parc-aş avea trei ani. Şi pe urmă, poate bem împreună un ceai şi vorbim un pic, ce zici de asta?

Apasă iar pe buton şi muzica de orgă reîncepe. O clipă mai tîrziu, sicriul începe să se mişte scîrţîind pe platforma mobilă şi dispare în spatele cortinei. Aud în spatele meu un suspin adînc, apoi...

— Nuuuu! se aude un zbieret înspăimîntat. Nuuu! Opriţi! Trebuie să vă opriţi!

Spre groaza mea, fata aleargă către platformă şi începe să se agite, încercînd să împingă coşciugul înapoi. Însă braţele ei nu au nici o putere; trec, pur şi simplu, prin el.

— Te rog! Ridică ochii şi mi se adresează disperată. Nu-i lăsa!

Mă apucă o panică de zile mari. Nu ştiu de ce oi avea tocmai eu vedeniile astea sau ce or însemna. Dar pare cît se poate de real. Suferinţa ei pare reală. Nu pot să stau ca lemnul şi să mă uit la ea cum se chinuie.

— Nu! strig, sărind în picioare. Opriţi!

— Lara... începe mama.

— Vorbesc serios! Există un motiv întemeiat care ne împiedică să lăsăm acest coşciug să fie... prăjit. Trebuie să oprim asta! Acum! Mă grăbesc pe culoarul dintre rînduri. Apasă pe buton sau o fac eu!

Oficianta, bulversată la maximum, apasă din nou pe buton, iar sicriul se opreşte.

— Draga mea, poate c-ar fi mai bine să aştepţi afară.

— Se dă în spectacol, cum face mereu! sare Tonya agasată. Auzi, „un motiv întemeiat care ne împiedică". De unde şi pînă unde? Haideţi să terminăm odată! se adresează oficiantei cu un ton de şefă, iar aceasta se aricèşte uşor.

— Lara. O ignoră pe Tonya şi se întoarce spre mine. Ai un motiv pentru care doreşti să opreşti înmormîntarea străbătuşii tale?

— Da!

— Iar acesta este...

Se opreşte întrebătoare.

O, Doamne. Ce să-i zic? Că aşa m-a rugat o nălucă?

— Motivul e că... ăăă...

— Zi-i că am fost asasinată! Ridic privirea şocată şi o văd pe fată, chiar in faţa mea. Zi-i aşa! Atunci or să fie nevoiţi să oprească înmormîntarea. Zi! E chiar lîngă mine şi-mi strigă din nou în ureche. Zi! Zi-zi-zi...

— Cred că străbătuşa mea a fost asasinată! strig disperată.

Mi-am văzut de multe ori în viaţă familia uitîndu-se la mine ca la o nebună. Însă niciodată nu am avut parte de o asemenea reacţie. S-au răsucit cu toţii pe scaunele lor, cu maxilarele atîrnîndu-le, confuzi, ca într-un soi de natură moartă. Aproape că-mi vine să rîd.

— *Asasinată?* zice oficianta într-un sfîrşit.

— Da, zic foarte convinsă. Am motive să cred că s-au petrecut lucruri necurate. Trebuie să păstrăm cadavrul, pentru probe.

Oficianta se întoarce încet către mine cu ochii mijiţi, de parcă ar vrea să-şi dea seama exact dacă merită sau nu să-şi piardă din timpul preţios cu mine. Ce nu ştie ea e că am la activ multe meciuri de privit drept în ochi cu Tonya şi că eu le-am cîştigat pe absolut toate. Îi întorc privirea, luîndu-mi o expresie la fel de gravă ca a ei, de genul nu-e-un-subiect-cu-care-aş-glumi.

— Asasinată... dar cum? zice.

— Aş prefera să discut asta cu autorităţile, îi răspund imediat, de parcă aş fi într-un episod din *CSI: La pompele funebre*.

— Vrei să chem poliţia?

Acum pare de-a dreptul şocată.

O, *Doamne*. Sigur că nu vreau să cheme nenorocita aia de poliţie. Dar nu mai am loc de-ntors. Trebuie să mă port cît mai convingător.

— Da, zic după o pauză. Da, cred că aşa ar fi cel mai bine.

— Doar n-aveţi de gînd s-o luaţi în serios! pufneşte Tonya. E limpede că nu vrea decît să se bage un pic în seamă!

Îmi dau seama că oficianta începe să fie destul de agasată de Tonya, lucru care-mi prinde foarte bine.

— Scumpa mea, spune aceasta tăioasă. Nu tu hotărăşti asta. Orice acuzaţie de acest fel trebuie investigată. Iar sora ta are perfectă dreptate. Cadavrul va trebui păstrat pentru expertiză.

Am sentimentul că a prins-o povestea şi pe oficiantă. Probabil că se uită la seriale poliţiste în fiecare duminică seara. Şi, aşa cum bănuiam, se apropie şi mai tare de mine şi zice, coborînd glasul:

— Cine crezi c-a asasinat-o pe strămătuşa ta?

— Aş prefera să nu fac nici un comentariu deocamdată, spun pe un ton lugubru. E complicat. Îi arunc o privire sugestivă Tonyei. Dacă înţelegi ce vreau să zic.

— Poftim? Tonya se face trandafirie la faţă de furie. Doar nu mă acuzi pe *mine*.

— Eu n-am zis nimic. Îmi iau o mină inabordabilă. O să vorbesc doar cu poliţia.

— E o prostie. Terminăm aici sau nu? Unchiul Bill îşi închide Blackberry-ul cu zgomot. Fiindcă, oricare-ar fi situaţia, maşina mă aşteaptă afară şi ne-am pierdut deja suficient timp cu baba.

— Arhisuficient! îi ţine isonul şi mătuşa Trudy. Haide, Diamante, cineva vrea să-şi bată joc de noi!

Începe să-şi strîngă revistele despre vedete cu gesturi enervate şi precipitate.

— Lara, nu ştiu ce te-a apucat. Unchiul Bill se strîmbă la tata în timp ce trece pe lîngă el. Fii-ta are nevoie de ajutor. E dusă rău cu pluta.

— Lara, draga mea. Mama se ridică şi vine la mine îngîndurată. Nici măcar n-ai cunoscut-o pe strămătuşa ta Sadie.

— Poate că nu, poate că da. Îmi încrucişez braţele. Nu vă spun chiar tot.

Aproape că încep să cred şi eu în crima asta.

Oficianta pare îngrozită, de parcă simte că lucrurile încep să-i iasă de sub control.

— Cred c-ar fi bine să chem poliţia. Lara, cred că tu ar trebui să rămîi, însă ceilalţi pot să plece.

— Lara. Tata vine la *mine* şi mă ia de braţ. Draga *mea*.

— Tată... te rog, pleacă. Îmi iau un aer nobil, de fiinţă neînţeleasă. Trebuie să fac asta. O să fie bine.

Familia mea iese încet, în şir indian, urmată de oficiantă, aruncîndu-mi priviri în care alternează panica, furia şi mila.

Rămîn singură în sala tăcută. E ca şi cum vraja s-ar fi spulberat brusc.

Ce naiba am făcut?

Am înnebunit?

Sinceră să fiu, asta ar explica multe. Poate c-ar trebui pur şi simplu să fiu internată într-un azil de nebuni drăguţ şi liniştit, unde poţi să stai în trening şi să desenezi şi unde nu eşti nevoită să te gîndeşti la afacerea ta falimentară, la fostul prieten sau la tichetele de parcare.

Mă trîntesc pe un scaun şi expir. Fata-fantomă a apărut din nou în partea din faţă a sălii, chiar lîngă panou, şi se uită curioasă la poza cu bătrînica stafidită şi cocîrjată.

— Zi, chiar *ai fost* asasinată? nu mă pot abţine s-o întreb.

— A, n-aş prea crede.

Abia dacă îmi acordă vreo atenţie, ca să nu mai spun că nici măcar nu mi-a mulţumit. După ce că am vedenii, mai sînt şi lipsite de orice maniere.

— Ei bine, cu plăcere, zic ciufută. Mă-nţelegi. Cînd mai ai nevoie, apelează cu încredere.

Fata pare că nici măcar nu mă aude. Se uită mirată în jur, de parcă nu pricepe ceva.

— Unde sînt florile? Dacă asta e înmormîntarea mea, unde sînt florile?

— A! Simt cum mi se strînge inima. Florile au fost... puse în altă parte, din greşeală. Au fost foarte multe, pe cuvînt. Absolut splendide.

Nu există cu adevărat, îmi spun cu patimă. Vorbeşte propria mea conştiinţă vinovată.

— Şi oamenii? Îi simt perplexitatea în voce. Unde sînt toţi oamenii?

— Unii dintre ei n-au putut să vină. Îmi încrucişez degetele la spate, sperînd că par convingătoare. Foarte mulţi au vrut să participe, să ştii...

Mă opresc, pentru că se evaporă în timp ce vorbesc cu ea.

— Unde-i *colierul*?

Tresar înspăimîntată în clipa în care îi aud din nou vocea stringentă chiar în urechea mea.

— Habar n-am unde o fi nenorocitul ăla de colier! exclam. M-ai înnebunit de cap! Îţi dai seama că n-o să uit asta niciodată? Şi nu mi-ai spus nici măcar mersi!

Se lasă tăcerea şi o văd cum îşi dă capul într-o parte, ca un copil prins asupra faptului.

— Mersi, spune într-un final.

— Cu plăcere.

Fata-nălucă se joacă absentă cu o brăţară de metal reprezentînd un şarpe încolăcit pe încheietura ei şi mă trezesc privind-o mai atentă. Are părul negru şi strălucitor şi, cînd îşi apleacă uşor capul în faţă, colţurile tunsorii îi încadrează frumos chipul. Are gîtul lung şi alb şi acum observ că ochii imenşi şi luminoşi îi sînt verzi. Pantofii de piele crem sînt minusculi, poate mărimea 36, şi au nişte năsturaşi şi tocuri potrivite, solide. Aş zice că are cam vîrsta mea. Poate chiar mai puţin.

— Unchiul Bill, spune în cele din urmă, răsucindu-şi brăţara de mai multe ori. William. E unul dintre băieţii Virginiei.

— Da. Virginia a fost bunica mea. Michael e tatăl meu. Ceea ce înseamnă că eşti strămătuşa mea... Tac şi îmi iau capul în mîini. E o demenţă. De unde ştiu cum *arăţi*? Cum e posibil să te văd ca pe o stafie?

— Dar nu mă vezi ca pe o stafie! Ridică bărbia, cu o mină ofensată. Sînt adevărată!

— Nu poţi să fii adevărată, zic furioasă, eşti moartă! Atunci ce eşti, o *fantomă*?

Se lasă un moment straniu de tăcere. Apoi fata îşi fereşte privirea.

— Nu cred în fantome, zice dezaprobator.

— Nici eu, rostesc pe același ton ca și ea. Absolut deloc.

Ușa se deschide și tresar șocată.

— Lara. Oficianta intră, cu fața trandafirie și neliniștită. Am vorbit cu poliția. Ar dori să te duci la ei la secție.

Trei

Din cîte se pare, cei de la secțiile de poliție iau crimele foarte în serios. Lucru pe care ar fi trebuit să mi-l închipui. M-au băgat într-o cămăruță cu masă și scaune de plastic și cu postere care te îndeamnă să-ți încui mașina. Mi-au dat un ceai și un formular pe care să-l completez, iar o polițistă mi-a spus că va veni imediat un inspector de poliție să discute cu mine.

Îmi vine să rîd în hohote. Sau să o șterg rapid pe fereastră.

— Păi și ce să-i spun eu unui inspector? exclam în clipa în care se închide ușa. Nu știu nimic despre tine! Cum să le spun c-ai fost omorîtă? Cu sfeșnicul din salon?

Sadie nici măcar nu pare să mă audă. E așezată pe pervaz și-și bălăngăne picioarele.

E doar în mintea mea, îmi spun apăsat. Hai s-o luăm rațional. Dacă propriul meu creier a inventat-o, atunci tot el poate și să scape de ea.

Dispari, mă gîndesc cît pot de concentrată, ținîndu-mi respirația și încleștîndu-mi pumnii. *Dispari, dispari, dispari...*

Sadie îmi aruncă o privire și începe să chicotească din senin.

— Adevărul e c-ai o față... zice. Ce, te doare burta?

Tocmai sînt pe punctul de a-i răspunde, cînd se deschide uşa – şi, într-adevăr, chiar simt cum mi se strînge stomacul. E un poliţist în civil, ceea ce mă sperie şi mai tare decît dacă ar fi în uniformă. O, Doamne. În ce ditamai beleaua m-am băgat.

— Lara. Poliţistul îmi întinde mîna. E înalt şi lat în umeri, cu părul negru şi gesturi sigure şi eficiente. Inspector de poliţie James.

— Bună ziua. Glasul îmi tremură uşor de nervozitate. Mă bucur să vă cunosc.

— Deci. Se aşază foarte oficial şi scoate un stilou. Înţeleg că aţi oprit înmormîntarea străbătuşii dumneavoastră.

— Aşa e. Încuviinţez cît de categoric pot. Cred că e ceva suspect în legătură cu moartea ei.

Inspectorul notează ceva, apoi ridică privirea.

— De ce?

Îl privesc total dezorientată, cu inima bătîndu-mi nebuneşte. N-am nici un răspuns. Ar fi trebuit să inventez rapid ceva. Doamne, ce *tîmpită* sînt.

— Păi... *dumneavoastră* nu vi se pare suspect? improvizez într-un sfîrşit. Să *moară* pur şi simplu aşa? Vreau să spun, lumea nu moare aşa, din senin.

Poliţistul mă priveşte cu o expresie impenetrabilă.

— Dacă nu mă-nşel, avea 105 ani.

— Şi ce dacă? răspund, tot mai sigură pe mine. Ce, dacă ai 105 ani, nu poţi fi ucis? Nu credeam că poliţia face asemenea *discriminări* legate de vîrstă.

Chipul înspectorului James e străbătut de un licăr, nu-mi dau seama dacă amuzat sau iritat.

— Cine credeţi că v-a ucis străbătuşa? zice.

— Cred că... Mă scarpin pe nas, încercînd să cîştig timp. E... destul de... complicat...

Mă uit neajutorată la Sadie.

— Nu eşti în stare de nimic! strigă. Ai nevoie de o poveste, altfel n-or să te creadă! Şi n-or să mai amîne înmormîntarea! Zi că personalul de la azilul de bătrîni! Zi că i-ai auzit tu cum complotau.

— Nu! exclam şocată, înainte de a-mi da seama ce fac.

Poliţistul îmi aruncă o privire ciudată şi-şi drege glasul.

— Lara, ai un motiv real pentru care să crezi că e ceva în neregulă cu decesul străbunicii tale?

— Spune-i că e vorba de personalul de la azil! Vocea lui Sadie răsună în urechea mea ca o frînă ce scrîşneşte. Spune-i! *Spune-i!* SPUNE-I!

— E vorba de personalul de la azilul de bătrîni, exclam disperată. Cred.

— Ce motive ai să spui asta?

Tonul lui e neutru, însă privirea îi e vigilentă. Sadie, aflată în faţa lui, face treişpe-paişpe, aruncîndu-mi priviri otrăvite şi frîngîndu-şi mîinile, de parcă ar vrea să-mi scoată cuvintele din gură cu forcepsul. Imaginea mă bagă efectiv în sperieţi.

— Păi... eu... i-am auzit şoptind la cafenea. Ziceau ceva despre nişte otravă şi despre o poliţă de asigurare. La ora respectivă, n-am dat nici o atenţie. Înghit în sec, cu mare greutate. Dar, ce să vezi, n-a trecut mult şi pac, aflu că străbunica mea e moartă.

Îmi dau seama brusc că am scos intriga asta dintr-un episod de telenovelă la care m-am uitat luna trecută cînd am stat acasă, fiind bolnavă.

Inspectorul James mă sfredeleşte cu privirea.

— Va trebui să depui mărturie.

O, Doamne. „Mărturie" e unul dintre cuvintele alea care mă sperie de moarte, ca şi „inspector financiar" sau „puncţie lombară". Îmi încrucişez degetele sub masă şi zic cu greutate:

— D... da.

— I-ai văzut pe oamenii ăştia?

— Nu.

— Cum se numeşte azilul? În ce zonă se află?

Îl privesc lung. N-am nici cea mai mică idee. Îi arunc o privire lui Sadie, care are ochii închişi, de parcă ar încerca să-şi amintească un lucru petrecut demult de tot.

— Fairside, zice încet. E în zona Potters Bar.

— Fairside, în Potters Bar, repet.

Urmează un scurt moment de tăcere. Poliţistul a terminat de scris şi îşi leagănă stiloul.

— Va trebui să mă consult cu un coleg. Se ridică. Revin imediat.

În clipa în care a părăsit camera, Sadie îmi aruncă o privire plină de dispreţ.

— Doar atîta te-a dus mintea? N-o să te creadă în veci! Parcă trebuia să mă *ajuţi*.

— Acuzînd oameni nevinovaţi de *crimă*?

— Nu mai fi aşa fricoasă, zice ignorîndu-mi tonul angoasat. N-ai acuzat pe nimeni în mod concret. Sinceră să fiu, povestea ta n-are nici o şansă. Otravă? Conversaţii pe care le-ai auzit întîmplător în cafenea?

— Da? Încearcă şi tu să inventezi ceva pe loc, să vedem ce poţi! răspund defensivă. Şi nu asta e problema! Problema e...

— Problema e că trebuie să-mi amînăm înmormîntarea. E iar la două degete de mine, cu privirea intensă şi rugătoare. Nu trebuie să aibă loc. Nu poţi să laşi să se întîmple asta. Nu încă.

— Dar... Clipesc mirată în clipa în care ea se evaporă, chiar de sub ochii mei.

Doamne, ce enervant e. Parc-aş fi Alice în Ţara Minunilor. Mă aştept din clipă-n clipă să apară cu un flamingo la subsuoară, strigînd „Tăiaţi-i capul!"

Mă las încet pe spătar, aproape aşteptîndu-mă să dispară şi el, şi clipesc de cîteva ori, încercînd să pricep ce se întîmplă. Dar e mult prea supranatural. Mă aflu într-o secţie de poliţie, inventez o crimă şi mă las manevrată de o fată-nălucă inexistentă. Nici măcar n-am mîncat la prînz, îmi dau seama. Poate toate astea sînt de la glicemia scăzută. Poate am diabet şi ăsta e primul semn. Simt că mintea mea s-a încurcat în noduri. Nu mai înţeleg nimic. N-are nici un rost să încerc să pricep ce se petrece. Va trebui să mă las purtată de val.

— Or să pornească o anchetă! Sadie apare din nou, vorbind atît de repede că abia dacă pot s-o urmăresc. Cred că *probabil* te înşeli, dar tot investighează, ca să fie siguri...

— Pe bune? zic uluită.

— Poliţistul ăla a vorbit cu alt poliţist, îmi explică precipitată. M-am dus după ei. I-a arătat ce-ai declarat şi a zis: „Aici a nimerit-o".

— A „nimerit-o"?

Nu pot să nu comentez indignată.

Sadie mă ignoră.

— Dar pe urmă au început să vorbească despre alt azil unde *a fost* o crimă. Ce potrivealã ciudată. Şi un poliţist a zis că poate ar trebui să dea un telefon, de control, iar celălalt a fost de acord. Aşa că sîntem OK.

OK?

— Poate tu eşti OK! Eu nu!

În clipa în care se deschide uşa, Sadie adaugă iute:

— Întreabă-l pe poliţist ce se întîmplă cu înmormîntarea! Întreabă-l. Întreabă-l!

— Nu-i problema *mea*... încep, apoi amuţesc brusc în clipa în care inspectorul James apare din spatele uşii.

— Lara, o să rog un ofiţer de poliţie să-ţi ia o declaraţie. După care hotărîm ce facem.

— A. Păi... mersi. Simt privirea lui Sadie fixată asupra mea. Şi ce se va întîmpla cu... Şovăi. Ce se face într-un asemenea caz cu... trupul?

— Deocamdată, rămîne la morgă. Dacă hotărîm să pornim o anchetă, va rămîne acolo pînă cînd facem un raport către medicul legist, care va cere o investigaţie, în cazul în care probele găsite vor fi suficient de credibile şi de substanţiale.

Încuviinţează sec, apoi iese. În clipa în care se închide uşa, simt că mă prăbuşesc. Simt că încep să tremur brusc din tot corpul. Am inventat o poveste cu o crimă, pe care i-am spus-o taman unui poliţist. E cel mai îngrozitor lucru pe care l-am făcut vreodată. Chiar mai îngrozitor decît faptul că, la opt ani, am mîncat jumătate de pachet de biscuiţi şi, în loc să-i spun adevărul mamei, am ascuns toată cutia în grădină, în spatele bolovanilor ornamentali, şi a trebuit să mă uit la ea cum răscoleşte toată bucătăria.

— Îţi dai seama că tocmai am jurat strîmb? îi spun lui Sadie. Îţi dai seama că s-ar putea să *mă aresteze*?

— „S-ar putea să mă aresteze", mă îngînă Sadie în bătaie de joc. Ce, n-ai mai fost niciodată arestată?

— Evident că nu! Casc ochii la ea. Tu ai fost?

— De mai multe ori! zice detaşată. Prima dată, pentru că am dansat în fîntîna arteziană a satului într-o noapte. Am murit de rîs. Începe să chicotească. Aveam nişte cătuşe improvizate, mă-nţelegi, care făceau parte dintr-un costum pentru un bal mascat, şi, în timp ce poliţistul voia să mă tîrască afară din heleşteu, prietena mea Bunty i-a pus cătuşele, aşa, de distracţie. Să vezi ce livid se făcuse, săracul!

Deja rîde atît de tare, că nu se mai poate opri. Doamne, ce mă calcă pe nervi.

— Sînt sigură că a fost de mare excepţie. O săgetez cu o privire otrăvită. Dar eu, una, aş prefera să nu ajung la puşcărie şi să iau de-acolo cine ştie ce boală oribilă, *nu, mersi.*

— Păi, nici nu s-ar fi întîmplat aşa ceva, dacă aveai o poveste mai ca lumea. Se opreşte din rîs. N-am văzut în viaţa mea aşa fraieră ca tine. N-ai fost deloc credibilă sau măcar, consecventă. Pun pariu că nici n-or să înceapă vreo anchetă. Şi n-o să avem timp.

— Pentru ce?

— Să-mi găsesc *colierul*, firește.

Îmi trîntesc capul pe masă cu zgomot. Fata asta chiar n-are de gînd să se lase păgubaşă?

— Uite ce e, zic în cele din urmă, ridicînd uşor capul. De ce ai aşa mare nevoie de colierul ăla? De ce de ăla şi nu de altul? Era un cadou sau aşa ceva?

Rămîne tăcută un moment, cu privirea pierdută în zare. Singura mişcare din încăpere este cea făcută de picioarele ei, care se leagănă ritmic în faţă şi-n spate.

— L-am primit de la părinţii mei cînd am împlinit douăzeci şi unu de ani, zice într-un sfîrşit.

— Mă rog, drăguţ, spun. Dar...

— L-am avut toată viaţa. L-am purtat toată viaţa. Pare brusc foarte agitată. Indiferent ce-am pierdut, am avut colierul. E cel mai important lucru pe care l-am avut vreodată. *Am nevoie* de el.

Acum stă pe masă şi-şi frînge mîinile, cu faţa în jos, în aşa fel încît nu-i văd decît colţul bărbiei. E atît de subţire şi de palidă, că pare o floare cu corola aplecată. Simt un acces subit de compasiune pentru ea şi tocmai sînt pe punctul de a spune „Sigur c-o să-ţi găsim colierul", cînd o

văd că începe să caşte ostentativ, întinzîndu-şi braţele uscăţive deasupra capului, şi zice:

— Mor de *plictiseală* în locul ăsta. Aş vrea să mergem într-un club de noapte.

Mă uit lung la ea şi toată compasiunea mi se evaporă ca prin farmec. Asta-i mulţumirea ei?

— Dacă te plictiseşti atît de tare, zic, ne-am putea duce să terminăm înmormîntarea, ce spui?

Sadie îşi acoperă gura cu mîna, cu respiraţia tăiată.

— N-ai face una ca asta.

— Nu văd de ce nu.

Ne întrerupe o bătaie în uşă, din spatele căreia se iţeşte capul unei femei cu mină veselă, îmbrăcată cu cămaşă şi pantaloni închişi la culoare.

— Lara Lington?

O oră mai tîrziu, mi-am terminat aşa-zisa „declaraţie" N-am avut în viaţa mea aşa o experienţă traumatîzantă. Ce porcărie.

În primul rînd, am uitat numele azilului. Apoi am calculat greşit timpul şi a trebuit s-o conving pe poliţistă că mi-a luat cinci minute să fac aproape opt sute de metri. Pînă la urmă, m-am scos spunîndu-i că mă antrenez pentru campionatul de marş. E suficient să-mi amintesc o clipă şi simt că mă ia cu fierbinţeală şi-mi vine să mă ascund undeva. E *imposibil* să mă fi crezut. Pe bune acum, *arăt* eu vreun pic a mărşăluitoare?

Pe urmă am zis că, înainte să mă duc la cafenea, am trecut pe la prietena mea Linda. Nici măcar nu *am* o prietenă pe nume Linda, dar n-aveam nici un chef să-l bag în povestea asta pe vreunul dintre prietenii mei adevăraţi. A vrut să ştie numele de familiei al Lindei, aşa că am zis repede „Davies", înainte să mă pot opri.

Firește, îl citisem în partea de sus a formularului. Ea era „Ofițer de Poliție Davies"

Bine măcar că n-am zis „Kaiser Soze"

Spre cinstea ei, polițista nici măcar n-a clipit. Și nici n-a zis dacă demarează sau nu o anchetă. Doar mi-a mulțumit politicos și mi-a găsit un număr la care să chem un taxi.

Acum probabil o să ajung la pușcărie. E tot ce-mi lipsea.

Mă uit furibundă la Sadie, care e întinsă cît e de lungă pe birou și se uită în tavan. Nu m-a ajutat deloc s-o am în permanență în urechea mea, corectîndu-mă întruna, făcîndu-mi sugestii și aducîndu-și aminte cum doi polițiști au încercat să le oprească pe ea și pe Bunty „să facă întrecere cu automobilele pe cîmp" și n-au putut să le prindă, și cum s-au „distrat pe cinste"

— Cu plăcere, zic. Încă o dată.

— Mersi.

Vocea lui Sadie se insinuează alene prin cameră.

— Bine, atunci. Îmi iau geanta. Eu una am plecat.

Într-o fracțiune de secundă, Sadie s-a și ridicat în fund.

— N-o să uiți de colierul meu, da?

— Mă îndoiesc c-am să uit vreodată, cît oi trăi. Îmi dau ochii peste cap. Indiferent cît m-aș strădui.

Deodată, e iar în fața mea și se pune între mine și ușă.

— Nimeni nu mă vede, în afară de tine. Nimeni altcineva nu mă poate ajuta. Te rog.

— Uite ce e, nu poți să spui pur și simplu „Găsește-mi colierul!", exclam exasperată. Nu știu nimic despre el, nu știu cum arată...

— E făcut din mărgele de sticlă și strasuri, zice iute. Îmi ajunge pînă aici... Arată spre talie. Închizătoarea e din sidef incrustat...

— Am înţeles, o întrerup scurt. Ei bine, nu l-am văzut. Dacă apare cumva, îţi dau de ştire.

Trec ca o furtună pe lîngă ea, dau uşa de perete, ies în holul principal al secţiei de poliţie şi-mi scot mobilul. Holul e intens luminat, are podeaua acoperită cu linoleum murdar şi un birou, care momentan e gol. Doi malaci în pufoaice se ceartă ca la uşa cortului, în timp ce un poliţist încearcă să-i calmeze, şi mă retrag într-un colţ care mi se pare mai sigur. Scot numărul firmei de taximetre pe care mi l-a dat doamna Davies şi încep să-l formez la mobil. Văd că am vreo douăzeci de mesaje vocale, însă le ignor în bloc. Trebuie să fie tata şi mama, îngrijoraţi la culme...

— Hei! mă strigă o voce şî mă opresc la jumătatea numărului. Lara? Tu eşti?

Un tip cu păr blond nisipiu şi îmbrăcat într-un pulover pe gît şi blugi îmi flutură o mînă prin faţă.

— Mă mai ştii? Sînt Mark Phillipson! Dintr-a zecea?

— Mark! exclam, recunoscîndu-l brusc. O, Doamne! Ce mai faci?

Singurul lucru pe care mi-l mai amintesc despre Mark e că era basist în trupa liceului.

— Bine! Foarte bine. Se apropie, cu o expresie de îngrijorare. Ce-i cu tine la poliţie? Ai păţit ceva?

— A! Nu, nimic. Sînt aici pentru... mă rog. Flutur vag din mînă. O crimă.

— *O crimă?*

Zici că l-a lovît cineva în moalele capului.

— Da. Dar nu e mare chestie. Adică, ce spun eu aici, sigur că da, e o mare chestie... Mă corectez rapid cînd îi zăresc expresia. Mai bine mă opresc aici cu detaliile... Oricum, tu ce faci?

— Bine! Sînt însurat cu Anna, o mai ştii? Îmi flutură razant o verighetă de argint. Încerc să mă descurc ca pictor. Asta o fac ca s-o mai scoatem cumva la capăt.

— Eşti poliţist? zic neîncrezătoare, iar el rîde.

— Schiţez portrete. Lumea descrie răufăcătorii, eu îi desenez, cu asta îmi plătesc chiria... Dar tu, Lara? Eşti măritată? Eşti cu cineva?

O clipă, mă mulţumesc să-l privesc cu un surîs preschimbat în rictus.

— Am fost o vreme cu un tîp, zic în cele din urmă. Dar n-a mers. Însă acum m-am împăcat cu situaţia. Sinceră să fiu, sînt foarte mulţumită de viaţa mea.

Am strîns paharul de plastic atît de tare în mînă, că s-a spart. Mark pare uşor stresat.

— Păi... ne mai vedem, Lara. Ridică o mînă. Ai cu ce să te duci acasă?

— Îmi chem un taxi, încuviinţez. Mersi. Mă bucur că te-am văzut.

— Nu-l lăsa să plece! Vocea lui Sadie, din urechea mea, mă face să-mi stea inima. Ne poate ajuta!

— Taci şi lasă-mă în pace, murmur printre dinţi, trăgîndu-i un zîmbet şi mai larg lui Mark. Pa, Mark. Salutări Annei.

— Ne poate desena colierul! Şi o să ştii şi tu ce cauţi! O văd brusc în faţa mea. Roagă-l! Repede!

— Nu!

— Roagă-l! Îşi reia glasul de stafie, care-mi sfredeleşte timpanul. Roagă-l, roagă-l, roagă-l...

Of, pentru numele lui Dumnezeu, o să mă bage la balamuc.

— Mark! Strig atît de tare, încît cei doi indivizi în pufoaice încetează să se mai certe şi se holbează la mine. Aş vrea să-ţi cer o mică favoare, dacă ai puţin timp...

— Sigur.

Mark ridică din umeri.

Ne ducem într-o încăpere alăturată, cu cîte un ceai de la automat. Ne tragem niște scaune la o masă, iar Mark își scoate hîrtia și creioanele de desenat.

— Deci. Ridică din sprîncene. Un colier. Asta n-am mai făcut pînă acum.

— L-am văzut odată la un tîrg de vechituri, improvizez. Și aș vrea să-l cumpăr, dar sînt așa un antitalent la desen și mi-am dat seama brusc că poate mă ajuți tu...

— Nici o problemă. Te-ascult.

Ia o gură de ceai, cu creionul pregătit deasupra foii, iar eu mă uit la Sadie.

— Era din mărgele, zice ea, ridicîndu-și mîinile, de parcă l-ar fi simțit în palmă. Două șiraguri de mărgele, aproape transparente.

— Două șiraguri de mărgele, zic. Aproape transparente.

— Aha. El încuviințează, începînd deja să schițeze niște mărgele rotunde. Așa?

— Mai ovale, spune Sadie, uitîndu-se peste umărul lui. Și mai lungi. Și cu strasuri între ele.

— Mărgelele erau mai ovale, zic pe un ton de scuză. Cu strasuri între ele.

— Nici o problemă. Mark șterge deja și acum desenează mărgele mai lunguiețe. Așa?

Ridic privirea spre Sadie. Ea îl privește ca vrăjită.

— Și libelula, murmură. Să nu uiți de libelulă.

În următoarele cinci minute, Mark desenează, șterge, apoi desenează din nou, pe măsură ce eu repet comentariile lui Sadie. Încet-încet, colierul prinde viață pe foaie.

— Ăsta e, spune Sadie în cele din urmă. Cînd se uită la el, îi strălucesc ochii. Ăsta-i colierul meu!

— E perfect, îi zic lui Mark. Așa arată.

O clipă, îl privim cu toții în tăcere.

— Drăguț, spune Mark într-un final, arătînd din cap spre el. Neobișnuit. Îmi amintește de ceva. Se încruntă ușor spre desen, apoi clatină din cap. Nu. Nu mai știu. Se uită la ceasul de la mînă. Mi-e teamă că trebuie să fug acum...

— E în regulă, zic repede. Mersi mult de tot.

După ce pleacă, ridic foaia și mă uit la colier. E foarte frumos, trebuie să recunosc. Șiraguri lungi din mărgele de sticlă, strasuri strălucitoare și un pandantiv uriaș, decorativ, în formă de libelulă, bătut cu și mai multe strasuri.

— Deci asta e ce căutăm.

— Da! Sadie ridică privirea, cu chipul însuflețit. Exact! Unde începem?

— Cred că glumești! Îmi iau haina și mă ridic. Eu, una, nu caut nimic acum. Mă duc acasă să beau un pahar de vin bun. Și pe urmă o să mănînc niște *korma*[1] de pui cu *naan*[2]. E o mîncare modernă, foarte la modă azi, îi explic cînd îi văd expresia mirată. Și pe urmă mă culc.

— Păi și eu ce fac? zice Sadie, brusc dezumflată.

— Habar n-am! Du-te și găsește o petrecere în pijamale!

Ies din sală înapoi în hol. Un taxi tocmai debarcă un cuplu de bătrîni pe trotuar și ies în fugă, strigînd:

— Taxi? Mă puteți duce și pe mine în Kilburn?

În timp ce taxiul demarează, desfac desenul în poală și mai privesc o dată colierul, încercînd să-mi imaginez cum trebuie să arate în realitate. Sadie a descris mărgelele ca fiind dintr-un soi de

1. Curry indian ușor picant, cu coriandru, chimen, cuișoare și alte condimente și iaurt.
2. Lipie indiană, dospită și coaptă în cuptor.

sticlă galben pal, cu irizații. Chiar și în desen, strasurile strălucesc de-ți iau ochii. Cel adevărat trebuie să fie fabulos. Și destul de scump, cred. O fracțiune de secundă, mă las pradă unui freamăt de surescitare la gîndul că aș putea cu adevărat să-l *găsesc*.

O clipă mai tîrziu, îmi vin însă înapoi în fire. Adică, probabil că nici măcar nu există. Și chiar dac-ar exista, șansa de a găsi Dumnezeu știe ce colier care i-a aparținut unei bătrîni decedate, care probabil l-a pierdut sau l-a spart acum nu știu cîți ani sînt de aproximativ... trei milioane la una. Nu, trei miliarde la una.

În cele din urmă, împăturesc hîrtia și o bag în geantă, apoi mă așez mai bine în scaun. Nu știu unde e Sadie și nici că-mi pasă. Închid ochii, ignorînd vibrațiile neîntrerupte ale mobilului meu și aproape atipesc. Ce zi.

Patru

A doua zi, schiţa colierului e singurul lucru cu care am rămas. Sadie a dispărut şi tot episodul mi se pare un vis. La opt jumate mă aflu la biroul meu, bînd cafea şi uitîndu-mă la desen. Ce naiba m-o fi apucat ieri? Probabil creierul meu e de vină, a cedat din cauza stresului. Colierul, fata, stafia tînguitoare... e limpede că toate au fost doar o închipuire a mea.

Pentru prima oară, simpatizez cu părinţii mei. Sînt *şi eu* îngrijorată pentru mine.

— Bună!

Se aude un bufnet în clipa în care Kate, secretara noastră, deschide uşa larg, răsturnînd un teanc de dosare pe care le-am pus pe jos ca să-mi scot nişte lapte din frigider.

N-avem chiar cel mai mare birou din lume.

— Şi cum a fost la înmormîntare?

Kate îşi pune haina în cuier, aplecîndu-se peste copiator ca să ajungă la agăţătoare. Din fericire, se pare că e dotată pentru gimnastică.

— N-a fost prea bine. De fapt, am ajuns la secţia de poliţie. Am avut un moment ciudat de rătăcire.

— Doamne! Kate pare îngrozită. Eşti OK?

— Păi... Adică, eu aşa cred...

Trebuie să-mi vin în fire. Împăturesc iute schița colierului, o bag în geantă și închid fermoarul.

— Sinceră să fiu, mi s-a părut și mie că se întîmplă ceva. Kate, care tocmai s-a apucat să-și prindă părul blond cu un elastic, se oprește la jumătatea gestului. Ieri după-masă a sunat tatăl tău și m-a întrebat dacă ai fost exagerat de stresată în ultimul timp.

Ridic privirea alarmată.

— Sper că *nu* i-ai spus c-a plecat Natalie.

— Nu! Evident că nu!

Am antrenat-o bine în legătură cu ce poate să divulge părinților mei, adică nimic.

— În orice caz, spun cu însuflețire. Nu contează. Acum sînt bine. Am primit vreun mesaj?

— Da. Kate își ia agenda cu gesturi extrem de profi. Shireen a sunat ieri, toată ziua. O să te sune azi.

— Super!

Shireen e singura noastră veste bună la L&N Executive Recruitment. Recent, i-am găsit un job ca director operațional la o companie de software, Macrosant, și începe chiar săptămîna viitoare. Probabil că ne sună să ne mulțumească.

— Altceva? zic, moment în care începe să sune telefonul.

Kate verifică identitatea apelantului și face ochii mari.

— A, da, mai era ceva, zice grăbită. A sunat Janet de la Leonidas Sports, să vadă dacă mai avem noutăți. A zis c-o să sune la nouă fix. Cred că ea e. Kate îmi întîlnește privirea speriată. Vrei să răspund eu?

Nu, vreau să mă ascund sub birou.

— Îhm, da, cred c-ar fi mai bine.

Am stomacul în gît de nervi. Leonidas Sports e cel mai important client al nostru. E o companie

uriașă de echipament sportiv, care are magazine în toată țara, și le-am promis că le găsim director de marketing.

Mai bine să reformulez. *Natalie* le-a promis că le găsește director de marketing.

— Vă fac imediat legătura, spune Kate pe cel mai profesionist ton posibil de asistentă personală și, o clipă mai tîrziu, telefonul de pe biroul meu sună.

Îi arunc o privire disperată lui Kate, apoi răspund.

— Janet! exclam cît de încrezător pot eu. Îmi pare bine să te aud. Tocmai voiam și eu să te sun.

— Bună, Lara, aud glasul răguşit și familiar al lui Janet Grady. Te sun să văd dacă ai vreo veste. Speram să vorbesc cu Natalie.

N-am întîlnit-o niciodată pe Janet Grady față în față. Însă în mintea mea, are un metru nouăzeci și mustață. Prima dată cînd am vorbit, mi-a spus că cei de la Leonidas Sports sînt „inteligenți de profesie"„competitori feroce" și au „mînă de fier" cînd vine vorba de supremația pe piață. M-a cam băgat în sperieți.

— A, da! Răsucesc firul telefonului în jurul degetelor. Păi, din păcate, Natalie încă... ăăă... nu se simte prea bine.

Asta e povestea pe care am răspîndit-o, din clipa în care Natalie a plecat în Goa și n-a mai dat nici un semn de viață. Din fericire, e suficient să spui „A fost în India" și fiecare se lansează în istorisirea propriei lui pățanii despre „Boala aia cumplită pe care am contactat-o în timpul călătoriei", fără să mai pună alte întrebări.

— Dar progresăm binișor, continui. Bine de tot. Acum tocmai treceam în revistă o listă foarte lungă și am chiar aici, pe birou, un dosar cu candidații cei mai solizi. O să-ți prezentăm o

listă cu oameni unul şi unul, te asigur de asta. Inteligenţi de profesie toţi.

— Poţi să-mi dai nişte nume?

— Nu chiar acum! Fac eforturi să nu mi se simtă panica în voce. Te contactez cît de curînd. Dar o să fii foarte impresionată!

— OK, Lara. Janet e genul de femeie care nu-şi pierde timpul cu pălăvrăgeala fără rost. Atîta timp cît spui că totul e sub control. Salutări lui Natalie. La revedere.

Pun receptorul în furcă şi mă uit în ochii lui Kate, cu inima bătîndu-mi să-mi sară din piept.

— Adu-mi aminte ce candidaţi posibili avem pentru Leonidas Sports?

— Tipul care n-a lucrat trei ani şi a scris asta în CV, zice ea. Şi ciudatul ăla cu mătreaţă. Şi... cleptomana.

Aştept să continue. Însă ea dă din umeri a scuze.

— Ăştia sînt *toţi*?

— Paul Richards s-a retras ieri, zice stresată. I s-a oferit un post la o companie americană. Uite lista.

Îmi întinde foaia de hîrtie şi mă uit disperată la cele trei nume. N-am nici o şansă cu ei. *Nu putem* trimite lista asta.

Dumnezeule, greu e să faci *headhunting*. Habar n-aveam. Înainte să ne deschidem firma, Natalie făcea ca toate astea să sune ultraincitant. Îmi vorbea despre patima vînătorii, despre „angajarea strategică",„competenţe sporite" şi „captarea atenţiei celuilalt". Ne întîlneam o dată la cîteva săptămîni să bem ceva şi de fiecare dată era plină de poveşti despre munca ei şi simţeam cum mă cuprinde invidia. Prin comparaţie, să scrii texte publicitare pe site-ul unei companii auto mi se părea complet insipid. Plus că circula zvonul

unei reduceri de personal iminente. Aşa că, atunci cînd Natalie mi-a propus s-o luăm de la zero, am profitat imediat de ocazie.

Adevărul e că am avut mereu aşa, un soi de admiraţie pentru Natalie. De cînd o ştiu, a fost mereu strălucitoare şi sigură pe ea. Chiar şi cînd eram la şcoală, întotdeauna era la curent cu cel mai nou argou şi reuşea să ne bage în baruri. Şi, la început, cînd am lansat compania, totul a mers ca pe roate. Ea a venit cu nişte clienţi de dincolo şi a şi început să-şi facă relaţii şi să intre în pîine. Eu mă ocupam de website şi încercam să prind din mers şpilul lucrurilor, de la ea. Totul mergea în direcţia bună. Pînă cînd m-a lăsat cu ochii în soare şi mi-am dat seama că, de fapt, nu prinsesem nici un şpil.

Natalie e plină de mantre de afaceri, pe care le vezi scrise pe *post-it*-uri peste tot pe biroul ei. Mă duc din cînd în cînd şi le studiez de parcă ar fi nişte rune ale cine ştie cărei religii antice, încercînd să pricep ce ar trebui să fac. De exemplu, deasupra computerului e unul cu „Cei mai talentaţi sînt cei care există deja pe piaţă" Pe-asta o pricep: înseamnă că nu trebuie să cauţi prin CV-urile bancherilor care tocmai au fost daţi afară săptămîna trecută de la o bancă de investiţii şi să încerci să-i dai drept directori de marketing. Trebuie să cauţi *chiar* directori de marketing.

Dar cum? Dacă nu vor nici măcar să vorbească cu tine?

După ce-am făcut asta cîteva săptămîni, după capul meu, am şi eu cîteva mantre noi, care sună cam aşa: „Cei mai talentaţi nu răspund personal la telefon" „Cei mai talentaţi nu te sună înapoi, chiar dacă-i laşi trei mesaje secretarei." „Cei maî talentaţi nu vor să se reprofileze pe distribuţia de echipament sportiv en-detail." „Cînd le spui

de reducerea de cincizeci la sută la rachetele de tenis pentru angajați, cei mai talentați îți rîd în nas."

Scot pentru a mia oară biata noastră listă inițială, șifonată și pătată cu cafea, și mă uit pe ea cu fața căzută. Numele licăresc pe pagină ca niște dulciuri strălucitoare. Angajați, *prin urmare* talentați. Directorul de marketing de la Woodhouse Retail. Directorul filialei europene de la Dartmouth Plastics. În mod sigur, nu pot să fie sută la sută fericiți cu slujba lor. *Trebuie să existe* cineva căruia i-ar plăcea să lucreze pentru Leonidas Sports. Dar am încercat cu fiecare în parte și n-am ajuns nicăieri. Ridic privirea și o văd pe Kate stînd într-un picior și fixîndu-mă neliniștită, cu celălalt picior încolăcit în jurul gambei.

— Avem fix trei săptămîni să găsim un director de marketing pentru Leonidas Sports care să judece bine și să meargă la fix, cucerind piața.

Iau o gură de *latte*, încercînd disperată să nu-mi pierd speranța. Natalie a găsit afacerea asta. Ea trebuia să curteze toți candidații de top. Ea știe cum să facă asta. *Nu eu.*

Oricum. N-are nici un rost să mă gîndesc la asta acum.

— OK. Lovesc biroul cu palma. O să dau niște telefoane.

— Îți fac o cafea tare și neagră. Kate intră în priză. Dacă trebuie, stăm aici toată noaptea.

O iubesc pe Kate. Se poartă de parc-ar juca într-un film despre nu știu ce companie multinațională în plin avînt, și n-am fi doar noi două, într-un birou de trei metri pătrați, cu mochetă mucegăită.

— Salariu, salariu, salariu, zice cînd se așază.

— Dacă nu ești pe fază, îți ia altu' floarea din vază, îi răspund.

A început să citească și ea mantrele lui Kate. Iar acum nu ne putem abține să nu ni le spunem una alteia. Problema e că ele nu-ți spun exact cum să faci treaba. Ce mi-ar trebui mie ar fi o mantra care să-mi spună cum să fac să trec de întrebarea „Puteți să-mi spuneți despre ce e vorba?"

Îmi trag scaunul mai aproape de biroul lui Natalie ca să iau toate hîrtiile de la Leonidas Sports. Dosarul de carton s-a desprins din șină în sertarul ei, așa că, murmurînd o înjurătură, adun toate hîrtiile și le scot. Apoi încremenesc, pentru că văd un *post-it* vechi care mi s-a lipit, nu știu cum, de mînă. Nu l-am mai văzut pînă acum. „James Yates, mobil" scrie cu o cariocă roșie decolorată. Și alături e un număr.

Un număr de mobil al lui James Yates. Nu-mi vine să cred! E director de marketing la Feltons Breweries! Se află pe lista extinsă! Ar fi perfect! Ori de cîte ori am încercat să sun la biroul lui, mi s-a spus că e „în străinătate" Dar, indiferent unde e, are cu el mobilul, nu-i așa? Tremurînd de surescitare, îmi împing scaunul înapoi la birou și formez numărul.

— James Yates.

Se aude prost, cu întreruperi, dar totuși se aude.

— Bună ziua, spun, străduindu-mă să par cît mai sigură pe mine. Sînt Lara Lington. Puteți vorbi?

Asta spune mereu Natalie, am auzit-o.

— Cine sînteți? Pare suspicios. Ați spus că sînteți de la Lington's?

Îmi înăbuș cu greu un oftat.

— Nu, sînt de la L&N Executive Recruitment și vă sun să vă întreb dacă ați fi cumva interesat de un post, cel de director al departamentului de marketing al unei companii de retail dinamice,

în plină expansiune. E o slujbă excepțională și, dac-ați dori să discutăm despre ea, poate la un prînz, la un restaurant ales de dumneavoastră...

O să mor dacă nu respir, așa că mă opresc și trag o gură mare de aer.

— L&N? Pare circumspect. N-am auzit de dumneavoastră.

— Sîntem o firmă nou înființată, de mine și Natalie Masser...

— Nu mă interesează, mi-o taie scurt.

— E o ocazie extraordinară, zic repede. Veți avea șansa de a vă extinde orizontul, există mare potențial în Europa...

— Îmi pare rău. La revedere.

— Și zece la sută discount la îmbrăcămintea sport! strig disperată, deși la capătul firului nu mai e nimeni.

A închis. Nu mi-a dat nici măcar o șansă.

— Ce-a zis?

Kate se apropie, cu mîinile strînse optimist în jurul unei căni de cafea.

— Mi-a închis in nas. Mă prăbușesc în scaun, în timp ce Kate îmi pune cafeaua pe masă. N-o să găsim *niciodată* pe cineva cu adevărat valabil.

— Ba da! zice Kate, exact în clipa în care sună telefonul. Poate e un ditamai directorul, care vrea să-și schimbe jobul... Se grăbește înapoi la biroul ei și ridică receptorul, cît de profesionist e în stare. L&N Executive Recruitment... A, Shireen! Mă bucur să te aud! Ți-o dau imediat pe Lara.

Îmi zîmbește radioasă, iar eu îi întorc zîmbetul. Bine că avem și noi la activ măcar o victorie.

Cred că, la drept vorbind, victoria e a lui Natalie, avînd în vedere că ea e cea care a făcut plasamentul, dar eu m-am ocupat de toată munca de după. Și oricum, e un triumf *al firmei* noastre.

— Bună, Shireen! zic veselă. Gata pentru noul job? Sînt sută la sută convinsă c-o să fie o slujbă nemaipomenită pentru tine...

— Lara, mă întrerupe Shireen încordată. E o problemă.

Simt că mi se ridică stomacul în gît. Nu. Nu. Te rog, Doamne, fără probleme.

— Problemă? Mă sforţez să-mi iau un ton degajat. Ce fel de problemă?

— E vorba de cîinele meu.

— *Cîinele* tău?

— Am de gînd să-l iau pe Flash cu mine la serviciu în fiecare zi. Dar tocmai am sunat la resurse umane să-i rog să-i pregătească un coş şi mi-au spus că e imposibil. Mi-au zis că politica lor nu permite să ţii animale în birouri, îţi vine să crezi aşa ceva?

E limpede că se aşteaptă să fiu şi eu la fel de ultragiată ca şi ea. Mă holbez la telefon, siderată. De unde şi pînă unde a apărut şi cîinele ăsta în propoziţie?

— Lara? Eşti acolo?

— Da! Îmi vin în fire. Shireen, ascultă-mă. Sînt sigură că ţii foarte mult la Flash. Dar, de obicei, lumea nu-şi ia cîinii la serviciu...

— Ba da, şi-i ia! mă întrerupe. Mai e un cîine în clădire. L-am auzit de fiecare dată cînd m-am dus. De-asta am fost convinsă că nu e nici o problemă! Altfel, nici nu m-aş fi gîndit să accept slujba! Sînt discriminată.

— Eu nu cred că eşti discriminată, zic iute. Îi sun imediat. Pun receptorul în furcă, apoi formez rapid numărul de la departamentul de resurse umane de la Macrosant. Bună, Jean? Lara Lington sînt, de la L&N Executive Recruitment. Vreau doar să clarific un amănunt. Shireen Moore are voie să vină cu cîinele la serviciu?

— Nu e voie cu cîini în clădirea firmei, spune Jean pe un ton amabil. Îmi pare rău, Lara, e o chestie legată de asigurări.

— A, sigur. Firește, înțeleg. Mă opresc. Ideea e că Shireen e convinsă că a mai auzit un cîine în clădire. De mai multe ori.

— Se înșală, spune Jean după o foarte scurtă pauză. Nu e nici un cîine aici.

— Nici unul? Nici măcar un cățeluș?

Pauza infinitezimală pe care a făcut-o mi-a trezit suspiciunea.

— Nici măcar un cățeluș. Jean și-a reluat tonul agreabil. Cum am zis, la noi în firmă nu e voie cu cîini.

— Și n-ați putea să faceți o excepție pentru Shireen?

— Mă tem că nu.

E politicoasă, dar implacabilă.

— Atunci bine, îți mulțumesc pentru timpul acordat.

Pun receptorul în furcă și bat darabana cu creionul pe blocnotes preț de cîteva clipe. M-a mințit. Pun pariu că e un cîine undeva acolo. Dar ce să fac? Nu pot s-o sun pe Jean înapoi și să-i zic „Nu te cred".

Oftez și formez numărul lui Shireen.

— Lara, tu ești?

Răspunde imediat, de parcă ar fi stat chiar lîngă telefon, așteptînd un răspuns, și probabil chiar așa și e. E foarte inteligentă și foarte acidă. Parcă o și văd, desenînd pătrățelele alea așezate în zigzag pe care le mîzgălește obsesiv peste tot. Probabil chiar *are nevoie* de un cîine, ca să nu-și piardă mințile.

— Da, eu sînt. Am sunat-o pe Jean și spune că nu mai are nimeni din clădire cîine. Zice că-i o chestie legată de asigurări.

Se lasă tăcerea, timp în care Shireen digeră informația.

— Minte, zice într-un final. Îți jur, există un cîine.

— Shireen... Îmi vine să mă dau cu capul de birou. Nu puteai să-mi spui de cîine de la început? Sau măcar la unul dintre interviuri?

— Am crezut că n-o să fie nici o problemă! spune pe un ton de scuză. L-am auzit pe celălalt cîine lătrînd! Crede-mă, se aude foarte clar că e un cîine. Ei bine, eu nu mă angajez acolo fără Flash. Îmi pare rău, Lara, va trebui să mă retrag.

— Nuuu! strig înnebunită de spaimă înainte de a mă putea controla. Vreau să zic... te rog nu face nimic pripit, Shireen! O să rezolv eu, promit. Te sun curînd.

Respirînd precipitat, pun receptorul în furcă și-mi îngrop capul în mîini. Porcăria dracului!

— Ce-o să faci? se aventurează Kate neliniștită.

E limpede că a auzit absolut tot.

— Nu știu, recunosc. Natalie ce-ar face?

Ne uităm amîndouă instinctiv spre biroul lui Natalie, strălucitor și gol. Mi-o închipui automat pe Natalie stînd acolo: bătînd pe tăblia biroului cu unghiile date cu lac, cu vocea ridicată la a nu știu cîta octavă, în timpul unei conversații telefonice. De cînd a plecat, nivelul volumului la care se vorbește în biroul ăsta a scăzut cu vreo optzeci la sută.

— Poate că i-ar spune lui Shireen că *trebuie* să accepte slujba și ar amenința-o că o dă în judecată, dacă nu, spune Kate într-un final.

— În mod sigur i-ar spune lui Shireen să-și bage mințile în cap, încuviințez. I-ar spune că dă dovadă de lipsă de profesionalism și de o superficialitate crasă.

Am auzit-o o dată pe Natalie făcîndu-l de comandă pe un tip care voia să se răzgîndească, să nu mai accepte un job în Dubai. N-a fost o scenă prea plăcută.

Adevărul adevărat, pe care nu prea vreau să-l recunosc în faţa nimănui, e că acum, cînd am ajuns să ştiu cum gîndeşte Natalie şi cum face afaceri... simt că toată treaba asta nu prea mi se potriveşte. Lucrul care mă atrăsese la slujba asta era faptul că lucrezi cu oameni; că le schimbi viaţa. Cînd ne vedeam şi Natalie îmi povestea cum l-a descoperit pe unul sau pe altul, eram de fiecare dată la fel de interesată de istoria din spatele afacerii ca şi de afacerea propriu-zisă. Mi se părea atunci că trebuie să fie mult mai satisfăcător să ajuţi oamenii să-şi găsească o carieră potrivită decît să produci şi să vinzi maşini. Dar se pare că acest aspect al problemei nu e cine ştie ce prioritate pe agenda noastră.

Vreau să zic, OK, ştiu că sînt novice în treaba asta. Şi poate sînt şi un pic idealistă, cum zice mereu tata. Dar, categoric, slujba pe care o ai e unul dintre lucrurile cele mai importante din viaţa ta. Ar trebui să ţi se *potrivească*. Salariul nu e totul.

Probabil de-asta e Natalie un *headhunter* de succes, cu nu ştiu cîte comisioane la activ. Iar eu nu. Şi în clipa asta, tare ne mai arde buza după un comision.

— Deci vrei să spui că eu acum ar trebui s-o sun pe Shireen şi să-i zic cîteva să mă ţină minte, comentez fără prea mare chef.

Se lasă tăcerea. Kate arată la fel de tristă cum mă simt şi eu.

— Lara, chestia e, spune şovăitoare, că tu nu eşti Natalie. Ea e plecată. Deci tu eşti şefa. Aşa că ar trebui să faci lucrurile cum crezi *tu*.

— Da! mă străbate un val de ușurare. E adevărat. Eu sînt șefa. Și eu zic că... o să mă gîndesc un pic ce e de făcut.

Încercînd să-mi iau o mină de om care se gîndește serios și care nu încearcă de fapt să se fofileze, dau telefonul într-o parte și încep să răsfoiesc corespondența. O factură pentru hîrtia de xerox. O ofertă care mă îndeamnă să-mi trimit angajații la un *team-building* în Aspen. Și la fundul teancului, *Business People*, care e, cum ar fi, revista de vedete din zona de business. O deschid și încep să mă uit prin ea, în încercarea de a găsi în paginile ei pe cineva care ar putea fi directorul de marketing ideal pentru Leonidas Sports.

Business People e o lectură obligatorie pentru orice *headhunter*. În mare, e vorba de serii nesfîrșite de fotografii cu tipi superaranjați, care sînt pe val și dețin niște ditamai birouri, cu tone de spațiu în care să-și atîrne hainele. Dar, Dumnezeule, e de-a dreptul deprimant. În timp ce trec de la un om de afaceri al zilei la altul, mă demoralizez tot mai tare. Ce-i cu mine? Nu vorbesc decît o singură limbă. N-am fost invitată să conduc nici un comitet internațional. Garderoba mea de serviciu nu e formată din costume cu pantalon Dolce & Gabbana și cămăși ciudate de la Paul Smith.

Închid îndurerată revista și mă prăbușesc iarăși pe scaun, cu ochii la tavanul mohorît. Cum fac toți ăștia? Unchiul meu Bill. Toți cei din revista asta. Se hotărăsc să-și deschidă o afacere, care peste noapte se dovedește un mare succes, și totul pare atît de simplu...

— Da... da... Deodată, îmi dau seama că biata Kate îmi face semne disperate din celălalt colț al camerei. Cînd ridic privirea, o văd trandafirie la față și vorbind cu însuflețire la telefon. Sînt

convinsă că Lara își va face timp în agendă să vă întîlniți, așteptați numai puțin, vă rog.

Apasă pe *hold* și țipă aproape gîtuită de emoție:

— E Clive Hoxton! Cel care a zis că nu e interesat de Leonidas Sports? adaugă cînd îmi vede privirea goală. Rugbistul? Ei bine, se pare că totuși e! Vrea să luați masa împreună și să vorbiți despre job!

— O, Doamne! El e?

Îmi revine imediat buna dispoziție. Clive Hoxton e director de marketing la Arberry Stores și a jucat rugby pentru Doncaster. E candidatul perfect pentru Leonidas Sports, dar cînd l-am abordat, mi-a zis că nu vrea să plece. Nu-mi vine să cred că m-a sunat!

— Hai să nu ne ambalăm chiar așa, îi șoptesc lui Kate agitată. Zi-i că sînt ocupată cu intervievarea celorlalți candidați.

Kate încuviințează cu putere.

— Stați să văd... zice în telefon. Azi e foarte prinsă, dar să văd ce pot să fac... A! Ia uite, ce noroc! Are o fereastră de care uitasem! Propuneți dumneavoastră restaurantul?

Îmi zîmbește larg și batem palma în aer. Clive Hoxton e un candidat de prim rang! E inteligent de profesie și joacă tare! O să compenseze fără probleme pentru ciudat și pentru cleptomană. De fapt, dacă-l avem pe el, o s-o trimit la plimbare pe cleptomană, mă hotărăsc. Iar ciudatul nu e chiar așa de rău, dacă reușim să-l scăpăm cumva de mătreața aia...

— Totul e aranjat! Kate lasă telefonul jos. Iei prînzul cu el azi, la unu.

— Excelent! Unde?

— Păi, aici e o mică problemă. Kate șovăie. L-am rugat să propună el restaurantul. Și a propus...

Kate tace.

— Ce? Inima începe să-mi bată cu putere. Să nu-mi spui Gordon Ramsay. Restaurantul ăla de fiţe din Claridges.

Kate face o grimasă.

— Şi mai şi... Lyle Place.

Simt cum mi se strînge stomacul.

— Cred că glumeşti.

Lyle Place s-a deschis acum doi ani şi a fost botezat pe loc „Cel mai scump restaurant din Europa" Are un bazin masiv cu homari şi o fîntînă şi o groază de celebrităţi se duc acolo. Evident că eu n-am fost niciodată. Am citit doar despre el în *Evening Standard*.

N-ar fi trebuit niciodată, în vecii *vecilor*, să-l lăsăm pe el să aleagă restaurantul. Ar fi trebuit să-l aleg eu. Iar eu aş fi ales Pasta Pot, care e chiar după colţ şi unde un meniu complet de prînz costă 15,95 lire şi include şi un pahar de vin. Nici măcar nu îndrăznesc să mă *gîndesc* cît o să fie o masă de două persoane la Lyle Place.

— Dar n-o să reuşim să intrăm! zic, brusc ușurată. O să fie prea aglomerat.

— A zis că face el rost de rezervare. Ştie nişte tipi de acolo. O s-o facă pe numele tău.

— Fir-ar să fie.

Kate îşi roade stresată unghia de la degetul mare.

— Cîţi bani avem în puşculiţa pentru protocolul clienţilor?

— Cam 50 de pence, zic disperată. Sîntem falite. Va trebui să plătesc cu cartea mea de credit.

— Măcar ştii c-o să merite, zice Kate hotărîtă. E o investiţie. Trebuie să arăţi ca o persoană care face şi desface. Dacă te vede lumea că iei masa la Lyle Place, o să zică: „Mamă, cred că-i merge foarte bine Larei Lington, dacă-şi permite să-şi ducă clienţii acolo!".

— Dar nu-mi permit! mă tînguiesc. N-am putea să-l sunăm înapoi şi să-l rugăm să discutăm la o cafea?

Nici n-apuc bine să termin, că-mi şi dau seama ce jalnic ar fi. Dacă vrea să mănînce de prînz, trebuie să-i dau să mănînce. Dacă vrea să mergem la Lyle Place, mergem la Lyle Place.

— Poate nu e chiar atît de scump cum credem noi, spune Kate încrezătoare. Doar toate ziarele spun cît de prost merge economia, nu? Poate au redus şi ei preţurile. Sau au o ofertă specială.

— E adevărat. Şi poate n-o să comande cine ştie ce, adaug cu inspiraţie subită. Doar e sportiv. N-o băga în el ca spartul.

— Sigur că nu! e de acord Kate. O să ia şi el un *sashimi* acolo, nişte apă şi o să vrea să se întoarcă la serviciu. Şi, în mod *sigur*, n-o să vrea să bea alcool. Nimeni nu mai bea la prînz.

Deja mi-a mai revenit un pic moralul. Are dreptate Kate. În ultimul timp, nimeni nu mai bea la masa de prînz, mai ales dacă e o masă de afaceri. Şi ne putem limita la doar două feluri. Sau chiar la unul singur. Un antreu uşor şi o cafea. Ce e rău în asta?

Şi oricum, orice am mînca, nu poate să coste chiar *atît* de mult, aşa-i?

O, Doamne, cred c-o să leşin.

Doar că nu pot, fiindcă Clive Hoxton tocmai m-a rugat să mai trecem o dată în revistă atribuţiile noului job.

Stau pe un scaun transparent, la o masă acoperită cu pînză albă. Dacă mă uit în dreapta, văd rezervorul uriaş cu homari şi alte crustacee care se caţără pe pietre şi, din cînd în cînd, cîte unul e scos cu o plasă metalică de un bărbat cocoţat pe o scară. În stînga, e o colivie cu păsări

exotice, al căror ciripit se amestecă cu susurul fîntînii din mijlocul sălii.

— Păi. Abia dacă mai sînt în stare să vorbesc. După cum ştii, Leonidas Sports tocmai a preluat un lanţ de magazine din Olanda...

Sînt pe pilot automat. Privirea mea coboară întruna pe meniul imprimat pe plexiglas. De fiecare dată cînd zăresc un preţ, mă trece un nou val de spaimă.

Ceviche de somon, stil origami, 34 de lire.

Ăsta e un antreu. Un antreu.

Porţie de şase stridii, 46 de lire.

Nu există nici o ofertă specială. Nimeni nu pare să fi auzit aici de criză. Toţi clienţii din jur mănîncă şi beau veseli, de parcă toate astea ar fi normale. Oare blufează? Oare de fapt sufletul lor plînge? Dacă m-aş ridica în picioare pe scaun şi aş urla „E prea scump! Nu mai suport!", oare ar ieşi cu toţii în trombă din restaurant, în urma mea?

— Evident, consiliul director îşi doreşte un nou director de marketing, care să supravegheze dezvoltarea...

N-am nici cea mai mică idee ce tot bălmăjesc aici. Încerc să-mi adun curajul necesar ca să mă uit la felurile de mîncare principale.

File de raţă cu sos de portocale, 59 de lire.

Mi se ridică din nou stomacul în gît. Fac întruna adunări şi de fiecare dată depăşesc trei sute şi mă ia cu greaţă.

— Nişte apă minerală? Chelnerul apare lîngă masă şi ne întinde cîte un pătrat de plexiglas albăstrui. Acesta este meniul nostru de apă. Dacă doriţi apă minerală, Chetwyn Glen e ceva mai special, adaugă. E filtrată prin rocă vulcanică şi are o alcalinitate fină.

— A...

Mă sforţez să dau din cap cu un aer inteligent, iar chelnerul îmi întîlneşte privirea, fără să clipească.

Sînt sigură că se duce înapoi la bucătărie, se izbește de perete și începe să rîdă în hohote: „A plătit cinșpe lire! Pentru apă!".

— Aș prefera Pellegrino.

Clive ridică din umeri. Are patruzeci și ceva de ani și părul grizonant, ochi de broască și mustață și n-a zîmbit nici măcar o dată de cînd ne-am așezat.

— Cîte o sticlă din fiecare, atunci? zice chelnerul.

Nuuu! Nu vreau *două* sticle de apă ridicol de scumpă.

— Deci ce-ai dori să mănînci, Clive? Zîmbesc. Dacă te grăbești, am putea trece direct la felurile principale...

— Nu mă grăbesc. Clive îmi aruncă o privire bănuitoare. Tu te grăbești?

— Sigur că nu! mă repliez rapid. Absolut deloc! Flutur generoasă din mînă. Comandă ce dorești.

Nu stridii, te rog, te rog, nu stridii...

— Păi, pentru început, niște stridii, zice gînditor. Și apoi nu mă hotărăsc dacă să iau homar sau *risotto de porcini*[1]

Cobor discret privirea pe meniu. Homarul e 90 de lire; *risotto*-ul doar 45.

— Grea alegere. Mă străduiesc să-mi iau un ton cît mai normal. Știi, eu mereu m-am dat în vînt după *risotto*.

Se lasă tăcerea în timp ce Clive se încruntă din nou la meniu.

— Mor după mîncarea italienească, arunc în treacăt, cu un rîs degajat. Și pun pariu că *porcini* sînt delicioase. Dar tu hotărăști, Clive!

— Dacă nu vă puteți hotărî, intervine chelnerul săritor, v-aș putea aduce atît homarul, cît și o porție mică de *risotto*.

---

1. Orez cu ciuperci de pădure.

Ar putea să facă ce? Ce-ar putea? Și oricum, cine i-a cerut să se bage?

— Bună idee! Vocea îmi sună cu două note mai ascuțită decît intenționam. Două feluri principale! De ce nu?

Simt privirea sarcastică a chelnerului asupra mea și știu imediat că-mi poate citi gîndurile. Știe că sînt lefteră.

— Și doamna?

— A, da, să comand și eu. Cobor degetul pe meniu, cu o mină concentrată. Adevărul e că... azi-dimineață am luat un mic dejun destul de copios. Așa că am să iau doar o salată Caesar, fără nici un aperitiv.

— O salată Caesar, fără aperitiv.

Chelnerul încuviințează impasibil.

— Și de băut, Clive, rămînem la apă? Fac eforturi disperate să nu mi se citească unda de speranță din glas. Sau vin...

Pînă și *ideea* listei de vinuri îmi dă fiori reci pe șira spinării.

— Hai să vedem ce au.

Privirea lui Clive se luminează.

— Și poate un pahar de șampanie de colecție pentru început, sugerează chelnerul cu un surîs plin de amabilitate.

Nu putea să spună doar șampanie. Trebuia să mai fie și *de colecție*. Chelnerul ăsta e sadismul în persoană.

— N-aș zice nu!

Clive scoate un chicotit lugubru și, cumva, reușesc să-i țin și eu isonul.

În cele din urmă, chelnerul pleacă, după ce ne-a turnat fiecăruia cîte un pahar de șampanie de colecție, de un miliard de lire fiecare. Mă ia cu amețeală. O să plătesc pentru prînzul ăsta tot

restul vieții mele. Dar o să merite. Trebuie să cred asta.

— Așa! zic veselă, ridicînd paharul. Pentru noua ta slujbă! Sînt *atît* de fericită că te-ai răzgîndit, Clive...

— Păi nu m-am răzgîndit, spune, dînd pe gît cam jumătate de pahar de șampanie dintr-o singură înghițitură.

Mă holbez la el, total descurajată. Oare am înnebunit? Oare Kate n-a înțeles bine mesajul lui?

— Dar am crezut...

— Există această posibilitate. Începe să-și rupă o chiflă. În momentul ăsta, nu sînt mulțumit de slujba mea și mă gîndesc s-o schimb. Dar nici să lucrez pentru Leonidas Sports nu mă trage ața chiar așa de tare. Convinge-mă.

Pentru o clipă, simt cum în gît mi se pune un nod atît de mare, că nu pot răspunde. Eu cheltui pe omul ăsta cam cît pe o mașină mică și e posibil ca el nici măcar să nu fie interesat de job? Iau o gură de apă, apoi ridic privirea, sforțîndu-mă să-mi arborez cel mai profesionist zîmbet de care sînt în stare. Pot și eu să fiu Natalie. Pot să-l conving.

— Clive. Nu ești fericit cu serviciul tău de acum. Pentru o persoană cu calitățile tale, e o adevărată crimă. Uită-te la tine! Ar trebui să te afli într-un loc în care să fii *apreciat*.

Fac o pauză, cu inima bubuindu-mi în piept. Mă ascultă atent. Nici măcar nu și-a uns chifla cu unt încă. Pînă aici e bine.

— Din punctul meu de vedere, jobul de la Leonidas Sports va fi pasul ideal în cariera ta. Ești un fost sportiv, iar ei se ocupă de echipamente sportive. Îți place să joci golf, iar Leonidas Sports are o întreagă linie de îmbrăcăminte specială pentru golf!

Clive ridică din sprîncene.

— În orice caz, văd că te-ai documentat serios despre mine.

— Mă interesează oamenii, zic cu sinceritate. Şi, cunoscîndu-ţi profilul, mi se pare că Leonidas Sports e exact ce-ţi trebuie în momentul ăsta. E o ocazie fantastică şi unică de a...

— Bărbatul ăsta e iubitul tău? mă întrerupe o voce tăioasă şi tresar.

Suna exact ca...

Nu. Nu fi ridicolă. Trag adînc aer în piept şi continui.

— Cum spuneam, e o ocazie extraordinară de a face un pas înainte în carieră. Sînt sigură că vom putea obţine pentru tine un pachet salarial foarte generos...

— Am zis: „Bărbatul ăsta e iubitul tău?"

Vocea e şi mai insistentă şi, înainte de a-mi da seama ce fac, întorc capul.

Nu.

Nu se poate să se întîmple una ca asta. S-a întors. E Sadie, cocoţată pe un cărucior cu brînzeturi din apropiere.

Nu mai e în rochia verde; acum are una roz, cu talie joasă, şi jachetă din acelaşi material. Are o bentiţă neagră pe frunte şi de o încheietură îi atîrnă o poşetuţă gri de mătase, cu lanţ din mărgele.

— Nu e cine ştie ce frumuseţe, aşa-i? Vreau nişte şampanie, adaugă imperios, cu ochii lipiţi de paharul meu.

N-o băga în seamă. E o vedenie. Există doar în capul tău.

— Lara? Eşti OK?

— Scuze, Clive! Mă întorc rapid spre el. Mi-a zburat mintea aiurea. La căruciorul cu brînzeturi! Parcă-ţi lasă gura apă cînd le vezi, nu?

O, Doamne. Clive nu pare cîtuşi de puţin amuzat. Trebuie să redresez situaţia rapid.

— Marea întrebare pe care trebuie să ţi-o pui tu, Clive, e următoarea. Mă aplec foarte hotărîtă spre el. Vei mai avea, oare, o ocazie ca asta? E o şansă unică să lucrezi cu un brand renumit, să-ţi foloseşti toate talentele pe care le-ai dovedit deja şi toate calităţile tale de lider, atît de admirate...

— Vreau *şampanie*! Spre groaza mea, Sadie a apărut chiar în faţa mea. Întinde mîna după paharul meu şi încearcă să-l ridice, însă degetele ei trec prin sticlă. Fir-ar să fie! Nu pot să-l ridic! Mai încearcă o dată şi încă o dată, apoi mă priveşte supărată. Cît mă poate enerva chestia asta!

— Încetează! şoptesc agasată.

— Poftim?

Clive îşi împreunează sprîncenele groase.

— Nu tu, Clive! Mi-a rămas ceva în gît...

Îmi înşfac paharul şi iau o gură mare de apă.

— Mi-ai găsit colierul? mă întreabă Sadie acuzator.

— Nu! murmur din spatele paharului. *Pleacă*.

— Atunci ce stai aici? De ce nu te duci să-l cauţi?

— Clive! Mă chinui disperată să mă concentrez din nou la el. Îmi pare rău. Ce ziceam?

— Despre calităţile mele de lider, atît de admirate, spune el fără să schiţeze măcar un zîmbet.

— A, da! Calităţile tale de lider, atît de admirate! Îhm... deci ideea e că...

— L-ai căutat măcar undeva? Sadie îşi apropie capul de al meu. Ţie chiar nu-ţi *pasă* dacă-l găseşti sau nu?

— Deci... ce vreau eu să spun e... Am nevoie de toată voinţa pentru a o ignora pe Sadie şi a n-o trimite la plimbare. Din punctul meu de vedere, jobul ăsta e o mişcare strategică foarte importantă;

e o veritabilă trambulină pentru viitorul tău și, în plus...

— Trebuie să-mi găsești colierul! E important! E foarte, foarte...

— În plus, știu că pachetul salarial motivant va...

— Nu mă mai ignora! Chipul lui Sadie e practic lipit de al meu. Nu mai vorbi! Nu mai...

— *Taci odată din gură și lasă-mă în pace!*

Fir-ar să fie.

Oare chiar am spus cuvintele astea?

După felul în care s-au căscat ochii ca de broască ai lui Clive, deduc că da. La două mese vecine, conversațiile s-au oprit și-l văd pe chelnerul nostru cel ironic oprindu-se să ne privească. Zdrăngănitul veselei și conversația din jur par să fi amuțit. Pînă și homarii par să se fi aliniat la marginea bazinului, privindu-ne.

— Clive! Rîd sugrumat. N-am vrut să zic... evident că nu vorbeam cu *tine*...

— Lara. Clive mă fixează cu o privire de rău augur. Te rog fă-mi o favoare și spune-mi adevărul.

Simt cum obrajii mi se colorează cu pete stacojii.

— Eu doar...

Îmi dreg glasul disperată. Ce pot să spun?

Vorbeam de una singură. Nu.

Vorbeam cu o fantomă. Nu.

— Nu sînt un tîmpit, mi-o taie disprețuitor. Și să știi că nu e prima oară cînd mi se întîmplă.

— Nu? Mă uit la el buimăcită.

— A trebuit s-o suport la ședințele de consiliu, la mesele luate cu directorii... e la fel peste tot. Blackberry-urile erau și așa înnebunitoare, dar *handsfree*-urile astea sînt efectiv o amenințare. Știi cîte accidente de mașină provoacă?

Handsfree... Vrea să spună...

Crede că vorbeam la telefon!

— Dar eu nu... încep automat, după care mă opresc.

Scuza că eram la telefon e cea mai acceptabilă din punct de vedere al sănătății mele mintale. Ar trebui să zic ca el.

— Dar asta e prea de tot. Mă pironește cu privirea furibund, respirînd greu. Să vorbești la telefon în timpul unui prînz la care te afli doar tu și cealaltă persoană. Sperînd că eu n-am să observ. E al dracului de lipsit de respect.

— Îmi pare rău, spun spășită. O să... o să-l opresc chiar acum.

Bîjbîi cu mîna la ureche și mă fac că opresc aparatul.

— Dar unde e? Se încruntă la mine. Nu-l văd.

— E micuț, zic iute. Foarte discret.

— E noul Nokia?

Se uită și mai atent la urechea mea. Ce mă enervează.

— Sinceră să fiu... ăă... e fixat în cercelul meu. Sper să par convingătoare. E ultima tehnologie. Clive, îmi pare foarte rău că n-am fost atentă... Am... judecat greșit situația. Dar sînt foarte sinceră cînd spun că vreau să te angajez la Leonidas Sports. Așa că propun să reluăm de unde rămăsesem...

— Cred că glumești.

— Dar...

— Crezi că, după toate astea, o să mai fac afaceri cu tine? Pufnește într-un rîs lipsit de orice amuzament. Ești la fel de neprofesionistă ca și partenera ta, și asta spune multe. Spre groaza mea, își împinge scaunul înapoi și se ridică în picioare. Voiam să-ți dau o șansă, dar s-a terminat.

— Nu, stai! Te rog! zic panicată, însă el se îndepărtează deja cu pași mari printre mesele de clienți rămași cu gura căscată.

Cînd mă uit la scaunul lui gol, mă ia cu frisoane. Cu o mînă tremurătoare, îmi apuc paharul şi iau trei guri mari de şampanie. S-a marcat. Am îmbulinat-o. Cea mai mare speranţă a mea s-a dus pe copcă.

Şi oricum, ce-a vrut să spună cu „Eşti la fel de neprofesionistă ca şi partenera ta"? A auzit c-a dispărut în Goa?

Oare ştie deja toată lumea?

— Domnul se mai întoarce?

Transa îmi e întreruptă de chelnerul care se apropie de masă. Aduce o tavă de lemn cu o farfurie acoperită cu capac de argint.

— Nu prea cred.

Mă uit la masă, cu faţa arzîndu-mi de umilinţă.

— Să duc mîncarea înapoi la bucătărie?

— Dar trebuie să plătesc pentru ea?

— Din păcate, doamnă, da. Rînjeşte fasolea la mine, cu un aer superior. Din moment ce a fost comandată, şi totul e gătit proaspăt...

— Atunci am s-o mănînc eu.

— Pe toată?

Pare sincer şocat.

— Da. Ridic bărbia, pusă pe harţă. De ce nu? Dacă tot o plătesc, mai bine o mănînc.

— Prea bine. Chelnerul înclină din cap, depune tava în faţa mea şî scoate capacul argintiu. Şase stridii proaspete, pe un pat de gheaţă zdrobită.

N-am mîncat în viaţa mea stridii. Întotdeauna mi s-a părut că arată greţos. De aproape, chiar şi mai greţos. Dar nici gînd să recunosc asta.

— Mersi, zic scurt.

Chelnerul se retrage şi rămîn benoclată la cele şase stridii din faţa mea. Sînt hotărîtă să termin prînzul ăsta idiot. Dar simt o încordare în obraji şi, dacă i-aş permite, buza de jos mi-ar tremura.

— Stridii! *Ador* stridiile. Spre uluirea mea, Sadie apare din nou în fața mea. Se prăbușește în scaunul gol al lui Clive cu o mișcare unduitoare și languroasă, se uită în jur și zice: E destul de simpatic locul ăsta. Au și cabaret?

— Nu te aud, murmur belicoasă. Nu te văd. Nu exiști. O să mă duc la doctor și o să iau niște medicamente și o să scap de tine.

— Unde ți-a dispărut amorezul?

— Nu era amorezul meu, mă răstesc la ea tăios. Încercam să fac afaceri cu el și acum s-au dus pe apa sîmbetei din cauza ta. Ai stricat tot. *Absolut tot.*

— Cum așa? Își arcuiește sprîncenele, fără urmă de căință. Nu văd cum aș fi putut face asta, dacă nu exist.

— Ei bine, ai făcut-o. Și acum am rămas pe cap cu idioatele astea de stridii pe care nu le vreau și nu mi le permit și care nici măcar nu știu cum se mănîncă...

— Se mănîncă foarte ușor!

— Ba nu.

Deodată, observ o femeie blondă în rochie cu imprimeu de la masa de lîngă mine dîndu-i un cot femeii puse la patru ace de lîngă ea și arătînd spre mine. Vorbesc cu aerul din jur. Par o nebună. Înșfac grăbită o chiflă și încep s-o dau cu unt, evitînd privirea lui Sadie.

— Scuzați-mă. Femeia se apleacă și-mi zîmbește. Am auzit fără să vreau ce spuneați. Îmi cer scuze că vă întrerup, dar ați spus sau mi s-a părut, că aveți casca de la telefon fixată în cercel?

Mă uit la ea, sforțîndu-mi creierul să găsească alt răspuns în afară de „da".

— Da, zic în cele din urmă.

Femeia își duce o mînă la gură.

— E incredibil. Și cum funcționează?

— Are un... cip special. Foarte nou. Japonez.

— Trebuie să-mi iau şi eu unul. Se uită ca lovită de dambla la cerceii mei de 5,99 lire, de la Claire's Accessories. Şi de unde se poate cumpăra?

— Sinceră să fiu, acesta este un prototip, zic grăbită. O să fie pe piaţă cam peste un an sau aşa.

— Păi şi dumneavoastră de unde îl aveţi?

Mă săgetează cu o privire agresivă.

— Păi... eu... cunosc nişte japonezi. Îmi pare rău.

— L-aş putea vedea? Întinde o mînă spre mine. Vi l-aţi putea scoate din ureche o clipă? Vă deranjează?

— Sinceră să fiu, tocmai mă sună cineva, zic repede. Îmi vibrează.

— Nu văd nimic.

Se uită la urechea mea şi nu-i vine să creadă.

— E foarte fin, zic disperată. Sînt microvibraţii. Alo, da, Matt? Da, pot vorbi.

Mimez scuze către femeie şi aceasta se întoarce, fără prea mare chef, la masa ei. O văd că mă arată tuturor prietenelor ei.

— Ce tot spui aici? Sadie mă priveşte dispreţuitoare. Telefon într-un cercel...? Sună ca o ghicitoare.

— Nu ştiu. Nu începe să mă iei la întrebări şi tu.

Îi dau tîrcoale unei stridii, nu prea entuziasmată.

— Chiar nu ştii cum să mănînci o stridie?

— N-am mîncat în viaţa mea.

Sadie clatină din cap dezaprobator.

— Ia furculiţa. Furculiţa pentru crustacee. Hai, ia-o! Îi arunc o privire suspicioasă, după care fac ce mi-a spus. Plimb-o în jur, asigură-te că s-a desprins de scoică... acum stoarce puţină lămîie pe ea şi ridic-o. Aşa. Mimează gestul şi eu

o imit. Dă capul pe spate şi înghite-o pe toată. Pînă la fund!

E ca şi cum aş înghiţi o bucată de jeleu de mare. Reuşesc cumva să dau pe gît toată chestia, îmi înşfac paharul şi iau o gură de şampanie.

— Vezi? Sadie mă priveşte avidă. Nu-i aşa că-i delicioasă?

— Merge, zic fără prea mare entuziasm.

Îmi pun paharul jos şi o clipă mă uit la ea în tăcere. Stă tolănită pe scaun de zici că-i aparţine, cu o mînă peste braţul acestuia şi poşeta cu mărgele ajungîndu-i aproape pînă la podea.

E doar la mine în cap, îmi repet. Subconştientul meu a inventat-o.

Doar că... subconştientul meu nu ştie cum se mănîncă o stridie. Sau ştie?

— Ce e? Îşi bagă bărbia în faţă. De ce mă priveşti aşa?

Creierul meu ajunge, încet-încet, la o concluzie. La singura concluzie posibilă.

— Eşti o fantomă, aşa-i? zic în cele din urmă. Nu eşti o vedenie de-a mea. Eşti o stafie ca toate stafiile şi eşti cît se poate de reală.

Sadie dă uşor din umeri, ca şi cum nu ar interesa-o conversaţia asta.

— *Aşa* e?

Sadie nu răspunde nici acum. Stă cu capul aplecat şi-şi examinează unghiile. Poate că nu vrea să fie o stafie. Ghinionul ei. Pentru că e.

— Eşti o fantomă. Ştiu că eşti. Asta ce înseamnă, că eu am capacităţi *paranormale*?

În clipa în care mă izbeşte revelaţia, simt că mă furnică tot capul. Mă ia cu fiori. Pot să vorbesc cu morţii. Eu, Lara Lington. Am *ştiut* dîntotdeauna că nu sînt ca toţi ceilalţi.

Cînd mă gîndesc ce implică asta. Ce înseamnă asta! Poate c-am să încep să vorbesc cu şi mai

multe stafii. Cu tone de stafii. O, Doamne, aș putea să am propria emisiune la televizor. Aș putea face turul lumii. Aș putea deveni faimoasă! Mă și văd pe o scenă, călăuzind spiritele în timp ce publicul mă privește avid. Mă aplec peste masă, cuprinsă de un val de entuziasm.

— Mai știi și alte persoane moarte cărora m-ai putea prezenta?

— Nu. Sadie își încrucișează brațele supărată. Nu știu.

— Ai cunoscut-o pe Marilyn Monroe? Sau pe Elvis? Sau pe... Prințesa Diana. Cum e? Sau pe Mozart! Simt că mă ia cu ameteală, pe măsură ce mi se aglomerează în minte posibilitățile. E înnebunitor. Trebuie să-mi descrii! Trebuie să-mi spui cum e... acolo.

— Unde?

Sadie ridică iar din bărbie.

— *Acolo*. Știi tu.

— N-am fost nicăieri. Mă fixează cu ochii scoși din orbite. N-am întîlnit pe nimeni. Mă trezesc și mi se pare că visez. Un vis foarte urît. Fiindcă tot ce vreau e colierul, și singura persoană care mă înțelege refuză să mă ajute!

Are o mină atît de acuzatoare că mă cuprinde un val de indignare.

— Ei bine, poate că, dacă nu veneai și nu stricai tot, acea persoană ar fi *vrut* să te ajute. La asta te-ai gîndit?

— N-am stricat nimic!

— Ba da!

— Te-am învățat să mănînci stridii, nu-i așa?

— Dar eu nu voiam să știu cum se mănîncă o nenorocită de stridie! Voiam să nu-mi plece clientul de la masă!

O clipă, Sadie pare încolțită – apoi își împinge iar bărbia în față.

— Nu știam că e clientul tău. Credeam că e iubitul tău.

— Ei bine, probabil că firma mea o să dea faliment acum. Și nu-mi permit mîncarea asta idioată. Totul e un fiasco și asta numai din *vina ta*.

Iau posomorîtă o altă stridie și încep să o împung cu furculița. Apoi îi arunc o privire lui Sadie. Pare că i-a dispărut brusc buna dispoziție și își strînge genunchii la piept, cu expresia aia de floare cu corola căzută. Îmi întîlnește privirea, apoi lasă iar capul jos.

— Îmi pare rău. Vocea ei e aproape o șoaptă. Îmi cer scuze că ți-am făcut atîtea necazuri. Dacă aș putea comunica cu altcineva, aș face-o.

Acum, firește, mă simt prost.

— Uite ce e, încep, nu e vorba că n-aș *vrea* să te ajut...

— E ultima mea dorință. Cînd ridică privirea, are ochii întunecați și cumva catifelați, iar gura are forma unui „o" trist. E singura mea dorință. Nu vreau nimic altceva, n-o să-ți cer nimic altceva. Doar colierul meu. Nu-mi pot găsi odihna fără el. Nu pot...

Tace și-și fereștе privirea, de parcă nu mai e în stare să-și termine fraza. Sau poate nu vrea s-o termine.

Îmi dau seama că e un subiect delicat. Dar sînt prea intrigată să nu vreau să aflu mai multe.

— Cînd spui că „nu-ți poți găsi odihna" fără colier... mă aventurez cu grijă. Vrei să spui „odihna" în sensul de a sta jos și a te relaxa? Sau spui „odihnă" în sensul de a trece... *dincolo*? Îi văd privirea împietrită și mă repliez rapid: Vreau să zic, Cealaltă... adică Mai Bună... adică *De după*... Îmi scarpin nasul, simțind cum roșesc și mă fistîcesc.

Doamne, parcă e un teren minat. Cum să formulez? Și oricum, care e expresia uzitată?

— Și... cum se întîmplă, exact?

Încerc o altă abordare.

— *Nu știu* cum se întîmplă! Pentru cultura ta, nu mi s-a dat o broșură cu instrucțiuni. Tonul ei e mușcător, dar văd în ochii ei un licăr de nesiguranță. Nu *vreau* să fiu aici. M-am trezit pur și simplu aici. Și tot ce știu e că am nevoie de colier. E tot ce știu. Și pentru asta... am nevoie de ajutorul tău.

O vreme, rămînem în tăcere. Mai înghit o stridie și conștiința mea e asaltată de gînduri neplăcute. E strămătușa mea. Iar asta e singura și ultima ei dorință. Ar trebui să faci un efort, atunci cînd e vorba de singura și ultima dorință a cuiva. Chiar dacă e total imposibil și extrem de absurd.

— Sadie. Într-un final, expir adînc. Dacă-ți găsesc colierul, o să pleci și-o să mă lași în pace?

— Da.

— Pentru totdeauna?

— Da.

Încep să-i strălucească ochii.

Îmi încrucișez brațele cu un aer sobru.

— Dacă-ți caut colierul cît pot, dar nu-l găsesc fiindcă a fost pierdut acum o mie de ani sau, și mai probabil, n-a existat niciodată... ești de acord să pleci?

Urmează o pauză. Sadie pare bosumflată.

— Dar chiar a *existat*, spune.

— Zi, pleci, chiar și așa? insist. Fiindcă n-am de gînd să-mi petrec toată vara la vînătoarea asta stupidă de comori.

Sadie mă fixează cîteva clipe cu o privire furibundă, încercînd, e limpede, să găsească o replică potrivită cu care să mă pună la podea. Însă nu găsește.

— Foarte bine, zice într-un final.

— OK, s-a făcut. Ridic paharul de șampanie spre ea. Să bem pentru găsirea colierului tău.

— Păi hai, atunci! Mergi să-l cauți!

Se pornește să dea din cap agitată de parcă am începe căutarea chiar acum și aici, în restaurant.

— Dar nu putem căuta așa, la întîmplare! Trebuie s-o luăm *științific*. Caut în geantă, scot schița colierului și o despăturesc. Așa. Gîndește-te bine. Cînd l-ai avut ultima oară?

Cinci

Azilul de bătrîni Fairside se află într-o zonă rezidențială cu multă verdeață: o clădire de cărămidă roșie cu două frontoane la intrare, cu plasă la fiecare fereastră. O examinez atentă de pe trotuarul celălalt, apoi mă întorc să mă uit la Sadie, care m-a urmat în tăcere de cînd am ajuns în stația Potters Bar. A venit cu mine cu metroul, dar abia dac-am văzut-o: și-a petrecut tot timpul pășind vaporoasă prin vagoane, uitîndu-se la oameni, urcînd treptele diverselor stații aflate la nivelul străzii și apoi coborînd iar.

— Deci aici locuiai, zic cu o vioiciune cam trasă de păr. E foarte drăguț! Ce frumoasă e... grădina, zic arătînd spre cîteva tufișuri prăpădite.

Sadie nu răspunde. Ridic ochii și văd o urmă de încordare în bărbia ei cea palidă. Trebuie să fie destul de ciudat pentru ea să se întoarcă aici. Mă întreb dacă-și mai amintește ceva din locul ăsta.

— Hei, apropo, cîți ani ai? zic curioasă, cînd mă pălește ideea. Da, bine, știu că ai 105 ani. Dar, zic apoi, așa cum ești acum... în clipa asta, arăt către ea.

Sadie pare complet surprinsă de întrebare. Își privește atentă brațele, se uită la rochia ei și pipăie materialul între degete.

— 23, zice într-un final. Da, cred că am 23 de ani.

Imediat, încep să calculez. A murit la 105 ani. Ceea ce înseamnă...

— Aveai 23 de ani în 1926.

— Așa e! Se însuflețește imediat. De ziua mea am dat o petrecere în pijamale. Am băut Gin Fizz[1] toată seara și am dansat pînă au început să cînte păsărelele... Of, ce dor imi e de petrecerile în pijama. Se strînge în brațe. Te duci des la petreceri în pijama?

Oare o aventură de-o noapte se pune ca petrecere în pijama?

— Nu sînt sigură că e *chiar* același lucru... Tac în clipa în care văd chipul unei femei ce se uită la mine de la o fereastră de la etaj. Hai. Să mergem.

Traversez repede strada, o iau pe aleea care duce la ușa impozantă de la intrare și apăs pe butonul interfonului.

— Alo? zic în aparat. Mi-e teamă că n-am programare.

Se aude zgomotul făcut de o cheie răsucită în broască și ușa de la intrare se deschide. O femeie în halat albastru de asistentă îmi zîmbește larg. Pare să aibă vreo treizeci și ceva de ani și are părul strîns la spate într-un coc, iar chipul îi e palid și dolofan.

— Pot să vă ajut?

— Da. Numele meu e Lara și am venit în legătură cu... o fostă rezidentă.

Arunc o privire spre Sadie.

A dispărut.

---

1. Cocteil cu gin, suc de lămîie, sirop de zahăr și apă carbogazoasă, rețetă ce apare în jurul anilor '20, în Statele Unite.

Scanez rapid toată grădina din față – dar parc-a intrat în pămînt. Fir-ar a naibii de treabă. M-a lăsat de izbeliște.

— O fostă rezidentă? repetă asistenta.

— A. Se numește... Sadie Lancaster?

— Sadie! Chipul femeii se îmblînzește. Intrați! Eu sînt Ginny, asistenta-șefă.

O urmez pe un hol cu linoleum, care miroase a ceară de albine și a dezinfectant. Toată clădirea e cufundată în liniște, nu se aude decît scîrțîitul tălpilor de cauciuc ale asistentei și sunetul îndepărtat al unui televizor. Prin crăpătura unei uși, zăresc cîteva bătrîne așezate pe scaune, cu pleduri croșetate pe genunchi.

N-am cunoscut prea mulți oameni bătrîni. Vreau să zic *cu adevărat* bătrîni.

— Bună ziua!

Flutur stresată din mînă spre o femeie cu părul alb așezată în apropiere, iar chipul acesteia se posomorăște imediat.

Fir-ar să fie.

— Scuze! zic încetișor. N-am vrut să... ăă...

O asistentă vine imediat la bătrîna cu părul alb și mă grăbesc ușurată după Ginny, sperînd că n-a observat.

— Sînteți rudă? mă întreabă, conducîndu-mă într-o mică sală de primire a oaspeților.

— Sînt strănepoata ei.

— Ce drăguț! spune sora, aprinzînd focul la ceainic. Doriți un ceai? Adevărul e că am așteptat să vină cineva din partea familiei. Nu i-a ridicat nimeni lucrurile.

— De-asta am și venit. Șovăi, încercînd să-mi adun curajul. Caut un colier care cred că i-a aparținut odinioară lui Sadie. Un colier din mărgele de sticlă, cu o libelulă bătută cu strasuri. Îi zîmbesc în chip de scuze. Știu că sînt mici

șansele și sînt sigură că dumneavoastră nici măcar nu...

— Îl știu, încuviințează.

— Îl știți? Mă holbez la ea tîmp. Vreți să spuneți că... există?

— A avut cîteva lucruri foarte drăguțe. Ginny zîmbește. Dar ăsta era preferatul ei. Îl purta întruna.

— Aha! Înghit în sec, încercînd să-mi păstrez calmul. Și credeți c-ar fi posibil să-l văd?

— Trebuie să fie în cutia ei, încuviințează Ginny. Vă rog doar să completați un formular mai întîi... aveți un act de identitate?

— Sigur că da.

Scotocesc prin geantă, cu inima bătîndu-mi cu putere. Nu-mi vine să cred. Ce ușor a fost!

În timp ce completez formularul, mă tot uit în jur după Sadie, dar n-o văd nicăieri. Unde s-o fi dus? Ratează marele moment!

— Poftim. Îi întind formularul lui Ginny. Deci pot să-l iau? Eu sînt cea mai apropiată rudă...

— Avocații au zis că rudele apropiate nu sînt interesate de lucrurile ei, spune Ginny. Nepoții ei, parcă. Nu i-am văzut niciodată la față.

— A, zic îmbujorîndu-mă ușor. Tata. Și unchiul meu.

— Le-am păstrat în eventualitatea că or să se răzgîndească... Ginny împinge niște uși batante. Dar nu văd de ce nu vi le-aș putea da dumneavoastră. Ridică din umeri. Sinceră să fiu, nu e mare lucru. În afară de cîteva bijuterii... Se oprește în fața unui panou de plută și-mi arată cu afecțiune o poză prinsă acolo în piuneze. Uite-o! Uite-o pe Sadie a noastră.

E aceeași bătrînică ridată din cealaltă fotografie. E înfășurată într-un șal roz de dantelă și în părul alb ca vata de zahăr are o panglică.

Simt un oarecare nod în gît cînd mă uit la poză. Nu-mi vine să cred că vreo legătură între chipul ăsta micuț, ridat și bătut de vreme și profilul mîndru și elegant al lui Sadie.

— Asta fost făcută în ziua cînd a împlinit 105 ani. Ginny îmi arată o altă poză. Știți, e cea mai în vîrstă rezidentă a noastră! A primit mesaje de felicitare și de la regină!

În fotografia asta, Sadie are în față un tort aniversar, iar asistentele se îngrămădesc să intre in cadru, ridicînd ceștile de ceai, cu surîsuri largi pe chip și coifuri de petrecere. Cînd mă uit la ele, mă copleșește rușinea și-mi vine să mă ascund undeva. Noi de ce n-am fost aici? Cum se face că n-a fost înconjurată de mine, de mama, de tata și de toți ceilalți?

— Îmi pare rău că n-am fost și eu. Îmi mușc buza. Adică... nu mi-am dat seama.

— E dificil. Ginny îmi zîmbește fără urmă de reproș și, firește, asta mă face să mă simt de o mie de ori mai rău. Nu-ți face griji. A fost destul de fericită. Și sînt sigură că i-ați făcut o înmormîntare superbă.

Mă gîndesc la înmormîntarea penibilă a lui Sadie, la sala aproape goală, și mă simt și mai prost.

— Păi... cam așa ceva... Hei! Atenția îmi e brusc captată de ceva din poză. Stați! *Ăsta* ce e?

— Ăsta e colierul cu libelulă, încuviințează Ginny amabilă. Dacă vreți, puteți lua fotografia.

O dau jos de pe panou ușurată și tot scepticismul de pînă acum mi se evaporă. Ăsta e. Se vede parțial, printre pliurile șalului străbătușii mele Sadie. Uite mărgelele. Uite libelula bătută cu strasuri. Exact cum l-a descris ea. E adevărat!

— Îmi pare foarte rău că n-a reușit să ajungă nimeni dintre noi la înmormîntare. Ginny oftează

în vreme ce ne continuăm drumul pe hol. Săptămîna asta am avut niște probleme cu personalul. Dar am ținut un toast în amintirea ei la cină... Iată! Lucrurile lui Sadie.

Am ajuns la o mică magazie cu rafturi prăfuite de-a lungul pereților și îmi întinde o cutie de pantofi. Înăuntru sînt o perie veche de păr cu ramă din metal și cîteva cărți broșate. Văd mărgelele strălucind, încolăcite pe fundul cutiei.

— Asta e *tot*?

Nu-mi pot reprima șocul.

— Nu i-am păstrat hainele. Ginny ridică din umeri în semn de scuze. Ca să zic așa, nu erau ale ei. Adică nu și le-a ales ea.

— Dar ce s-a întîmplat cu bunurile din timpul vieții ei? Cu... mobila, de pildă? Sau cu suvenirurile?

Ginny ridică din umeri.

— Îmi pare rău. Eu sînt aici doar de cinci ani, iar Sadie era rezidentă de mult. Bănuiesc că lucrurile se strică și se pierd și, dacă nu sînt înlocuite...

— Așa e.

Încercînd să-mi camuflez neliniștea, încep să scot din cutie bruma de lucruri. Cineva trăiește 105 ani și asta e tot ce rămîne în urma lui? O cutie de pantofi?

Cînd ajung la colierele și broșele amestecate de pe fundul acesteia, simt că mă cuprinde entuziasmul. Desfac mărgelele încurcate, căutînd sticla galbenă; licărul strasurilor, al libelulei...

Nu e acolo.

Neluînd în seamă un presentiment de rău augur, scutur ca lumea talmeș-balmeșul de mărgele și le desfac pe fiecare în parte, apoi așez fiecare colier unul lîngă altul. În total, sînt treisprezece coliere. Însă nici unul dintre ele nu e cel pe care-l caut.

— Ginny, nu-l găsesc pe cel cu libelulă.

— O, Doamne! Ginny privește îngrijorată peste umărul meu. Dar aici ar trebui să fie! Ridică un alt colier, făcut din mărgele mov, și zîmbește la el cu căldură. Ăsta a fost alt colier la care-a ținut mult...

— Sincer, vreau foarte mult să găsesc colierul cu libelulă. Știu că am un ton agitat. Poate să fie în altă parte?

Ginny pare dezorientată.

— E foarte ciudat. Hai să vorbim cu Mary. Ea a adunat lucrurile.

O urmez înapoi pe hol și apoi pe o ușă pe care scrie „Personal" E o cameră micuță și intimă, în care trei asistente se odihnesc pe niște fotolii vechi cu imprimeu floral și beau ceai.

— Mary! îi spune Ginny unei fete cu obraji trandafirii și ochelari. Ea e strănepoata lui Sadie, Lara. Dorește colierul acela drăguț cu libelulă pe care Sadie îl purta mereu. L-ai văzut pe undeva?

O, Doamne. De ce trebuia să pună problema așa? Parc-aș fi cine știe ce ființă rapace, rudă bună cu Scrooge.

— Nu-l vreau pentru mine, zic repede. Îl vreau pentru... o cauză nobilă.

— Nu e în cutia lui Sadie, explică Ginny. Știi unde-ar putea să fie?

— Nu e? Mary pare mirată. Păi atunci, poate nu era în camera ei. Acum c-ai pomenit de el, parcă nu-mi amintesc să-l fi văzut. Îmi pare rău, știu c-ar fi trebuit să fac inventar. Dar am strîns totul destul de în grabă. Ridică privirea spre mine în semn de scuze. Am avut atîta treabă...

— Aveți vreo idee unde-ar fi putut să dispară? Le privesc neputincioasă. Credeți că e posibil să-l fi pus cineva în altă parte sau să-l fi dat unei alte rezidente...?

— Tîrgul de vechituri! intervine o asistentă brunetă și slăbuță, așezată într-un colț. Oare o fi fost vîndut din greșeală la tîrg?

— Ce tîrg?

Mă răsucesc pe călcîie, cu fața spre ea.

— A avut loc acum două săptămîni, ca să strîngem niște fonduri pentru binefacere. Toți rezidenții și familiile lor au donat cîte ceva. Și am avut și o mulțime de bijuterii.

— Nu, clatin din cap. Sadie n-ar fi donat niciodată colierul ăsta. Era foarte special pentru ea.

— Cum am zis. Sora ridică din umeri. S-au dus din cameră în cameră. Erau cutii cu diverse peste tot. Poate l-a luat cineva, din greșeală.

O spune pe un ton atît de firesc, că devin lividă la față, în numele lui Sadie.

— Dar genul ăsta de greșeli n-ar trebui să se întîmple! Bunurile oamenilor ar trebui să se afle în siguranță! Și colierele n-ar trebui să *dispară* pur și simplu!

— Avem un seif în pivniță, intervine Ginny agitată. Le cerem rezidenților să-și pună lucrurile de valoare acolo. Inele cu diamant și așa mai departe. Dacă era așa de valoros, trebuia să-l țină sub cheie.

— Nu e vorba că ar fi costat mult, nu cred. Doar că era... important. Mă așez și încep să mă frec pe frunte, încercînd să-mi organizez gîndurile. Deci credeți că putem da de el? Știți cine a participat la tîrgul ăsta de vechituri? Femeile din jurul meu schimbă între ele priviri sceptice și eu oftez. Nu-mi spuneți. N-aveți nici cea mai mică idee.

— Ba da! Sora cea brunetă își pune hotărîtă ceașca de ceai jos. Mai avem lista aia cu tombola?

— Lista cu tombola! spune Ginny, luminîndu-se la față. Sigur că da! Toți cei care au venit

la tîrg au cumpărat cîte un bilet la tombolă, îmi explică. Şi fiecare şi-a lăsat numele şi adresa, în eventualitatea că ar cîştiga. Marele premiu a fost o sticlă de Bailey's, adaugă mîndră. Şi am avut şi un set de cosmetice de la Yardley...

— Mai aveţi lista? vorbesc peste ea. Puteţi să mi-o daţi?

Cinci minute mai tîrziu, am în mînă o listă de patru pagini trasă la xerox, cu nume şi adrese. Sînt şaizeci şi şapte în total.

Şaizeci şi şapte de posibilităţi.

Nu, „posibilitate" e un cuvînt mult prea puternic. Şaizeci şi şapte de şanse infime.

— Mulţumesc mult. Zîmbesc, făcînd eforturi să nu fiu deprimată. Am să-i întreb pe toţi. Şi, dacă se *întîmplă* cumva să daţi peste...

— Sigur că da! O să fim cu ochii-n patru, nu-i aşa, fetelor?

Ginny se adresează celor din jur, care dau din cap afirmativ.

O urmez înapoi pe hol şi, cînd ajungem la uşa de la intrare, o văd că şovăie.

— Avem un registru al vizitatorilor, Lara. Vrei cumva să te semnezi în el?

— A, ezit un pic, luată prin surprindere. Păi... da. De ce nu?

Ginny scoate din raft un catastif mare, legat în piele roşie, şi începe să-l răsfoiască.

— Fiecare rezident are propria lui pagină. Dar în a lui Sadie nu sînt prea multe semnături. Acum, că eşti aici, m-am gîndit că ar fi frumos să-ţi treci numele, chiar dacă ea nu mai e... Ginny se face trandafirie. E o prostie din partea mea, aşa-i?

— Nu. E foarte drăguţ. Mă cuprinde din nou un sentiment de vinovăţie. Ar fi trebuit s-o vizităm mai des.

— Să vedem... Ginny frunzărește foile de culoare crem. A, uite! A avut un vizitator anul ăsta! Acum cîteva săptămîni. Eram în concediu, așa că n-am știut.

— Charles Reece, citesc, în timp ce scriu „Lara Lington" de-a curmezișul paginii, mare și frumos, ca să compensez pentru lipsa altor semnături. Cine-i Charles Reece?

— Cine știe?

Ginny ridică din umeri.

Charles Reece. Mă uit lung la numele acestuia, intrigată. Poate că e cel mai bun prieten din copilărie al lui Sadie. Sau iubitul ei. Sau, Dumnezeule, da. Poate e un bătrînel drăguț cu baston, care a venit s-o mai țină o dată de mînă pe iubita lui, Sadie. Iar acum nu știe nici măcar că a murit și n-a fost invitat la înmormîntare.

Chiar că sîntem o familie de toată jena.

— Acest Charles Reece a lăsat cumva niște date de contact? Ridic privirea. Era foarte bătrîn?

— Nu știu. Dar, dacă vreți, pot întreba... Îmi ia registrul și i se luminează fața cînd îmi citește numele. Lington! Aveți vreo legătură cu cafeaua Lington?

O, Doamne. Astăzi chiar n-am deloc chef de asta.

— Nu, zic cu un vag surîs. E o simplă coincidență.

— Ei bine, a fost o adevărată plăcere s-o cunosc pe strănepoata lui Sadie. Cînd ajungem la ușă, mă îmbrățișează amical. Știi, Lara, cred că ai ceva din ea. Mi se pare că ai ceva din spiritul ei. Și simt că și aceeași bunătate.

Cu cît e mai drăguță cu mine, cu atît mai jalnic mă simt. Nu sînt deloc bună. Adică, *na*. Nu mi-am vizitat niciodată mătușa. Nu mă plimb cu bicicleta ca să adun bani pentru diverse fundații.

OK, cîteodată mai cumpăr *Big Issue*[1], dar asta doar dacă n-am un cappuccino în mînă şi dacă nu mi-e prea greu să caut în geantă...

— Ginny. O soră roşcată îi face semn. Pot să-ţi spun ceva?

O trage într-o parte şi îi şopteşte ceva. N-apuc să aud decît frînturi din ce zice, ceva de genul „...ciudat... poliţia"

— ... *poliţia*?

Ginny face ochii mari, mirată.

— ...nu ştiu... număr...

Ginny ia bileţelul, apoi se întoarce şi-mi zîmbeşte din nou. Reuşesc să-i răspund cu o grimasă, complet paralizată de spaimă.

Poliţia. Am uitat de ea.

Le-am spus că Sadie a fost omorîtă de personalul de la azil. De aceste asistente drăguţe, cu aer de sfinte. De ce-am spus aşa ceva? Ce-o fi *fost* în mintea mea?

E doar vina lui Sadie. Ba nu. E vina mea. Ar fi trebuit să-mi ţin gura aia mare *închisă*.

— Lara? Ginny mă priveşte alarmată. Eşti bine?

O să fie acuzată de crimă şi habar n-are. Şi e doar vina mea. O să distrug cariera tuturor şi azilul o să fie închis şi ferestrele or să-i fie bătute în şipci şi toţi bătrînii de aici n-or să mai aibă unde să se ducă...

— Lara?

— Sînt bine, reuşesc să îngaim într-un sfîrşit, cu un glas pierit. Bine. Dar trebuie să plec. Pornesc cu spatele pe uşa de la intrare, clătinîndu-mă pe picioare. Mulţumesc foarte mult. La revedere.

---

1. Săptămînal britanic editat de jurnalişti profesionişti, dar vîndut de oamenii fără adăpost.

Aştept pînă ajung pe alee şi apoi în siguranţă pe trotuar, după care îmi deschid grăbită mobilul şi formez rapid numărul inspectorului James, aproape leşinînd de panică. N-ar fi trebuit să acuz niciodată pe nimeni de crimă. N-o să mai fac asta niciodată, în viaţa mea. O să mărturisesc tot, o să-mi schimb depoziţia...

— Biroul inspectorului de poliţie James.

O voce tăioasă de femeie îmi întrerupe gîndurile.

— A, bună ziua. Încerc să par calmă. Sînt Lara Lington. Aş putea vorbi cumva cu domnul James sau cu doamna Davies?

— Mi-e teamă că sînt plecaţi amîndoi pe teren. Vreţi să lăsaţi un mesaj? Dacă e urgent...

— Da, e foarte, foarte urgent. E legat de o crimă. Îi puteţi spune, vă rog, inspectorului James că am avut o... o... revelaţie?

— O revelaţie, repetă ea, semn că notează.

— Da. În legătură cu declaraţia mea. Una extrem de importantă.

— Cred c-ar fi bine să vorbiţi cu domnul inspector James personal...

— Nu! Nu pot aştepta! Trebuie să-i spuneţi că nu asistentele au omorît-o pe străbătuşa mea. Ele n-au făcut absolut nimic. Sînt nişte fiinţe deosebite şi totul a fost o greşeală cumplită şi... ei bine... chestia e că...

Mă îmbărbătez să-i spun adevărul şi să recunosc că totul a fost invenţia mea... cînd, brusc, mă încremeneşte un gînd înfiorător. *Nu pot* să mărturisesc nimic. Nu pot să recunosc că totul e invenţia mea. Or să sune la pompele funebre, să le spună că pot să continue înmormîntarea.

— Da? zice femeia răbdătoare.

— Eu... îhm... ideea e...

Mintea mea face flic-flacuri încercînd să găsească o soluţie care să-mi permită atît să fiu sinceră, cît şi să obţin o amînare pentru Sadie. Însă nu găsesc nici una. Pentru că nu există. Şi femeia o să-şi iasă din răbdări cît de curînd şi o să pună receptorul în furcă... Trebuie să zic *ceva*...

Trebuie să le dau o pistă falsă. Doar ca să le distrag puţin atenţia. Pînă găsesc colierul.

— A fost altcineva, mă trezesc spunînd. Un... bărbat. Pe *el* l-am auzit fără să vreau la cafenea. Am făcut o confuzie. Avea un cioc împletit, adaug primul lucru care-mi vine-n cap. Şi o cicatrice pe obraz. Îmi aduc aminte foarte bine acum.

N-or să găsească în veci un tip cu cioc împletit şi cicatrice pe obraz. Sîntem în siguranţă. Deocamdată.

— Un bărbat cu cioc împletit...

Femeia pare că face eforturi să mă urmărească.

— Şi cicatrice.

— Şi, scuzaţi-mă, ce spuneţi că a făcut acest bărbat?

— Mi-a ucis strămătuşa! Am dat o declaraţie, dar era greşită. Aşa că, dacă aţi putea pur şi simplu s-o anulaţi...

Se lasă o pauză lungă, apoi femeia spune:

— Draga mea, declaraţiile date la poliţie nu se anulează cum ţi se năzare. Probabil că domnul inspector James va dori să discutaţi în particular.

O, Doamne. Ideea e că n-am nici un chef, dar *absolut* nici un chef, să vorbesc cu inspectorul James.

— Bine. Încerc să par cît mai veselă. Nici o problemă. Important e să ştie că nu au făcut-o asistentele. Sînteţi amabilă să notaţi acest mesaj pe un *post-it* sau ceva? „N-au făcut-o asistentele."

— N-au făcut-o asistentele, repetă ea destul de sceptic.

— Exact. Vă rog, scrieți cu litere mari. Și puneți mesajul pe biroul dumnealui.

Se lasă o altă pauză, mai lungă. Apoi femeia continuă:

— Îmi mai spuneți o dată cum vă cheamă?

— Lara Lington. Știe el.

— Sînt sigură că știe. Ei bine, domnișoară Lington, așa cum v-am spus, sînt convinsă că inspectorul James o să ia legătura cu dumneavoastră.

Închid și o iau la pas, simțind că mi se taie picioarele. Cred că am scăpat și de data asta. Dar, sincer, sînt la capătul nervilor.

Două ore mai tîrziu, nu sînt doar la capătul nervilor, ci și la cel al puterilor.

De fapt, cu prețul epuizării fizice, mi-am făcut o cu totul altă părere despre populația britanică decît cea pe care o aveam pînă acum. Poate părea o întreprindere simplă, să suni cîteva persoane de pe o listă și să le întrebi dacă au cumpărat un colier. Poate părea simplu și ușor, pînă cînd nu încerci chiar tu.

Simt că în clipa asta aș putea scrie o întreagă carte despre natura umană, și titlul ei ar fi: *lumea nu vrea deloc să te ajute*. În primul rînd, vor să afle de unde ai numele și telefonul lor. Apoi, cînd pomenești cuvîntul „tombolă", vor să știe ce-au cîștigat și se apucă să-și strige soțul: „Darren, am cîștigat tombola aia!". Pe urmă, cînd le spui grăbită: „N-ați cîștigat nimic", persoana de la capătul firului devine imediat bănuitoare.

Apoi, cînd deschizi subiectul despre ce-au cumpărat de la tîrgul de vechituri, devin și mai bănuitori. Sînt tot mai convinși că vrei să le vinzi ceva sau să le furi datele cărții de credit prin telepatie. La al treilea număr pe care l-am încercat,

un tip din fundal a zis: „Am auzit de chestia asta. Te sună și te ține la telefon. E o escrocherie prin internet. Pune receptorul jos, Tina".

— Cum să fie o escrocherie prin internet? am vrut să strig. Nu sîntem *pe internet*!

Pînă acum, o singură tipă a fost mai săritoare, Eileen Roberts. Însă, din păcate, mi-a cam mîncat ficații, fiindcă m-a ținut zece minute la telefon, spunîndu-mi despre absolut tot ce și-a cumpărat de la tîrgul de vechituri și zicînd ce rău îi pare și întrebîndu-mă dacă m-am gîndit să-mi comand un colier care să-l înlocuiască și dacă știu că e o prăvălie minunată care vinde mărgele în Bromley.

Vai de viața mea.

Mă frec la ureche, care îmi strălucește de la telefon, și număr numele tăiate de pe listă. Douăzeci și trei. Mai sînt patruzeci și patru. Ce idee proastă. N-o să găsesc în veci colierul ăsta idiot. Îmi îndrept spatele, apoi împăturesc lista și o pun în geantă. O să fac restul mîine. Poate.

Mă duc în bucătărie, îmi pun un pahar de vin și tocmai îmi bag o *lasagna* la cuptor, cînd îi aud vocea:

— Ai găsit colierul?

Tresar, izbindu-mă cu capul de ușa de la cuptor, și ridic privirea. Sadie e așezată pe pervazul ferestrei deschise.

— Avertizează-mă și tu cumva cînd apari! exclam. Și oricum, unde ai fost? De ce m-ai părăsit brusc?

— Locul ăla e sinistru. Își împinge bărbia în față. Plin de oameni bătrîni. A trebuit să plec de-acolo.

O spune pe un ton degajat, dar îmi dau seama că e foarte afectată. Probabil de-asta a dispărut atîta timp.

— Şi *tu* ai fost bătrînă, îi amintesc. Ai fost cea mai bătrînă de acolo. Uite, tu eşti asta!

Bag mîna în buzunarul jachetei şi scot poza cu ea, ridată toată şi cu părul alb. Văd o scurtă tresărire pe faţa ei, după care aruncă o privire rapidă şi plină de dispreţ spre fotografie.

— Nu sînt eu aia.

— Ba da! Mi-a dat-o o asistentă de la azil, mi-a zis că e făcută în ziua cînd ai împlinit 105 ani! Ar trebui să fii mîndră! Ai primit chiar şi telegrame de la regină şi tot pachetul...

— Crede-mă, nu sînt *eu*. Eu nu m-am simţit niciodată aşa. Nimeni nu se simte aşa în sufletul lui. Eu aşa m-am simţit. Îşi întinde larg braţele. Uite-aşa. Ca o fată de douăzeci de ani. Toată viaţa mea. Exteriorul e doar... o carcasă.

— Mă rog, oricum, ar fi trebuit să mă avertizezi că pleci. M-ai lăsat acolo singură!

— Şi zi, ai luat colierul? Îl ai?

Se luminează toată la faţă, plină de speranţă, şi nu-mi pot reprima o grimasă.

— Îmi pare rău. Aveau o cutie întreagă cu lucrurile tale, dar colierul cu libelulă nu era acolo. Nu ştie nimeni unde-a dispărut. Îmi pare foarte rău, Sadie.

Mă pregătesc psihic ca stafia să facă show, să înceapă să ţipe... însă nu se întîmplă asta. Chipul îi e străbătut de un licăr razant, de parcă cineva ar fi dat voltajul mai mic.

— Dar sînt călare pe situaţie, adaug. Îi sun pe toţi cei care au venit la tîrgul de vechituri, să-i întreb dacă nu cumva l-au cumpărat. Am vorbit la telefon toată după-masa. Şi să ştii că n-a fost tocmai uşor, adaug. A fost chiar obositor.

În momentul ăsta, mă aşteptam la un dram de recunoştinţă din partea lui Sadie. Un mic discurs despre cît sînt de inteligentă şi cît de

mult îmi apreciază toate eforturile. Însă ea se mulţumeşte să ofteze neliniştită şi pleacă, trecînd prin perete.

— Cu plăcere, zic pe muteşte în urma ei.

Mă duc în sufragerie şi tocmai butonez telecomanda să văd ce mai e la televizor, cînd apare iar. Pare mult mai binedispusă.

— Locuieşti cu nişte oameni foarte ciudaţi! La etaj e un tip care stă întins pe un aparat şi geme.

— Poftim? Mă uit la ea. Sadie, nu poţi să-mi spionezi vecinii!

— Ce înseamnă „mişcă-ţi bombeul"? zice, ignorîndu-mă. Fata de la radio cînta asta. Ce-i prostia asta?

— Înseamnă... să dansezi. Să-ţi dai frîu liber.

— Dar de ce bombeul? E la fel de nelămurită. Înseamnă să dai din pantof?

— Sigur că nu. Bombeu înseamnă... Mă ridic şi-mi dau o pălmuţă la fund. Uite, aşa se dansează. Fac cîteva mişcări de *street dance*, după care ridic ochii şi o văd pe Sadie că leşină de rîs.

— Zici că te-au apucat convulsiile! Ăsta nu e dans!

— E dans modern.

Mă uit enervată la ea şi mă aşez. Întîmplarea face că nu prea suport să comenteze nimeni felul în care dansez. Iau o gură de vin şi-i arunc o privire critică. Acum se uită la televizor şi urmăreşte *EastEnders* cu ochii cît farfuriile.

— Ce-i asta?

— *EastEnders*. E un serial.

— Şi de ce sînt aşa supăraţi unul pe altul?

— Habar n-am. Aşa sînt mereu.

Mai iau o gură de vin. Nu-mi vine să cred că-i explic străbătuşii mele decedate serialul *EastEnders* şi ce înseamnă „mişcă-ţi bombeul".

N-ar trebui oare să discutăm despre lucruri mai importante?

— Ascultă, Sadie... tu, de fapt, *ce* eşti? zic brusc, stingînd televizorul.

— Cum adică, ce sînt? Pare jignită. Sînt o fată. Ca şi tine.

— O fată moartă, îi atrag atenţia. Deci nu *chiar* ca mine.

— Nu-i nevoie să-mi reaminteşti asta, zice cu răceală.

O privesc cum se aşază mai bine pe marginea canapelei, încercînd, se pare, să-şi ia o poză cît mai naturală, în ciuda faptului că e zero la capitolul gravitaţie.

— Ai vreo putere specială, cum au super-eroii? schimb tactica. Poţi să dai foc? Sau să te faci subţire cît o foiţă de hîrtie?

— Nu. Pare ofensată. Oricum, chiar *sînt* subţire.

— Ai un duşman cu care să te lupţi? Ca Buffy?

— Cine-i Buffy?

— Spaima vampirilor, îi explic. E la TV, se luptă cu demonii şi vampirii...

— Nu fi ridicolă, mi-o taie scîrbită. Nu există vampiri.

— Ei bine, nici fantome nu există! îi răspund, Şi nu e deloc ridicol! Tu chiar nu ştii nimic? Cele mai multe stafii se întorc ca să lupte cu forţele întunecate ale răului sau să conducă lumea spre lumină sau chestii de genul ăsta. Adică fac ceva *pozitiv*. Nu taie frunză la cîini, uitîndu-se la televizor.

Sadie ridică din umeri, de parc-ar zice „Şi ce-mi pasă mie?".

Îmi beau vinul, meditînd intens. E limpede că nu se află aici ca să salveze lumea de forţele întunericului. Poate că menirea ei e să arunce lumină asupra suferinţei omenirii sau a semnificaţiei

vieții sau ceva de genul ăsta. Poate ar trebui să învăț ceva de la ea.

— Deci ai trăit tot secolul XX, mă aventurez. E destul de incredibil. Cum a fost... ăă... Winston Churchill? Sau JFK? Chiar crezi că a fost ucis de Lee Harvey Oswald?

Sadie se uită la mine ca la ultima tîmpită.

— Păi eu de unde să știu?

— Cum de unde? zic defensivă. Nu ești istoria vie? Cum a fost să trăiești în al Doilea Război Mondial?

— A fost frig și oribil, spune Sadie laconic. Și te trezeai că ți-au fost uciși prietenii și prefer să nu mă gîndesc la asta.

Începe să se plimbe prin cameră, punînd în acest fel punct conversației. Se odihnește în fața poliței căminului și se uită la o poză de-ale mele. E un suvenir turistic de la Madame Tussauds și mă înfățișează zîmbitoare lîngă copia în ceară a lui Brad Pitt.

— *Ăsta* e iubitul tău? se întoarce spre mine.

— Aș vrea eu, zic sarcastică.

— Dar tu n-ai nici un iubit?

E atîta milă în glasul ei, că mă cam calcă pe nervi.

— Pînă acum cîteva săptămîni am avut un iubit, îl chema Josh. Dar s-a terminat. Așa că... în clipa asta sînt singură.

Sadie mă privește interogativ.

— Și de ce nu-ți iei alt iubit?

— Fiindcă nu vreau să-mi iau pur și simplu un alt iubit! zic zgîndărită. Nu sînt pregătită!

— De ce nu?

Pare șocată.

— Fiindcă l-am iubit! Și fiindcă am rămas marcată. Era sufletul meu pereche, ne potriveam la fix...

— Şi de ce te-a lăsat?

— Nu ştiu. Pur şi simplu, nu ştiu! Cel puţin, am o teorie că... Tac, sfîşiată. E încă dureros să vorbesc despre Josh. Dar, pe de altă parte, e o uşurare să mă pot descărca în faţa cuiva care nu cunoaşte povestea. OK, spune-mi şi *tu* ce părere ai. Îmi arunc pantofii, mă aşez turceşte pe canapea şi mă aplec spre Sadie. Aveam o relaţie şi totul mergea de minune...

— E arătos? mă întrerupe.

— Sigur că-i arătos! Scot mobilul, găsesc poza care-l avantajează cel mai mult şi-l aplec către ea. Uite-l.

— Mm.

Dă din cap evaziv.

Mm? Asta-i tot ce e-n stare să zică? Vreau să spun că Josh arată super, megabine, şi nu o zic doar eu, care pot fi subiectivă.

— Ne-am cunoscut la o petrecere de Guy Fawkes. El lucrează în publicitate, la departamentul de IT. Dau în jos şi-i arăt şi alte poze. Ne-am plăcut din prima, ştii şi tu cum se *întîmplă*. Eram în stare să stăm de vorbă toată noaptea.

— Ce plicticos. Sadie strîmbă din nas. Prefer să-mi petrec toată noaptea jucînd cărţi.

— Tocmai începeam să ne cunoaştem destul de bine, zic, săgetînd-o cu o privire ofensată. Cum se întîmplă într-o relaţie.

— Vă duceaţi să dansaţi?

— Uneori! zic, scoasă din răbdări. Nu asta e problema! Problema e că ne potriveam perfect. Vorbeam despre absolut orice. Ne completam unul pe celălalt. Am crezut sincer că el e Alesul. Dar pe urmă...

Mă opresc în clipa în care gîndurile mele pornesc din nou pe cărări bătătorite. Ei bine, s-au întîmplat două lucruri. În primul rînd, la un

moment dat, eu... am făcut o gafă monumentală. Tocmai treceam pe lîngă un magazin de bijuterii şi am zis: „Ăsta-i inelul pe care poţi să mi-l cumperi". Evident, *glumeam*. Însă cred că el s-a speriat în ultimul hal. Pe urmă, cîteva săptămîni mai tîrziu, unul dintre amicii lui s-a despărţit de tipa cu care era de mult timp. Parcă întregul grup a intrat în fibrilaţie. Spaima de a se lega pe viaţă de cineva i-a lovit pe toţi şi nici unul n-a putut să facă faţă, aşa că au fugit. Şi brusc Josh a... a început să dea înapoi şi el. Şi pe urmă mi-a dat papucii şi nici măcar n-a vrut să vorbească despre asta.

Închid ochii în clipa în care amintiri dureroase încep să iasă la suprafaţă. A fost aşa un şoc. Să-mi dea papucii prin e-mail. Prin *e-mail*.

— Ideea e că *ştiu* că încă îi mai pasă de mine. Îmi muşc buza. Adică, simplul fapt că nu vrea să vorbească o dovedeşte! E speriat sau fuge sau are alt motiv pe care nu i-l cunosc... Dar mă simt atît de neputincioasă. Am ochii plini de lacrimi. Cum să rezolv situaţia, dacă el nu vrea să discute cu mine? Cum să repar lucrurile, dacă nu ştiu ce e în mintea lui? Tu ce părere ai?

Se lasă tăcerea. Cînd ridic privirea, o văd pe Sadie stînd cu ochii închişi, fredonînd încetişor.

— Sadie? *Sadie?*

— A! Clipeşte la mine. Scuze, mă mai fură peisajul cînd cei din jur mă plictisesc de moarte.

Te plictisesc de moarte?

— Dar eu nu „te plictiseam de moarte"! zic indignată. Îţi povesteam despre relaţia mea.

Sadie mă cîntăreşte din priviri, fascinată.

— Eşti groaznic de *serioasă*, nu-i aşa? zice.

— Nu, nu sînt, spun imediat, defensivă. Ce vrei să zici cu asta?

— Cînd eram de vîrsta ta, dacă un băiat se purta urît, îi ştergeai pur şi simplu numele din carneţelul de bal.

— Da, mă rog. Încerc să nu par prea arogantă. Treaba asta e un picuț mai serioasă decît un carnețel de bal. Între noi a fost ceva mai mult decît un dans.

— Bunty, cea mai bună prietenă a mea, a fost tratată îngrozitor de un băiat pe nume Christopher, de un revelion. Într-un taxi, îți dai seama ce oribil. Sadie face ochii mari, sugestiv. Dar a dat un pic apă la șoareci, și-a pudrat iar nasul și șo pe ei! *De Paște era deja logodită!*

— Șo pe ei? Nu-mi pot ascunde disprețul din glas. Asta-i atitudinea ta față de bărbați? Șo pe ei?

— Și ce e rău în asta?

— Și dacă vrei să ai o relație adevărată și perfect echilibrată? Cum rămîne cu dedîcarea trup și suflet?

Sadie pare sincer nedumerită.

— Ce mă tot înnebunești atîta cu dedicarea trup și suflet? Ce vrei să spui cu asta, dacă unul o ia razna, celălalt să-l îngrijească toată viața[1]?

— Nu! Fac eforturî să nu-mi ies din fire. Vreau să zic... Ascultă, tu n-ai fost niciodată măritată?

Sadie ridică din umeri.

— Ba da, pentru foarte scurt timp. Ne certam prea des. Devenise foarte obositor și, cînd se întîmplă asta, începi să te întrebi ce-oi fi văzut la individ de la bun început. Așa că l-am părăsit. Am plecat în străinătate, în Orient. Se întîmpla în 1933. A divorțat de mine în timpul războiului. Pe motiv c-aș fi comis adulter, adaugă veselă, dar la ora aia se întîmplau lucruri mult mai grave în lume să-î mai pese cuiva de asta.

---

1. Joc de cuvinte intraductibil; în engleză, *committed* înseamnă și „implicat", „dedicat", dar și „internat la un azil de nebuni".

Cuptorul din bucătărie piuie, anunțîndu-mă că mi s-a făcut *lasagna*. Mă duc s-o scot, procesînd în minte toate noile informații pe care le-am aflat. Sadie e divorțată. Și-a făcut de cap. A trăit „în Orient", mă rog, ce-o mai fi însemnînd și asta.

— Vrei să zici Asia? Îmi scot *lasagna* din cuptor și trîntesc și niște salată pe farfurie. Fiindcă, în zilele noastre, așa i se spune. Și, apropo, azi sîntem de părere că o relație se întreține cu *multă muncă*.

— Cu multă muncă? Sadie își încrețește nasul. Nu sună prea amuzant. Poate de-asta v-ați despărțit.

— Ba nu de-asta!

Îmi vine să-i trag o palmă, atît de tare mă scoate din minți. Nu înțelege nimic.

— *Count On Us*[1], citește pe pachetul meu de lasagna. Ce înseamnă chestia asta?

— Înseamnă că are puține grăsimi, zic, fără prea mare tragere de inimă, așteptîndu-mă să primesc aceeași predică pe care mi-o ține mama despre mîncărurile de regim semipreparate și despre faptul că am o siluetă absolut normală și că fetele din ziua de azi sînt mult prea obsedate de greutatea lor.

— A, ții *regim*. În ochii lui Sadie apare un licăr. Ar trebui să ții dieta celor de la Hollywood. Nu mănînci nimic toată ziua, în afară de opt grepfruturi, cafea neagră și un ou fiert tare. Și fumezi cît mai multe țigări. L-am ținut și eu o lună și mi s-au *topit* kilele ca prin farmec. O fată de la mine din sat se jura că a luat pastile cu tenii, își amintește cu nostalgie. Dar n-a vrut să ne spună de unde le avea.

---

1. „Contează pe noi." *Count* e folosit și în sensul de a număra caloriile.

Mă uit lung la ea, uşor revoltată.

— Cu tenii?

— Îţi mănînc toată mîncarea din burtă, ştii. O idee excelentă.

Mă aşez şi mă uit la *lasagna* mea, dar mi s-a cam luat de mîncare. În primul rînd, pentru că nu pot să scap de imaginea unor tenii mişunîndu-mi prin corp. Şi în al doilea, pentru că n-am mai vorbit de foarte mult timp atît de deschis despre Josh. Mă simt îngreţoşată şi frustrată.

— Dac-aş putea măcar să vorbesc cu el. Îmi înfig furculiţa într-o felie de castravete şi o privesc mohorîtă. Dac-aş putea să ştiu ce e în capul lui. Dar nu vrea să-mi răspundă la telefon, nu vrea să se întîlnească cu mine...

— *Iar* vorbeşti? Sadie pare de-a dreptul îngrozită. Cum să-l uiţi, dacă vorbeşti întruna despre el? Draga mea, cînd lucrurile merg prost, uite ce trebuie să faci, zice pe un ton autosuficient. Îţi ridici bărbia, îţi tragi un zîmbet fermecător, îţi faci un drăgălaş de cocteil... şi porneşti iar la drum.

— Nu-i chiar atît de simplu, zic înciudată. Şi *nu vreau* să-l uit. Unii dintre noi mai au şi inimi, să ştii. Unii dintre noi nu renunţă aşa uşor la marea lor iubire. Unii dintre noi...

Deodată, observ că Sadie a închis ochii şi a început din nou să fredoneze.

Numai mie mi se putea întîmpla, să fiu bîntuită de cea mai superficială stafie din lume. Acum îmi zbiară în ureche, acum începe să facă cele mai revoltătoare comentarii, pe urmă se apucă să-mi spioneze vecinii... Iau o gură de *lasagna* şi o mestec agasată. Mă întreb ce-o mai fi văzut în apartamentele vecinilor mei. Poate o conving să se ducă să vadă ce face tipul de la etaj cînd se aude tot tărăboiul ăla, să aflu ce face exact...

Stai aşa.

O, Doamne.

Aproape mă înec cu mîncarea. Mi-a venit, din senin, o idee. Un plan cît se poate de concret şi de genial. Planul care va rezolva absolut tot.

Sadie l-ar putea spiona pe Josh.

Ar putea intra în apartamentul lui. I-ar putea asculta conversaţiile. Ar putea afla ce gîndeşte cu adevărat despre una şi despre alta, după care să-mi spună şi, cumva, eu aş putea afla în felul ăsta ce problemă avem de fapt şi s-o rezolv...

Ăsta e răspunsul. Ăsta e. *De-asta* mi-a fost trimisă.

— Sadie! Sar în picioare, energizată de un soi de adrenalină care-mi dă ameţeli. Am aflat! Am aflat de ce eşti aici! Ca să ne împaci pe mine şi pe Josh!

— Ba nu, obiectează Sadie imediat. Sînt aici ca să-mi recuperez colierul.

— Nu poţi să fii aici doar pentru nu ştiu ce colier vechi şi prăpădit. Flutur din mînă, desconsiderînd ideea. Poate că motivul real e să mă ajuţi pe mine! De-asta ai fost trimisă!

— N-am fost *trimisă* de nimeni! Sadie pare jignită de moarte de idee. Şi colierul meu nu e deloc prăpădit! Şi nu vreau să te ajut. Tu trebuie să mă ajuţi pe mine.

— Cine zice asta? Pun pariu că eşti îngerul meu păzitor.

Haî, că aici m-am cam lăsat purtată de val.

— Pun pariu că ai fost trimisă înapoi pe pămînt ca să-mi arăţi că, de fapt, viaţa mea e minunată, ca în filmul ăla.

Sadie mă priveşte o clipă în tăcere, apoi se uită în jur, la bucătărie.

— Nu sînt deloc de părere că viaţa ta e minunată, zice. Ba din contră, mi se pare mai degrabă plicticoasă. Şi ai o tunsoare absolut atroce.

Mă holbez la ea furioasă.

— Halal înger păzitor mai eşti!

— Tu n-auzi că nu sînt îngerul tău păzitor? îmi răspunde la fel de enervată.

— De unde ştii? Îmi lipesc mîna de piept, foarte hotărîtă. Am un sentiment foarte puternic că eşti aici ca să mă ajuţi să mă împac cu Josh. Aşa îmi spun spiritele.

— Ei bine, eu am un sentiment foarte puternic că *nu* trebuie să te ajut să te împaci cu Josh, vine imediat replica ei. Aşa-mi spun spiritele.

Doamne, ce tupeu pe capul ei. De unde să ştie ea despre spirite? Ce, ea e aia care vede fantome?

— Ei bine, eu trăiesc, aşa că eu sînt şefa, i-o întorc. Şi eu zic că menirea ta e să mă ajuţi. Altfel, poate că n-o să am timp să-ţi caut colierul.

N-am vrut să i-o trîntesc aşa în faţă. Dar ce să fac, ea m-a adus aici, cu egoismul ei. Adică, serios acum. Ar trebui să *vrea* să-şi ajute strănepoata.

Ochii ei mă săgetează furioşi, dar îmi dau seama că i-am închis gura.

— Foarte bine, zice într-un final şi cu un oftat uriaş şi teatral, îşi lasă în jos umerii înguşti. E o idee foarte proastă, dar bănuiesc că n-am de ales. Ce vrei să fac?

Șase

Nu m-am simțit atît de plină de viață de săptămîni întregi. De luni întregi. E ora opt dimineața și parcă sînt o cu totul altă persoană! În loc să mă trezesc deprimată în ultimul hal, cu o fotografie a lui Josh încleștată în mîna umezită de lacrimi, o sticlă de votcă pe podea și Alanis Morisette cîntînd în disperare...

OK. Asta nu s-a întîmplat decît o singură dată.

Dar oricum. Uită-te la mine! Plină de energie. Cu bateriile încărcate. Cu conturul de la ochi trasat perfect. Cămașă cu dungi, călcată impecabil. Gata să-mi înfrunt ziua și să-l spionez pe Josh și să mă împac cu el.

Mă duc în bucătărie, unde o găsesc pe Sadie la masă, îmbrăcată într-o altă rochie. Asta e mov, cu o bandă de tul și un vag drapaj la umeri.

— Uau! Nu pot să nu rămîn cu răsuflarea tăiată. Dar de unde ai toate hainele astea?

— Nu-i așa că-i superbă? Sadie pare extrem de încîntată de sine. Nu-i greu deloc, să știi. Pur și simplu mă închipui îmbrăcată cu o anume rochie și mă trezesc cu ea pe mine.

— Deci asta a fost una dintre preferatele tale?

— Nu, asta a fost a unei fete pe nume Cecily. Sadie netezește fusta. Întotdeauna am tînjit după ea.

— I-ai luat rochia altei fete? nu pot să-mi reprim chicotul. Ai furat-o?

— N-am *furat-o*, zice cu răceală. Nu te prosti.

— Dar de unde știi? nu mă pot abține să n-o sicîi un pic. Dacă e și ea stafie și vrea s-o poarte azi și n-are cum? Dacă stă undeva și plînge de-i sar ochii din cap?

— Nu e chiar așa, spune Sadie pe un ton sec.

— Dar de unde știi tu cum e? De unde știi... Tac, pentru că mă izbește un gînd atins de genialitate. Hei! Știu! Atunci ar trebui să-ți imaginezi și colierul. E destul să ți-l închipui și o să-l ai. Hai, repede, închide ochii, concentrează-te...

— Așa de înceată la minte ești mereu? mă întrerupe Sadie. Am încercat asta. Am încercat să-mi imaginez și capa de iepure și pantofii de dans, dar n-a mers. Nu știu de ce.

— Poate că nu poți să porți decît haine de stafie, zic după ce mă gîndesc o clipă. Haine care sînt și ele moarte. Care, să zicem, au fost deșirate sau distruse sau mă rog, ceva de genul ăsta.

Ne uităm amîndouă preț de cîteva clipe la rochia mov. Mă întristează să mi-o închipui ruptă, de fapt, chiar îmi pare rău c-am zis așa ceva.

— Ești gata? schimb subiectul. Dacă mergem acum, o să-l prindem pe Josh înainte să plece la slujbă.

Scot un iaurt din frigider și iau cîteva linguriță din el. Simplul gînd de a mă afla în preajma lui Josh mă face extrem de agitată. De fapt, sînt atît de încordată, că nici nu pot să termin iaurtul. Pun paharul mîncat doar pe jumătate înapoi în frigider și trîntesc linguriţa în chiuvetă.

— Hai. Să mergem!

Îmi iau peria de păr din fructiera în care o țin de obicei și mi-o trec de cîteva ori prin păr. Apoi

îmi înșfac cheile și, cînd mă întorc spre Sadie, o văd că mă studiază cu atenție.

— *Dumnezeule*, ce brațe dolofane ai, zice. N-am remarcat pînă acum.

— Ba nu sînt deloc dolofane, zic ofensată. Sînt numai mușchi.

Îmi încordez bicepșii la ea și o văd cum se dă un pic în spate, dezgustată.

— Și mai rău. Coboară privirea încîntată către brațele ei albe și subțiri. Întotdeauna am fost renumită pentru brațele mele.

— Ei bine, în zilele noastre, ne place să avem forme ceva mai definite, îi aduc la cunoștință. Ne ducem la sală. Ești gata? Taxiul trebuie să ajungă din clipă-n clipă.

Se aude interfonul și ridic receptorul.

— Alo! Cobor imediat...

— Lara? aud un glas familiar, ușor înăbușit. Draga mea, sînt tata. E și mama cu mine. Am trecut doar să vedem dacă te simți bine. Ne-am gîndit să te prindem înainte să te duci la serviciu.

Mă uit la interfon uluită. Tata și mama? Nici că-și puteau găsi un moment mai bun. Și oricum, ce-i chestia asta cu „am trecut" pe la tine? Mama și tata nu „trec" niciodată pe la mine.

— Îhm... Da, mă simt foarte bine! Încerc să par cît mai încîntată. Cobor imediat!

Ies din clădire și îi găsesc pe tata și pe mama stînd în picioare pe trotuar. Mama are în mînă un ghiveci cu o floare, iar tata o sacoșă Holland and Barrett plină ochi și vorbesc între ei în șoaptă. Cînd mă văd, se apropie de mine zîmbind forțat, de parcă ar avea de-a face cu o nebună.

— Lara, draga mea. Văd privirea îngrijorată a tatei analizîndu-mi chipul. Nu mi-ai răspuns nici la SMS-uri, nici la e-mailuri. Ne-am îngrijorat!

— A, da. Scuze. Am fost un pic ocupată.

— Ce s-a întîmplat la secția de poliție, draga mea? întreabă mama, străduindu-se să-şi ia un ton relaxat.

— Nimic deosebit. Le-am dat o declarație.

— Vai, Michael.

Mama închide ochii disperată.

— Deci ești sincer convinsă că strămătușa ta Sadie a fost ucisă?

Îmi dau seama că și tata e la fel de şocat ca mama.

— Uite ce e, tată, nu e mare lucru, îi zic pe un ton cît pot de liniștitor. Nu-ți face griji în legătură cu mine.

Mama deschide ochii mari.

— Vitamine, zice și începe să scotocească prin sacoșa Holland and Barrett. I-am cerut tipei de la magazin niște... pentru comportament... Se oprește. Şi ulei de levănțică... și o plantă care te poate ajuta cu stresul... poţi să vorbeşti cu ea!

Încearcă să-mi ofere planta în ghiveci, însă eu i-o împing înapoi, stînd ca pe ace.

— Nu vreau nici o plantă! O să uit s-o ud şi-o să moară.

— Nu e nevoie să iei planta, zice tata calm, avertizînd-o din priviri pe mama. Dar e limpede că ai fost foarte stresată cu noua afacere... și cu Josh...

De-abia aştept să-i văd cum or să schimbe placa. De-abia aştept să văd ce față or să facă atunci cînd or să-și dea seama că Josh și cu mine ne-am împăcat și urmează să ne căsătorim. Firește, nu le pot spune nimic din toate astea acum.

— Tată. Îi trag un zîmbet plin de răbdare și înțelepciune. Ți-am spus, nici măcar nu mă mai gîndesc la Josh. Îmi văd de viața mea. Voi sînteți cei care aduc mereu vorba de el.

Ha. Hai că le-am zis-o. Tocmai sînt pe punctul de a-i spune tatei că poate *el* e cel obsedat de Josh, cînd lîngă noi opreşte un taxi, iar şoferul se apleacă uşor pe geam.

— Bickenhall Mansions 32?

Fir-ar să fie. OK, o să mă fac că nu l-am auzit.

Mama şi tata schimbă priviri între ei.

— Nu acolo stă Josh? spune mama reţinută.

— Nu mai ţin minte, arunc în treacăt. Oricum, nu e pentru mine...

— Bickenhall Mansions 32? Taximetristul se apleacă şi mai tare pe geam, ridicînd glasul. Lara Lington? Aţi chemat un taxi?

Ce porcărie.

— Ce cauţi la Josh acasă?

Mama pare de-a dreptul uluită.

— Păi... nu caut nimic! mă chinui să-mi găsesc cuvintele. Trebuie să fie maşina pe care-am cerut-o acum cîteva luni şi care a apărut în sfîrşit! Mereu întîrzie. Aţi ajuns cu şase luni mai tîrziu! Plecaţi! îl uşuiesc pe şoferul amuzat, care pînă la urmă bagă în viteză şi se îndepărtează.

Se lasă o tăcere încordată. Pe chipul tatei se citeşte atît de clar tot ce gîndeşte, că mă îndoieşte. Vrea să creadă tot ce e mai bun despre mine. Pe de altă parte, toate dovezile duc într-o singură direcţie.

— Lara, juri că taxiul ăla nu era pentru tine? zice în cele din urmă.

— Jur, încuviinţez. Pe... viaţa străbunicii mele Sadie.

Aud un icnet şi, cînd mă răsucesc pe călcîie, o văd pe Sadie fixîndu-mă cu ochii ieşiţi din orbite.

— E singurul lucru care mi-a venit în minte! zic pe un ton de scuză.

Sadie mă ignoră şi se duce ţintă la tata.

— Sînteți niște proști, zice emfatic. Încă e topită după Josh. Vrea să-l spioneze. Și mă pune *pe mine* să-i fac treburile mizerabile.

— Tacă-ți fleanca, trădătoareo ce ești! exclam inainte de a mă putea controla.

— Poftim?

Tata mă privește mirat.

— Nimic, zic dregîndu-mi glasul. Nimic! Sînt bine.

— Ești dusă cu pluta.

Sadie se întoarce pe călcîie și mă fixează cu milă.

— Măcar eu nu bîntui lumea! nu mă pot abține să nu-i răspund.

— Nu bîntui lumea? Tata face eforturi să mă urmărească. Lara... ce naiba...

— Scuze. Îi zîmbesc. Gîndeam cu voce tare. De fapt... tocmai mă gîndeam la biata strămătușă Sadie, oftez, clătinînd din cap cu compasiune. A avut mereu așa niște brațe subțiri, ca niște scîndurele.

— Ba nu sînt deloc ca niște scîndurele!

Sadie mă sfredelește cu privirea.

— Probabil ea credea că lumea o admiră pentru ele. Săraca, ce iluzii își făcea! rîd veselă. Cine are nevoie de niște sîrmulițe de curățat pipa drept brațe?

— Și cine are nevoie de niște brațe grăsulii ca niște perne? mi-o întoarce Sadie și i se taie respirația de furie.

— Ba nu sînt deloc ca niște perne!

— Lara... zice tata stins. Ce nu sînt ca niște perne?

Pe mama zici că mai are un pic și-o apucă plînsul. Strînge tare la piept uleiul de levănțică și o carte intitulată *O viață fără stres: POȚI s-o ai și tu.*

— În orice caz, trebuie să plec la serviciu. O îmbrăţişez tare pe mama. Mă bucur mult că v-am văzut. Şi o să citesc cartea şi o să iau nişte vitamine. Şi ne vedem curînd, tată. Îl îmbrăţişez şi pe el. Nu-ţi mai face griji!

Le trimit cîte-o bezea şi mă grăbesc pe trotuar. Cînd ajung la colţ, mă întorc să-i mai salut o dată – şi văd că amîndoi au rămas unde erau, ca nişte stane de piatră.

Îmi pare rău pentru părinţii mei. Chiar îmi pare. Poate le cumpăr o cutie cu bomboane de ciocolată.

Douăzeci de minute mai tîrziu, mă aflu în faţa blocului luî Josh, surescitată la culme. Totul merge conform planului. I-am localizat fereastra şi i-am explicat lui Sadie cum e apartamentul. Acum, e rîndul ei să facă ce are de făcut.

— O să intri prin zid? o întreb.

— De ce naiba aş face asta? Sadie îmi aruncă o privire dispreţuitoare. E suficient să mă închipui în apartamentul lui.

— OK. Păi atunci... baftă. Şi încearcă să afli cît de multe poţi. Şi ai grijă!

Sadie dispare, iar eu îmi lungesc gîtul să mă uit la fereastra lui Josh, dar nu văd nimic. Aproape că mi se face rău de nerăbdare. De săptămîni întregi n-am mai fost atît de aproape de Josh. În clipa asta e chiar acolo, înăuntru. Şi Sadie se uită să vadă ce face. O să iasă din clipă-n clipă şi...

— Nu-i acolo.

Sadie apare în faţa mea.

— Nu-i acolo? Mă uit la ea lung, profund jignită. Păi şi unde e? De obicei pleacă la serviciu la ora nouă.

— Habar n-am.

Nu pare interesată nici cît negru sub unghie.

— Și cum ți s-a părut locul? nu mă pot abține să-i cer detalii. E harababură? Gen, cutii goale de pizza și sticle de bere peste tot? Ca și cum ar fi la pământ? Ca și cum nu i-ar mai păsa de absolut nimeni și nimic?

— Nu, e ordine. Și are o groază de fructe în bucătărie, adaugă Sadie. Am remarcat asta.

— A. Înseamnă că are grijă de el, atunci...

Îmi las umerii să cadă, oarecum descurajată. Nu e vorba că *aș vrea* ca Josh să fie neapărat o epavă umană, pe punctul de a se gîndi la sinucidere, dar... Mă rog. În fine. M-ar fi flatat să fie așa.

— Hai să mergem. Sadie cască. M-am săturat de povestea asta.

— Doar nu-ți închipui că plec de aici! Du-te încă o dată! Caută indicii! De pildă... ai văzut vreo poză cu mine sau ceva de genul ăsta?

— Nu, zice Sadie imediat. Nici una. Nici măcar una singură.

— Nici măcar nu te-ai uitat. O privesc furibundă și plină de reproș. Caută la el pe birou. Poate a început să îmi scrie o scrisoare sau ceva de felul ăsta. Du-te!

Fără să mă gîndesc, încerc s-o împing să intre în clădire, însă mîinile mele trec de-a dreptul prin trupul ei.

— Îh!

Mă retrag imediat, cuprinsă de greață.

— Nu face asta! exclamă.

— Te-a... durut?

Nu pot să nu-mi privesc mîinile, de parcă tocmai mi le-aș fi băgat prin mațele ei.

— Nu tocmai, zice ofuscată. Dar nu e deloc plăcut să simți mîinile cuiva umblîndu-ți prin stomac.

Se evaporă iar. Încerc să-mi temperez agitația și să aștept răbdătoare. Dar e absolut insuportabil să rămîn aici așa, afară. Dacă aș căuta eu, sigur aș găsi ceva, sînt convinsă de asta. Cum ar fi un jurnal cu gîndurile lui Josh. Sau un e-mail scris pe jumătate, încă netrimis. Sau... sau o *poezie*, de ce nu.

Nu mă pot abține să nu mi-o închipui pe Sadie dînd peste niște versuri mîzgălite pe o bucată de hîrtie aruncată. Ceva extrem de simplu și direct, așa cum e și Josh.

Totul a fost o greșeală

Doamne, ce dor mi-e de tine, Lara.
Mi-e dor de...

Nu-mi vine nimic care să rimeze cu Lara.

— Hei, trezirea! *Lara?*

Tresar și, cînd deschid ochii, în fața mea se află din nou Sadie.

— Ai găsit ceva? zic precipitat.

— Da. Sinceră să fiu, chiar am găsit! Sadie are un aer victorios. Ceva cît se poate de interesant și de relevant.

— O, Doamne. Ce anume? Abia dacă pot respira, în timp ce prin mintea mea se perindă un șir de scenarii care mai de care mai amețitor. O poză cu mine sub perna lui... un jurnal în care scrie că s-a hotărît să ia legătura cu mine...

— Sîmbătă iese la prînz cu altă fată.

— Poftim? Toate fanteziile mele se evaporă. Mă uit la ea siderată. Cum adică, iese la prînz cu altă fată?

— Am găsit un bilețel în bucătărie. „12:30 – prînz cu Marie."

Nu cunosc nici o tipă pe nume Marie. Şi nici Josh nu cunoaşte nici o Marie.

— Cine e Marie asta? Nu-mi pot ţine în frîu agitaţia. Cine e Marie?

Sadie ridică din umeri.

— Noua lui prietenă?

— Nu mai zice asta! strig îngrozită. N-are nici o nouă prietenă! Nu poată să aibă! Mi-a zis că nu e vorba de altă persoană! A zis...

Amuţesc, cu inima bubuindu-mi nebuneşte. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că e posibil ca Josh să se vadă deja cu altă fată. Nici măcar pentru o fracţiune de secundă.

În e-mailul prin care îmi dădea papucii zicea că nu are de gînd să se mai grăbească, avîntîndu-se într-o nouă relaţie. Zicea că are nevoie de timp „să se gîndească bine la viaţa lui". Ei bine, văd că n-a stat chiar atît de mult pe gînduri, aşa-i? Mîe, dacă ar fi să stau să mă gîndesc la viaţa mea, mi-ar trebui *mult* mai mult decît şase săptămîni. Mi-ar trebui... un an! Cel puţin! Poate chiar doi sau trei.

Băieţii au impresia că gînditul ăsta e ca sexul. Au impresia că durează douăzeci de minute şi pe urmă gata, ai terminat şi n-are nici un rost să mai deschizi subiectul. N-au *nici cel mai mic habar*.

— Scria şi unde iau prînzul?

Sadie încuviinţează.

— La Bistro Martin.

— La Bistro Martin? Simt că mai am un pic şi leşin. Păi acolo am fost la prima noastră întîlnire! Era locul nostru!

Josh o duce pe o fată la Bistro Martin. O fată pe nume Marie.

— Du-te încă o dată. Îmi flutur agitată mîinile spre clădire. Scotoceşte peste tot! Află mai multe!

— Nu mai intru încă o dată! obiectează Sadie. Ai aflat tot ce voiai să ştii.

Adevărul e că are dreptate.

— Așa e.

Mă întorc brusc pe călcîie și mă îndepărtez de bloc, atît de preocupată că aproape mă ciocnesc de un bătrîn.

— Da, așa e. Știu la ce restaurant se duc și la ce oră, așa că o să merg să văd cu ochii mei...

— Nu! Sadie apare în fața mea și mă opresc mirată. Nu asta am vrut să spun! Nu vorbești *serios*, doar vrei să-i spionezi.

— Trebuie. O privesc nedumerită. Cum altfel o să aflu dacă Marie e sau nu noua lui iubită?

— Nici *nu trebuie* să afli. Îi spui „Drum bun, cale bătută!", îți cumperi o rochie nouă și-ți iei un alt iubit. Sau mai mulți.

— Nu vreau mai mulți iubiți, zic încăpățînată. Îl vreau pe Josh.

— Ei bine, nu-l poți avea! Lasă-te păgubașă!

Mi s-a urît atît, dar *atît* de tare de oamenii care-mi spun întruna să renunț la Josh. Părinții mei, Natalie, bătrîna aia cu care am vorbit odată în autobuz...

— Și de ce, mă rog, ar trebui să renunț la el? mă trezesc protestînd. De ce-mi spune toată lumea să mă las păgubașă? Ce e rău în a avea un singur scop în viață? În orice alt domeniu, perseverența e *încurajată*! E chiar *răsplătită*! Ce, lui Edison i-a zis cineva să renunțe la becurile lui? Lui Scott i-au spus să renunțe la gîndul de a cuceri Polul Sud? Nu i-au zis: „Lasă, Scotty, că mai sînt multe pustietăți înzăpezite pe lume". Iar el nu a cedat. A refuzat să renunțe, oricît i-ar fi fost de greu. Și a reușit!

Sînt destul de ambalată cînd termin ce am de zis, dar Sadie mă fixează de zici că sînt o mare imbecilă.

— Scott n-a reușit, zice. A murit de frig.

Mă uit la ea agasată. Doamne, cît de negativişti pot să fie unii!

— Mă rog, în fine. Mă răsucesc pe călcîie şi pornesc cu paşi hotărîţi. Mă duc la prînzul ăla.

— Cea mai mare greşeală pe care o poate face o fată e să se ţină după un băiat atunci cînd dragostea lor a murit, spune Sadie cu dispreţ. Calc apăsat şi merg grăbită, însă ea n-are nici o problemă să ţină pasul cu mine. La mine în sat era o fată pe nume Polly, care l-a urmărit pe unul ca o *nebună*. Era convinsă că drăguţul ăsta, Desmond, încă o mai iubeşte şi se ţinea după el peste tot. Aşa că, într-o zi, i-am jucat o festă de tot haiul. I-am spus că Desmond e în grădină, ascuns după un tufiş, şi că e prea timid ca să vorbească direct cu ea. Pe urmă, cînd ea a ieşit din casă, unul dintre băieţi i-a citit o scrisoare de dragoste, chipurile scrisă de el. Evident, era scrisă de noi. Iar noi stăteam cu toţii ascunşi după tufişuri şi ne prăpădeam de rîs.

Fără voia mea, îmi dau seama că povestea m-a prins.

— Păi şi n-a auzit că nu e vocea lui?

— I-a zis că e emoţionat şi de-asta vorbeşte aşa. I-a zis că, în prezenţa ei, simte că e ca o frunză ce tremură. Polly i-a răspuns că înţelege perfect, fiindcă şi picioarele ei sînt ca piftia. Sadie începe să chicotească. După asta, i-am spus foarte mult timp Piftia.

— Ce urît din partea voastră! zic îngrozită. Şi nu şi-a dat seama că-i o farsă?

— Abia cînd tufişurile din toată grădina au început să se cutremure. Şi pe urmă prietena mea Bunty a căzut pe iarbă de cît de tare rîdea şi s-a fisîit poanta. Biata Polly. Sadie mai chicoteşte o dată, scurt. Făcuse spume la gură. N-a vorbit cu nici unul dintre noi, toată vara.

— Nici nu mă mir' exclam. Cred că ați fost extrem de cruzi cu ea! Și oricum, dacă dragostea dintre ei încă *nu murise*? Dacă i-ați distrus șansa de a găsi iubirea adevărată?

— Iubîrea adevărată! mă îngînă Sadie rîzînd ironică. Doamne, ce demodată ești!

— *Demodată, eu?* repet după ea, nevenindu-mi să-mi cred urechilor.

— Ești exact ca bunică-mea, cu cintecele tale de dragoste și cu toate suspinele tale. Ai și o miniatură a iubitului tău în poșetă, așa-i? Nu nega! Te-am văzut cînd te uitai la ea.

Îmi ia un moment să-mi dau seama la ce se referă.

— Dacă vrei să știi, nu e o miniatură. Se numește *telefon mobil.*

— Mă rog, cum s-o numi. Te uiți întruna la el și faci ochi mari de căprioară și pe urmă îți scoți sărurile mirositoare din sticluța aia minusculă...

— E Rescue Remedy! zic furioasă. Doamne, ce mă poate călca pe nervi fata asta. Deci ce tot spui aici, că nu crezi în dragoste? Că n-ai iubit niciodată? Nici măcar cînd te-ai măritat?

Un poștaș care trece pe lîngă mine îmi aruncă o privire curioasă și-mi duc iute o mînă la ureche, de parcă tocmai mi-aș potrivi o cască. Ar fi bine să încep să port una pe bune, ca să nu se mai uite lumea așa.

Sadie nu mi-a răspuns și, cînd ajungem la stația de metrou, mă opresc și mă uit lung la ea, cuprinsă de o curiozitate subită.

— Tu chiar n-ai fost niciodată îndrăgostită?

Urmează o scurtă pauză, apoi Sadie ridică brațele în lături, făcînd să-i zăngănească brățările, și-și dă capul pe spate.

— M-am distrat. Asta-i ce mă interesează pe mine. Distracția, flirturile, sfîrîitul...

— Ce sfîrîit?

— Aşa-i spuneam eu şi Bunty. Zîmbeşte brusc, căzînd pradă nostalgiei. Începe ca un tremur, cînd vezi un bărbat pentru prima oară. Şi apoi el se uită în ochii tăi şi fiorii îţi coboară pe şira spinării şi devin un sfîrîit în stomac, şi atunci te gîndeşti: „Vreau să dansez cu bărbatul ăsta"

— Şi pe urmă ce se întîmplă?

— Dansaţi, beţi un cocteil sau două, flirtaţi...

O văd cum îi strălucesc ochii.

— Şi pe urmă...

Îmi vine s-o întreb „V-o puneţi?", dar nu sînt sigură că e genul de întrebare pe care să i-o adresezi străbunicuţei tale de 105 ani. Apoi îmi aduc aminte de cel care a vizitat-o la azil.

— Hei. Ridic din sprîncene. Poţi să spui ce vrei, dar eu ştiu că a existat o persoană specială în viaţa ta.

— Cum adică? Mă fixează, brusc încordată. Despre ce vorbeşti?

— Un anume domn pe nume... Charles Reece?

Sper să o văd cum se îmbujorează sau rămîne fără aer sau ceva, însă ea îmi întoarce o privire goală.

— N-am auzit în viaţa mea de el.

— Charles Reece! Care a venit să te vadă la azil? Acum cîteva săptămîni?

Sadie clatină din cap.

— Nu-mi amîntesc. Licărul din ochi îi dispare cînd adaugă: Nu-mi amintesc prea multe despre locul ăla.

— Bănuiesc că aşa e... Fac o pauză, jenată. Ai avut un atac cerebral, acum mai mulţi ani.

— *Ştiu.*

Mă săgetează cu privirea.

Dumnezeule, chiar nu e cazul să se atace atît de tare. Nu e vina mea. Deodată, îmi dau seama

că-mi vibrează mobilul. Îl scot din buzunar și văd că e Kate.

— Bună, Kate!

— Lara? Bună! Îhm, mă întrebam doar... mai vii azi la serviciu? Sau nu? adaugă repede, parcă temîndu-se ca nu cumva să mă supăr că m-a întrebat. Adică, din punctul meu de vedere, oricare variantă e în regulă, totul e în regulă...

Fir-ar să fie. Am fost atît de prinsă de povestea cu Josh, că aproape am uitat de serviciu.

— Sînt pe drum, zic repede. Tocmai... sînt acasă, mă documentam un pic. S-a întîmplat ceva?

— A sunat Shireen. Vrea să știe dac-ai rezolvat cu cîinele ei. Părea foarte supărâtă. Sincer să fiu, mi-a zis că se gîndește să renunțe la slujbă.

O, Doamne. Nu m-am gîndit nici măcar o secundă măcar la Shireen și la cîinele ei.

— Poți s-o suni înapoi și să-i spui că mă ocup personal și c-o sun eu cît de curînd? Mersi, Kate.

Îmi pun bine telefonul și-mi masez ușor tîmplele. Se împute treaba. Uită-te la mine cum stau pe străzi, spionîndu-mi fostul iubit și uitînd complet de criza din viața mea profesională. Trebuie să-mi rearanjez prioritățile. Trebuie să-mi dau seama ce e cu adevărat important în viață.

O să-l las pe Josh pînă în weekend.

— Trebuie să plecăm. Îmi scot cartela Oyster și încep să alerg spre metrou. Am o problemă.

— Legată de alt tip? întreabă Sadie, plutind fără efort pe lîngă mine.

— Nu, una legată de un cîine.

— De un cîine?

— E vorba de clienta mea. Cobor ca vijelia treptele de la metrou. Vrea să-și ia cîinele cu ea la serviciu, dar șefii ei zic că nu se poate, că n-are voie, însă ea e convinsă că mai există un cîine undeva în clădire.

— De ce?

— Pentru că l-a auzit lătrînd, și nu o dată. Dar pe bune acum, ce pot să fac eu? aproape că vorbesc de una singură. Sînt total legată de mîini și de picioare. Cei de la resurse umane neagă c-ar mai exista un cîine și n-am cum să dovedesc că mint. Nu pot să intru în clădirea lor și să încep să caut prin toate birourile...

Mă opresc mirată în clipa în care Sadie se înfiripă în fața mea.

— Tu poate nu, îi strălucesc ochii. Dar eu pot.

Șapte

Sediul firmei Macrosant se află într-un bloc impozant de pe Kingsway, cu trepte largi, o sculptură în formă de glob din oțel și ferestre din geam turnat. Îl studiez cu atenție din Costa Coffee, de peste drum.

— Orice lucru care poate avea legătură cu un cîine, o instruiesc pe Sadie. Lătrat, coșuri sub birouri, jucării de cîine... Iau o gură de cappuccino. Eu o să te aștept aici. Și mersi!

Clădirea e atît de mare, că e posibil să am ceva de așteptat. Deschid ziarul *Evening Standard*, ronțăi fără grabă un fursec cu ciocolată și tocmai îmi comand un alt cappuccino, cînd Sadie reapare în fața mea. E îmbujorată, îi strălucesc ochii și radiază toată.

— Deci? o întreb. Ai găsit vreun cîine?

— A, zice, de parcă uitase de ce-am trimis-o acolo. Da, există un cîine, dar ghici...

— Unde? îi tai scurt entuziasmul. Unde-i cîinele?

— Acolo, sus, gesticulează. Într-un coș, sub un birou. E un pechinez micuț și *adorabil*...

— Poți să-mi dai un nume? Numărul biroului? Ceva de genul ăsta? Mersi!

Îmi beau cappuccinoul strîngîndu-mă în brațe, fericită. Uite că Shireen a avut dreptate tot timpul!

Jean m-a minţit! Stai să vezi cînd o iau la trei păzeşte la telefon. Stai să vezi. O să le solicit scuze complete şi drepturi complete asupra biroului pentru Flash şi poate şi un coş nou pentru căţel, drept gest de împăcare...

Mă uit pe fereastră şi o zăresc brusc pe Sadie plutind pe trotuar, în direcţia cafeneleî. Mă încearcă o uşoară nelinişte. Nu pare să se grăbească absolut deloc. Oare chiar nu-şi dă seama cît e de important?

— E totul în regulă? o întreb cînd intră. Mai e acolo cîinele?

— A, zice absentă. Da, cîinele. Se află la etajul paisprezece, biroul 1416, iar stăpîna lui se numeşte Jane Frenshew. Tocmaî am întîlnit cel mai *adorabil* bărbat din lume.

Se înconjoară cu braţele.

— Cum adică, ai întîlnit un bărbat? Notez grăbită pe o bucăţică de hîrtie tot ce mi-a spus. Nu poţi să întîlneşti nici un bărbat. Eşti moartă... În afara cazului în care... Ridic ochii, brusc surescitată. Ah. Ai întîlnit o altă stafie?

— El nu e stafie, clatină ea din cap nerăbdătoare. Dar e de vis. Vorbea într-una din camerele în care am intrat. E leit Rudolph Valentino.

— Cîne? întreb sec.

— Vedeta de film, firește! Înalt, brunet şi chipeş. Am simţit imediat sfîrîitul.

— Sună drăguţ, zic absentă.

— Şi are şi înălţimea potrivită, continuă Sadie, legănîndu-şi picioarele pe un scaun de la bar. M-am măsurat pe lîngă el. Dacă am dansa, capul meu s-ar odihni la fix pe umărul lui.

— Mă bucur. Termin de notat, îmi înşfac geanta şi mă ridic. OK. Trebuie să mă întorc la birou şi să rezolv situaţia.

Ies pe uşă şi pornesc grăbită spre metrou, dar, spre mirarea mea, Sadie se pune în drumul meu.

— Îl vreau.

— Poftim?

Mă uit la ea nedumerită.

— Pe bărbatul pe care tocmai l-am întîlnit. L-am simţit aici. Sfîrîitul. Îşi lipeşte mîna de stomac. Vreau să dansez cu el.

Oare glumeşte?

— Mă rog, ar fi drăguţ, zic în cele din urmă, pe un ton conciliant. Dar, sincer, trebuie neapărat să ajung cît mai repede la birou...

Cînd fac un pas în faţă, Sadie îşi pune un braţ gol în faţa mea şi mă opresc, luată prin surprindere.

— Ştii cît de mult a trecut de cînd am dansat ultima oară? zice cu pasiune subită. Ştii cît e de cînd am... mişcat din bombeu? Toţi anii ăştia, închisă în trupul unei femei bătrîne. Într-un loc fără muzică şi fără viaţă...

Mă încearcă un sentiment de vinovăţie cînd îmi amintesc poza cu Sadie, foarte în vîrstă şi ridată, în şalul ei roz.

— OK, zic repede. Ai dreptate. Uite ce-ţi propun, o să dansăm acasă. Punem muzică, lăsăm o lumină difuză, dăm o mică petrecere...

— Nu vreau să dansez acasă, pe muzica de la radio! zice dispreţuitoare. Vreau să ies în oraş cu un bărbat şi să mă distrez!

— Vrei să te duci la o întîlnire, zic uluită şi văd cum i se luminează privirea.

— Da! Exact! O întîlnire cu un bărbat. Cu el. Îmi arată spre clădire.

Oare cum de nu pricepe că, fiind o fantomă, nu poate face asta?

— Sadie, eşti moartă.

— Știu! zice agasată. Nu e nevoie să mi-o tot amînteşti!

— Deci nu poţi să te duci la întîlnire. Îmi pare rău. Asta e situaţia.

Ridic din umeri şi încep din nou să merg. Două clipe mai tîrziu, Sadie aterizează iar în faţa mea, cu maxilarele încleştate.

— Invită-l tu în numele meu.

— Poftim?

— N-o pot face eu. Are vocea grăbită şi hotărîtă. Am nevoie de un intermediar. Dacă tu îţi dai întîlnire cu el, pot să am şi eu o întîlnire cu el. Dacă tu dansezi cu el, pot să dansez şi eu.

Vorbeşte serios. Aproape că-mi vine să pufnesc în rîs.

— Vrei să mă duc la o intîlnire pentru tine, zic, ca să clarific lucrurile. Cu un tip ales de tine la întîmplare, pe care nici măcar nu-l cunosc. Doar ca să poţi tu să dansezi cu el.

— Vreau şi eu să mă mai distrez ca lumea o singură dată cu un bărbat arătos, atît cît se mai poate. Îşi lasă capul în piept şi gura i se strînge iar într-un „o" mic şi trist. Să mă mai învîrt o dată pe ringul de dans. E tot ce mai cer, înainte de a dispărea definitiv de pe lumea asta. Glasul îi coboară pînă la o şoaptă atît de stinsă, că ţi se strînge inima. E ultimul meu vis. Ultima mea dorinţă.

— Ba nu e ultima ta dorinţă! zic, oarecum indignată. Ţi-ai exprimat deja ultima dorinţă! Şi anume, să-ţi căutăm colierul, îţi aminteşti?

Preţ de o clipă, Sadie pare descumpănită.

— Asta e cealaltă ultimă dorinţă a mea, zice în cele din urmă.

— Uite ce e, Sadie, zic, străduindu-mă să fiu cît mai serioasă. Nu pot să invit pur şi simplu un străin să se întîlnească cu mine. Va trebui să-ţi iei gîndul de la asta. Îmi pare rău.

Sadie mă fixează cu o privire atît de tăcută, tremurătoare şi rănită, că mă întreb dacă nu cumva oi fi călcat-o pe picior.

— Deci chiar spui nu, zice într-un final, cu glasul spart de emoţie. Chiar mă refuzi. O ultimă dorinţă nevinovată. O rugăminte pe care ţi-ar fi atît de uşor să mi-o îndeplineşti.

— Uite ce e...

— Am stat în azilul ăla douăzeci şi opt de ani. Nu m-a vizitat nimeni niciodată. N-am rîs niciodată. Am fost complet în afara vieţii. Doar bătrîneţe... şi singurătate... şi tristeţe...

O, Doamne. Nu poate să-mi facă asta. Nu-i corect.

— Singură de fiecare Crăciun, fără nimeni care să-mi facă o vizită... fără nici un cadou...

— N-a fost vina mea, zic stins, dar Sadie mă ignoră.

— Şi acum am şansa de a avea şi eu măcar o fărîmă de fericire. Un dram de plăcere. Dar strănepoata mea cea fără suflet şi egoistă...

— OK! Mă opresc unde sînt şi mă scarpin pe frunte. OK! Bine! În regulă! O s-o fac.

Oricum, toţi cei din jurul meu sînt convinşi că sînt dusă rău cu pluta. Nu mai contează acum dacă o să-i dau întîlnire unui străin, ba chiar cred că tata o să fie încîntat.

— Eşti un înger! Din posomorîtă, Sadie a devenit brusc încîntată şi expansivă. Se răsuceşte pe călcîie pe trotuar, iar pliurile rochiei i se deschid ca un evantai. O să-ţi arăt unde e! Hai, vino!

O urmez pe treptele masive, împing uşa şi păşesc pe holul a cărui înălţime e ameţitoare. Dacă vreau să fac asta, trebuie s-o fac cît mai repede, pînă nu mă răzgîndesc.

— Zi, unde e?

Mă uit în jur, la pardoseala de marmură, care-mi răspunde cu un ecou.

— Într-o încăpere de la etaj! Hai!

E ca un cățeluș care se chinuie să scape din lesă.

— Dar nu pot să dau iama așa, într-o clădire de birouri! îi răspund în șoaptă, arătînd spre barierele electronice de securitate. Îmi trebuie un plan, îmi trebuie o motivație, îmi trebuie... *aha.*

Într-un colț, e un stand pe care scrie „Seminarul de Strategie Globală" Două fete cu un aer plictisit sînt așezate la o masă pe care se află ecusoanele cu numele participanților. Am găsit.

— Bună, mă apropii grăbită. Scuze c-am întîrziat.

— Nici o problemă. Abia au început. Una dintre fete se așază mai bine pe scaun și-și ia lista, în vreme ce cealaltă continuă să se uite foarte concentrată la tavan. Sînteți...

— Sarah Connoy, zic, înșfăcînd un ecuson la întîmplare. Mersi. Cred c-ar fi bine să mă grăbesc...

Alerg spre barierele de securitate, îi flutur ecusonul paznicului și mă grăbesc pe un hol generos, pe pereții căruia sînt expuse diverse obiecte de artă care par destul de scumpe. N-am nici cea mai mică idee unde mă aflu. În clădire își au sediul vreo douăzeci de firme și singura pe care am vizitat-o vreodată e Macrosant, care ocupă etajele de la unsprezece la șaptesprezece.

— Zi, unde-i tipul? îi șoptesc lui Sadie din colțul buzelor.

— La etajul douăzeci.

Mă îndrept spre lifturi, dînd din cap ca o femeie de afaceri ce sînt către cei din jur. La etajul douăzeci, ies din lift și mă trezesc într-o altă zonă de recepție impozantă. La vreo șapte

metri de locul în care sînt se află un birou de culoarea granitului, păzit de o femeie care te cam bagă în sperieți, în taior gri. O plăcuță de pe perete spune că ne aflăm la Turner Murray Consulting.

Măiculiță. Turner Murray sînt cei mai tari, se ocupă de marile corporații. Tipul ăsta trebuie să fie mare mahăr, indiferent cine-o fi.

— Haide! Sadie plutește în fața mea de parcă dansează, către o ușă cu intrare securizată.

Pe lîngă ea trec doi bărbați la costum și unul dintre ei îmi aruncă o privire curioasă. Îmi scot repede telefonul, mi-l duc la ureche, ca să evit orice conversație, și-i urmez. Ajungem la o ușă din lemn deschis la culoare, cu intrare securizată, și unul dintre tipi formează un cod.

— Mersi. Dau din cap cît de profesionist pot, apoi îi urmez. Gavin, ți-am spus că cifrele din Europa sînt total aiurea.

Bărbatul mai înalt șovăie, de parcă ar vrea să mă ia la întrebări. Hait. Accelerez pasul și trec ca o cometă pe lîngă ei.

— În două minute intru în ședință, Gavin, zic iute. Vreau să-mi trimiți ultimele cifre pe Blackberry. Acum trebuie să intru și să vorbesc despre... ăă... procentaje.

În stînga e o toaletă pentru femei. Mă grăbesc spre ea, făcînd eforturi să nu alerg, și mă ascund într-o cabină placată cu marmură.

— Ce faci? mă întreabă Sadie, înfiripîndu-se chiar în cabina mea.

Fata asta chiar nu știe ce e aia intimitate?

— Tu ce crezi că fac? zic în șoaptă. Trebuie să așteptăm un pic.

Stau acolo vreo trei minute, apoi ies de la toaletă. Cei doi tipi au dispărut. Coridorul e gol și liniștit: doar o mochetă gri deschis, cît tot

holul cel lung, pe care, din loc în loc, se află rezervoare cu apă și uși deschise la culoare pe ambele laturi. Aud zumzetul conversațiilor dinăuntru și, din cînd în cînd, sunete de computer.

— Zi, unde e? mă întorc spre Sadie.

— Hmm. Se uită atentă in jur. Parcă pe una din ușile astea...

Pornește pe coridor și eu o urmez prudentă. Toată schema e de-a dreptul suprarealistă. Ce fac, bîntui printr-o clădire de birouri pe care n-o cunosc, căutînd un necunoscut?

— Da! Sadie apare lîngă mine, radioasă. E aici, înăuntru! Are cea mai *pătrunzătoare* privire. Te ia efectiv cu fiori. Îmi arată către o ușă solidă de lemn pe care scrie 2012. Nu există nici măcar un gemuleț spre hol. Nu văd nimic înăuntru.

— Ești sigură?

— Dinăuntru vin! E acolo! Haide, intră! Întreabă-l!

Încearcă să mă împingă cu mîinile.

— Stai! Mă îndepărtez cîțiva pași, încercînd să mă gîndesc cum să procedez. Nu pot să dau pur și simplu buzna peste el. Trebuie să-mi fac un plan.

1. Bat și intru în biroul bărbatului necunoscut.
2. Îl salut cît mai firesc și mai agreabil.
3. Îl invit în oraș.
4. Aproape mor de rușine în clipa în care cheamă paza.
5. Îmi iau tălpășița iute, iute de tot.
6. Nu-mi dau numele, cu nici un chip. În felul ăsta, pot să fug și să-mi șterg toată povestea din minte și nimeni să nu știe niciodată c-am fost eu. Poate că și el o să creadă că a visat.

Totul o să dureze maximum treizeci de secunde și pe urmă Sadie va trebui să înceteze să mă mai

bată atîta la cap. OK, hai să scap odată. Mă apropii de uşă, încercînd să ignor faptul că inima mea a luat-o brusc la galop. Trag adînc aer în piept, ridic mîna şi bat uşor.

— Nici nu s-a auzit! exclamă Sadie, din spatele meu. Bate mai tare! Şi pe urmă intră direct. E acolo! Hai odată!

Ciocăn de cîteva ori scurt cu ochii strîns închişi, răsucesc clanţa şi fac un pas în încăpere.

Toate cele douăzeci de persoane aşezate în jurul unei mese de conferinţe se întorc şi se uită la mine. Un bărbat din capătul îndepărtat se opreşte din prezentarea în Power Point pe care tocmai o face.

Mă uit la ei încremenită.

Nu e un birou. E o sală de conferinţe. Mă aflu într-o companie cu care n-am nici o legătură, într-o şedinţă foarte importantă cu care n-am nici o legătură şi toată lumea aşteaptă să vorbesc.

— Scuze, bolboresc într-un final. Nu vreau să vă întrerup. Continuaţi.

Cu coada ochiului, văd un scaun liber. Fără să-mi dau prea bine seama ce fac, trag scaunul şi mă aşez. Femeia de lîngă mine mă scrutează confuză preţ de o clipă, după care îmi împinge un blocnotes şi un pix.

— Mersi, îi şoptesc.

Nu-mi vine să cred. Nici unul dintre ei nu m-a trimis la plimbare. Oare chiar nu-şi dau seama că n-am ce căuta aici? Tipul din faţă îşi continuă discursul şi cîţiva iau notiţe. Mă uit pe şest în jurul mesei. În sală sînt vreo cincisprezece bărbaţi. Tipul lui Sadie ar putea fi oricare dintre ei. Pe partea opusă a mesei se află un ins cu păr de culoarea nisipului, care pare destul de drăguţ. Şi cel care ţine prezentarea arată binişor. Are păr negru ondulat, ochi albaştri şi cravată

identică cu cea pe care i-am cumpărat-o lui Josh de ziua lui. Arată spre un grafic şi vorbeşte cu însufleţire.

—... şi rata de satisfacţie a clientului a crescut de la un an la altul...

— Opreşte-te o clipă. Un bărbat aflat în picioare la fereastră, pe care nu l-am remarcat pînă acum, se întoarce cu faţa spre tipul cu prezentarea. Are accent american, costum închis la culoare şi păr castaniu dat pe spate. Între sprîncene, are o cută adîncă, în formă de V, şi se uită la tipul cu păr ondulat de parcă acesta l-ar dezamăgi cumplit, la un nivel foarte personal. Rata de satisfacţie a clientului nu e singurul lucru care ne interesează. Nu clientul trebuie să fie cel care spune că am făcut o treabă de nota zece. Vreau ca *eu* să fiu cel care spune că am făcut o treabă de nota zece.

Individul cu păr ondulat pare prins pe picior greşit şi încerc un sentiment de simpatie pentru el.

— Fireşte, murmură.

— Toţi cei din sala asta pun accentul greşit. Americanul se încruntă în direcţia mesei. Nu sîntem aici să aplicăm cîteva scheme tactice rapide, care să îmbunătăţească situaţia. Noi ar trebui să influenţăm strategia. Să inovăm. De cînd sînt aici...

Nu mai sînt atentă la el în clipa în care Sadie se strecoară pe scaunul de lîngă mine. Îmi împing blocnotesul spre ea şi scriu „CARE E?".

— Cel care seamănă cu Rudolph Valentino, zice ea, părînd surprinsă că a fost nevoie s-o întreb.

Pentru numele lui Dumnezeu.

„DE UNDE NAIBII SĂ ŞTIU EU CUM ARĂTA RUDOLPH VALENTINO?" scriu. „CARE E?"

Pun pariu că e cel cu păr ondulat. Asta dacă nu cumva e blondul din faţa mea, care e destul de drăguţ. Sau o fi ăla cu cioc?

— El, normal! Sadie îmi arată către celălalt capăt al sălii.

„TIPUL CARE ŢINE PREZENTAREA?" scriu, ca să fiu sigură.

— Nu, prostuţo! chicoteşte ea. El! Porneşte peste şi prin masă şi se duce glonţ la americanul cel încruntat, uitîndu-se la el cu jind. Nu-i aşa că e un scump?

— *El?*

Hait. Am vorbit cu glas tare. Toată lumea se întoarce şi se uită la mine, iar eu mă fac că tocmai îmi dregeam vocea.

— Hmmm hmmm.

„SERIOS, EL?" scriu în blocnotes cînd revine lîngă mine.

— E adorabil! zice în urechea mea, cu un aer jignit.

Îl cîntăresc pe american din ochi cu îndoială, încercînd să nu fiu părtinitoare. Mă rog, s-ar putea spune că e destul de chipeş, în stilul clasic, de student de pe timpuri. Părul dat spre spate îi dezvăluie fruntea lată şi pătrată, e uşor bronzat şi de sub manşetele îmaculate i se zăresc încheieturile, acoperite de păr negru. Şi aşa e, chiar *are* privirea pătrunzătoare. Are magnetismul ăla pe care par să-l aibă toţi liderii. Mîini şi gesturi puternice. Cînd vorbeşte, îţi captează atenţia.

Dar pe bune acum. Nu e absolut deloc genul meu. E prea încordat. Prea încruntat. Şi toţi ceilalţi din încăpere par de-a dreptul înspăimîntaţi de el.

— Că veni vorba. Ia un dosar de plastic şi îl împinge ferm peste masă către tipul cu cioc. Aseară mi-am notat nişte gînduri legate de discuţia despre Morris Farquar. Sînt doar cîteva însemnări. Poate or să fie de folos.

— A. Tipul cu cioc pare total luat prin surprindere. Păi... mersi. Mulţumesc mult. Răsfoieşte intrigat dosarul. Şi pot să *folosesc* asta?

— De-asta ţi l-am dat, spune americanul cu un zîmbet abia schiţat, atît de scurt că, dacă ai fi clipit, nu l-ai fi zărit. Deci, în legătură cu ultimul punct...

Din locul meu din spate, îl văd pe tipul cu cioc răsfoind paginile cu gura căscată.

— Cînd dracu' a avut timp să facă asta? murmură către vecînul lui, care rîdică din umeri.

— Trebuie să plec. Americanul îşi consultă rapid ceasul de la mînă. Trebuie să prind trenul. Scuze că v-am deturnat şedinţa. Simon, continuă, te rog.

— Am o singură întrebare. Blondul ridică o mînă. Cînd vorbiţi despre proceduri inovatoare, vreţi să spuneţi...

— Repede! aud glasul lui Sadie în urechea mea şi tresar. Dă-i întîlnire! Hai, pînă nu pleacă! Ai promis! Fă-o! Fă-o! Fă-o!

„OK!!!!" scriu, cu o grimasă. „LASĂ-MĂ O CLIPĂ."

Sadie se teleportează în capătul opus al camerei şi mă priveşte în expectativă. După un timp, începe să facă gesturi nerăbdătoare cu mîinile, care în cuvinte s-ar traduce prin „hai, odată!". Americanul Încruntat i-a răspuns blondului. Acum împinge nişte hîrtii în servietă şi îşi ia pardesiul bleumarin.

Nu pot să fac asta. E penibil.

— Haide! *Haide!* Sadie dă să mă împingă. *Vorbeşte cu el!*

Simt cum îmi pulsează sîngele în cap. Picioarele, aflate sub masă, îmi tremură. Cumva, nu ştiu cum, reuşesc să ridic o mînă.

— Nu vă supărați, zic pe un ton jenat, cu un glas care-mi sună aproape ca un scîncet.

Americanul Încruntat se întoarce și mă privește perplex.

— Îmi pare rău, nu cred că ne cunoaștem. Vă rog să mă scuzați, mă grăbesc foarte tare...

— Am o întrebare.

Toți cei de la masă s-au răsucit pe scaune și acum se uită la mine. Îl văd pe un tip că-i șoptește „Cine-i asta?" vecinului său.

— OK, oftează americanul. O întrebare scurtă. Despre ce e vorba?

— Eu... îhm... eu doar... voiam să vă întreb..., zic tremurat și îmi dreg vocea. Ați vrea să ieșiți în oraș cu mine?

În tăcerea uluită din sală, nu se aude decît cum cineva se îneacă cu cafeaua. Îmi arde fața, dar nu mă las. Unii dintre cei de la masă schimbă între ei priviri mirate.

— Poftim? spune americanul consternat.

— Cum ar fi la... o întîlnire?

Risc un mic surîs.

Deodată, o văd pe Sadie lîngă el.

— Zi da! îi zbiară în ureche, atît de tare că aproape tresar, în numele lui. *Zi da! Zi da!*

Spre mirarea mea, îl văd pe american reacționînd. Ciulește urechea, de parcă ar auzi nu știu ce semnal radio îndepărtat. Oare o poate *auzi*?

— Domnișoară, spune tăios un tip grizonant. Nu cred că e nici momentul și nici locul...

— Îmi cer scuze că v-am întrerupt, zic, făcîndu-mă mică. Dar nu vă reținem mult. Doresc doar un răspuns, da sau nu. Mă întorc iar către american. Vreți să ieșiți în oraș cu mine?

— *Zi da! Zi da!* Țipătul lui Sadie crește în intensitate pînă devine insuportabil.

E ireal. E limpede că americanul aude ceva. Scutură din cap și face cîțiva pași, dar Sadie îl urmează, continuînd să strige. El are privirea împăienjenită și zici că e în transă.

Nici o persoană din sală nu se mișcă, nimeni nu zice nimic. Par cu toții pironiți de uluire; o femeie și-a dus o mînă la față, de parcă s-ar uita la un tren care deraiază.

— *Zi da!* Sadie răgușește de atîta țipat. *Chiar acum! Zi da! ZI DA!*

E aproape comic cînd o văd urlînd din toți bojocii, fără să aibă parte de aproape nici o reacție. Însă, în timp ce mă uit la ea, nu simt decît milă. Pare atît de neputincioasă, de parcă ar striga de dincolo de un panou de sticlă și singura care o poate auzi bine sînt eu. Cred că lumea ei trebuie să fie foarte frustrantă, mă trezesc gîndind. Nu poate atinge nimic, nu poate comunica cu nimeni. E limpede că n-o să reușească să-i transmită mesajul tipului...

— Da.

Americanul încuviințează disperat.

Mila mea se evaporă.

Da?

Toți cei de la masă își țin respirația la unison și cineva își înăbușă un chicotit. Apoi toate privirile se întorc spre mine, holbîndu-se ca la maimuță, dar eu sînt momentan prea șocată ca să pot răspunde.

A zis da.

Adică... Acum chiar trebuie să mă duc la o întîlnire cu el?

— Super! Fac eforturi să-mi vin în fire. Bine, atunci... vă trimit un e-mail, da? Apropo, numele meu e Lara Lington, iată cartea mea de vizită...

Încep să scotocesc prin geantă.

— Eu sînt Ed. Bărbatul nu și-a revenit nici acum din uimire. Ed Harrison.

Caută în buzunar și scoate propria lui carte de vizită.

— Păi atunci... îhm... pa, Ed!

Îmi ridic geanta și mă retrag rapid, simțind în urma mea o rumoare care crește în intensitate. Aud pe cineva care întreabă „Cine dracu' a fost asta?" și o femeie care zice ambalată:

— Vedeți? Nu trebuie decît să ai tupeu. Cu bărbații, trebuie să fii directă. Să termini cu jocurile. Să-i spui în față tot ce ai de spus. Dacă aș fi știut și eu la vîrsta ei să fac cum a făcut fata asta...

Ce știu eu?

Nu știu absolut nimic decît că trebuie să ies cît mai repede de aici.

Opt

Sînt încă în stare de şoc cînd Sadie mă ajunge din urmă pe la jumătatea holului de la parter. Mintea mea reia întruna scena, nevenindu-i a crede. Sadie a comunicat cu un bărbat. Omul ăla chiar *a auzit-o*. Nu ştiu exact cît a auzit – dar se pare că suficient.

— Nu-i aşa că e o bomboană de băiat? spune ea visătoare. Ştiam eu c-o să zică da.

— Ce s-a întîmplat de fapt acolo? murmur uluită. Ce-a fost cu toate ţipetele alea? Credeam că nu poţi vorbi cu nimeni altcineva decît cu mine.

— Nu ajunge să vorbesc, e de acord ea. Dar am observat că, atunci cînd zbier din toate puterile, majorităţii oamenilor li se pare că parcă-parcă ar auzi ceva. Dar să ştii că nu-i deloc uşor.

— Deci ai mai făcut asta pînă acum? Ai mai vorbit şi cu alţii?

Ştiu că e ridicol, dar simt o vagă urmă de gelozie la gîndul că poate comunica şi cu alte persoane. Sadie era fantoma mea.

— A, i-am spus cîteva cuvinte reginei, zice nonşalantă. Aşa, de amuzament.

— Tu vorbeşti *serios*?

— Poate. Schiţează un mic zîmbet maliţios. Dar vai de bietele mele corzi vocale. De fiecare dată trebuie să mă las păgubaşă după un timp.

Tușește și se freacă pe gît, apoi ridică privirea, cu ochii strălucindu-i. Unde crezi că o să ne ducă? La Savoy? *Ador* Savoy-ul.

Atenția îmi revine la prezent. Oare ea chiar își imaginează c-o să mergem toți trei la întîlnire? O întîlnire ciudată și aberantă în trei?

OK, Lara. N-o lua razna. Bărbatul ăla n-o să vrea nici într-o mie de ani să te scoată la o întîlnire. O să-mi rupă cartea de vizită și o să dea vina pentru respectivul incident pe mahmureală/droguri/stres și n-o să-l mai văd niciodată. Simțindu-mă deja mult mai încrezătoare, pornesc cu pași mari spre ieșire. Ajunge atîta dementă într-o singură zi. Am lucruri cu adevărat importante de făcut.

Imediat ce ajung la birou, o sun pe Jean, mă las pe spătarul scaunului meu ergonomic și mă pregătesc să savurez momentul.

— Jean Savill.

— A, bună, Jean, zic pe un ton agreabil. Lara Lington sînt. Te sun tot în legătură cu politica firmei de a nu permite accesul cîinilor, lucru pe care îl înțeleg sută la sută și îl aplaud. Înțeleg perfect de ce doriți să nu existe nici un animal în perimetrul birourilor. Mă întrebam doar dacă această regulă nu se aplică și în cazul lui Jane Frenshew din biroul 1416?

Ha!

N-am auzit-o niciodată pe Jean dînd așa din colț în colț. La început, neagă sută la sută. Pe urmă încearcă să spună că e vorba de circumstanțe extraordinare care nu stabilesc nici un precedent. Dar e suficient să pomenesc de avocați și drepturile omului și cedează rapid. Shireen poate veni cu Flash la serviciu! Și mîine acest lucru va fi trecut în contractul ei și, în plus, primește cadou și un coș pentru cățel! Pun receptorul în

furcă şi formez numărul lui Shireen. O să fie atît de fericită! Uite că, pînă la urmă, e destul de distractivă şi munca asta a mea.

Şi e şi mai distractivă cînd Shireen uită să respire de uimire la celălalt capăt al firului.

— Nu-mi pot imagina pe nimeni de la Sturgis Curtis care să-şi fi dat atîta silinţă în locul tău, zice întruna. Asta înseamnă să lucrezi cu o firmă mai mică.

— Butic, o corectez. Noi facem totul cu stil şi ne implicăm personal. Spune-le şi prietenilor tăi!

— O să le spun! Sînt extrem de impresionată! Apropo, cum ai aflat de celălalt cîine?

Ezit o fracţiune de secundă.

— Avem şi noi metodele noastre, zic într-un final.

— Ei bine, eşti genială!

În cele din urmă, pun radioasă telefonul în furcă şi, cînd ridic privirea, o văd pe Kate că mă fixează avidă.

— Zi-mi şi mie, *cum* ai aflat de celălalt cîine? zice.

— Instinctul.

Ridic din umeri.

— Instinctul? mă îngînă ironic Sadie, care în tot acest timp a bîntuit prin birou. N-ai nici un dram de instinct! Eu l-am găsit! Ar trebui să zici „Minunata mea strămătuşă Sadie m-a ajutat şi-i sînt extrem de recunoscătoare!"

— Ştii, Natalie nu s-ar fi obosit niciodată să caute un cîine, zice Kate subit. Niciodată. Nici într-o mie de ani.

— A. Îmi mai pălеşte bucuria. Brusc, privind totul prin prisma stilului de a face afaceri al lui Natalie, mă simt destul de neprofesionistă. Poate că a fost un pic ridicol să pierd atîta timp şi efort pentru un amărît de cîine. Sincer, am vrut doar

să salvez situaţia, mi s-a părut cea mai bună cale...

— Nu, nu m-ai înţeles, mă întrerupe Kate, trandafirie la faţă. Am spus-o ca pe o laudă.

Sînt atît de surprinsă, că nu ştiu ce să-i răspund. E prima oară cînd mă compară cineva cu Natalie şi ies în avantaj.

— Mă duc să iau nişte cafea ca să sărbătorim! Kate se ridică de la birou. Vrei ceva?

— E OK, îi zîmbesc. Nu e nevoie să faci asta.

— Sinceră să fiu... Kate are un aer stînjenit. Sînt cam lihnită de foame. N-am mîncat nimic la prînz.

— O, Doamne, zic îngrozită. Du-te! Du-te şi mănîncă! O să leşini aici!

Kate sare în picioare, dînd cu capul de un sertar deschis, şi-şi ia geanta de pe un raft aflat la înălţime. În clipa în care închide uşa în urma ei, Sadie vine la biroul meu.

— Deci.

Se cocoaţă pe marginea lui şi mă priveşte, părînd că aşteaptă ceva.

— Ce-i?

— Îl suni?

— Pe cine?

— Pe el! Se apleacă spre computerul meu. *Pe el!*

— Te referi la Ed Nuştiucum? Vrei să-l *sun*? Îi arunc o privire plină de milă. Tu ai cea mai mică idee cum funcţionează lucrurile? Dacă vrea să mă sune, poate să mă sune.

Ceea ce n-o să facă nici într-o mie de ani, adaug în minte.

Şterg cîteva e-mailuri şi scriu un răspuns, apoi mă uit iar la ea. Sadie e aşezată pe un fişet şi se uită fix la telefon. Cînd vede că mă uit la ea, tresare şi-şi fereşte repede privirea.

— Acum care dintre noi e aia obsedată de un tip?

Nu pot să nu mă iau un pic de ea.

— Ba nu sînt deloc obsedată, zice mîndră.

— Dacă te holbezi la telefon, nu înseamnă c-o să-l faci să şi sune. Tu chiar nu ştii nimic?

Sadie mă fixează cu un licăr mînios, dar îmi întoarce spatele şi începe să se uite atentă la şnurul jaluzelei, de parcă ar vrea să studieze fiecare fibră din componenţa lui. Apoi se duce la cealaltă fereastră. Apoi se uită iar la telefon.

Sincer, parcă mi-ar prinde mai bine să nu-mi bîntuie prin birou o fantomă îndrăgostită cînd încerc să lucrez.

— Ce-ar fi să te duci să vizitezi un pic oraşul? îi propun. Te-ai putea duce să vezi clădirea Gerkin[1] sau la Harrods...

— Am fost la Harrods, strîmbă din nas. Arată foarte ciudat de la un timp.

Tocmai vreau să-i propun să se ducă să facă o plimbare cît mai lungă prin Hyde Park, cînd mobilul meu începe să ciripească. Sadie se înfiinţează lîngă mine cu viteza fulgerului şi mă priveşte cu speranţă în timp ce verific pe ecran cine e.

— E el? E el?

— Nu recunosc numărul, ridic din umeri. Poate fi oricine.

— E el! Se strînge în braţe singură. Spune-i că vrem să mergem să bem un cocteil la Savoy.

— Ai innebunit? N-am de gînd să-i zic aşa ceva!

— E întîlnirea mea, iar eu vreau să merg la Savoy, zice încăpăţînată.

---

1. Clădire de birouri de o sută optzeci de metri înălţime, considerată o capodoperă arhitectonică şi construită de arhitectul Norman Foster în cartierul financiar al Londrei, inaugurată în 2004.

— Taci sau nu răspund!

Ne privim una pe alta furibunde in timp ce telefonul mai sună o dată, apoi Sadie face un pas înapoi fără prea mare chef, cu obrajii umflaţi.

— Alo?

— Alo, Lara?

E o femeie al cărei glas nu-l cunosc.

— Nu e el, OK? îi şoptesc lui Sadie. O uşuiesc, după care revin la telefon.

— Da, sînt Lara. Cu cine vorbesc?

— Nina Martin sînt. Mi-aţi lăsat un mesaj legat de un colier? De la un tîrg de vechituri?

— O, da! devin brusc atentă. Aţi cumpărat unul?

— Am cumpărat două. Unul de perle negre şi unul roşu. În condiţie bună. Vi le pot vinde pe amîndouă, dacă doriţi, voiam să le pun pe eBay...

— Nu, mă dezumflu. Nu pe acestea le căutam. Mulţumesc, oricum.

Scot lista şi şterg numele Nina Martin, sub privirile critice ale lui Sadie.

— De ce n-ai încercat la *toate* numerele? mă întreabă.

— O să mai sun la cîţiva în seara asta. Acum am treabă, adaug cînd îi surprind expresia. Scuze, dar chiar am de lucru.

Sadie oftează din rărunchi.

— Toată aşteptarea asta e insuportabilă.

Se aşază grăbită la biroul meu şi se uită lung la telefon. Apoi se teleportează la fereastră, apoi din nou la telefon.

Mi-e imposibil să stau aici toată după-masa cu tot foitul şi oftatul ăsta al ei. Va trebui să fiu brutal de sinceră.

— Uite ce e, Sadie. Aştept pînă se întoarce cu faţa spre mine. În legătură cu Ed. Ar trebui să ştii adevărul. N-o să sune.

— Cum adică n-o să sune? răspunde Sadie. Ba sigur c-o să sune.

— Ba nu. Clatin din cap. E absolut imposibil ca el să sune o fată dusă cu pluta care a intrat neinvitată la şedinţa lui şi s-a dat la el. O să-mi arunce cartea de vizită la coş şi o să uite complet de povestea asta. Îmi pare rău.

Sadie mă priveşte cu reproş, de parcă aş încerca deliberat să-i retez orice speranţă.

— Nu e vina mea! zic drept scuză. Încerc doar să-ţi spun adevărul cît mai diplomat posibil.

— Ba o să sune, zice fără grabă, însă hotărîtă. Şi o să ieşim în oraş.

— Bine. Crezi ce vrei. Mă întorc la computer şi încep să scriu ambalată. Cînd ridic ochii, văd că a dispărut şi nu pot să nu respir profund, uşurată. În fine. Am şi eu un pic de spaţiu personal. Şi puţină linişte!

Tocmai îi scriu lui Jean un e-mail de confirmare despre Flash, cînd sună telefonul. Îl ridic absentă şi-mi fixez receptorul sub bărbie.

— Alo, Lara la telefon.

— Bună. De la celălalt capăt al firului se aude o voce ciudată de bărbat. Sînt Ed Harrison.

Încremenesc. Ed Harrison?

— Îhm... bună!

Mă uit înnebunită în jur după Sadie, însă nu se vede nicăieri.

— Deci... bănuiesc că ne-am fixat o întîlnire, zice Ed sec.

— Păi... cred că da.

Parcă am fi doi oameni care au cîştigat o cină în oraş la o tombolă şi nu ştiu cum să scape mai repede.

— E un bar în St Christopher's Place, zice. The Crowe Bar. Vrei să bem ceva acolo?

Știu instantaneu ce gîndește. Propune să bem ceva fiindcă asta e cea mai rapidă întîlnire posibilă. N-are nici un chef de asta. Păi atunci de ce-o mai fi sunat? E o ființă atît de demodată și de politicoasă încît simte că nu mă poate trimite la plimbare, deși n-are nici cea mai mică certitudine că nu sînt o criminală în serie?

— E o idee foarte bună, zic veselă.

— Sîmbătă seară, la ora opt?

— Ne vedem acolo.

În clipa în care pun telefonul în furcă, mă simt ca un personaj suprarealist. Chiar ies în oraș cu Americanul Încruntat. Iar Sadie habar n-are.

— Sadie. Mă uit în jur. Sa-die! Mă auzi? N-o să-ți vină să crezi! A sunat!

— Știu, aud glasul lui Sadie în spatele meu și, cînd mă răsucesc pe scaun, o văd stînd pe pervaz, absolut calmă.

— L-ai ratat! zic cu însuflețire. Tipul tău a sunat! O să mergem la... Amuțesc în clipa în care îmi pică fisa. O, Doamne. *Tu* ai făcut asta, așa-i? Te-ai dus și ai urlat la el.

— Normal că asta am făcut! zice mîndră. Era mult prea oribil să aștept să sune el, așa că am hotărît să-i dau un mic impuls. Își încruntă sprîncenele, dezaprobatoare. Apropo, ai avut dreptate. Aruncase cartea de vizită. Era în coșul lui de gunoi, boțită. N-avea nici cea mai mică intenție să te sune!

Pare atît de ultragiată, că sînt nevoită să-mi stăpînesc impulsul de a pufni în rîs.

— Bine ai venit în iadul întîlnirilor din secolul XXI! Păi și cum l-ai făcut să se răzgîndească?

— A fost foarte greu! Sadie pare sincer jignită. Prima dată i-am spus să te sune, dar el m-a ignorat pur și simplu. Îmi întorcea spatele și

bătea la mașină tot mai repede. Așa că m-am apropiat și mai tare de el și i-am spus că, dacă nu te sună și nu stabilește o întîlnire cu tine imediat, o să fie blestemat de zeul Ahab.

— Cine-i zeul Ahab? o întreb nedumerită.

— E dintr-un roman de dragoste de duzină pe care l-am citit demult. Sadie pare foarte încîntată de sine. I-am zis că n-o să-și mai poată folosi membrele și o să se umple de negi oribili. Îl vedeam cum începe să ezite, dar continua să încerce să mă ignore. Așa că atunci m-am uitat la mașina lui de scris...

— La computer? o corectez.

— Mă rog, ce e, zice nerăbdătoare. I-am spus că o să i se strice și o să-și piardă slujba, dacă nu te sună. O văd cum zîmbește amintindu-și. După asta s-a mișcat mult mai repede. Deși, sinceră să fiu, chiar și în timp ce stătea cu cartea de vizită în mînă, se tot ținea de cap și zicea în sinea lui: „De ce o sun eu pe fata aia? De ce fac asta?". Așa că i-am urlat în ureche: „Pentru că *vrei* s-o suni! E foarte frumoasă!". Sadie își dă părul pe spate victorioasă. Așa că te-a sunat. Nu ești impresionată?

Mă uit lung la ea, amuțită. L-a șantajat pe tipul ăsta să mă invite în oraș. S-a jucat cu mintea lui. L-a obligat să se arunce într-o idilă pe care n-avea nici cea mai mică intenție de a o pune în practică.

E singura femeie pe care am cunoscut-o vreodată și care poate să-l facă pe un bărbat să sune. În toată viața mea.

OK, a fost nevoie de puteri supranaturale pentru asta, dar a făcut-o.

— Strămătușă Sadie, zic, făcînd pauză de efect după fiecare cuvînt. Ești genială.

Nouă

Cîteodată, cînd nu reuşesc să adorm, îmi imaginez toate regulile pe care le-aş inventa dacă aş fi stăpîna lumii. Întîmplarea face că destul de multe dintre ele se referă la foşti iubiţi, şi acum am încă una:

Foştii iubiţi nu vor avea voie să ducă o altă fată la restaurantul de suflet la care se duceau cu fosta lor iubită.

Încă nu m-am obişnuit cu gîndul că Josh o duce pe fata asta la Bistro Martin. Cum poate să facă asta? E locul nostru. Pentru numele lui Dumnezeu, acolo ne-am întîlnit prima oară. Ne trădează la modul absolut oribil toate amintirile. E ca şi cum întreaga noastră relaţie n-a fost decît un joc de *etch-a-sketch*[1], pe care acum îl ia de la capăt şi desenează o nouă imagine, uitînd totul despre imaginea anterioară, mult mai bună şi mai interesantă.

Şi, în afară de asta, abia ne-am despărţit. Cum poate să se vadă cu altă fată la doar o lună

1. Joc de desenat care constă într-un ecran gros încadrat de o ramă de plastic, inventat la finele anilor '50 de electricianul francez André Cassagnes; în cele două colţuri de jos ale ecranului sînt două butoane, prin răsucirea cărora se mişcă un creion care împrăştie praf de aluminiu pe ecran, lăsînd o urmă solidă.

jumate? Chiar nu ştie *nimic*? Să te avînţi orbeşte într-o altă relaţie nu e niciodată răspunsul potrivit; de fapt, sînt sută la sută sigură c-o să-l facă foarte nefericit. Dacă mă întreba, îi puteam spune asta.

E sîmbătă, ora 12:30, şi stau aşa de douăzeci de minute. Cunosc atît de bine restaurantul, că am putut să-mi fac planul ca la carte. Mă ascund într-un colţ, avînd grijă să nu mă vadă, cu o şapcă de baseball pe cap, pentru orice eventualitate. Restaurantul e genul de braserie ticsită de lume, cu tone de mese, plante şi cuiere pentru haine, aşa că n-o să fie nici o problemă să mă pierd în fundal.

Josh e aşezat la una dintre mesele cele mari de lîngă fereastră – ştiu asta fiindcă am aruncat o privire pe lista de rezervări. O văd destul de bine de la locul meu din colţ, aşa că am să pot să o studiez cu atenţie pe Marie asta şi să le urmăresc limbajul trupului. Chiar mai mult decît atit, o să le pot asculta şi conversaţia, pentru că le-am pus un microfon.

Nu e o glumă, chiar le-am pus un microfon. Acum trei zile, am căutat pe internet şi am cumpărat un microfon minuscul, care a venit într-o mică trusă numită „My First Spy Kit"[1]. Cînd am primit-o, mi-am dat seama că e destinată mai degrabă băieţilor de zece ani decit fostelor iubite în toată firea, dat fiind că a fost însoţit de „Spy's Log Book"[2] şi „Cool Code Craker"[3].

Şi ce dacă? L-am testat şi funcţionează! Distanţa maximă la care se aude e de şapte metri, dar nici nu-mi trebuie mai mult. Acum zece minute

1. Prima mea trusă de spionat.
2. Jurnalul spionului.
3. Cum să fii un megaspărgător de coduri.

am trecut ca din întîmplare pe lîngă masă, m-am făcut că scap ceva şi am lipit bureţelul lipicios de pe spatele microfonului sub masă. Am casca ascunsă sub şapca de baseball. Nu trebuie decît s-o pornesc cînd sînt gata.

Ei bine, da, ştiu că nu-i frumos să spionezi lumea. Ştiu că fac un lucru greşit din punct de vedere moral. Sinceră să fiu, chiar m-am certat oribil cu Sadie pe tema asta. În primul rînd, ea a spus că n-ar trebui să vin aici. Pe urmă, cînd a fost limpede că n-o să aibă cîştig de cauză, a zis că, dacă sînt chiar atît de disperată să ştiu despre ce-o să vorbească Josh, ar trebui pur şi simplu să mă aşez lîngă masa lui şi să trag cu urechea. Dar ce mai contează? Dacă asculţi, asculţi, indiferent dacă te afli la o jumătate de metru sau la trei metri.

Ideea e că, atunci cînd vine vorba despre dragoste, se aplică cu totul alte criterii morale. În dragoste şi în război, totul e permis. E pentru binele tuturor. Uite, de pildă, cum au făcut tipii ăia de la Bletchley, care au spart codurile nemţilor. Dacă stai să te gîndeşti, şi acolo a fost vorba tot de o invadare a intimităţii. Dar nu le-a păsat, aşa-i?

Mă şi văd măritată cu Josh şi fericită, stînd la prînzul de duminică şi zicîndu-le copiilor mei: „Ştiţi, era cît p-aci să nu pun un microfon la masa lui tati. Şi atunci, nici unul dintre voi n-ar fi existat!".

— Cred că vine! zice Sadie brusc, chiar lîngă urechea mea. În cele din urmă, am reuşit s-o conving să mă asiste, deşi pînă acum doar a rătăcit prin restaurant şi a făcut comentarii sarcastice despre vestimentaţia oamenilor.

Mă aventurez să arunc o privire de control spre uşă şi simt că-mi sare inima din piept. O,

Doamne, o, Doamne. Are dreptate Sadie – el e. Cu ea. Sînt împreună. De ce sînt împreună?

OK, nu intra în panică. Nu ți-i închipui trezindu-se în pat, somnoroși și satisfăcuți după nenumărate partide de sex. Există și alte scenarii, la fel de posibile. Poate s-au întîlnit la metrou sau așa ceva. Iau o gură mare de vin, după care ridic din nou privirea. Nu știu pe care să-l studiez mai întîi, pe Josh sau pe ea.

Pe ea.

E blondă. Destul de slabă și are pe ea niște pantaloni pescărești portocalii și o bluză din alea albe fără mîneci și fără cute pe care le poartă femeile din reclamele la iaurturi degresate și pastă de dinți. Genul de bluză pe care nu poți s-o porți decît dacă te pricepi la călcat, ceea ce nu face decît să-mi spună cît de plicticoasă trebuie să fie. Are brațele bronzate și șuvițe mai decolorate în păr, de parcă tocmai a fost în vacanță.

În clipa în care îmi mut privirea asupra lui Josh, simt cum mă fac ca piftia. E... pur și simplu Josh. Același păr blond lunguț, același zîmbet strîmb și haios cu care îl întîmpină pe șeful de sală, aceiași blugi decolorați, aceiași adidași din pînză (nu știu ce brand japonez la modă pe care n-am reușit niciodată să învăț să-l pronunț), aceeași cămașă...

Ia stai un pic. Mă holbez la el și nu-mi vine să cred. Asta e cămașa pe care i-am făcut-o cadou de ziua lui.

Cum poate să facă una ca asta? Chiar n-are pic de inimă? Poartă cămașa de la *mine* în localul *nostru*. Și-i zîmbește acestei fete de parcă n-ar mai exista nimeni pe lume în afară de ea. Acum îi ia brațul și îi spune o glumă pe care n-o aud, însă care o face să-și arunce capul pe spate și să rîdă cu dinții ei albi, ca din reclamele la pastă de dinți.

— Par să se potrivească perfect, zice Sadie veselă în urechea mea.

— Ba nu se potrivesc deloc, şoptesc. Taci.

Şeful de sală ii conduce la masa de lîngă geam. Îmi las capul în piept, bag mîna în buzunar şi pornesc microfonul din telecomandă.

Sunetul e slab şi împănat cu zumzete, dar reuşesc să-i disting vocea.

—... şi nu fusesem deloc atent. Fiindcă se pare că nenorocitul ăla de GPS mă trimisese la o cu totul altă Notre Dame.

Îi zîmbeşte fermecător şi ea chicoteşte.

Mă abţin cu greu să nu sar în picioare ca să mă duc peste ei. Sînt absolut lividă de furie. Asta e anecdota *noastră*! *Nouă* ni s-a întîmplat! Am fost la Paris, dar am ajuns la o Notre Dame greşită şi n-am apucat s-o vedem niciodată pe cea adevărată. Oare a uitat că era cu mine? Ce face, mă şterge pur şi simplu din viaţa lui?

— Pare foarte fericit, nu crezi? remarcă Sadie.

— Nu e fericit! Îi arunc o privire otrăvită. E în faza de negare.

Cei doi comandă o sticlă de vin. Frumos. Acum va trebui să-i văd cum se binedispun. Iau cîteva măsline şi încep să ronţăi la ele întristată. Sadie s-a strecurat pe scaunul din faţa mea şi mă priveşte cu o urmă de milă.

— Te-am avertizat să nu te ţii după el.

— Dar nu mă ţin deloc după el! Doar... încerc să-l înţeleg. Îmi învîrt vinul din pahar de cîteva ori. Totul s-a terminat mult prea brusc. Pur şi simplu, m-a dat afară din viaţa lui. Voiam să fac eforturi pentru relaţia noastră, înţelegi? Voiam să discutăm situaţia. De pildă, să ştiu dacă s-a speriat de chestia cu implicarea sută la sută? Sau a mai fost şi altceva? Însă el n-a vrut. Nu mi-a dat nici cea mai mică şansă.

Îi arunc o privire lui Josh, care îi zîmbește lui Marie în timp ce chelnerul deschide o sticlă de vin. Parcă m-aș uita la prima noastră întîlnire. A fost exact la fel, numai zîmbete și povești amuzante și vin. Unde am greșit? Cum de am sfîrșit stînd într-un colț și punîndu-i microfon?

Și atunci îmi vine în minte soluția, cît se poate de clară. Mă aplec spre Sadie cu stringență.

— Du-te și întreabă-l.

— Ce să-l întreb?

Sadie se strîmbă la mine.

— Unde am greșit? Întreabă care a fost problema cu mine! Fă-l să vorbească tare, așa cum ai făcut și cu Ed Harrison. Și atunci o să știu!

— Nu pot să fac asta! se opune ea imediat.

— Ba da, poți! Intră în mintea lui! Fă-l să vorbească! E singurul mod în care pot ajunge la el... Tac în clipa în care o chelneriță se apropie de masă, cu carnețelul și pixul pregătite. A, bună ziua. Aș dori niște... îhm... supă. Mersi.

În clipa în care chelneriţa pleacă, o fixez pe Sadie rugător.

— Te rog, Sadie. Am ajuns pînă aici. Am făcut tot efortul ăsta.

Se lasă un moment de tăcere, apoi Sadie își dă ochii peste cap.

— Bine.

Se evaporă, apoi, un moment mai tîrziu, reapare chiar lîngă masa lui Josh. Îi privesc, cu inima luînd-o brusc la galop. Îmi fixez mai bine casca în ureche, fără să iau aminte la pîrîieli, și ascult rîsul modulat al lui Marie, în timp ce povestește nu știu ce chestie despre călărit. Are un vag accent irlandez pe care nu l-am remarcat pînă acum. Cînd mă uit la ei, îl văd pe Josh umplîndu-i paharul.

— Pare că ai avut o copilărie incredibilă, zice. Mai povestește-mi.

— Ce vrei să știi? rîde ea, rupînd o bucată de pîine.

Dar fără să o bage în gură, observ.

— Totul.

Josh zîmbește.

— O să dureze ceva.

— Nu mă grăbesc.

Josh a coborît ușor glasul. Îi privesc îngrozită. Fac chestia aia de-a dreptul tulburătoare cu uitatul lung în ochii celuilalt. Din clipă-n clipă o să-i ia mîna sau și mai rău decît atît. Unde-i Sadie?

— Păi, m-am născut în Dublin. Zîmbește. Ultimul din cei trei copii.

— *De ce te-ai despărțit de Lara?*

Vocea lui Sadie e atît de asurzitoare în casca mea că aproape cad de pe scaun. Nici măcar n-am văzut-o cînd s-a dus în spatele scaunului lui Josh.

Îmi dau seama că Josh a auzit-o. A rămas în aer cu sticla de apă minerală din care toarnă în pahar.

— Toată copilăria mea, frații mei m-au chinuit în fel și chip. Marie continuă să vorbească, fără să fi remarcat nimic, e limpede. Erau atît de răi...

— *De ce te-ai despărțit de Lara? Ce s-a întîmplat? Spune-i lui Marie despre asta! Vorbește, Josh!*

—...găsit broaște în pat, în ghiozdan... ba, o dată, și în castronul de cereale!

Marie rîde și ridică privirea spre Josh, evident, așteptînd o reacție din partea lui. Însă el e încremenit ca o statuie, în timp ce Sadie îi zbiară în ureche: *Spune-i, spune-i, spune-i!*

— Josh? Marie îi flutură o mînă prin față, rîzînd. Ai auzit vreun cuvînt din ce-am spus?

— Scuze! se freacă el pe față. Nu știu ce s-a întîmplat. Ce spuneai?

— A... nimic. Marie ridică din umeri. Îți spuneam despre frații mei.

— Despre frații tăi! Corect! Cu efort vizibil, se concentrează iar asupra ei și-i zîmbește fermecător. Deci, sînt foarte protectori cu sora lor mai mică?

— Ar fi bine să te păzești! Marie zîmbește și ia o gură de vin. Tu ai frați?

— *Spune de ce te-ai despărțit de Lara! Unde-a greșit?*

Îl văd pe Josh privind iar mirat în jur. Arată de parc-ar încerca să audă ecoul îndepărtat al unei privighetori de peste munți și văi.

— Josh? Marie se apleacă în față. Josh!

— Scuze! El își revine în fire și clatină din cap. Scuze! E foarte ciudat. Tocmai mă gîndeam la Lara, fosta mea prietenă.

— A. Marie zîmbește, exact ca pînă atunci, dar văd că mușchii bărbiei i s-au încordat puțin. Ce-i cu ea?

— Nu știu. Josh se strîmbă, cu o mină perplexă. Tocmai mă întrebam ce s-a întîmplat cu mine și cu ea.

— Relațiile se mai și sfîrșesc. Marie îi surîde relaxată și ia o gură de apă. Cine poate ști de ce? Lucrurile astea se întîmplă.

— Da.

Josh încă mai are privirea pierdută undeva în zare, lucru deloc surprinzător, avînd în vedere că Sadie urlă ca o sirenă în urechea lui:

— *Spune cine și unde a greșit! Spune-o cu glas tare!*

— Așa. Marie zîmbește. Cum a fost săptămîna asta? Mie mi-a mîncat ficații clientul ăla. Îți amintești, cel despre care ți-am spus...

— Cred că era o fire puțin prea intensă, zice Josh brusc.

— Cine anume?

— Lara.

— A, da?

O văd pe Marie încercînd să mimeze interesul.

— Îmi citea întruna articole despre „problemele din relația de cuplu" din nu știu ce revistă idioată și voia să discutăm despre cît de mult semănăm noi cu nu știu ce cuplu luat la întîmplare. Ore întregi. Iar asta mă călca pe nervi. De ce trebuia să analizeze ea tot? De ce trebuia să despice în patru fiecare ceartă și fiecare conversație?

Ia o gură mare de vin și mă uit la el șocată din capătul opus al restaurantului. Habar n-am avut că așa vede el lucrurile.

— Pare destul de agasant, ce să zic. Marie încuviințează înțelegătoare. Am uitat să te întreb, cum a mers ședința aia importantă? Ai zis că șeful tău voia să facă un anunț?

— *Și altceva?* urlă Sadie la Josh, acoperind-o pe Marie. *Altceva mai e?*

— Umplea baia de tot felul de creme și de prostii. Josh se încruntă la amintirea îndepărtată. De fiecare dată cînd voiam să mă bărbieresc, trebuia să-mi fac loc prin desișul de cutiuțe și borcănele. Chestia asta mă înnebunea efectiv.

— Ce nasol! zice Marie, un pic prea vioaie. În orice caz...

— Pe urmă, erau tot felul de chestii minore. De pildă, felul în care cînta cînd făcea duș. Vreau să zic, n-am nimic cu cîntatul, dar aceeași melodie, în fiecare nenorocită de zi? Și nu voia deloc să-și lărgească orizontul. Nu vrea să călătorească, nu e interesată de aceleași lucruri ca și mine. Odată, de pildă, i-am cumpărat un album cu fotografiile lui William Eggleston, am crezut c-o să putem

discuta despre ele sau mă rog. Însă ea s-a mulţumit s-o răsfoiască, fără cine ştie ce interes... Josh pare să o observe brusc pe Marie, a cărei faţă aproape a încremenit din cauza efortului de a asculta politicos. Of. Marie, îmi cer scuze! Se freacă pe faţă cu ambele mîini. Nu ştiu de ce mă tot gîndesc la Lara. Hai să schimbăm subiectul.

— Da, sînt perfect de acord. Marie zîmbeşte încordată. Tocmai voiam să-ţi povestesc despre clientul meu, cel foarte greu de mulţumit, din Seattle? Îţi aminteşti?

— Sigur că-mi amintesc!

Josh vrea să-şi ia vinul, după care pare să se răzgîndească şi ridică paharul de apă minerală.

— Supă? Scuzaţi-mă, domnişoară, nu dumneavoastră aţi comandat supa? Domnişoară?

Deodată, îmi dau seama că lîngă masa mea stă un chelner cu o tavă cu supă şi pîine. N-am nici cea mai mică idee de cît timp încearcă să-mi capteze atenţia.

— A, da, zic, întorcîndu-mă rapid spre el. Da, mersi.

Chelnerul îmi aşază mîncarea pe masă şi iau lingura, dar nu pot să mănînc. Sînt prea bulversată de tot ce-a zis Josh. Cum e posibil să fi simţit toate astea şi să nu spună niciodată nimic? Dacă îl deranja cîntatul meu, de ce nu mi-a zis? Cît despre albumul cu fotografii, am crezut că l-a cumpărat pentru el! Nu pentru mine! De unde era să ştiu că înseamnă atît de mult pentru el?

— Măi să fie! Sadie vine valvîrtej la mine şi se strecoară pe scaunul de vizavi. Acum ştii care a fost problema. Sînt de acord cu cîntatul, adaugă. Adevărul ăsta e, n-ai pic de voce.

Fata asta chiar n-are nici un dram de empatie?

— Mă rog, mersi. Vorbesc cu grijă să nu ridic tonul şi mă uit mohorîtă în supă. Ştii care e

partea cea mai aiurea? Nu mi-a zis niciodată nimic din toate astea în față. Absolut nimic! Aș fi putut să repar lucrurile! Le-aș fi reparat. Încep să fac bucăți o felie de pîine. Dacă mi-ar fi dat cea mai mică șansă...

— Acum putem să mergem?

Sadie pare plictisită.

— Nu! N-am terminat! Trag adînc aer în piept. Du-te și întreabă ce i-a plăcut la mine.

— Ce i-a plăcut la tine? Sadie mă scrutează sceptică. Ești sigură că i-a plăcut măcar un lucru?

— Da! șoptesc indignată. Sigur că da! Du-te!

Sadie dă să zică ceva, apoi ridică din umeri și străbate iar restaurantul. Îmi împing casca mai bine în ureche și-i arunc o privire lui Josh. Bea vin și culege măsline cu furculița, în timp ce Marie vorbește.

— ...trei ani înseamnă mult. Îi aud glasul cîntat dincolo de zumzete și pîrîieli. Și da, a fost greu să-i pun punct, însă el nu era potrivit pentru mine și n-am regretat niciodată și nu m-am mai uitat în urmă. Cred că ce încerc să spun e că... relațiile se sfîrșesc, dar tu trebuie să mergi mai departe. Își dă vinul peste cap. Știi la ce mă refer?

Josh încuviințează automat, dar îmi dau seama că n-a auzit nici măcar un cuvînt. Are o expresie amuzată pe chip și tot încearcă să-și ferească ușor capul de Sadie, care urlă:

— *Ce ți-a plăcut la Lara? Zi! Zi!*

— Îmi plăcea faptul că era plină de energie, zice disperat și grăbit. Și că era ciudată. Avea mereu cine știe ce mărgele demente la gît sau un creion băgat în păr sau ceva de genul ăsta... Și chiar știa să *aprecieze* lucrurile. Știi, unele fete, atunci cînd faci diverse pentru ele sau le faci cadouri, se poartă ca și cum li s-ar cuveni, dar ea nu făcea niciodată asta. E foarte dulce. Și te binedispune.

— Vorbim cumva tot despre fosta ta iubită?

În glasul lui Marie e o notă de asprime care mă face să tresar. Josh pare să își dea în fine seama.

— Fir-ar să fie! Marie, nu știu ce m-a apucat. Nu știu de ce mă gîndesc la ea.

Se freacă pe frunte, cu o mină atît de panicată, că aproape mi se face milă de el.

— Dacă mă întrebi pe mine, încă ești obsedat de ea, zice Marie încordată.

— Poftim? Josh pufnește în rîs, șocat. Nu sînt deloc obsedat de ea! Nici măcar nu mă mai interesează persoana ei!

— Atunci de ce-mi spui ce fată de aur era? Mă uit, cu ochii cît casa, cum Marie își aruncă șervetul, își trage scaunul și se ridică. Sună-mă cînd îți trece pasa asta cu regretele.

— Dar mi-a trecut! exclamă Josh furios. Dumnezeule mare! Hai, că e chiar ridicol. Pînă azi, nu m-am mai gîndit absolut deloc la ea. Își trage și el scaunul, încercînd să-i capteze atenția lui Marie. Ascultă-mă, Marie. Lara și cu mine am avut o relație. A fost OK, dar nu nemaipomenit. Și pe urmă s-a terminat. Și i-am pus punct.

Marie clatină din cap, fără să pară prea convinsă.

— Și de-asta faci ce faci și la fiecare cinci minute aduci iar vorba de ea.

— Ba n-o aduc deloc! aproape că strigă Josh frustrat și cîteva persoane din apropiere ridică privirea. E prima oară cînd se întîmplă asta! N-am mai vorbit și nu m-am mai gîndit la ea de săptămîni de zile! Nu știu ce dracu' m-a apucat azi!

— Trebuie să te lămurești ce și cum, zice Marie, nu lipsită de blîndețe. Își ia geanta. La revedere, Josh.

Cînd ea se strecoară iute printre mese și iese din restaurant, Josh se prăbușește în scaun, ca

trăsnit. E şi mai mortal cînd e tulburat decît atunci cînd e fericit. Reuşesc, nu fără efort, să-mi reprim pornirea de a alerga la el şi de a-mi arunca braţele în jurul lui şi de a-i spune că, oricum, n-avea ce să caute cu o fată atît de înţepată, cu dinţi ca din reclamă.

— Acum eşti mulţumită? Sadie se reîntoarce la mine. Ai distrus o dragoste adevărată pe cale de a se înfiripa. Credeam că filozofia ta de viaţă nu permite aşa ceva.

— Asta nu era dragoste adevărată.

Mă strîmb la ea.

— De unde ştii?

— Pur şi simplu ştiu. Taci.

Ne uităm amîndouă în tăcere cum Josh plăteşte nota, îşi ia geaca şi se ridică să plece. Are maxilarele încordate şi nu mai păşeşte atît de săltăreţ ca la început, ceea ce mă face să simt un impuls de vinovăţie. Însă fac eforturi să mi-l înăbuş. Ştiu că fac ce trebuie. Nu doar pentru mine, ci şi pentru Josh. Pot să fac ca relaţia dintre noi să meargă, *ştiu* asta.

— Hai, termină-ţi prînzul! Grăbeşte-te! îmi întrerupe Sadie reveria. Acum trebuie să mergem acasă. Trebuie să începi să te pregăteşti.

— Pentru ce anume?

Mă uit la ea confuză.

— Pentru întîlnirea noastră!

O, Doamne. Chestia aia.

— Mai sînt şase ore, subliniez. Şi mergem doar să bem ceva. N-are sens să ne grăbim aşa.

— Mie îmi lua toată ziua să mă pregătesc pentru o petrecere. Mă săgetează cu o privire acuzatoare. E întîlnirea *mea*. Şi tu mă reprezinţi. Trebuie să arăţi ravisantă.

— O să arăt cît de ravisantă o să pot, OK?

Iau o gură de supă.

— Dar nici măcar nu ţi-ai ales rochia! Sadie ţopăie pe loc de nerăbdare. E deja ora două! Trebuie să mergem acasă. Acum!

Pentru numele lui Dumnezeu.

— Bine. Cum doreşti. Îmi dau la o parte supa – oricum, e deja rece. Să mergem.

Tot drumul spre casă sînt extrem de adîncită în gînduri. Josh e vulnerabil. E confuz. E momentul perfect ca eu să reaprind scînteia dragostei noastre. Însă trebuie să *folosesc* ce am aflat. Trebuie să mă schimb.

Reiau obsesiv în minte tot ce-a spus, încercînd să-mi amintesc fiece detaliu. Şi, de fiecare dată cînd ajung la o anume frază, mă neliniştesc şi mă strîmb. *A fost OK, dar nu nemaipomenit.*

Acum totul e cît se poate de limpede. Relaţia noastră n-a fost extraordinară pentru că el nu mi-a spus despre micile lui nemulţumiri. Şi toate astea s-au adunat în mintea lui şi iată motivul pentru care mi-a dat papucii.

Dar nu mai contează – fiindcă acum ştiu care sînt problemele şi le pot rezolva! Pe toate! Mi-am stabilit deja un plan de bătaie şi o să încep prin a-mi face ordine în baie. Imediat ce ajungem acasă, intru cu paşi mari şi plină de optimism şi sînt întîmpinată de Sadie, care mă ia imediat în primire.

— Cu ce te îmbraci diseară? mă întreabă. Arată-mi.

— Mai tîrziu.

Încerc să trec pe lîngă ea.

— Nu mai tîrziu! Acum! *Acum!*

Pentru numele lui Dumnezeu.

— Bine! Intru în dormitor şi trag de draperia care îmi acoperă garderoba. Ce zici de... asta. Scot la întîmplare o fustă lungă şi bluza mea tip

corset, ediție limitată, de la TopShop. Și niște cizme, poate.

— *Corset?* Sadie mă privește șocată, de parcă aș învîrti în fața ei un porc mort, înfipt în proțap. Și fustă lungă?

— Anul ăsta se poartă maxi, OK? Crede-mă, chiar e la modă. Și ăsta nu e corset, ci o bluză stil corset.

Sadie îmi atinge corsetul și se cutremură.

— Mama a încercat să mă facă să port corset la nunta mătușii mele, zice. L-am aruncat în foc, așa că m-a închis la mine în cameră și le-a spus servitorilor să nu-mi dea drumul.

— Serios? Povestea ei mă prinde, fără voia mea. Și ai ratat nunta?

— Am coborît pe fereastră, am luat automobilul, am plecat la Londra și m-am tuns scurt, zice mîndră. Cînd m-a văzut mama, a căzut la pat două zile.

— Ce mișto. Pun hainele pe pat și mă uit ca lumea la Sadie. Ai fost o adevărată rebelă. Făceai mereu chestii de genul ăsta?

— Mi-am cam chinuit părinții, ce-i drept. Dar erau atît de rigizi. Atît de victorieni. Toată casa era ca un muzeu. Se cutremură. Tata era împotriva fonografului, a charlestonului, a cocteilurilor... a tuturor lucrurilor. Era de părere că fetele ar trebui să-și petreacă timpul aranjînd florile și brodînd. Ca sora mea, Virginia.

— Te referi la... bunica? Brusc, simt nevoia să aflu mai multe. Mi-o amintesc foarte vag pe bunica drept o bătrînă cu păr cenușiu căreia îi plăcea să se ocupe de grădină. Nu mi-o pot închipui în nici un fel pe vremea cînd era fată. Cum era?

— Înfiorător de cucernică. Sadie se strîmbă. Ea purta corset. Chiar și după ce toată lumea

încetase să le mai poarte, Virginia își lega corsetul, își ridica părul în vîrful capului și în fiecare săptămînă aranja florile de la biserică. Era cea mai insipidă fată din Archbury. Și pe urmă s-a măritat cu cel mai insipid bărbat din Archbury. Părinții mei au fost în extaz.

— Ce e Archbury?

— Locul în care stăteam. Un sat din Hertfordshire.

Parcă-parcă îmi amintește de ceva. *Archbury.* Știu c-am mai auzit numele ăsta...

— Stai așa! zic brusc. Archbury House. Casa care a ars în anii '60. Era casa ta?

Acum îmi amintesc totul. Cu mulți ani în urmă, tata mi-a povestit despre vechea casă a familiei, Archbury House, și mi-a arătat chiar și o poză alb-negru din secolul XIX. Mi-a zis că el și unchiul Bill și-au petrecut verile în casa aceea cînd erau copii, după care, cînd a murit bunica lor, s-au mutat acolo. Era un loc minunat, cu coridoare vechi și pivnițe uriașe și o scară mare și impozantă. Dar, după incendiu, terenul a fost vîndut și în locul vechii clădiri a fost construit un complex de case noi.

— Da. La ora aia, Virginia locuia acolo cu familia ei. Întîmplarea face că ea a fost cea care a provocat incendiul. A uitat o lumînare aprinsă. Urmează un moment de tăcere, apoi Sadie adaugă sarcastică: Pînă la urmă, nu era nici ea chiar perfectă.

— Am trecut odată prin sat, mă aventurez. Am văzut noile case. Mi s-au părut OK.

Sadie pare să nu mă audă.

— Mi-am pierdut toate lucrurile, zice distrată. Toate lucrurile pe care le țineam acolo cît eram plecată în străinătate. Au pierit toate.

— Ce îngrozitor, zic, simțindu-mă aiurea.

— Ce mai contează? Pare să revină la prezent și-mi întoarce un surîs chinuit. Cui îi pasă? Face o piruetă spre garderobă și-mi face semn cu strîngență. Scoate-ți hainele. Vreau să le văd pe toate.

— Mă rog. Înșfac o mînă de umerașe și le trîntesc pe pat. Zi-mi despre soțul tău. Cum era?

Sadie rămîne un moment pe gînduri.

— La nunta noastră, a purtat o jiletcă stacojie. În afară de-asta, îmi amintesc foarte puține despre el.

— Doar atît? Că purta jiletcă?

— Și avea mustață, adaugă ea.

— Nu te înțeleg. Mai arunc un braț de haine pe pat. Cum ai putut să te măriți cu un bărbat pe care nu-l iubeai?

— Fiindcă era singura mea cale de a evada, spune Sadie, de parcă ar fi la mintea cocoșului. Mă certasem îngrozitor cu părinții. Tata nu-mi mai dădea nici un ban, la fiecare două zile mă vizita vicarul, în fiecare seară eram încuiată în cameră...

— Dar ce făcuseși? zic, avidă de curiozitate. Fuseseși iar arestată?

— Nu... contează, spune Sadie după o scurtă pauză. Îmi evită privirea și se uită pe fereastră. Trebuia să plec. Căsătoria mi se părea o soluție la fel de bună ca oricare alta. Părinții mei îmi găsiseră deja un tînăr potrivit. Și, crede-mă, era foarte greu să găsești bărbați nimeriți pe vremea aia.

— A, bine, înțeleg perfect ce spui, zic, dîndu-mi ochii peste cap cu compasiune. Nu există nici un bărbat neînsurat în Londra. Nici unul. E un lucru bine cunoscut.

Cînd ridic ochii, o văd pe Sadie fixîndu-mă cu o privire confuză, cumva nedumerită.

— Noi i-am pierdut pe ai noștri în război, zice.

— A. Da, firește. Înghit în sec. Războiul.

Primul Război Mondial. Nu pusesem lucrurile cap la cap.

— Cei care supraviețuiseră nu mai erau băieții care fuseseră. Erau răniți. Făcuți bucăți. Sau copleșiți de vina de a fi scăpat cu viață... Chipul îi e traversat de o umbră. Știi, și fratele meu mai mare a fost ucis. Edwin. Avea nouăsprezece ani. Părinții mei nu s-au obișnuit niciodată cu gîndul.

Mă uit la ea îngrozită. Am avut un unchi Edwin, care a fost ucis în Primul Război Mondial? *Cum* e posibil să nu știu asta?

— Cum era? întreb timid. Edwin?

— Era... amuzant. Colțurile gurii i se ridică de parcă ar vrea să zîmbească, dar nu-și poate permite. Mă făcea să rîd. Mă făcea să-i suport mai ușor pe părinții mei. Făcea ca totul să fie mult mai ușor de îndurat.

În cameră se lasă tăcerea și nu se mai aude decît sunetul metalic al televizorului de deasupra. Chipul lui Sadie e imobil; transfigurat de amintiri și gînduri. Zici că e în transă.

— Dar chiar dacă nu erau prea mulți bărbați în jur, mă aventurez. Chiar era nevoie să te așezi la casa ta? Chiar trebuia să te măriți cu un tip ales la întîmplare? De ce n-ai așteptat să apară bărbatul potrivit? Cum rămîne cu dragostea?

— Cum rămîne cu dragostea! mă imită maimuțărindu-mă și ieșind astfel din pasa melancolică. Cum rămîne cu dragostea! Doamne, tu chiar nu mai știi și altă placă? Se uită atentă la maldărul de haine de pe pat. Răsfiră-le frumos ca să le văd cum trebuie. O să aleg eu rochia pentru seara asta. Și n-o să fie în nici un caz o fustă cu care să mături pe jos.

După cît se pare, momentul paseist a trecut.

— OK. Încep să-mi răsfir hainele pe pat. Alege tu.

— Şi tot eu aleg coafura şi machiajul, adaugă Sadie fermă. Eu mă ocup de tot.

— Bine, zic răbdătoare.

Cînd mă întorc în baie, am mintea încărcată de poveştile lui Sadie. Nu m-au interesat niciodată arborii genealogici şi istoria. Dar nu ştiu de ce, toate astea mi se par foarte fascinante. Poate îl conving pe tata să caute cîteva poze cu vechea casă a familiei. O să-i placă treaba asta.

Închid uşa şi mă uit la borcănelele cu creme şi la cosmeticalele mele, toate înghesuite pe blatul din jurul chiuvetei. Hmm. Poate că are şi Josh un pic de dreptate. Poate că n-am nevoie de mască exfoliantă cu caise, cu ovăz *şi* cu sare de mare. Vreau să zic, cît te poţi exfolia, totuşi?

O jumătate de oră mai tîrziu, am aranjat totul pe mai multe rînduri şi am umplut o sacoşă întreagă cu borcănele de creme pe jumătate goale, pe care să le arunc. Deja îmi pun planul în aplicare! Dacă Josh ar vedea baia acum, ar fi atît de impresionat! Mai că-mi vine să fac o poză şi să i-o trimit prin MMS. Bag capul în dormitor, superîncîntată de mine, dar Sadie nu se vede nicăieri.

— Sadie? o strig, însă nu primesc nici un răspuns. Sper că e bine. E limpede că a fost destul de dureros să-şi amintească de fratele ei. Poate că are nevoie de cîteva momente în care să fie singură.

Pun sacoşa cu creme lîngă uşa de serviciu, să mă ocup de ea mai tîrziu, şi-mi fac un ceai. Următorul punct de pe lista mea e să găsesc albumul ăla foto de care vorbea. Trebuie să fie pe undeva pe-aici. Poate sub canapea...

— Am găsit-o!

Glasul surescitat al lui Sadie, venit de nicăieri, mă face să mă dau cu capul de măsuţa de cafea.

— Nu mai face asta! Mă ridic şi-mi iau ceaşca de ceai. Uite ce e, Sadie, vreau doar să te întreb

dacă... ești bine? Vrei să vorbim? Știu că nu ți-a fost tocmai ușor...

— Ai dreptate, n-a fost deloc ușor, zice înțepată. Așa garderobă săracă n-am văzut în viața mea.

— Nu la haine mă refeream! Ci la *sentimente*. O privesc cu înțelegere. Ai trecut prin multe, e normal să te afecteze...

Sadie nici măcar nu mă aude. Sau, dacă mă aude, se face că plouă.

— Ți-am găsit o rochie, mă anunță. Vino să vezi! Grăbește-te!

Dacă nu vrea să vorbească, asta e. N-o pot *obliga*.

— Minunat. Ce mi-ai ales?

Mă ridic și mă îndrept spre dormitor.

— Nu acolo. Sadie se bagă în fața mea. Trebuie să ieșim! E la un magazin!

— Un magazin? Mă opresc și mă uit la ea. Cum adică, la un magazin?

— A *trebuit* să ies. Ridică bărbia sfidătoare. N-aveai absolut nimic în garderobă. N-am văzut în viața mea așa haine ponosite!

— Nu sînt deloc ponosite!

— Așa că am ieșit și am găsit o rochie de *înger*! Trebuie neapărat s-o cumperi!

— Unde e? Încerc să-mi dau seama unde s-ar fi putut duce. La ce magazin? Te-ai dus în centrul Londrei?

— O să-ți arăt! Haide! Ia-ți poșeta!

Nu pot să nu mă simt măgulită la gîndul că Sadie a plutit prin tot H&M-ul sau prin alt magazin, încercînd să-mi găsească o ținută potrivită.

— Bine, OK, zic în cele din urmă. Sper doar că nu costă un milion de lire. Îmi iau geanta și verific să văd dacă am cheile. Haide. Arată-mi.

Aștept să mă conducă la metrou și să mă tragă spre Oxford Circus sau cam așa. Însă, în

loc de asta, dă colțul și o ia pe niște străduțe perpendiculare pe care n-am fost niciodată.

— Ești sigură că mergem în direcția care trebuie? șovăi, încurcată.

— Da! Încearcă să mă tragă după ea. Haide!

Trecem pe lîngă șiruri de case, un parculeț și un colegiu. Nu există nimic aici care să semene cu un magazin. Tocmai sînt pe punctul de a-i spune că trebuie să se fi înșelat, cînd dă colțul și face un gest înflorit și triumfător.

— Aici!

Ne aflăm în fața unui șir de prăvălioare. Un punct de vînzare a presei, o curățătorie și, chiar în capăt, un mic magazin cu o firmă din lemn pictat, pe care scrie „*Vintage* Fashion Emporium". În vitrină e un manechin îmbrăcat într-o rochie lungă de satin, cu mănuși pînă la cot, pălărie cu voal și o mulțime de broșe peste tot. Lîngă el e o stivă de cutii vechi de pălării și o masă de toaletă cu o largă varietate de perii de păr emailate.

— Ăsta e, de departe, cel mai bun magazin din zona ta, spune Sadie cu emfază. Am găsit tot ce avem nevoie. Vino!

Înainte să apuc să zic ceva, a dispărut deja în prăvălie. N-am de ales, așa că o urmez. Cînd intru, clopoțelul de la ușă face „ping" și o femeie între două vîrste îmi zîmbește de după o mică tejghea. Are părul ciufulit vopsit într-o nuanță aprinsă de galben și poartă o chestie care arată ca un caftan original din anii '70, cu cercuri verzi aiuristice, și la gît are mai multe coliere de chihlimbar.

— Bună ziua! îmi surîde amabilă. Bine ați venit. Eu sînt Norah. Ați mai venit pe la noi?

— Bună ziua, o salut și eu din cap. Nu, e prima oară.

— Vă interesează o ținută specială sau o anume epocă?

— Păi... o să mă uit un pic, îi întorc zîmbetul. Mersi.

N-o văd pe Sadie, așa că încep să mă plimb prin magazin. Nu m-am dat niciodată în vînt după hainele *vintage*, dar pînă și eu îmi dau seama că sînt cîteva chestii absolut uluitoare aici. O rochie roz psihedelică stil anii '60 e expusă lîngă o perucă tapată în creștet. E un stativ întreg cu corsete cu balene și combinezoane care par originale. Pe un manechin de croitorie se află o rochie de mireasă din dantelă crem, cu voal și un mic buchet de flori uscate. Într-o vitrină de sticlă sînt niște patine albe de piele, încrețite și bătute de vreme și de cît au fost folosite. Sînt colecții întregi de evantaie, poșete, portrujuri vechi...

— Unde ești? Glasul nerăbdător al lui Sadie îmi sfredelește timpanul. Vino aici!

Îmi arată către un raft din spate. Pornesc spre ea, cu o presimțire sumbră.

— Sadie, zic, coborînd vocea. Sînt de acord că toate astea sînt mișto și tot restul. Dar mergem doar să bem ceva. Sper că nu-ți închipui că...

— Uite! Face un gest de triumf. Perfect.

N-o să mai accept în viața mea sfaturi legate de modă de la o stafie.

Sadie îmi arată spre o rochie de tînără nonconformistă[1] din anii '20. O rochie de mătase în

1. În original, *flapper*; termenul a apărut în Statele Unite în perioada de liberalism de după Primul Război Mondial și se referă la tinerele care purtau fuste mini, părul tuns scurt și drept, ascultau jazz și își manifestau în diverse moduri disprețul pentru tot ce era considerat comportament acceptabil. Această nouă *categorie socială* a fost întruchipată pe ecran de Olive Thomas, Frances Marion, Clara Bow, Louise Brooks și alte actrițe care au atins în acest fel celebritatea și a fost descrisă în literatură de autori ca Francis Scott Fitzgerald.

culoarea bronzului, cu talie joasă, mîneci scurte și strîmte cu paiete și o capă asortată. Pe etichetă citesc „Rochie originală din anii 1920, făcută la Paris"

— Nu-i așa că e adorabilă? Își împreunează mîinile și se învîrte, cu privirea strălucindu-i de entuziasm. Știi, prietena mea Bunty avea una foarte asemănătoare, doar că pe argintiu.

— Sadie! îmi revine glasul. Nu pot să mă îmbrac cu așa ceva la întîlnire! Nu te mai prosti!

— Ba sigur că poți! Încearc-o! Mă îmboldește cu brațele ei uscățive și albe. Evident, trebuie să-ți tai toată claia asta...

— Nu-mi tai nici o claie! Mă trag într-o parte, îngrozită. Și nu am de gînd s-o probez!

— Ți-am găsit și niște pantofi asortați. Se duce glonț la un raft și-mi arată niște balerini micuți, de culoarea bronzului. Și niște farduri adecvate. Se răsucește spre o vitrină și arată spre o cutie de bachelită, alături de care e o etichetă pe care scrie „Trusă originală de fard din anii 1920. Foarte rară"

— Aveam și eu una identică. O privește cu mare afecțiune. E cel mai bun ruj care s-a făcut vreodată. O să te învăț cum să te dai.

Pentru numele lui Dumnezeu.

— Mersi, știu și eu cum să mă dau cu ruj...

— Ba habar n-ai, mă întrerupe tăioasă. Dar o să te învăț. Și o să-ți facem părul stil Marcel. O să cumpărăm de aici un fier de ondulat. Îmi arată spre o cutie veche de carton în care văd un aparat ciudat și vechi de metal. O să arăți mult mai bine, dacă o să faci și tu un mic efort. Își răsucește iar capul. Dacă ți-am putea găsi și un dres ca lumea...

— Sadie, încetează! șuier spre ea. Cred că ai înnebunit! Nu cumpăr nimic din toate astea...

— Îmi amintesc și acum acel miros delicios al pregătirii pentru petreceri. Închide ochii pentru un scurt moment și pare transfigurată. Ruj și păr ars...

— Păr ars? strig îngrozită. Să crezi tu că te las să-mi arzi părul!

— Nu te mai stresa așa! zice agasată. Nu ni-l ardeam chiar tot timpul.

— Vă descurcați? Norah își face apariția, cu șiragurile de chihlimbar ciocnindu-se unul de altul, și tresar.

— A. Da, mersi.

— Vă interesează în mod special anii '20? Se duce la vitrina de sticlă. Avem niște articole originale absolut minunate aici. Abia le-am cumpărat la o licitație recentă.

— Da, încuviințez politicoasă. Tocmai le admiram.

— Nu prea știu la ce folosea chestia asta... Femeia ridică un mic căpăcel bătut cu pietre semiprețioase pus pe un inel. E ciudat, nu? Un medalion, poate?

— Un inel cu ruj, spune Sadie, dîndu-și ochii peste cap. Văd că nimeni nu mai știe *nimic* azi, cum e posibil așa ceva?

— Cred că e un inel cu ruj, nu mă pot abține să arunc în treacăt.

— A! Norah pare impresionată. Vă pricepeți! Poate știți să-mi spuneți și mie cum funcționează ondulatoarele astea vechi Marcel. Scoate drăcovenia de metal și o ține cu grijă în mînă. Cred că trebuia să ai o anume dexteritate pentru ele. Sînt dinainte de era mea, mi-e teamă.

— E ușor, spune Sadie cu dispreț în urechea mea. O să-ți arăt.

Se aude clopoțelul de la ușă și intră două fete, care scot întruna „ooo"-uri și „aaa"-uri în timp ce se uită în jur.

— Locul ăsta e pervers rău, o aud pe una dintre ele că zice.

— Scuzați-mă. Norah zîmbește. O să vă las să vă uitați liniștită. Dacă doriți să încercați ceva, spuneți-mi.

— Așa am să fac, îi surîd. Mersi.

— Spune-i că vrei să încerci rochia aia de culoarea bronzului! Sadie încearcă să mă împingă în față. Hai!

— Încetează! șoptesc în clipa în care femeia dispare. Nu vreau s-o probez!

Sadie pare amuzată.

— Dar trebuie s-o probezi. Dacă nu-ți vine bine?

— Nu e nevoie s-o probez, fiindcă n-am de gînd s-o port! Îmi ies din țîțîni. Vino-ți în fire! Sîntem în secolul XXI! N-o să folosesc nu știu ce ruj expirat de-un secol și nici ondulatorul! N-o să port o rochie de flapperiță la întîlnire! Te rog să-ți iei pur și simplu gîndul!

Cîteva clipe, Sadie pare prea bulversată ca să-mi răspundă.

— Dar... mi-ai promis. Mă fixează cu ochi imenși, răniți. Mi-ai promis că mă lași să-ți aleg eu rochia.

— Am crezut că te referi la haine normale, de om! zic exasperată. Haine din secolul XXI! Nu asta. Iau rochia și i-o flutur prin față. E ridicol! E o rochie de bal mascat!

— Dar, dacă nu porți rochia pe care o aleg eu, atunci nu mai e întîlnirea *mea*. E întîlnirea ta! Vocea lui Sadie devine mai ascuțită; simt că mai are puțin și-o să înceapă să țipe. Și eu pot foarte bine să stau acasă! Du-te tu singură cu el!

Oftez.

— Uite ce e, Sadie...

— E bărbatul *meu*! E partenerul *meu*! strigă cu patimă. Al meu! Și eu sînt cea care face

regulile! E *ultima mea* şansă să mă distrez cu un bărbat şi tu vrei să mi-o distrugi, purtînd nu ştiu ce haine oribile şi demodate...

— Nu vreau să ţi-o distrug...

— Mi-ai promis că facem cum vreau eu! Mi-ai promis!

— Nu mai ţipa aşa la mine! Mă trag înapoi şi-mi acopăr urechea cu mîna. Dumnezeule!

— E totul în regulă acolo în spate?

Norah îşi face din nou apariţia şi mă cîntăreşte din priviri suspicioasă.

— Da! Mă străduiesc să-mi regăsesc calmul. Eu... tocmai... vorbeam cu cineva la telefon.

— A. Bănuiala de pe chip îi dispare. Îmi arată din cap spre rochia din mătase de culoarea bronzului, pe care încă o mai am în braţe. Vreţi s-o încercaţi? E o rochie minunată. Făcută la Paris. Aţi văzut nasturii sidefaţi? Sînt nemaipomeniţi.

— Eu... îhm...

— Ai *promis*! *Sadie* e la *cîteva degete de mine*, cu bărbia ridicată şi privirea crîncenă. Ai promis! E întîlnirea mea! A *mea*! *A mea!*

E stridentă ca o sirenă de pompieri. Îmi dau capul într-o parte, încercînd să gîndesc cît pot de limpede. N-am nici o şansă s-o suport o seară întreagă pe Sadie urlînd la mine. O să-mi explodeze capul.

Şi s-o recunoaştem. Ed Harrison e oricum convins că sînt complet sărită de pe fix. Ce mai contează dacă apar în rochie de flapperiţă?

Are dreptate Sadie. E seara ei. Aş putea să fac cum vrea ea.

— Bine! zic în cele din urmă, întrerupîndu-i glasul insistent. M-ai convins. O să încerc rochia.

Zece

Dacă mă vede vreun cunoscut, am să mor. Am să *mor.*

Cînd cobor din taxi, mă uit repede în susul şi-n josul străzii. Nu se vede nimeni, slavă Domnului. N-am arătat atît de penibil în viaţa mea. Aşa se întîmplă dacă o laşi pe străm ătuşa ta răposată să-şi dea OK-ul asupra înfăţişării tale.

Am pe mine rochia de *flapperiţă* din magazin, al cărei fermoar abia am reuşit să-l închid. E limpede, sînii nu prea erau la mare căutare în anii '20. Am picioarele storcoşite în balerini. În jurul gîtului îmi atîrnă şase şiraguri de mărgele. Împrejurul capului am o bentiţă neagră garnisită cu mărgele de aceeaşi culoare, şi din ea iese o pană.

O *pană*.

Părul mi-a fost torturat într-o serie de bucle şi onduleuri demodate – două ore mi-a luat să le fac cu diversele modele de ondulatoare Marcel. Cînd am terminat, Sadie a insistat să le ung cu o pomadă ciudată pe care a găsit-o tot la prăvălia *vintage*, şi acum părul meu e tare ca piatra, dacă pui mîna.

Am ajuns şi la capitolul fard. Oare lumea chiar credea sincer că arată bine aşa în anii '20? Am faţa acoperită cu pudră palidă şi pe fiecare

obraz zace cîte o pată de fard roşu. Am ochii conturaţi la greu cu kohol negru. Pleoapele îmi sînt mînjite cu o pastă verde sinistră pe care am găsit-o în vechea cutie de bachelită. Încă nu ştiu precis cu ce îmi sînt date genele: e o mîzgă ciudată ca abanosul, pe care Sadie a numit-o „cosmeticală". M-a pus s-o încălzesc într-o tigaie şi să mă dau cu ea pe gene.

Pe bune acum, *am* rimel nou de la Lancôme, totuşi. E rezistent la apă, cu fibre flexibile şi tot restul. Dar Sadie nici n-a vrut să audă. Era mult prea ambalată să mă fardeze în stilul ăsta expirat şi idiot şi să-mi spună cum ea şi Bunty se pregăteau pentru petreceri împreună şi se pensau una pe cealaltă şi mai luau cîte o gură din sticluţele de la şold.

— Să te văd. Sadie apare lîngă mine pe trotuar şi mă cercetează atent. E îmbrăcată într-o rochie aurie, cu mîneci pînă la cot. Trebuie să-ţi împrospătezi rujul.

N-are nici un rost să-i sugerez un *gloss* drăguţ şi subtil Mac în schimb. Cu un oftat, caut în geantă borcănelul cu pastă roşie cleioasă şi mai trîntesc nişte culoare pe conturul deja exagerat al buzei mele superioare, stil inimioară.

Două fete trec pe lîngă mine, înghiontindu-se una pe alta şi aruncîndu-mi zîmbete curioase. E limpede, sînt convinse că mă duc la un bal mascat şi că vreau să cîştig premiul pentru „cea mai extravagantă ţinută".

— Arăţi divin! Sadie se strînge în braţe, surescitată. Îţi mai trebuie doar o ţigaretă. Se uită în josul şi în susul străzii. Unde-i o tutungerie? Of, ar fi trebuit să cumpărăm şi portţigaretul ăla micuţ şi atît de drăguţ...

— Nu fumez, i-o tai scurt. Şi oricum, nu e voie să fumezi în locurile publice. E împotriva legii.

— Ce lege ridicolă. Pare îngrijorată. Păi și cum dați petreceri de fumat?

— Nu dăm petreceri de fumat! Fumatul cauzează cancer. E periculos!

Sadie țîțîie din buze nerăbdătoare.

— Atunci hai!

O urmez pe stradă către firma „Crowe Bar", pășind cu mare greutate în balerinii mei *vintage*. Cînd ajung la ușă, îmi dau seama că a dispărut. Unde s-a dus?

— Sadie?

Mă întorc pe călcîie și mă uit în stradă. Dacă m-a lăsat singură aici, o omor...

— A venit deja! Reapare, părînd și mai emoționată decît înainte. Îți taie pur și simplu respirația.

Îmi stă inima. Speram că mi-a tras clapa.

— Cum arăt?

Sadie își netezește părul și simt o undă de compasiune pentru ea. Nu poate fi prea distractiv să te duci la o întîlnire și să fii invizibilă.

— Arăți super, îi zic ca s-o liniștesc. Dacă te-ar putea vedea, ar fi de părere că ești trăsnet.

— Trăsnet?

Pare confuză.

— Sexy. Frumoasă. Ești o tipă trăsnet. Așa spunem noi.

— A, bine! Se uită spre ușă și înapoi. Așa, înainte să intrăm, să știi minte că e întîlnirea mea.

— Știu că e întîlnirea ta, zic răbdătoare. Mi-ai repetat-o de suficiente ori...

— Ce vreau să zic e că... vreau să fii eu. Mă fixează cu o privire pătimașă. Să spui orice îți zic eu să spui. Să faci orice îți spun eu să faci. Și atunci o să simt că eu sînt cea care vorbește cu el. Înțelegi?

— Nu te teme! Înțeleg. Tu-mi spui replicile și eu le zic. Promit.

— Atunci hai!

Îmi arată spre intrare.

Împing uşile masive cu geamuri marmorate şi mă trezesc într-un lobby şic, cu pereţi tapetaţi cu piele de antilopă şi lumini difuze. În faţă sînt alte uşi duble, dincolo de care zăresc barul. În timp ce trec pe lîngă oglinda fumurie îmi zăresc imaginea şi simt un fior de spaimă.

Cumva, aici, mă simt de o mie de ori mai penibil decît m-am simţit la mine acasă. Mărgelele îmi zdrăngănesc la fiecare pas. Pana din cap flutură în toate direcţiile. Arăt ca o imagine vie a anilor '20. Şi mă aflu într-un bar minimalist plin de oameni cool, îmbrăcaţi în haine minimaliste, stil Helmut Lang.

Cum stau aşa acolo, jenată în ultimul hal, îl zăresc brusc pe Ed. Stă pe un scaun, la vreo trei metri de mine, într-un costum convenţional cu pantaloni şi sacou şi bea o chestie care pare un gin tonic convenţional. Ridică privirea, se uită spre mine, apoi se mai uită o dată.

— Vezi? face Sadie victorioasă. E transfigurat la vederea ta!

Are perfectă dreptate, e transfigurat. I-a căzut falca şi chipul lui a căpătat o tentă verzuie.

Cu gesturi lente, de parcă s-ar forţa să meargă prin noroi toxic, se ridică în picioare şi vine spre mine. Văd cum barmanii îşi dau coate în timp ce mă apropii de bar şi de la o masă din apropiere se aude un hohot brusc de rîs, imposibil de controlat.

— Zîmbeşte-i! insistă Sadie, strigînd în urechea mea. Du-te spre el unduindu-te uşor şi zi: Bună, gagiule!

Gagiule?

Nu e partenerul meu, îmi reamintesc insistent. Ci al lui Sadie. Eu nu fac decît să joc un rol.

— Bună, gagiule! zic voioasă cînd se apropie de mine.

— Bună, zice stins. Arăţi...

Îşi freacă mîinile neputincios.

Conversaţiile din jur au amuţit. Tot barul e cu ochii pe noi. Minunat.

— Mai zi ceva! Sadie ţopăie încîntată, după cît se pare fără să aibă cel mai mic habar de stranietatea momentului. Zi: „Nici tu nu arăţi prea rău, bătrîne". Şi învîrte din mărgele.

— Nici tu nu arăţi prea rău, bătrîne! Îl fixez cu un surîs ca un rictus, legănîndu-mi mărgelele atît de tare, că una dintre ele mă loveşte în ochi.

Au. M-a durut.

— Bine. Ed pare că abia reuşeşte să articuleze de jenă. În fine. Vrei... ceva de băut? Un pahar de şampanie?

— Cere-i un pai! mă îndeamnă Sadie. Şi zîmbeşte! N-ai rîs nici măcar o dată!

— Mi-ai putea lua şi un pai? Chicotesc cu un rîs exagerat de strident. Ador paiele!

— Un pai? se încruntă Ed. Pentru ce?

Dracu' ştie pentru ce. Îi arunc lui Sadie o privire neajutorată.

— Spune: „Ca să amestec în pahar, să se ducă bulele, dragul meu!", îmi şopteşte ea.

— Ca să amestec în pahar, să se ducă bulele, dragul meu!

Chicotesc iar veselă şi-mi învîrt mărgelele, să ştiu o treabă.

Ed arată de zici că vrea să intre în pămînt de ruşine. Nu-l condamn.

— De ce nu iei loc? zice cu o voce încordată. Aduc imediat şi băuturile.

Mă îndrept spre masa la care stătea şi-mi trag un scaun tapiţat cu piele de antilopă.

— Stai aşa, îmi porunceşte Sadie, adoptînd o poză afectată, cu mîinile pe genunchi, şi o copiez şi eu cum pot. Fă ochii mai mari! Se uită agitată

în jur la ciorchinii de oameni aşezaţi în grupuri sau la bar. Rumoarea a reînceput şi, în surdină, se aude o muzică *lounge*[1]. Cînd vine orchestra? Şi cînd începe dansul?

— *Nu* vine nici o orchestră, murmur. Şi *nu* va fi nici dans. Nu e genul ăla de loc.

— Nu e dans? Dar trebuie să fie. Fără dans, n-are nici un sens! Se trînteşte fremătînd pe un scaun, estimînd distanţa greşit, în aşa fel încît sfîrşeşte plutind la cîteva degete deasupra lui. Dar n-au o muzică mai ritmată? N-au nimic cu puţin mai multă viaţă?

— Nu ştiu, zic sarcastică. Întreabă-l pe el. Dau din cap către barman, exact în clipa în care apare Ed în faţa mea cu un pahar de şampanie şi cu un altul care pare să conţină tot gin tonic. Sper din suflet să fie unul triplu. Se aşază în faţa mea, pune jos băuturile, apoi ridică paharul.

— Noroc.

— Şi la mai mare! zîc cu un zîmbet fermecător, îmi învîrt scurt paiul de plastic în şampanie şi iau o înghiţitură uriaşă.

Ridic ochii să primesc aprobarea lui Sadie – însă nu se vede nicăieri. Mă uit pe furiş în jur şi o zăresc în spatele barului, urlînd ceva în urechea barmanului.

O, Doamne. Ce demenţă mai provoacă acum?

— Şi... stai departe de aici?

Atenţia mea revine la masă. Ed mi se adresează. Şi nici urmă de Sadie, să-mi spună ce să zic. Super. Va trebui să fac conversaţie pe bune acum.

— Ăă... nu prea departe. În Kilburn.

---

1. Muzică de atmosferă cu aer pronunţat retro, care se cîntă de obicei în hoteluri, baruri şi cazinouri şi care combină elemente de muzică din anii '50 şi '60; prima formă a ei a apărut în anii '20 şi '30 şi era cunoscută ca *light music*.

— A. Kilburn, încuviințează de parcă aș fi zis un lucru extrem de profund.

În timp ce încerc să găsesc ceva de zis, îl cercetez cu atenție. Frumos sacou, de culoarea mangalului, trebuie să recunosc. E mai înalt decît îmi aminteam, are umerii mai lați și pare mai sportiv așa, în cămașa asta scumpă. I se zărește un început foarte vag de barbă; pe frunte, aceeași încruntătură în formă de „V" pe care o avea și la birou. Pentru numele lui Dumnezeu. E weekend, are o întîlnire și arată de zici că e tot la o ședință din aia serioasă, unde toată lumea e pe punctul de a fi dat afară și de a-și pierde toate sporurile.

Mă trece un soi de iritare. Ar putea măcar să încerce să pară că se simte bine.

— Deci! Ed. Fac un efort eroîc să-i zîmbesc. Accentul tău spune că ești american, așa e?

— Da.

Încuviințează, dar nu se aventurează mai departe.

— Și de cît timp ești aici?

— De cinci luni.

— Și cum ți se pare Londra?

— N-am văzut prea mult din ea.

— Cum, dar trebuie neapărat! nu mă pot abține, iar entuziasmul meu înnăscut preia comanda. Ar trebui să te duci la Ochiul Londrei[1], la Covent Garden, și pe urmă ar trebui să te duci cu barca în Greenwich...

— Poate. Îmi zîmbește scurt și încordat și ia o gură din băutură. Sînt destul de prins cu serviciul.

---

1. London Eye, cunoscută și ca „Roata Mileniului" și inaugurată în 1999, este a doua roată Ferris ca înălțime din lume (o sută treizeci și cinci de metri) și a devenit cea mai populară atracție turistică a Londrei, cu peste trei milioane de vizitatori pe an.

E cel mai deprimant lucru pe care l-am auzit vreodată. Cum să te muți într-un oraș și să nu faci nici un efort de a-l cunoaște? *Știam* eu că nu-mi place tipul.

— Și tu, Lara, cu ce te ocupi?

E limpede că se simte dator să facă și el un efort minim de a conversa și e la fel de încîntat de treaba asta cum e și de faptul că e aici cu mine.

— Sînt *headhunter*.

Imediat, Ed devine bănuitor.

— Nu lucrezi la Curtis Sturgis, sper?

— Nu. Am propria mea firmă, L&N Executive Recruitment.

— Bine. N-aș fi vrut să te jignesc.

— Dar ce-are Curtis Sturgis? nu rezist să nu-l întreb.

— Sînt niște vulturi diabolici. Are o expresie atît de îngrozită pe față, că mai că-mi vine să rîd. Mă bat întruna la cap. N-aș dori slujba asta? Nu mă interesează jobul ăla? Sînt în stare să inventeze orice ca să treacă de secretara mea... adică, sînt *buni*. Se cutremură. M-au rugat chiar să stau la masa lor la dineul *Business People*.

— A. Ce chestie! Nu pot să-mi reprim admirația din voce. N-am fost niciodată la dineul *Business People*, dar l-am văzut anunțat în revistă. În fiecare an se ține la un mare hotel din Londra și e un eveniment de megafițe. Și... te duci?

— Țin și un discurs.

Ține un discurs? O, Doamne, înseamnă că e o persoană foarte importantă. Habar n-aveam.

— Te duci? mă întreabă politicos.

— Ăă... anul ăsta, nu. Încerc să sugerez că e doar o întîmplare. Firma mea n-a reușit să strîngă o masă anul ăsta.

Avînd în vedere că mesele înseamnă douăsprezece persoane și costă cinci mii de lire. Iar

L&N Executive Recruitment are fix două persoane şi cam minus cinci mii de lire.

— A.

Ed îşi înclină capul.

— Dar sînt sigură că la anul o să participăm, zic grăbită. Probabil o să avem chiar două mese. Ştii, ca s-o facem ca lumea. Pînă atunci, probabil că ne vom extinde considerabil...

Ajunsă aici, tac. Nu ştiu de ce m-oi fi chinuind să-l impresionez pe tipul ăsta. E limpede că nu-l interesează nimic din ce zic eu.

În timp ce-mi învîrt şampania cu paiul, îmi dau seama că muzica s-a oprit. Mă întorc către barman şi îl văd lîngă CD-playerul din spatele barului, în plină luptă crîncenă între propria sa voinţă şi sunetul vocii lui Sadie, care îi zbiară ceva în ureche. Ce mai face acum?

În cele din urmă, capitulînd vizibil, barmanul scoate un CD din carcasă şi îl introduce în aparat. O clipă mai tîrziu, în jur se revarsă sunetele unei orchestre demodate, stil Cole Porter, de pe o bandă uşor zgîriată. Sadie apare în spatele scaunului lui Ed, radiind de satisfacţie.

— Perfect. Ştiam eu că individul trebuie să aibă ceva potrivit în sertarul lui. Acum invit-o pe Lara la dans! îl îndeamnă pe Ed şi se apleacă spre urechea lui. *Invit-o la dans!*

O, Doamne. În nici un caz.

Rezistă-i, îi transmit telepatic lui Ed. *N-o asculta.* Îi transmit cele mai puternice semnale telepatice de care sînt în stare. Însă degeaba. În timp ce Sadie îi răcneşte în ureche, chipul lui Ed e străbătut de o expresie confuză, în agonie. Arată ca un om care chiar nu vrea deloc să vomite, dar n-are nici o şansă.

— Lara. Îşi drege glasul şi se scarpină pe faţă. Ai vrea să... dansezi?

Dacă-l refuz, Sadie o să-şi verse furia asupra mea, o ştiu. Asta e ce şi-a dorit: de-asta ne şi aflăm cu toţii aici. Ca ea să poată dansa cu Ed.

— OK.

Aproape nevenindu-mi să cred că fac asta, îmi las jos paharul şi mă ridic. Îl urmez pe Ed pînă la un locşor liber de lîngă scaunele de la bar, iar el se întoarce spre mine. O clipă, ne uităm pur şi simplu unul la altul, paralizaţi de absurdul situaţiei.

Ne aflăm într-un scenariu sută la sută nepotrivit pentru dans. Nu sîntem pe un ring de dans. Nu sîntem într-un club, ci într-un bar. Nu mai dansează nimeni. Orchestra de jazz continuă să-şi cînte în boxe muzica de pe banda zgîriată şi un tip fredonează despre pantofii lui cei eleganţi. Nu e nici un ritm clar, nimic. N-avem cum să dansăm.

— Dansaţi! Sadie se bagă între noi ca argintul viu, un vîrtej de nerăbdare. Dansaţi amîndoi! *Dansaţi!*

Cu o expresie de disperare în ochi, Ed începe să se mişte stîngaci dintr-o parte într-alta, străduindu-se să urmeze muzica. Pare atît de nefericit, că încerc să-l urmez, doar ca să-l fac să se simtă mai bine. N-am văzut în viaţa mea un dans mai puţin convingător.

Cu coada ochiului, văd că toată lumea s-a întors să se uite la noi, rochia mea se leagănă în faţă şi-n spate şi mărgelele mi se ciocnesc. Privirea lui Ed e fixată undeva departe, de parc-ar trăi o experienţă în afara trupului.

— Scuzaţi-mă.

Un tip de la bar cu o tavă cu *dim sum*[1] se strecoară agil printre noi.

---

1. Minigăluşte fierte la abur sau prăjite şi umplute cu carne, peşte, legume, condimente etc.

Nu numai că nu ne aflăm pe un ring de dans, dar sîntem chiar în drumul tuturor. E cea mai penibilă experienţă din viaţa mea.

— Dansează cum trebuie! Întorc capul şi o văd pe Sadie privindu-mă îngrozită. Ăsta nu e dans!

Ce se aşteaptă oare să facem, să valsăm?

— Zici că-ţi croieşti drum prin noroi! Uite cum se dansează.

Începe să danseze un fel de charleston, aruncîndu-şi în lateral şi strîngîndu-şi picioarele, coatele şi genunchii. Pe chip are o expresie de beatitudine şi o aud cum fredonează odată cu muzica. Măcar *cineva* se distrează.

În timp ce mă uit la ea, se unduieşte spre Ed şi-şi pune cîte o mînă subţiratică pe umerii lui. Acum coboară o mînă cu un gest de adoraţie de-a lungul obrajilor lui.

— Nu-i aşa că e un vis?

Îşi trece mîinile peste pieptul lui, îi înconjoară talia şi-l pipăie razant pe spate.

— Îl poţi atinge? murmur uluită şi o văd cum tresare, de parcă i-aş fi aflat secretul.

— Nu e... asta problema, zice defensiv. Şi nu e treaba ta.

OK, deci nu poate. Mă rog, dacă-i face plăcere, de ce nu. Dar oare chiar trebuie să mă uit?

— Sadie! şoptesc în clipa în care văd că mîinile ei încep să coboare şi mai tare pe trupul lui. Luaţi-vă o cameră!

— Îmi cer scuze, ai zis ceva?

Ed se concentrează, cu efort vizibil, asupra mea. Încă dansează mişcîndu-se dintr-o parte într-alta, fără să aibă habar de faptul că o flapperiţă de 23 de ani îi pipăie vorace corpul.

— Am zis... hai să ne oprim.

Îmi feresc privirea de a lui Sadie, care încearcă să-l muşte de ureche.

— Nu! protestează Sadie furioasă. Mai vreau!

— E o idee foarte bună, zice Ed imediat și pornește spre scaunele noastre.

— Ed? Ed Harrison? În calea lui se pune o femeie blondă. Are pantaloni bej, cămașă albă și o expresie de bucurie sinceră amestecată cu mirare. La masa din spatele ei, văd alte persoane bine îmbrăcate, stil oameni de afaceri, privind avizi. Mi s-a părut mie că ești tu! Ce făceai... dansai?

În timp ce Ed scanează chipurile celor de la masă, e limpede că acest coșmar al lui tocmai a devenit de cincizeci de ori mai cumplit. Aproape că mi se face milă de el.

— Ai... dreptate, zice în cele din urmă, de parcă nu-i vine nici lui să creadă. Lara, o cunoști pe Genevieve Bailey de la DFT? Genevieve, Lara. Salutare Bill, Mike, Sarah...

Dă din cap către cei aflați în jurul mesei.

— Ai o rochie adorabilă. Genevieve aruncă o privire plină de dispreț asupra ținutei mele. Văd că ai ales moda anilor '20, evident.

— E originală, încuviințez.

— N-am nici cea mai mică îndoială!

Îi întorc zîmbetul cît de suav sînt în stare, dar tipa mi-a răsucit fără să știe cuțitul în rană. Nu vreau să fiu împopoțonată ca una dintre păpușile din seria *vintage* de la Daily Mall. Mai ales, nu în fața acestui grup care e limpede că e alcătuit din manageri de mare clasă.

— Mă duc să-mi reîmprospătez machiajul, schițez un zîmbet chinuit. Mă întorc într-un minut.

La toaletă, scot un șervețel, îl ud și încep să mă frec cu frenezie pe față. Dar nu se ia nici de frică.

— Ce faci aici? Sadie apare în spatele meu. O să-ți distrugi machiajul!

— Încerc doar să mai atenuez un pic culoarea, zic agitată, raşchetîndu-mă de zor.

— A, degeaba încerci, roşul ăla din obraji nu se ia, spune Sadie relaxată. Nu se poate şterge. Ţine zile întregi. Şi rujul la fel.

Nu se poate şterge?

— Unde-ai învăţat să dansezi?

Sadie se interpune între mine şi oglindă.

— Nicăieri. Nu se învaţă nicăieri. Înveţi din mers.

— Ei bine, se vede. Te mişti îngrozitor.

— Ei bine, tu eşti total DEMENTĂ, îi răspund, afectată. Zici că mai aveai un pic şi săreai pe el, chiar acolo!

— „Săream pe el", se încruntă Sadie. Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun... Ştii prea bine ce vreau să spun.

Mă opresc, simţindu-mă aiurea. Nu sînt sigură că am chef să despic firul în patru pe tema asta cu strămătuşa mea.

— Ce înseamnă? zice Sadie nervoasă. Ce înseamnă?

— Ceva ce faci cu altă persoană, îmi aleg cu grijă cuvintele. E ca o petrecere în pijamale. Doar că fără pjiamale.

— A, asta e. O văd că se luminează la faţă. Numiţi asta „a sări pe cineva"?

— Uneori.

Ridic din umeri.

— Ce expresie ciudată. Noi îi ziceam sex.

— A, zic luată prin surprindere. Păi. Şi noi la fel...

— Sau mozolit, adaugă.

Mozolit? Şi mai are tupeu să zică că „a sări pe cineva" e o expresie aiurea?

— În fine, zi-i cum vrei. Îmi scot un pantof și încep să-mi fricționez degetele chinuite. Arătai de parcă voiai s-o faci cu el chiar acolo, în bar.

Sadie rînjește insinuant și-și potrivește bentița, privindu-se în oglindă.

— Trebuie să recunoști că e chipeș.

— Pe dinafară, poate, zic ofuscată. Dar n-are nici un dram de personalitate.

— Ba are, cum să nu! zice Sadie cu un aer ofensat.

De unde știe ea? Eu am fost cea care-a trebuit să aibă o nenorocită de conversație cu el!

— Ba nu! E în Londra de luni de zile și nu s-a obosit să vadă absolut nimic! Mă schimonosesc de durere cînd îmi pun înapoi pantoful. Cît de îngust la minte trebuie să fii ca să faci asta? Ce fel de om e ăla care nu e interesat să viziteze unul dintre cele mai mari orașe ale lumii? ridic glasul, indignată. Nu merită să locuiască aici.

Ca londoneză, o iau foarte personal. Înalț privirea să văd ce părere are Sadie despre asta, însă ea are ochii închiși și fredonează încetișor. Nici măcar nu face un nenorocit de efort minim să mă asculte!

— Crezi că i-ar plăcea de mine? Deschide ochii. Dacă m-ar vedea. Dacă ar putea dansa cu mine.

E atît de plină de speranță și de radioasă, că toată furia mea dispare. Mă port prostește. Ce contează cum e individul? N-am nici o treabă cu el. E seara lui Sadie.

— Da, zic cît pot de convingătoare. Cred că te-ar iubi.

— Și eu cred la fel. Pare satisfăcută. Ți s-a strîmbat bentița, ai văzut?

Mi-o îndrept și mă privesc în oglindă posomorîtă.

— Arăt atît de *ridicol*.

— Arăți divin. Ești cea mai frumoasă fată din localul ăsta. În afară de mine, adaugă nonșalantă.

— Îți dai seama cît de tembelă mă simt? Mă frec iar pe obraji. Nu, sigur că nu. Ție nu-ți pasă decît de întîlnirea ta.

— O să-ți spun ceva, zice Sadie, fixîndu-mă critic în oglindă. Ai o gură de star de cinema. Pe vremea mea, fetele mureau să aibă o asemenea gură. Puteai să fii model și să apari în toate fotografiile alea alb-negru.

— Mda, mă rog.

Îmi dau ochii peste cap.

— Uită-te și tu la tine, fraiero! Arăți ca o eroină de film!

Fără prea mare chef, mă uit din nou în oglindă, încercînd să mă închipui în imagini mișcătoare alb-negru, legată de o șină de cale ferată în timp ce se aude o muzică amenințătoare de pian. Adevărul e... că are dreptate. Chiar așa și arăt.

— Vă rog, domnule, cruțați-mă!

Îmi iau o poză în fața oglinzii, dînd rapid din gene.

— Exact! Ai fi fost o stea adorată a marelui ecran.

Sadie îmi întîlnește privirea și nu pot să nu-i întorc zîmbetul. A fost cea mai ciudată și mai idioată întîlnire din viaţa mea, dar, cumva, buna ei dispoziție e contagioasă.

În timp ce ne întoarcem la bar, îl văd pe Ed discutînd cu Genevieve. Femeia se sprijină elegant de spătarul scaunului, într-o poză „firească" menită, îmi dau seama, să-i pună în valoare în ochii lui Ed silueta înaltă și subțire. Îmi dau totodată seama că el nici măcar n-a remarcat, lucru care mi-l face ușor simpatic.

Dar Sadie a remarcat. Se chinuie enervată s-o împingă pe Genevieve afară din cadru şi să-i urle în ureche „*Mişcă-te*!", însă Genevieve o ignoră total. Probabil e făcută din fier.

— Lara! Genevieve mă întîmpină cu un zîmbet fals. Îmi pare foarte rău. Nu vreau să vă deranjez rendez-vous-ul!

— Nici o problemă.

Îi întorc un zîmbet la fel de fals.

— Vă ştiţi de mult?

Arată spre mine şi spre Ed, fluturînd din mîna elegantă, cu manşetă de mătase.

— Nu, nu de prea mult timp.

— Şi cum v-aţi cunoscut?

Nu mă pot abţine să nu-i arunc o privire furişă lui Ed. Pare că întrebarea l-a pus într-o asemenea încurcătură, că-mi vine să rîd.

— La birou, nu? zic, ca să-l ajut.

— La birou. Da. Ed încuviinţează, uşurat.

— Măi să fie! Genevieve rîde – genul de rîs ca un tril, exagerat de vesel, pe care-l emiţi atunci cînd te deranjează ceva. Ed, dragule, mare puşlama mai eşti! Habar n-aveam că ai o prietenă!

O fracţiune de secundă, Ed şi cu mine ne privim în ochi. Văd că ideea îl şochează la fel de tare ca şi pe mine.

— Nu e prietena mea, zice precipitat. Adică, noi nu...

— Nu sînt prietena lui, îi ţin şi eu isonul grăbită. Sîntem doar... e o simplă întîlnire, doar atît...

— Doar bem ceva împreună, subliniază Ed.

— Şi probabil n-o să ne mai vedem niciodată.

— Probabil că nu, confirmă Ed. Categoric, nu.

Încuviinţăm amîndoi, la unison şi la fel de hotărîţi. De fapt, cred că e prima dată cînd sîntem pe aceeaşi lungime de undă.

— A... înţeleg.

Genevieve pare total confuză.

— Permite-mi să-ţi mai ofer încă un pahar, Lara.

Ed îmi zîmbeşte mai călduros decît a făcut-o toată seara.

— Nu, mă duc eu! îi zîmbesc radioasă.

Nimic nu te face, brusc, mai generos cu o persoană decît conştiinţa faptului că nu mai ai de petrecut decît zece minute în compania ei.

— Cum adică? În spatele meu se aude zbierînd o voce şi, cînd mă întorc, o văd pe Sadie îndreptîndu-se spre mine. Strălucirea de pe chip i s-a stins; e o vijelie furioasă. Nu e o simplă întîlnire, doar atît! Mi-ai promis!

Are un tupeu cît casa. Mă aşteptam să aud altceva, de genul „Îţi mulţumesc că te-ai pavoazat toată şi te-ai făcut de rîsul curcilor, Lara!"

— Mi-am ţinut promisiunea! şoptesc din colţul gurii, în timp ce mă apropii de bar. Eu mi-am îndeplinit partea mea de înţelegere.

— Ba nu, deloc! Mă sfredeleşte cu privirea, furibundă. Nici măcar n-ai dansat cum se cuvine cu el! Ţi-ai tîrîit picioarele fără nici un ritm, cu o faţă lungă cît o zi de post.

— Asta e. Îmi scot mobilul şi mă prefac că vorbesc la el. Ai zis că vrei o întîlnire, aşa că ţi-am oferit-o. Punct. Un pahar de şampanie şi un gin tonic, vă rog, adaug în direcţia barmanului şi caut în geantă nişte bani.

Sadie e tăcută, ceea ce probabil înseamnă că-şi adună puterile ca să-nceapă iar o repriză de urlat isteric... Însă, cînd ridic privirea, nu mai e nicăieri. Mă răsucesc pe călcîie şi o văd lîngă Ed.

Îi zbiară în ureche. O, Doamne. Ce naiba face?

Îmi plătesc băuturile cît pot de repede și mă grăbesc să traversez barul. Ed e cu privirea pierdută undeva în zare, acea privire aburită și transfigurată. Genevieve e în mijlocul unei anecdote despre Antigua și nici măcar nu pare să fi remarcat expresia absentă a lu Ed. Sau poate crede că e transfigurat de admirație față de ea.

— Și atunci mi-am văzut sutienul de la costumul de baie! Genevieve scoate un tril încîntat. În mare! Nici acum n-am uitat rușinea.

— Poftim, Ed, zic și-i ofer ginul tonic.

— A, mersi.

Pare să fi revenit printre noi.

— *Fă-o acum!* Sadie se năpustește în față și-i urlă în ureche. *Întreab-o ACUM!*

Să mă întrebe? Ce să mă întrebe? Sper din suflet că nu e vorba de o altă intîlnire, fiindcă n-o să accept, în nici un caz, indiferent ce vrea Sadie...

— Lara. Ed se concentrează asupra mea cu destul de mare greutate, mi se pare, avînd mai multe cute de încruntare pe frunte. Ai vrea să fii invitata mea la dineul *Business People*?

Nu-mi vine să cred.

Mă uit șocată în ochii lui Sadie – și ea mă fixează cu o expresie de triumf, cu brațele încrucișate pe piept.

— Să nu zici da pentru mine, zice, mimînd indiferența. Tu hotărăști. Sută la sută.

Aaa. E bună. E mult mai inteligentă decît am crezut. Nici măcar nu mi-am dat seama că e atentă la conversația noastră.

Dar e imposibil. Nu am cum să refuz o invitație la dineul *Business People*. E un eveniment de mare anvergură. O să fie ticsit de oameni importanți. O să mai cunosc și eu lume... o să fac cunoștință cu unul și cu altul... E o șansă extraordinară. Nu pot să zic nu. Pur și simplu nu pot.

Lua-o-ar naiba.

— Da, zic într-un final, destul de înțepată. Mersi, Ed, e foarte amabil din partea ta. Mi-ar face plăcere să vin.

— Bine. Mă bucur. O să-ți trimit pe mail detaliile.

Vorbim de parc-am citi replicile scrise de alții. Genevieve se uită de la unul la altul, bulversată.

— Deci... pînă la urmă, *sînteți* un cuplu, zice.

— Nu! răspundem amîndoi într-un glas.

— În nici un caz, adaug cu emfază. Cîtuși de puțin. Adică... niciodată. Nici într-o mie de ani.

Iau o gură de băutură și-i arunc o privire lui Ed. Mi se pare mie sau e un picuț de tot ofensat?

Mai rezist cam douăzeci de minute, ascultînd-o pe Genevieve cum se dă mare cu practic toate vacanțele în care-a fost vreodată. Apoi Ed se uită la mine și la paharul meu gol și zice:

— N-aș vrea să te reții mai mult decît e cazul.

N-aș vrea să te reții mai mult decît e cazul. Ce bine că nu-mi place tipul. Dacă ăsta nu e alt mod de a spune „Nu suport să mai stau nici o clipă în compania ta", nu știu ce e.

— Sînt sigur că ți-ai făcut planuri pentru cină, adaugă politicos.

— Da! zic veselă. Întîmplarea face că mi-am făcut. Categoric. Planuri pentru cină. Îmi arunc o privire la ceasul de la mînă și mimez surprinderea cînd văd cît s-a făcut. Dumnezeule, ce tîrziu e! Trebuie să fug. Sînt așteptată la cină. Rezist cu greu tentației de a adăuga „La Lyle Place, cu șampanie"

— Adevărul e că și eu am planuri, încuviințează el. Așa că poate ar trebui să...

Are planuri pentru seara asta. Normal că are. Probabil e așteptat la o cu totul altă întîlnire, de o mie de ori mai interesantă.

— Da, ar trebui. A fost... distractiv.

Ne ridicăm, ne luăm la revedere de la oamenii de afaceri cu o fluturare a mîinii şi ieşim din bar pe trotuar.

— Deci. Ed şovăie. Mersi pentru... Se apleacă uşor, ca pentru a mă pupa pe obraz, după care se răzgîndeşte şi alege să-mi întindă mîna. A fost minunat. O să te ţin la curent cu dineul *Business People*.

E atît de uşor de citit, că aproape mi se face milă de el. Deja se întreabă cum dracu' s-o fi băgat singur în povestea asta, dar, pentru că m-a invitat în faţa atîtor oameni, acum nu prea mai poate da înapoi.

— Păi... eu o iau într-acolo... adaugă.

— Eu în direcţia cealaltă, răspund imediat. Mersi încă o dată. Pa!

Mă întorc iute pe călcîie şi pornesc ca din puşcă pe stradă. Ce fiasco.

— De ce te duci acasă atît de devreme? zice Sadie supărată, în urechea mea. Ar fi trebuit să-i propui să mergeţi într-un club de noapte!

— Am planuri pentru cină, îţi aminteşti? subliniez. Ca şi el, de altfel.

Încremenesc pe trotuar. Eram atît de grăbită să plec, că am luat-o în direcţia total greşită. Fac stînga-mprejur şi mă uit în susul străzii, dar nici urmă de Ed. Probabil că a şters-o şi el la fel de repede ca mine.

În timp ce mă întorc în direcţia din care am venit, îmi dau seama că sînt leşinată de foame şi mi se face un pic cam milă de mine. Ar fi trebuit să-mi fac cu adevărat planuri pentru cină. Intru într-un Pret A Manger şi încep să mă uit la oferta de sendvişuri. O să-mi iau o shaworma, o porţie de supă şi o negresă, mă hotărăsc. Ca să-mi regăsesc zvîcul.

Tocmai dau să iau un *smoothie*[1], cînd, dincolo de zumzetul molcom al clienţilor, aud un glas cunoscut.

— Mike. Salut, amice. Ce mai faci?

Sadie şi cu mine ne privim una pe alta, recunoscîndu-l mirate.

Ed?

Mă fac mică instinctiv, încercînd să mă ascund în spatele unui stativ cu chipsuri ecologice. Ochii mei scrutează cozile de oameni şi ajung la un pardesiu scump. Uite-l. Îşi cumpără un sendviş şi vorbeşte la telefon. Astea sînt măreţele lui planuri pentru cină?

— N-avea nici un plan! şoptesc. A minţit!

— Şi tu la fel.

— Da, dar... Treaba asta mă cam înfurie oarecum. Nu ştiu exact de ce.

— Mă bucur. Şi mama ce face?

E limpede, glasul care răzbate dincolo de zumzetul general e al lui Ed.

Mă uit pe şest în jur, încercînd să-mi găsesc o rută de evadare. Însă tot localul ăsta e plin de oglinzi masive. N-are cum să nu mă vadă. Va trebui să mă ascund undeva pînă pleacă.

— Spune-i că am citit scrisoarea avocatului. Nu cred că au nici o şansă. O să-i trimit un email, mai tîrziu în seara asta. Ascultă o clipă. Nu e nici o problemă, Mike, nu durează mai mult de cinci minute, maxim... Urmează o altă pauză, mai lungă. Da, mă simt foarte bine. E foarte mişto. E... Oftează şi, cînd vorbeşte din nou, pare destul de obosit. Haide. Asta e situaţia. Ştii ce? Am avut o seară foarte stranie.

---

1. Băutură nonalcoolică, preparată din fructe şi legume proaspete, amestecate cu gheaţă pisată şi iaurt (n. r.).

Mîna mi se încleştează anticipativ în jurul pungii cu chipsuri de legume. O să vorbească despre mine?

— Mi-am irosit deja mult prea mult din viaţă cu cea mai nesuferită femeie din lume.

Nu pot să-mi reprim un junghi de durere. N-am fost nesuferită! OK, bine, sînt îmbrăcată un pic altfel...

— Poate o cunoşti şi tu. Genevieve Bailey? DFT? Nu, n-a fost o întîlnire. Eu eram cu... Şovăie. A fost o situaţie foarte ciudată.

Mă străduiesc atît de tare să mă fac una cu standul de chipsuri, că nu mai sînt atentă la Ed. Însă, brusc, îmi dau seama că a cumpărat ce-a avut de cumpărat şi acum iese cu paşi mari din Pret A Manger, cu o pungă în mînă. Trece pe lîngă mine. Chiar pe lîngă mine, la nici un metru de mine... te rog, nu te uita...

Fir-ar să fie.

Ca şi cum mi-ar auzi gîndurile, se uită în dreapta lui – şi-mi întîlneşte privirea. Văd pe chipul lui că e surprins, dar nici urmă de stînjeneală.

— Te sun mai încolo, amice, zice şi-şi pliază mobilul. Salut.

— A. Bună! Mă străduiesc să-mi iau un ton firesc şi nonşalant, de parcă planul la care mă refeream era să fiu găsită bîntuind prin Pret, strîngînd în mînă o shaworma şi un *smoothie*. Ce chestie... îhm... să te întîlnesc aici. Asta e, planurile mele pentru cină... au picat. Îmi dreg glasul. În ultima clipă. M-au sunat amicii mei că s-a amînat, aşa că m-am gîndit să-mi iau ceva de mîncare... shaworma e foarte bună aici...

Reuşesc, cu ceva efort, să mă forţez să nu mai bălmăjesc aiurea. Mă rog, de ce-ar trebui să fiu jenată? El de ce nu e jenat? Şi el a fost prins în flagrant delict, ca şi mine.

— Dar parcă și tu aveai planuri pentru cina din seara asta, nu? zic detașată, ridicînd din sprîncene. Ce s-a întîmplat? Și planul tău a căzut? Sau ești atît de pretențios la mîncare, că te-ai temut că n-o să-ți placă și-o să rămîi lihnit?

Mă uit la punga lui cu mîncare la pachet și rîd scurt, așteptînd ca el să se simtă cu musca pe căciulă.

Însă el nici măcar nu clipește.

— Ăsta era planul meu. Să-mi iau ceva de mîncare și să mă întorc acasă, să mai lucrez un pic. Mîine-dimineață trebuie să zbor la Amsterdam, la o conferință. Am o prezentare.

— A, zic, luată prin surprindere.

E cît se poate de serios. Am sentimentul că spune adevărul. Fir-ar să fie.

— Aha, zic iar. Păi...

Se lasă o tăcere stînjenitoare, apoi Ed dă din cap politicos.

— O seară frumoasă.

Iese din Pret A Manger și îl urmăresc îndepărtîndu-se, simțindu-mă prinsă pe picior greșit.

Josh nu m-ar lăsa niciodată să mă simt prinsă pe picior greșit. Știam eu că nu-mi place individul.

— *Big Issue*? îmi întrerupe o voce gîndurile.

— A. Mă uit la bărbatul uscățiv din fața mea. E nebărbierit, are o căciulă de lînă și poartă un ecuson oficial, de distribuitor *Big Issue*. Brusc, mă simt foarte prost pentru toate dățile cînd am trecut pe lîngă cei ca el, pentru că n-aveam chef de bătaie de cap. Mă hotărăsc să repar lucrurile. O să iau cinci exemplare, zic apăsat. Mulțumesc foarte mult.

— Mersi, scumpo. Bărbatul dă din cap spre vestimentația mea *vintage*. Frumoasă rochie.

Îi întind banii și iau cinci ziare, după care îmi iau mîncarea la pachet și pornesc spre casă. Încă

mă chinui să găsesc replica isteață și tăioasă pe care ar fi trebuit să i-o dau lui Ed. Ar fi trebuit să rîd veselă și să zic „Data viitoare cînd îți mai faci planuri pentru cină, Ed, adu-mi aminte să..."

Ba nu, ar fi trebuit să spun „Sincer, Ed, cînd ai zis *cină*..."

— Ce e aia *Big Issue*? Vocea lui Sadie îmi întrerupe transa. Clipesc de cîteva ori, brusc enervată pe mine. Oare de ce mai irosesc materie cenușie gîndindu-mă la el? Cui îi pasă ce crede el?

— E un ziar de stradă, îi explic. Banii se duc la proiecte pentru cei fără adăpost. E o cauză foarte nobilă.

O văd pe Sadie procesînd informația.

— Îmi amintesc de lumea care locuia pe stradă, zice, privind undeva în zare. După război. Părea că țara asta n-o să-și mai regăsească niciodată echilibrul și forța.

— Îmi pare rău, domnule, nu le puteți vinde aici. Observ brusc o fată în halat, care îl conduce pe vînzător afară din cafenea. Apreciem ceea ce faceți, dar politica firmei ne interzice să...

Îl urmăresc pe bărbat ieșind pe ușa de sticlă. Pare total resemnat cu gîndul de a fi fost dat afară și, o clipă mai tîrziu, îl văd cum oferă ziarul trecătorilor, care îl ignoră cu toții.

— Vă pot ajuta?

Îmi dau seama că o casieră mi se adresează și mă grăbesc spre ea. Cartea mea de credit a nimerit taman pe fundul genții, așa că îmi ia ceva pînă plătesc și nu o mai văd pe Sadie.

— Ce na...

— Ce dracu'? Ce se întîmplă?

Deodată, îmi dau seama că toate casierele au început să strige, schimbînd priviri între ele. Mă

întorc încet pe călcîie, să văd la ce se uită. Nu-mi vine să-mi cred ochilor.

E un adevărat exod al clienţilor din magazin. Se năpustesc pe trotuar şi-l acostează pe vînzătorul de *Big Issue*. Văd că unii dintre ei au în mîini mai multe exemplare, iar alţii îi întind bani.

În cafenea a rămas un singur client. Sadie pluteşte pe lîngă el, cu chipul tensionat şi gura lipită de urechea lui. O clipă mai tîrziu, cu o privire uimită, acesta îşi lasă jos cutia de sushi pe care o ţinea şi se grăbeşte să se alăture îmbulzelii de afară, scoţîndu-şi deja portofelul. Sadie se mulţumeşte să stea mai departe şi să-i privească satisfăcută, cu braţele încrucişate. O secundă mai tîrziu, se uită la mine şi nu pot să nu-i zîmbesc radioasă.

— Eşti tăriceancă, Sadie! îi zic pe muteşte.

O clipă mai tîrziu, e chiar lîngă mine, cu o mină nedumerită.

— Ai zis că sînt tăriceancă?

— Eşti tăriceancă! Îmi ridic geanta şi pornesc pe trotuar. Înseamnă că... eşti tare de tot. Ai făcut un lucru foarte bun. Îi arăt spre clienţii de afară, care se înghesuie în jurul vînzătorului de *Big Issue*. Trecătorii se alătură şi ei mulţimii, să vadă ce se întîmplă, şi vînzătorul pare de-a dreptul copleşit. Îi privim un moment, apoi ne întoarcem şi pornim pe stradă amîndouă, cu sufletul împăcat.

— Şi tu eşti tăriceancă, zice precipitată şi ridic privirea mirată.

— Poftim?

— Şi tu ai făcut un lucru bun. Ştiu că nu voiai să porţi rochia asta, dar ai făcut-o. Pentru mine. Priveşte undeva în faţă. Aşa că, mulţumesc.

— Pentru puțin. Ridic din umeri și iau o gură din shaworma de pui. Pînă la urmă, n-a fost chiar așa de rău.

N-o să recunosc în fața ei, pentru că dup-aia m-ar toca la cap întruna și ar fi insuportabilă. Dar, sinceră să fiu, începe să-mi cam placă imaginea asta a mea, stil anii '20.

Oarecum.

Unsprezece

Lucrurile sînt pe drumul cel bun! O simt cu fiecare părticică a corpului. Pînă şi a doua întîlnire cu Ed e un lucru pozitiv. Trebuie să profiţi de orice ocazie, cum zice unchiul Bill. Şi despre asta e vorba. Participînd la dineul *Business People*, o să am ocazia să cunosc tone de persoane în funcţii de conducere de top, să le dau tuturor cartea mea de vizită şi să fac impresie. Natalie zicea mereu că trebuie să fii „acolo, printre ei" şi să fii mereu vizibil. Ei bine, acum o să fiu şi eu „acolo, printre ei".

— Kate! zic a doua zi dimineaţă, cînd intru în birou. Am nevoie de toate cărţile mele de vizită şi trebuie să-mi cumpăr şi un portcard din ăla micuţ să le ţin şi îmi trebuie şi toate numerele din *Business People*... Rămîn cu fraza neterminată, pentru că o văd. Cu o mînă ţine strîns telefonul, în timp ce cu cealaltă face disperată cercuri în aer. Ce s-a întîmplat?

— E poliţia! Acoperă receptorul cu mîna. Chiar acum, la telefon. Vor să vină şi să discute cu tine.

— A, da.

Parcă-mi azvîrle cineva cu putere un bloc de gheaţă în stomac. Poliţia. Speram că poate au uitat de mine.

Mă uit în jur să văd dacă Sadie se zăreşte pe undeva, dar nici urmă de ea. Dimineaţă, la micul dejun, m-a înnebunit cu nu ştiu ce magazin *vintage* din Chelsea, aşa că poate acolo e.

— Îţi fac legătura?

Kate mă priveşte cu ochii cît farfuriile.

— Da, de ce nu? Încerc să par încrezătoare şi netulburată, de parc-aş fi o persoană care are de-a face în fiecare zi cu poliţia. Ca Jane Tennison[1] sau cineva de genul ăsta. Alo, Lara Lington la telefon.

— Lara, sînt Davies. Imediat ce-i aud vocea, îmi amintesc cum am stat în cămăruţa aia şi i-am spus că mă antrenez pentru olimpiadă, pentru proba de marş, iar ea şi-a luat notiţe, cu chipul impasibil. Ce-o fi fost în mintea mea?

— Bună ziua! Ce mai faceţi?

— Foarte bine, Lara, mulţumesc. E amabilă, dar tăioasă. Mă aflu în zonă şi mă întrebam dacă aş putea trece pe la tine pe la birou să stăm puţin de vorbă. Eşti liberă acum?

O, Doamne. Să stăm puţin de vorbă? Nu vreau să stau puţin de vorbă.

— Da, sînt liberă. Glasul mi-a devenit ascuţit, aproape ca un scîncet împietrit. Abia aştept. Vă aştept!

Pun receptorul în furcă, îmbujorată toată. De ce nu lasă povestea asta în pace? Nu ştie toată lumea că poliţia se ocupă doar de amenzile pentru parcarea ilegală şi face tot ce poate să lase criminalii în pace? De ce nu pot lăsa în pace şi crima *asta*?

Ridic privîrea şi o văd pe Kate uitîndu-se la mine cu ochii cît farfuriile.

---

1. Personaj feminin din serialul britanic *Prime Suspect* (n. r.).

— Ce vrea poliția? Avem necazuri?

— A, nu, zic iute. Nu-ți face griji. E vorba doar de strămătușa mea, care a fost omorîtă.

— *Omorîtă?*

Kate își duce o mînă la gură.

Uit mereu cum sună cuvîntul „omorît" atunci cînd îl folosești într-o propoziție.

— Păi... da. Mă rog, în fine! Ce-ai făcut în weekend?

Planul meu de a-i distrage atenția n-are efect. Expresia perplexă a lui Kate nu se modifică, din contră, o văd și mai bulversată.

— Nu mi-ai spus niciodată că strămătușa ta a fost omorîtă! Cea la a cărei înmormîntare ai fost?

— Mmm-hm, încuviințez.

— Nu-i de mirare că erai așa de dată peste cap! Vai, Lara, e îngrozitor. Cum a fost ucisă?

O, Doamne. Chiar n-am nici un chef să intru în detalii. Dar nu știu cum pot scăpa altfel de conversația asta.

— Otrăvită, murmur într-un final.

— De către cine?

— Păi... Îmi dreg glasul. Nu se știe.

— *Nu se știe?* Kate pare de-a dreptul ultragiată. Păi au început să facă investigații? Au luat amprentele? Doamne, poliția asta e complet inutilă. Își petrece timpul dîndu-ți amenzi de parcare și pe urmă cineva chiar e ucis și lor nici măcar nu le pasă...

— Cred că fac și ei ce pot, zic grăbită. Probabil că de-asta și vine tipa, să-mi spună care e stadiul cercetărilor. De fapt, sînt sigură că au găsit deja vinovatul.

Chiar în timp ce zic asta, mă lovește gîndul cel mai îngrozitor cu putință. Dacă e adevărat?

Dacă tipa aia, Davies, vine aici ca să-mi spună că au găsit bărbatul cu cicatrice și cioc împletit? Ce fac atunci?

Am o viziune subită cu un bărbat uscățiv și cu barbă, cu ochi sălbatici și cicatrice, închis într-o celulă a poliției, bătînd în ușă și strigînd „Ați făcut o greșeală! Nici n-o cunosc pe bătrîna de care vorbiți!", în timp ce un tînăr ofițer de poliție se uită printr-un geam placat cu oglindă, prin care el vede în celulă, însă acuzatul nu-l vede pe el, încrucișîndu-și brațele satisfăcut și zicînd „O să cedeze curînd".

Preț de o clipă, mă simt pustiită de vină. Ce bolovan am împins la vale?

Se aude interfonul, iar Kate sare de pe scaun să deschidă.

— Să fac niște ceai? zice după ce apasă butonul interfonului. Să stau sau să plec? Ai nevoie de sprijin moral?

— Nu, poți să pleci. Încercînd să-mi păstrez calmul, îmi dau scaunul în spate, dărîm un teanc de corespondență cu cotul și-mi zgîrii ușor mîna în timp ce mă aplec să le ridic. O să mă descurc.

Totul o să fie bine, îmi repet întruna. Nu e mare chestie.

Dar nu mă pot abține. În clipa în care o văd pe polițistă intrînd pe ușă, cu pantofii ei butucănoși, pantalonii de om serios și un aer autoritar, simt cum calmul mi se dezintegrează într-o spaimă copilărească.

— Ați găsit criminalul? zic repede, agitată. Ați arestat pe cineva?

— Nu, spune Davies, aruncîndu-mi o privire ciudată. N-am arestat pe nimeni.

— Slavă cerului. Mă liniștesc ușurată, după care îmi dau seama ce aiurea a sunat ce-am zis. Vreau să zic... de ce nu? Ce faceți toată ziua?

— Plec, ca să vă las singure, spune Kate retrăgîndu-se cu spatele, în timp ce spune pe muteşte „Inutili!" în spatele poliţistei.

— Luaţi loc, vă rog. Îi arăt spre un scaun şi mă întorc în spatele biroului meu, încercînd să-mi regăsesc aerul profi. Deci cum stăm?

— Lara. Doamna Davies îmi aruncă o privire lungă şi dură. Am început nişte cercetări preliminare şi nu am găsit nici cea mai mică dovadă că străbunica ta ar fi fost omorîtă. Potrivit raportului medicului legist, a murit din cauze naturale. Una peste alta, din cauza vîrstei înaintate.

— A vîrstei *înaintate*? Îmi iau o expresie şocată. Bine, dar e... total ridicol.

— Dacă nu găsim alte dovezi care să sugereze că lucrurile stau altfel, cazul va fi închis. Ai cumva şi alte dovezi?

— Păi... Fac o pauză, în timpul căreia întorc cu grijă problema pe toate feţele. Nimic ce s-ar putea numi *dovadă*. În sens clasic.

— Ce e cu mesajul telefonic pe care l-ai lăsat? Scoate o bucată de hîrtie. „N-au făcut-o asistentele."

— A, chestia aia. Da. Încuviinţez de cîteva ori, încercînd să cîştig timp. Mi-am dat seama că declaraţia mea conţine un amănunt incorect. Şi am vrut doar să clarific lucrurile.

— Şi cu „bărbatul cu cioc" ce e? Un bărbat care nici măcar nu era pomenit în prima ta declaraţie?

Sarcasmul din glasul ei e limpede.

— Categoric. Tuşesc. Ei bine, mi-am amintit brusc. Mi-am amintit că la ora respectivă l-am văzut la cafenea şi m-am gîndit că arată ciudat...

Amuţesc, simţind că-mi arde faţa. Poliţista se uită la mine ca un profesor care te-a prins copiind la teza de la geografie.

— Lara, nu știu dacă știi asta, zice pe un ton calm și neutru. Însă există penalități pentru cei care irosesc timpul poliției, iar acestea pot duce chiar la închisoare. Dacă ai făcut o acuzație care poate aduce prejudicii unui nevinovat...

— Dar n-am vrut să aduc nici un prejudiciu! zic îngrozită. Eu doar...

— Ce anume?

Are privirea fixată asupra mea. N-o să mă lase să scap cu una, cu două. Deodată, mi se face efectiv frică.

— Uitați ce e, îmi pare rău, zic copleșită de panică. N-am vrut să vă irosesc timpul. Dar am avut un sentiment foarte clar că străbătușa mea a fost asasinată. Dar poate... acum, cînd mă gîndesc la lumina zilei, cu capul limpede... Poate că am înțeles greșit. Poate chiar a murit de bătrînețe. Vă rog, nu mă dați în judecată, adaug precipitată.

— De data asta nu te acuzăm de nimic. Doamna Davies ridică din sprîncene. Dar te rog să o iei drept un avertisment.

— Bine. Simt că mi se pune un nod în gît. Vă mulțumesc.

— Cazul e clasat. Te rog să semnezi formularul ăsta, prin care îmi confirmi că am avut această discuție...

Îmi întinde o foaie de hîrtie cu un paragraf care zice, în principiu, „Eu, subsemnata, am fost mușt ruluită la greu și am înțeles și n-o să mai sîcîi poliția pe viitor" În cam atîtea cuvinte.

— OK, încuviințez jenată și trag o semnătură. Și acum ce-o să se întîmple cu... cu... Fac mari eforturi să o spun. Ce se întîmplă cu străbătușa mea?

— Trupul va fi încredințat în cel mai scurt timp rudei celei mai apropiate, zice polițista pe un ton foarte sec. Bănuiesc că se va aranja o altă înmormîntare, cît de curînd.

— Şi aveţi idee cam peste cît timp?

— Probabil că hîrţogăria va dura puţin. Îşi trage fermoarul la geantă. Dar nu cred că mai mult de două săptămîni.

Două *săptămîni*? Mă trec toate transpiraţiile. Şi dacă nu găsesc colierul pînă atunci? Două săptămîni trec imediat. Am nevoie de mai mult timp. Sadie are nevoie de mai mult timp.

— Credeţi că ar putea fi... întîrziată un pic?

Încerc să-mi iau un ton cît mai firesc.

— Lara. Doamna Davies îmi aruncă o privire lungă, apoi oftează. Sînt sigură că ai ţinut foarte mult la străbătuşa ta. Eu mi-am pierdut bunica anul trecut şi ştiu cum e. Dar să întîrzii înmormîntarea şi să iroseşti timpul tuturor în mod sigur nu e răspunsul potrivit. Tace, apoi adaugă, mai blînd: Trebuie să accepţi. S-a dus.

— Ba nu! mă trezesc spunînd. Adică... are nevoie de mai mult timp.

— Avea 105 ani. Doamna Davies zîmbeşte cu căldură. Bănuiesc că a avut suficient timp, nu crezi?

— Dar ea... Expir, neputincioasă. N-am cum s-o conving. Păi atunci... mulţumesc pentru ajutor.

După ce poliţista pleacă, rămîn holbîndu-mă în gol la computer, pînă cînd aud glasul lui Sadie, în spatele meu.

— Ce-a căutat poliţia aici?

Mă răsucesc pe scaun alarmată şi o văd aşezată pe un fişet, îmbrăcată într-o rochie crem cu talie joasă şi pălărie asortată, cu pene negre-albăstrii care-i mîngîie obrazul.

— Am fost la cumpărături! Ţi-am găsit cel mai adorabil şal! Trebuie neapărat să ţi-l cumperi. Îşi potriveşte etola, apoi clipeşte la mine. Ce-a căutat poliţia aici?

— Vrei să spui că nu ne-ai ascultat discuţia, absolut deloc? o întreb în treacăt.

— Nu. Ți-am spus, am fost la cumpărături. Mijește ochii. S-a întîmplat ceva?

Mă uit spre ea cu inima strînsă. Nu-i pot spune adevărul. Nu-i pot spune că nu i-au mai rămas decît două săptămîni pînă cînd o să... pînă cînd...

— Nimic! A fost doar o vizită de rutină. Voiau să verifice cîteva amănunte. Îmi place pălăria ta, adaug, ca să-i distrag atenția. Du-te și găsește-mi și mie o pălărie ca asta.

— Nu poți să porți o asemenea pălărie, zice Sadie încrezută. N-ai pometii care trebuie.

— Bine, atunci o pălărie care să mi se potrivească.

Sadie face ochii mari, mirată.

— Promiți să cumperi orice îți aleg? Și să porți lucrul respectiv?

— Da! Sigur că da! Haide! Du-te la cumpărături!

Imediat ce dispare, deschid repede sertarul de la birou. Trebuie să găsesc colierul lui Sadie. Acum. Nu mai pot să pierd nici o clipă. Scot lista cu nume și rup cea de-a doua foaie.

— Kate, zic cînd se întoarce la birou. Ai o nouă sarcină. Trebuie să găsim un colier. Lung, cu mărgele de sticlă și un pandantiv cu libelulă. Oricare dintre oamenii ăștia e posibil să-l fi cumpărat la un tîrg de vechituri de la azilul de bătrîni Fairside. Pot să-i suni tu pe ăștia?

Văd în ochii ei un mic licăr de surpriză, apoi ia lista și încuviințează fără nici o întrebare, ca un locotenent loial.

— Sigur că da!

Cobor cu degetul peste toate numele tăiate și formez numărul următor. După ce sună de cîteva ori, îmi răspunde o femeie.

— Alo?

— Bună ziua! Numele meu e Lara Lington, nu mă cunoașteți...

Abia peste două ore pun receptorul în furcă și ridic privirea obosită spre Kate.

— Ai avut vreun dram de noroc?

— Nu, oftează. Îmi pare rău. Dar tu?

— Nimic.

Mă trîntesc în scaun și îmi frec obrajii înroșiți de la telefon. Adrenalina mi s-a evaporat de tot cu o oră în urmă. Pe măsură ce mă apropiam de sfîrșitul listei, simțeam cum mă cuprinde cea mai neagră dezamăgire. Am bifat absolut toate numerele. Nu mai știu pe cine să întreb. Ce-o să fac acum?

— Mă duc să iau niște sendvișuri? își încearcă norocul Kate.

— A. Da. Reușesc să zîmbesc chinuit. Cu pui și avocado, te rog. Mersi mult.

— Pentru puțin! Își mușcă buza neliniștită. Sper să-l găsești.

După ce pleacă, îmi trîntesc capul pe birou și încep să-mi fac masaj la ceafa care mă doare de mor. Va trebui să mă întorc la azil și să mai pun niște întrebări. Nu se poate să nu mai fie nici o pistă de explorat. *Trebuie* să existe un răspuns. Pur și simplu, n-are nici un sens. Colierul era acolo, la gîtul lui Sadie, și acum a dispărut...

Brusc, mă pălește un gînd. Vizitatorul ăla. Charles Reece. N-am văzut ce era cu el. Poate n-ar fi rău să bifez toate căsuțele. Îmi pescuiesc mobilul, găsesc numărul de la azil și-l formez cu gesturi obosite.

— Bună ziua, azilul de bătrîni Fairside, îmi răspunde o voce de femeie.

— Bună ziua! Sînt Lara Lington, strănepoata lui Sadie Lancaster.

— Spuneți.

— Mă întrebam... poate să-mi spună cineva mai multe despre un vizitator care a venit s-o vadă cu puțin timp înainte de-a muri? Un anume Charles Reece?

— Numai o clipă.

În timp ce aștept, scot schița cu colierul și o studiez, de parcă aș putea găsi aici indiciile salvatoare. M-am uitat la imaginea asta de atîtea ori, că practic aș putea să desenez fiecare mărgea pe dinafară. Cu cît o știu mai bine, cu atît mi se pare mai frumoasă. Nu pot suporta gîndul că Sadie nu-l va găsi niciodată.

Poate c-ar trebui să pun să se facă o copie fără să știe ea, mă trezesc gîndind. O replică identică. Aș putea să-i rog să-i dea o patină de vechime, să-i spun lui Sadie că e originalul și poate c-o să înghită gălușca...

— Alo? Un glas voios mă trezește din reverie. Lara? Sînt Sharon, una dintre asistente. Eu eram cu ea cînd a venit s-o vadă Charles Reece, chiar eu l-am trecut în registru. Ce doriți să știți despre el?

Vreau să știu doar: el a luat colierul?

— Păi... ce s-a întîmplat exact în timpul vizitei lui?

— A stat puțin cu ea, după care a plecat. Atîta tot.

— La ea în cameră?

— A, da, zice imediat. În ultimele cîteva săptămîni, Sadie n-a prea ieșit din camera ei.

— Aha. Și... ar fi oare posibil ca el să-i fi luat un colier?

— Ce să zic, ar fi.

Însă pare destul de sceptică.

E posibil. Măcar e un început.

— Și mi-ați putea spune cum era? Ce vîrstă avea?

— În jur de cincizeci de ani, aş zice. Un bărbat destul de bine.

Chestia asta devine tot mai ciudată. Cine naiba o fi? Gigoloul lui Sadie?

— Mă puteţi suna, dacă mai trece pe la azil sau sună? Scriu „Charles Reece – în jur de cincizeci de ani", în blocnotes. Şi mi-aţi putea face rost de adresa lui?

— Pot să încerc. Dar nu promit nimic.

— Mersi. Oftez, destul de deprimată. Cum o să-l găsesc pe individ? Şi nu-mi mai puteţi spune absolut nimic despre el? adaug, cu o ultimă speranţă. Nimic... aparte? Nimic pe care să-l fi remarcat la el?

— A. Rîde. E foarte amuzant, dat fiind că vă cheamă Lington.

— Cum aşa?

Mă uit intrigată la telefon.

— Ginny zice că n-aveţi nici o legătură cu Bill Lington, cel cu cănile de cafea? Milionarul?

— Ăă... de ce? devin brusc atentă.

— Fiindcă exact aşa arăta! Le-am şi spus-o fetelor la ora respectivă. Deşi avea ochelari negri şi eşarfă, îţi dădeai seama. Era leit Bill Lington.

Doisprezece

Nu pricep nimic. Absolut nimic. E o demenţă, oricum ai privi lucrurile.

Să fi fost „Charles Reece" cu adevărat unchiul Bill? Dar de ce ar fi vizitat-o pe Sadie? Şi de ce şi-ar fi luat un nume fals? Şi de ce n-ar fi pomenit rudelor că a trecut pe la ea?

Cît despre ideea că ar putea avea vreo legătură cu dispariţia colierului... Pe bune, acum. Omul e multimilionar. Ce nevoie ar *fi* avut de nu ştiu ce colier de pe timpul lui Pazvante?

Îmi vine să mă dau cu capul de fereastră, ca toate piesele puzzle-ului să cadă apoi la locul lor. Dar avînd în vedere că fix în clipa asta mă aflu într-o limuzină tapiţată cu pluş, condusă de un şofer şi oferită de unchiul Bill, probabil n-am s-o fac. A fost şi aşa infernal de greu să ajung pînă aici. Nu vreau să pun totul în pericol.

Nu l-am sunat pe unchiul Bill în viaţa mea, aşa că iniţial nu ştiam exact cum să fac să iau legătura cu el. (Firește, nu-i puteam întreba pe mama şi pe tata, pentru că ar fi vrut să ştie ce treabă am cu el şi ce am căutat la azilul lui Sadie şi ce tot vorbesc, ce colier?) Aşa că am sunat la sediul principal al firmei Lingtons, am reuşit pînă la urmă să conving pe cineva că sînt cine spun că sînt, să iau legătura cu una dintre

secretarele lui și s-o întreb dacă aș putea să-mi stabilesc o întrevedere cu unchiul Bill.

A fost ca și cum aș fi cerut să mă văd cu președintele. În următoarea oră, cam șase secretare au început să-mi trimită e-mailuri, să stabilească în mod coordonat o întîlnire, să schimbe orele, apoi locul, să facă rost de o mașină, să-mi ceară să-mi aduc cu mine un act de identitate, să-mi spună că nu-mi pot depăși intervalul alocat, să mă întrebe ce băutură Lingtons prefer în mașină...

Totul pentru o întrevedere de zece minute.

Trebuie să recunosc, zici că mă aflu în limuzina unui star rock. Are două șiruri de banchete dispuse față în față și mă așteptau un televizor și un *smoothie* de căpșuni, exact cum am cerut. M-aș fi simțit eu și mai flatată, numai că tata a zis odată că unchiul Bill își trimite mereu mașinile personale după oameni pentru ca, în clipa în care s-a săturat de ei, să-i poată trimite imediat înapoi.

— William și Michael. Sadie se întrupează gînditoare lîngă bancheta din față. Le-am lăsat acestor doi băieți totul în testamentul meu.

— A, da, încuviințez. Da, cred că am auzit asta.

— Ei bine, sper că au fost recunoscători. Le-am lăsat cîte o sumă frumușică.

— Oho! mint repede, amintindu-mi o conversație pe care am auzit-o fără să vreau, dintre mama și tata. Se pare că totul a fost înghițit de taxele către azilul de bătrîni, dar nu cred că Sadie ar dori să audă asta. Au fost foarte bucuroși...

— Era și cazul. Se așază mai bine pe spătar, mulțumită. O clipă mai tîrziu, mașina iese de pe șosea și se apropie de niște porți uriașe. În timp ce mașina se oprește la ghereta de la intrare și

apare un paznic, Sadie se uită, dincolo de mine, spre reședința impozantă.

— Doamne sfinte. Mă privește confuză, de parcă ar fi ținta unei farse. Da' știu că e ditamai căsoiul. Cum naiba a ajuns atît de bogat?

— Ți-am spus, rostesc în șoaptă, în timp ce-i întind pașaportul șoferului.

Acesta i-l întinde paznicului și discută amîndoi, de parcă aș fi cine știe ce teroristă.

— Ai zis că și-a deschis cafenele.

Sadie își încrețește nasul.

— Da. Mii de cafenele. În toată lumea. E foarte cunoscut.

Se lasă o pauză, apoi Sadie spune:

— Mi-ar fi plăcut și mie să fiu celebră.

În glasul ei se simte o undă de regret și dau să zic automat: „Cine știe, poate c-o să și fii într-o zi!" Însă, în clipa în care mă gîndesc mai bine, închid iar gura, cu o ușoară tristețe în suflet. Pentru ea nu prea mai există „într-o zi", din păcate.

Între timp, mașina toarce pe alee și nu pot să nu mă holbez pe geam, ca un copil. N-am fost acasă la unchiul Bill decît de cîteva *ori în viața* mea și uit mereu cît de impozantă și intimidantă e casa. E o clădire georgiană, cu dom, cam cincisprezece dormitoare și un subsol cu două piscine. *Două*.

N-o să mă las influențată, îmi spun ferm. E doar o casă. Iar el e doar un om.

Dar, o, *Doamne*. Totul e atît de grandios. Peste tot sînt peluze și fîntîni cu jocuri de apă și grădinari care aranjează gardurile vii, și, în timp ce ne apropiem de intrare, un tip înalt în costum negru, cu ochelari de soare întunecați și o cască abia vizibilă în ureche se apropie pe treptele albe, pentru a mă întîmpina.

— Lara. Îmi strînge mîna de parcă am fi prieteni de cînd lumea. Sînt Damian. Lucrez pentru Bill. Abia aşteaptă să te vadă. Te conduc în aripa de birouri. În timp ce străbatem aleea de pietriş, care scîrţîie sub paşii noştri, adaugă degajat: Despre ce anume doreai să discuţi cu Bill? Nimeni n-a înţeles exact.

— E... îhm... o chestiune intimă. Scuze.

— Nici o problemă. Îmi zîmbeşte scurt. Perfect. Hai că ajungem, Sarah, zice în cască.

Ne apropiem de o clădire laterală la fel de impresionantă ca şi cea principală, doar că e în cu totul alt stil, toată numai sticlă, artă modernă şi o fîntînă arteziană de oţel inoxidabil. Ca programată pe ceas, o fată iese în întîmpinarea noastră, şi ea îmbrăcată la fel de impecabil, într-un costum negru.

— Bună, Lara. Bine ai venit. Eu sînt Sarah.

— Eu te las, Lara.

Damian îmi trage iar un zîmbet strălucitor şi porneşte înapoi pe aleea de pietriş, care-i scîrţîie sub paşi.

— Sînt onorată s-o cunosc pe nepoata lui Bill! zice Sarah în timp ce mă conduce în clădire.

— A. Păi... ăă... mersi.

— Nu ştiu dacă Damian ţi-a zis ceva în sensul ăsta. Sarah mă conduce la un scaun şi se aşază în faţa mea. Dar mă întrebam dacă mi-ai putea spune despre ce subiecte anume ai dori să discuţi cu Bill. E un lucru pe care-l facem cu toţi vizitatorii. Doar ca să-l putem pregăti, să ne documentăm un pic, dacă e nevoie... Face viaţa tuturor mult mai uşoară.

— Da, m-a întrebat şi Damian. Dar îmi pare rău, e ceva destul de personal.

Surîsul amabil al lui Sarah nu dispare nici măcar o clipă.

— Dar ai putea să-mi spui măcar în mare? Doar așa, ca să aibă o idee?

— Chiar nu vreau să intru în detalii. Simt cum mă îmbujorez. Îmi pare rău. E o chestie... de familie.

— Sigur că da! E în regulă. Scuză-mă o clipă, te rog.

Se duce într-un colț al zonei de recepție și o văd că șoptește ceva într-o cască. Sadie o însoțește plutind un minut sau două, după care reapare lîngă mine. Spre uimirea mea, pare să leșine de rîs.

— Ce e? o întreb în șoaptă. Ce zice?

— A zis că nu crede că pari violentă, dar că poate n-ar fi rău să mai cheme niște bodyguarzi, pentru siguranță.

— *Poftim?* nu pot să nu exclam, iar Sarah se răsucește imediat pe călcîie să vadă ce *fac*.

— Scuze. Flutur o mînă spre ea veselă. Doar... am... strănutat. Și ce-a mai zis? șoptesc cînd Sarah se întoarce iar cu spatele.

— Se pare că ai un dinte împotriva lui Bill? Ceva legat de o slujbă pe care n-a vrut să ți-o dea?

Un dinte? Slujbă? Mă uit la ea nedumerită preț de o secundă, apoi îmi pică fisa. Înmormîntarea. *Sigur că da.*

— Ultima oară cînd m-a văzut unchiul Bill, tocmai anunțam că a avut loc o crimă, în *toiul* unei înmormîntări. Probabil le-a spus tuturor că sînt o psihopată!

— Ce amuzant, nu-i așa? chicotește Sadie.

— Ba nu e deloc amuzant! zic supărată. Probabil sînt convinși cu toții că am venit să-i iau gîtul sau așa ceva! Îți dai seama că toate astea sînt doar din vina ta? Amuțesc subit cînd Sarah se apropie iar.

— Bună, Lara! E veselă, dar încordată. Deci... cineva din echipa lui Bill va asista la întrevedere. Doar ca să ia notițe. E în regulă?

— Uite ce e, Sarah. Mă străduiesc să par cît mai calmă și mai sănătoasă la cap cu putință. Nu sînt nebună de legat. Și n-am nici un dinte împotriva nimănui. Nu am nevoie să ia nimeni notițe. Vreau doar să discut un pic cu unchiul meu, față în față. Cinci minute. E tot ce doresc.

Urmează un moment de tăcere. Sarah încă are un zîmbet vesel lipit de față, dar privirea i se răsucește întruna spre ușă și înapoi.

— OK, Lara, zice în cele din urmă. O să facem cum vrei tu.

În clipa în care se așază, o văd atingîndu-și casca din ureche, gest care pare s-o mai liniștească.

— Și... ce mai face mătușa Trudy? zic ca să fac conversație. E aici?

— Trudy e plecată cîteva zile la casa din Franța, spune Sarah imediat.

— Dar Diamante? Poate reușim să bem o cafea împreună sau ceva de genul ăsta.

Nu prea am chef să beau o cafea cu Diamante, vreau doar să arăt cît de prietenoasă și de normală sînt.

— Vrei s-o vezi pe Diamante? Lui Sarah încep să i se învîrtă și mai tare ochii în cap. Acum?

— Doar ca să bem o cafea, dacă e prin preajmă...

— O sun pe secretara ei. Sare în picioare, se duce glonț în colț și murmură ceva în cască, după care, aproape imediat, se întoarce în zona de așteptare. Mi-e teamă că Diamante e ocupată să-și facă manichiura în momentul ăsta. Zice că poate data viitoare?

Mda, mă rog. Nici măcar nu s-a obosit să vorbească personal cu mine. Sincer să fiu, mi-e destul de milă de Sarah. Pare atît de agitată, că

zici că are de păzit un leu. Simt o poftă nebună să-i strig „Mîinile sus!" și să văd cît de repede se aruncă la podea.

— Îmi place mult brățara ta, mă mulțumesc însă să-i zic. E foarte neobișnuită.

— A, da. Îmi întinde mîna precaută și scutură cele două mici discuri de argint pe lanțul lor. Nu le-ai mai văzut pînă acum? Sînt din noua gamă Doi Bănuți. Începînd din ianuarie, în fiecare cafenea Lingtons o să fie și un stand cu produse. Sînt sigură că Bill o să-ți dea și ție una. Are și pandantiv, și avem și tricouri... seturi de cadouri cu două monede micuțe într-o cutiuță de bijuterii...

— Sună foarte bine, zic politicoasă. Cred că se vînd ca pîinea caldă.

— A, Doi Bănuți e un brand cu mare potențial, mă asigură convinsă. Uriaș. O să fie la fel de mare ca Lingtons. Știi că se face și un film la Hollywood?

— Îhîm, încuviințez. Cu Pierce Brosnan în rolul unchiului Bill, am auzit.

— Și, evident, *reality show*-ul o să fie un mare succes. Are un mesaj atît de puternic. Vreau să zic, oricine poate urma calea lui Bill. Ochii lui Sarah strălucesc și pare să fi uitat complet că-i era teamă de mine. Oricine poate să ia doi bănuți și să hotărască să-și schimbe viitorul. Și poate fi aplicat și familiilor, și afacerilor, și economiilor. Știi, de cînd a apărut cartea, mulți politicieni de prim rang l-au sunat pe Bill. Și i-au zis... cum putem aplica secretul tău țării noastre? Coboară glasul, cu respect maxim. Inclusiv președintele Statelor Unite.

— Președintele l-a sunat pe unchiul Bill?

Fără voia mea, sînt impresionată la culme.

— Oamenii lui, mă rog. Ridică din umeri și-și scutură brățara. Cu toții credem că Bill ar trebui

să intre și el în politică. Are atît de mult de oferit lumii. E așa un privilegiu să lucrezi pentru el.

E limpede, e dedicată total acestei secte. Mă uit la Sadie, care a căscat de mama focului tot timpul cît a vorbit Sarah.

— Mă duc să explorez locul, mă anunță și, înainte să apuc să zic ceva, a și dispărut.

— OK. Sarah ascultă în cască. Venim acum. Bill te poate primi acum, Lara.

Se ridică și-mi face semn s-o urmez. Ne croim drum pe un hol presărat cu niște tablouri care par Picasso-uri veritabile, apoi ne oprim într-o zonă de recepție mai micuță. Îmi aranjez fusta și trag adînc aer în piept de cîteva ori. E ridicol să mă simt emoționată. Pe bune acum, e unchiul meu. Am toate drepturile din lume să-l văd. Și n-are nici un rost să mă simt altfel decît total relaxată...

Nu mă pot stăpîni. Îmi tremură picioarele.

Cred că e din cauză că ușile sînt atît de mari. Nu arată ca niște uși normale. Se ridică pînă la tavan, blocuri imense de lemn deschis la culoare și lăcuit, care se deschid fără zgomot din cînd în cînd, atunci cînd intră sau iese cîte cineva.

— Ăsta e biroul unchiului Bill? arăt din cap către ușă.

— Ăsta e biroul extern, zîmbește Sarah. Tu o să te vezi cu el în biroul intern. Ascultă iar în cască, brusc alertată, apoi murmură: O aduc chiar acum.

Acum împinge una dintre ușile cele înalte. Mă conduce printr-un birou aerisit, cu pereți de sticlă, unde doi tipi cu aer ultraîngrijit lucrează de zor la computere, unul dintre ei îmbrăcat cu un tricou cu Doi Bănuți. Ridică amîndoi privirea și-mi zîmbesc politicos, dar nu se opresc din tastat. Ajungem la alte uși uriașe și ne oprim. Sarah se

uită la ceas – apoi, ca și cum ar fi cronometrat la secundă, bate și deschide ușa.

E o încăpere vastă și luminoasă cu tavan boltit, o sculptură de sticlă pe un podium și o zonă de stat adîncită în podea. Șase bărbați la costum se ridică de pe scaune, de parcă tocmai ar fi terminat o ședință. Și în fața mea, în spatele biroului masiv, se află unchiul Bill, cu un tonus tineresc, într-un tricou polo gri și jeanși. E mai bronzat decît era la înmormîntare și are părul la fel de negru-strălucitor ca întotdeauna, iar într-o mînă ține o cană de cafea Lingtons.

— Îți mulțumesc foarte mult pentru timpul acordat, Bill, zice unul dintre bărbați cu fervoare. Îți sîntem foarte recunoscători.

Unchiul Bill nici măcar nu răspunde, ridică doar o mînă, ca Papa. În timp ce bărbații ies în șir indian, trei fete în uniforme negre apar ca din pămînt și strîng ceștile de cafea de pe masă în treizeci de secunde fix, timp în care Sarah mă conduce la un scaun.

Brusc, pare și ea stresată.

— Nepoata ta, Lara, murmură către unchiul Bill. Dorește să discute cu tine între patru ochi. Damian a luat hotărîrea de a-i acorda cinci minute, dar nu avem notițe pregătitoare. În orice caz, Ted e pe recepție. Sarah coboară și mai tare glasul. Pot să mai chem și pază suplimentară, dacă vrei...

— Mulțumesc, Sarah, e în regulă. Unchiul Bill i-o taie scurt și-și îndreaptă atenția către mine. Lara. Ia un loc, te rog.

În timp ce mă așez, îmi dau seama că Sarah a plecat și aud foșnetul blînd al ușii închizîndu-se în spatele meu.

În tăcerea din cameră, nu se aude decît zgomotul făcut de unchiul Bill, care scrie ceva pe

Blackberry. Ca să nu mă plictisesc, mă uit la peretele cu pozele unchiului Bill împreună cu diverse celebrități. Madonna. Nelson Mandela. Toată echipa de fotbal a Angliei.

— Deci, Lara. Ridică în fine ochii. Cu ce pot să te ajut?

— Eu... îhm... Îmi dreg glasul... Am fost...

Îmi pregătisem tot felul de introduceri. Însă acum, că sînt chiar aici, în biroul lui personal, mi-au murit toate pe buze. Mă simt ca paralizată. E vorba de Bill Lington. De marele mogul cu avion personal, care are un milion de lucruri importante de făcut, cum ar fi, de pildă, să-i spună președintelui cum să-și conducă țara. De ce s-ar duce el la un azil de bătrîni și i-ar lua colierul unei babe? Ce-o fi fost în mintea mea?

— Lara?

Se încruntă întrebător.

O, Doamne. Dacă trebuie s-o fac, am s-o fac. E ca și cum ai sări la trambulină. Capul sus, respiri adînc, start.

— Ieri am fost la azilul mătușii Sadie, zic precipitată. Și se pare că în urmă cu cîteva luni a avut un vizitator care arăta exact ca tine, pe nume Charles Reece, și n-am înțeles nimic, așa că m-am gîndit să vin să te întreb direct...

Amuțesc. Unchiul Bill mă privește cu la fel de mult entuziasm cum m-ar privi dacă aș fi apărut brusc în fața lui în fustă hawaiiană și aș fi început să dansez hula-hoop.

— Dumnezeule mare, murmură. Lara, tu continui să susții că Sadie a fost ucisă? Despre asta e vorba? Fiindcă, îți spun sincer, *chiar* n-am timp de...

Dă să ia telefonul.

— Nu, nu e vorba de asta! Îmi arde fața, dar mă forțez să perseverez. Nu cred cu adevărat că

a fost omorîtă. M-am dus acolo pentru că... pentru că m-am simţit aiurea că nimeni nu i-a arătat niciodată nici cel mai mic interes. Cînd mai trăia, vreau să zic. Şi în registrul vizitatorilor am găsit numele ăsta şi mi s-a spus că bărbatul respectiv arăta exact ca tine, şi atunci.. m-am întrebat. Ştii. M-am întrebat.

În clipa în care termin de vorbit, îmi bubuie inima în urechi.

Unchiul Bill pune telefonul în furcă fără grabă şi urmează un moment de tăcere. Preţ de cîteva clipe, pare să cugete intens la ce ar putea spune.

— Ei bine, se pare că şi tu, şi eu am avut acelaşi instinct, zice în cele din urmă, lăsîndu-se pe spătarul scaunului. Ai dreptate. Am fost, într-adevăr, s-o văd pe Sadie.

Îmi cade falca de uimire.

Victorie ! Victorie totală şi imediată ! Cred c-ar trebui să mă fac detectiv particular.

— Dar de ce ţi-ai luat numele de Charles Reece ?

— Lara. Unchiul Bill scoate un oftat de om răbdător. Am o groază de fani pe lume. Sînt o celebritate. Sînt multe lucruri pe care le fac şi pe care nu le trîmbiţez peste tot. Opere de binefacere, vizite la spitale... Îşi întinde braţele în lături. Charles Reece e numele pe care mi-l iau cînd vreau să rămîn anonim. Îţi poţi închipui ce tărăboi s-ar fi făcut, dacă s-ar fi ştiut că Bill Lington i-a făcut personal o vizită unei bătrîne ?

Îmi întîlneşte privirea cu un licăr amical şi, preţ de o clipă, nu am cum să nu-i întorc surîsul.

Parcă-parcă încep să se mai lege lucrurile. Practic, unchiul Bill e ca un star rock. E normal să-şi ia pseudonim.

— Dar de ce n-ai spus nimănui din familie ? La slujbă ai zis că n-ai fost niciodată s-o vezi.

— Știu, încuviințează unchiul Bill. Și am avut motivele mele să zic asta. N-am vrut să-i fac pe ceilalți membri ai familiei să se simtă vinovați sau să-și caute scuze pentru că n-au fost s-o vadă și ei. Mai ales pe taică-tău. Știi că uneori... se cam atacă.

Se atacă? Tata nu se atacă deloc.

— Tata n-are nici o problemă, zic tăioasă.

— A, nu mă-nțelege greșit, zice Bill imediat. E un tip absolut fantastic. Dar nu cred că-i e tocmai ușor să fie fratele mai mare al lui Bill Lington. Îmi pare rău pentru el.

Mă cuprinde un val de indignare. Are dreptate. Nu e ușor să fii fratele mai mare al lui Bill Lington, pentru că Bill Lington e așa o *japiță* nenorocită.

N-ar fi trebuit să-i zîmbesc niciodată. Și-mi pare foarte rău că nu există o cale prin care să-mi iau surîsul înapoi.

— Nu e nevoie să-ți pară rău pentru tata, zic cît de politicoasă pot. Lui nu-i pare. S-a descurcat destul de bine în viață.

— Știi că-l folosesc pe taică-tău drept exemplu în seminarele mele. Unchiul Bill își ia un ton visător. Doi băieți. Aceeași educație. Singura diferență e că unul dintre ei *și-o dorea*. Unul dintre ei avea *visul*.

Zici că repetă un discurs pentru nu știu ce DVD promoțional. Doamne, da' plin de el mai e omul ăsta. Și oricum, cine zice că toată lumea vrea să fie Bill Lington? Visul unora e ca fața lor să *nu* apară pe ceștile de cafea din toată lumea.

— Deci, Lara. Revine la mine. A fost o plăcere să te văd. Sarah o să te conducă afară...

Asta-i tot? Gata, audiența mea a luat sfîrșit? Nici măcar n-am ajuns la povestea cu colierul.

— Mai e ceva, zic grăbită.

— Lara...

— O să fiu cît pot de scurtă, îţi promit! Mă întrebam, atunci cînd ai vizitat-o pe mătuşa Sadie...

— Da?

Îl văd că încearcă să-şi păstreze calmul. Se uită la ceasul de la mînă şi atinge un buton pe tastatură.

O, Doamne. Cum să i-o spun?

— Ştii ceva despre... Mă chinui să-mi găsesc cuvintele. Adică, ai văzut... sau, poate, ai luat, din greşeală... un colîer? Un colier lung, cu mărgele de sticlă şi pandantiv cu libelulă?

Aştept să primesc drept răspuns un alt oftat ironic, o privire goală şi un comentariu care să mă trimită la plimbare. Nu mă aştept să îl văd cum încremeneşte. Nu mă aştept ca privirea lui să devină brusc alertă şi precaută.

În timp ce îl fixez, aproape uit să mai respir, de şocată ce sînt. Ştie despre ce vorbesc. *Ştie.*

O fracţiune de secundă mai tîrziu, tulburarea îi dispare din privire şi-şi regăseşte aceeaşi politeţe goală. Aproape îmi vine să cred că mi-am imaginat că i-am văzut cealaltă expresie.

— Un colier? Ia o gură de cafea şi scrie ceva la computer. Vrei să zici, de-al lui Sadie?

Simt cum mi se ridică tot părul de pe ceafă. Ce se întîmplă aici? Am văzut în ochii lui că ştie despre ce vorbesc, ştiu precis. De ce se face că habar n-are?

— Da, e o simplă bijuterie veche, pe care încerc s-o găsesc. Nu ştiu ce instinct necunoscut îmi spune să joc detaşarea şi lipsa de interes. Asistentele de la azil au zis că a dîspărut, aşa că...

Îl studiez pe unchiul Bill cu atenţie în aşteptarea unei reacţii, însă masca lui impenetrabilă e la locul ei.

— Interesant. Și de ce ții atîta să-l găsești? adaugă în treacăt.

— A, n-am nici un motiv special. Am văzut doar o poză cu Sadie care îl purta la aniversarea a 105 ani și m-am gîndit că ar fi drăguț să-l găsesc.

— Fascinant. Face o pauză. Pot să văd și eu poza?

— Mi-e teamă că n-o am la mine.

Conversația asta e cît se poate de ciudată. Parcă ar fi un meci de tenis, în care amîndoi aruncăm mingea foarte lejer în aer și rezistăm dorinței de a ne face zob adversarul.

— Ei bine, din păcate nu știu la ce te referi. Unchiul Bill își lasă cana jos cu un aer care mă anunță că e hotărît să încheie întîlnirea. Sînt destul de presat de timp, așa că va trebui să punem punct aici.

Își dă scaunul înapoi, însă eu nu mă clintesc. Știe ceva despre el. Sînt sigură de asta. Dar ce pot face? Ce opțiuni am?

— Lara?

Se află în picioare lîngă scaunul meu, așteptînd. Mă ridic, fără prea mare chef, în picioare. În timp ce ne apropiem de ușă, aceasta e deschisă, ca prin farmec, de către Sarah. În spatele ei, îl văd pe Damian numai ochi și urechi, cu Blackberry-ul pe recepție.

— Gata? întreabă acesta.

— Gata, confirmă cu putere unchiul Bill. Salutări tatălui tău, Lara! La revedere.

Sarah îmi pune o mînă pe cot și mă conduce încetișor afară din cameră. Șansa mea e pe punctul de a se irosi pentru totdeauna. În disperare de cauză, mă apuc de tocul ușii.

— Mare păcat de colier, nu crezi? Mă uit drept în ochii unchiului Bill, chinuindu-mă să provoc o reacție. Ce crezi că s-a întîmplat cu el?

— Lara, în locul tău, eu aş uita de tot de colier, zice unchiul Bill cu blîndeţe. Probabil l-a pierdut cu mult timp în urmă. Intră, Damian.

Damian se precipită pe lîngă mine şi cei doi bărbaţi se îndreaptă către capătul opus al camerei. Uşa se închide deja. Mă uit lung după unchiul Bill, aproape explodînd de furie.

Ce se întîmplă aici? Care-i treaba cu colierul ăsta?

Trebuie să vorbesc cu Sadie, chiar acum. În clipa asta. Îmi răsucesc capul în toate direcţiile, însă nici urmă de ea. Tipic. Probabil a găsit cine ştie ce grădinar bine făcut şi stă şi se uită cu jind la el.

— Lara, spune Sarah cu un surîs încordat. Vrei, te rog, să-ţi iei degetele de pe tocul uşii? *N-o putem închide.*

— Bine, zic, ridicîndu-mi mîinile. Nu te panica! N-am de gînd să demarez un protest în biroul lui!

Lui Sarah mai că-i sar ochii din cap la auzul cuvîntului „protest", lucru pe care-l disimulează imediat cu un rîs scurt şi fals. Pe bune, ar trebui să-şi dea demisia de la unchiul Bill. E cu nervii în piuneze.

— Maşina te aşteaptă în faţă. Te conduc chiar acum.

La naiba. Dacă mă conduce personal, n-am cum să mă fac nevăzută într-un birou sau să-mi bag nasul în vreun sertar sau chestii de genul ăsta.

— O cafea pentru drum? întreabă în timp ce traversăm holul principal.

Îmi înăbuş cu greu imboldul de a-i spune „Da, te rog, un Starbucks".

— Nu, mersi, îi zîmbesc.

— Păi, a fost o plăcere să te cunosc, Lara! Falsitatea voioasă din vocea ei îmi provoacă o grimasă. Să mai treci pe la noi, cît de curînd!

Da, vezi să nu. Care se traduce cu „Te rog să nu mai calci niciodată pe la noi, în viața ta".

Șoferul limuzinei deschide ușa și tocmai vreau să mă urc, cînd Sadie apare chiar în fața mea, blocîndu-mi calea. E ușor ciufulită și respiră cu greutate.

— L-am găsit! zice teatral.

— Poftim?

Mă opresc, cu piciorul în aer.

— E în casă! L-am văzut într-un dormitor de la etaj, pe o masă de toaletă! E aici! Colierul meu e aici!

Mă uit la ea siderată. Știam eu, *știam eu*...

— Ești absolut sigură că e al tău?

— Firește că sînt sigură! Vocea îi devine ascuțită și începe să gesticuleze în direcția casei. Aș fi putut să-l iau! *Am încercat* să-l iau! Evident că n-am putut... Plescăie din limbă, frustrată.

— E vreo problemă, Lara? Sarah se grăbește să coboare iar scările. E vreo problemă cu mașina? Neville, s-a întîmplat ceva? se rățoiește la șofer.

— Totul e în regulă! răspunde acesta stresat și întoarce scurt capul spre mine. Atîta doar, că a început să vorbească de una singură, din senin.

— Dorești o altă mașină, Lara? Văd că Sarah face un efort suprem pentru a-și păstra tonul amabil. Sau să te ducă în alte parte? Neville te poate lăsa unde dorești. Vrei, poate, să ți-l las toată ziua să te ducă unde ai nevoie?

E limpede, e disperată rău să scape de mine cu orice preț.

— Mașina asta e OK, zic veselă. Treci în mașină, murmur spre Sadie cu colțul gurii. Nu putem vorbi aici.

— Poftim?

Sarah se încruntă.

— Vorbeam... la telefon. Am o cască minusculă.

Îmi duc mîna la ureche și mă strecor rapid în mașină.

Portiera face „clanc" și alunecăm maiestuos către poartă. Verific să văd dacă geamul despărțitor e ridicat, apoi mă trîntesc pe banchetă și mă uit la Sadie.

— E incredibil! Cum l-ai găsit?

— Mă dusesem doar să mă plimb un pic, ridică din umeri. M-am uitat prin toate bufetele și sertarele, și în seif...

— Ai intrat în seiful unchiului Bill? Am rămas cu gura căscată. Uau. Și ce are acolo?

— Tot felul de acte și de bijuterii oribile, zice Sadie impacientă. Tocmai eram pe punctul de a renunța, cînd am trecut pe lîngă o măsuță de toaletă și l-am văzut.

Nu-mi vine să cred. Simt că-mi plesnește capul de furie. Unchiul Bill a stat în fața mea și mi-a zis că nu știe nimic despre nici un colier cu libelulă. Fără să clipească măcar o dată. E un... mincinos... care minte de îngheață apele. Trebuie neapărat să ne facem un plan de bătaie. Caut grăbită în geantă și scot un carnețel și un pix.

— Se întîmplă ceva dubios, zic, scriind „Plan de acțiune" în susul paginii. Trebuie să existe un motiv pentru care l-a luat și pentru care minte. Mă scarpin furioasă pe față. Dar ce anume? De ce e atît de important pentru el? Știi și altceva despre el? Are o istorie aparte... e un articol de colecție valoros...

— Asta e tot ce ești în stare să faci? explodează vocea lui Sadie. Vorbești, vorbești întruna pe același ton monoton, de scoți omul din minți? Trebuie să-l luăm! Trebuie să ne urcăm pe fereastră și să-l luăm! *Imediat!*

— Păi...

Ridic ochii din carnețel.

— O să fie destul de ușor, adaugă Sadie încrezătoare. Poți să-ți dai jos pantofii.

— Aha.

Încuviințez. Dar adevărul e că nu mă simt sută la sută pregătită pentru asta. Să intru prin efracție acasă la unchiul Bill chiar acum? Fără să-mi fac un plan înainte?

— Singura problemă e, mă aventurez după un moment, că are tone de paznici și alarme și chestii de genul ăsta.

— Și ce dacă? Sadie mijește ochii. Te sperie cîteva alarme?

— Nu! zic imediat. Sigur că nu.

— Ba da, recunoaște! țipă ea cu dispreț. N-am văzut așa o mimoză ca tine în viața mea! Nu fumezi fiindcă e periculos! Porți centură de siguranță în automobil pentru că altfel e periculos! Nici unt nu mănînci, fiindcă e periculos!

— Nu cred că untul e *periculos*, îi răspund indignată. Doar că, mă rog, tartinele cu ulei de măsline au grăsimi mai sănătoase.

Amuțesc cînd zăresc disprețul cu care mă privește.

— Ai de gînd să te cațări pe fereastră și să-mi iei colierul?

— Da, zic, după o pauză de doar o fracțiune de secundă. Sigur că da.

— Bine atunci, haide! Oprește mașina!

— Nu-mi mai da ordine întruna! zic agasată. Asta și voiam să fac.

Mă aplec în față și dau în jos geamul despărțitor dintre noi și șofer.

— Scuzați-mă. Mi-e rău de la mașină. Sînteți amabil să-mi dați drumul? O să mă duc acasă cu metroul. N-am nimic cu felul dumneavoastră de a conduce sau ceva de genul ăsta, adaug repede, cînd îl văd încruntîndu-se în oglinda retrovizoare.

Sînteţi un şofer excelent. Pe bune... ăă... parcă sînteţi născut pentru asta.

Maşina trage pe dreapta şi şoferul se uită sceptic în jur.

— Mi s-a spus să vă duc pînă la uşa casei.

— Nu vă faceţi griji! zic, năpustindu-mă afară. Pe bune, nu-mi trebuie decît nişte aer curat, mersi mult de tot...

Sînt deja pe trotuar. Trîntesc portiera şi flutur din mînă către şofer. Acesta îmi aruncă o ultimă privire suspicioasă, apoi întoarce din trei mişcări şi o ia înapoi către reşedinţa unchiului Bill. Imediat ce dispare din raza privirii mele, pornesc şi eu înapoi, fără să atrag atenţia, pe marginea drumului. Dau colţul, văd porţile unchiului Bill în faţă şi mă opresc.

Porţile sînt închise şi masive. Paznicul e acolo, în ghereta lui de sticlă. Peste tot sînt camere de supraveghere. Nu dai buzna în casa unchiului Bill. Am nevoie de o strategie. Trag adînc aer în piept şi mă apropii de porţi, luîndu-mi cel mai nevinovat aer de care sînt în stare.

— Bună ziua! Tot eu sînt, Lara Lington, zic în interfonul pentru pietoni. Mi-am uitat umbrela. Neatenta de mine!

O clipă mai tîrziu, paznicul deschide poarta pentru pietoni şi se apleacă pe geam.

— Am vorbit cu Sarah. Nu ştie nimic de nici o umbrelă, dar vine încoace.

— O să-i ies în întîmpinare, ca să nu se chinuie să vină pînă aici! zic veselă şi grăbesc pasul, înainte să apuce să protesteze.

OK. Am trecut de primul obstacol.

— Spune-mi cînd se uită în altă parte, îi şoptesc lui Sadie din colţul gurii. Zi „Acum!".

— Acum! zice ea brusc şi mă fac nevăzută într-o parte a potecii. Fac cîţiva paşi pe iarbă,

apoi mă arunc la pămînt, mă rostogolesc în spatele unui gard viu şi mă opresc, exact ca un personaj dintr-un film de acţiune.

Inima îmi bubuie în disperare. Nici măcar nu-mi pasă că mi-am rupt dresul. Prin gard, o văd pe Sarah apropiindu-se în viteză pe carosabil, cu o expresie tulburată pe faţă.

— Unde e? îi aud glasul printre porţile de la intrare.

— ...văzut-o acum o clipă... Paznicul pare bulversat.

Ha!

Ba, dacă mă gîndesc mai bine, nici un ha. Din clipă-n clipă, or să înceapă să mă caute cu nişte rottweileri.

— Unde e? şoptesc către Sadie. Ghideză-mă. Şi fii cu ochii-n patru!

Începem să ne croim drum către peluza din faţa casei, dînd-o din gard viu în fîntînă arteziană spre sculptura premiată. Încremenesc în clipa în care văd cîte un om pe alee. Dar, pînă acum, nu m-a zărit nimeni.

— Aici! Dăm colţul şi Sadie îmi arată nişte uşi franţuzeşti de la primul etaj.

Sînt deschise spre o terasă, ale cărei trepte coboară pînă în grădină. Pînă la urmă, n-o să trebuiască să mă caţăr pe iederă. Parcă sînt chiar un pic dezamăgită.

— Ţine de şase! murmur către Sadie.

Mă tîrăsc către trepte, îmi arunc sandalele şi le urc fără zgomot. Mă apropii cu grijă de uşile franţuzeşti întredeschise şi-mi ţin respiraţia.

Iată-l, în faţa mea.

E pe masa de toaletă, chiar la intrarea în cameră. Un şir lung, scînteietor şi dublu de mărgele din sticlă transparentă galbenă, cu cea mai frumoasă libelulă sculptată posibilă, încastrată

în sidef și bătută cu strasuri. E colierul lui Sadie. Scînteietor și magic, exact așa cum mi l-a descris, deși e mai lung decît mi l-am imaginat și cîteva mărgele sînt puțin patinate de vreme.

Cum mă uit așa la el, mă simt copleșită de emoție. După atîta timp. După toată vînătoarea și speranța; după ce m-am întrebat tainic dacă oare încă mai există... iată-l. La doar un metru și ceva de mine. Aș putea să mă aplec efectiv și să-l iau fără măcar să intru în cameră.

— E... uluitor. Mă întorc spre Sadie, cu un nod în gît. E, categoric, cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată...

— Ia-l! Dă din mîini agitată și i se ciocnesc mărgelele de la gît. Nu mai vorbi atîta! Ia-l!

— OK, OK!

Dau ușile franțuzești la perete, fac un pas înăuntru și mă apropii de colier, cînd, brusc, aud pași apropiindu-se de cameră. Într-o nanosecundă, ușa e dată de perete. Fir-ar să fie. Intră cineva.

Cuprinsă de panică, ies pe balcon și mă ascund într-o parte să nu mă vadă.

— Ce faci? mă întreabă Sadie de dedesubt. Ia colierul!

— E cineva acolo! O să aștept pînă pleacă!

Într-o clipită, Sadie e iar sus pe terasă și-și bagă capul prin sticlă, intrînd în cameră.

— E o menajeră. Se uită la mine furibundă. Trebuia să-l înșfaci imediat!

— O să-l iau în clipa în care iese menajera! Nu te mai stresa! Tu doar ține de șase!

Mă lipesc înapoi de perete, rugîndu-mă ca menajera sau cine e să nu se hotărască să iasă pe terasă ca să ia o gură de aer proaspăt și gîndindu-mă ce scuze nebunești o să-i îndrug dacă o face.

Deodată, îmi sare inima în clipa în care ușile franțuzești încep să se miște – dar nu se deschid.

Se închid cu un „clanc" sonor. Următorul lucru pe care-l aud e clicul unei cheî în broască.

O, nu.

O, nu, o, nu.

— Te-a încuiat afară! Sadie se năpustește în cameră, apoi iese iar. Acum a plecat! Nu mai poți să intrî! Nu maî poți să intri!

Trag de ușile franțuzești, însă acestea sînt foarte bine închise.

— Idioato! Sadie și-a ieșit din minți de furie. Proasto ce ești! De ce nu l-ai luat pur și simplu?

— Tocmai voiam s-o fac! îi răspund stresată. Trebuia să te duci să vezi dacă vine cineva!

— Și acum ce facem?

— Nu știu! Habar n-am!

Urmează un moment de tăcere, în care ne uităm una la alta, gîfîind ușor.

— Trebuie să-mi pun pantofii înapoi, zic în cele din urmă. Pornesc înapoi pe trepte și-mi pun pantofii. Deasupra mea, Sadie continuă să se năpustească nervoasă în și afară din cameră, de parcă nu suportă gîndul de a-și părăsi colîerul. În cele din urmă se lasă păgubașă și vine lîngă mine pe iarbă. Preț de cîteva clipe, nici una dintre noi nu se uită în ochii celeilalte.

— Îmi pare rău că n-am fost mai rapidă și n-am apucat să-l iau, murmur într-un final.

— Mă rog, zice Sadie, făcînd în mod vizibil un efort suprem. Bănuiesc că n-a fost în totalitate vina ta.

— Hai să înconjurăm casa. Poate reușim să ne strecurăm pe undeva. Intră și vezi dacă drumul e liber.

În momentul cînd Sadie dispare, mă tîrăsc cu grijă pe iarbă și o iau de-a lungul zidului casei. Nu avansez prea repede, fiindcă, de fiecare dată cînd trec pe lîngă o fereastră, mă ghemuiesc și

mă tîrăsc pe burtă. Deşi chestia asta n-o să-mi fie de prea mare ajutor, dacă apare vreun paznic...

— Aici erai! Sadie apare subit din zidul de lîngă mine. Ghici!

— Dumnezeule! Îmi duc o mînă la piept. Ce?

— Unchiul tău! L-am urmărit! Tocmai a fost la seiful din dormitorul lui. S-a uitat în el, dar n-a găsit ce căuta. După care l-a închis, trîntind uşa, şi a început s-o strige pe Diamante. Pe fată. Ciudat nume.

Îşi încreţeşte nasul.

— Verişoara mea, încuviinţez. Cealaltă strănepoată a ta.

— Era în bucătărie. I-a zis că vrea să-i spună ceva între patru ochi şi a trimis la plimbare tot personalul. Apoi a întrebat-o dacă a umblat cumva prin seiful lui şi a luat ceva. Şi *pe urmă* a zis că lipseşte un colier vechi şi dacă ştie ea ceva de el?

— O, Doamne. Mă uit la ea. O, Doamne! Şi ea ce-a zis?

— A zis că nu, dar el n-a crezut-o.

— Poate că minte. Creierul meu procesează în disperare. Poate ăla e dormitorul ei, ăla cu colierul.

— Exact! Aşa că trebuie să apucăm să-l luăm acum, înainte ca el să-şi dea seama unde e şi să-l pună iar sub cheie. Nu e nimeni în preajmă. Tot personalul a plecat. Ne putem duce prin casă.

N-am vreme să mă gîndesc dacă e o idee bună sau nu. Cu inima bubuindu-mi în piept, o urmez pe Sadie către o uşă laterală şi intru într-o spălătorie cît tot apartamentul meu. Îmi face semn să intru pe nişte uşi batante, apoi pe un coridor, după care ridică o mînă cînd ajungem la hol şi cască bine ochii în jur. Îl aud pe unchiul Bill strigînd şi vocea lui creşte în intensitate.

— ...seif privat... siguranță personală... cum îndrăznești... codul era doar pentru situații de urgență...

— ...nu-i corect! Nu mă lași niciodată să fac nimic din ce vreau!

E vocea lui Diamante și se aude tot mai aproape. Din instinct, mă ascund sub un scaun și mă fac mică, cu genunchii tremurîndu-mi. O clipă mai tîrziu, năvălește pe hol, îmbrăcată într-o fustă mini stranie, roz și asimetrică, și un tricou minuscul.

— O să-ți *cumpăr* un colier. Unchiul Bill vine vijelios în urma ei. Nu e nici o problemă. Spune-mi ce vrei, Damian o să găsească lucrul respectiv...

— Așa zici mereu! zbiară ea la el. Nu mă asculți niciodată! Colierul ăla e perfect! Îmi trebuie pentru următoarea mea paradă Tutus and Pearls! Noua mea colecție e în întregime bazată pe conceptul de fluturi! Sînt o ființă creativă, dacă cumva n-ai remarcat...

— Scumpa mea, dacă ești așa de creativă, spune unchiul Bill cu sarcasm, de ce am angajat trei designeri să-ți facă rochiile?

O clipă, rămîn perplexă. Diamante are designeri angajați? O clipă mai tîrziu, nu-mi vine să cred că nu mi-am dat seama singură pînă acum.

— Sînt niște... nenorociți de asistenți! țipă ea la el. E viziunea mea! Și am nevoie de colierul ăla...

— Nu te las să-l folosești, Diamante. Glasul unchiului Bill e amenințător. Și nu mai umbli niciodată în seiful meu. Și-o să mi-l dai chiar acum...

— Ba nu! Nu ți-l dau! Și poți să-i zici lui Damian să se ducă naibii, e un dobitoc. Urcă scările alergînd, urmată îndeaproape de Sadie.

Unchiul Bill pare atît de mînios, de parcă n-ar mai fi în deplinătatea facultăților sale mintale.

Respiră cu greutate şi-şi bagă mîinile prin păr nervos, cu ochii la scara impozantă. Pare atît de tulburat şi de scos din minţi că aproape mă pufneşte rîsul.

— Diamante! strigă. Întoarce-te aici!

— Du-te naibii! se aude un strigăt îndepărtat.

— Diamante! Unchiul Bill începe să urce scările. Pîn-aici. N-am să permît...

— L-a luat! aud deodată glasul lui Sadîe în ureche. L-a luat. A coborît pe scările din spate, de la terasă! Repede! Prinde-o!

Mă ridic în picioare încercînd să-mi regăsesc echilibrul, o urmez pe Sadie pe coridor, trec prin spălătorie şi ies pe peluză. Alerg fără aer în jurul casei, fără să-mi pese dacă mă vede cineva... şi încremenesc pe loc.

Fir-ar să fie.

— Nuuuu! se tînguie Sadie lîngă mîne.

Diamante se află într-un Porsche negru decapotabil şi străbate aleea de pietriş cu viteză către porţile de la intrare, care sînt deschise în pripă de paznic. Cînd se opreşte înainte de a ieşi, face semnul victoriei în direcţia casei şi, o clipă mai tîrziu, se află pe stradă. În cealaltă mînă a ei, apuc să zăresc colierul lui Sadie, înfăşurat în jurul degetelor ei şi scînteind în soare.

Treisprezece

Nu există decît o singură soluție. Nu sînt strasuri, ci diamante. Colierul e bătut cu diamante rare și vechi și valorează milioane de lire. Asta trebuie să fie. Nu văd nici un alt motiv pentru care unchiul Bill ar fi interesat de el.

Am căutat pe Google tot felul de site-uri despre diamante și bijuterii și e incredibil cît sînt în stare să plătească oamenii pentru un diamant „D" color de 10,5 carate, excavat în 1920.

— Cît de mare era cea mai mare piatră din colierul ăla? o mai întreb o dată pe Sadie. Aproximativ.

Sadie oftează zgomotos.

— Cam un centimetru și ceva?

— Și strălucea foarte tare? Părea absolut fără cusur? Asta i-ar putea afecta valoarea.

— Ești îngrozitor de interesată de valoarea colieruluî meu, așa, deodată. Sadie îmi aruncă o privire mîhnită. Nu te credeam așa mercenară.

— Nu sînt mercenară! zic indignată. Vreau doar să aflu de ce-l voia unchiul Bill! Nu și-ar pierde vremea cu el, dacă n-ar fi valoros.

— Ce mai contează, dacă tot nu putem să punem mîna pe el?

— Stai liniștită, punem noi mîna pe el pînă la urmă.

Am un plan, şi e unul destul de bun. În săptămîna de după ce ne-am întors de la casa unchiului Bill, mi-am folosit toate calităţile de detectiv. În primul rînd, am aflat totul despre următoarea paradă de modă „Tutus and Pearls" a lui Diamante. E miercurea viitoare, la hotelul Sanderstead, la ora 18:30, şi se intră doar cu invitaţie specială. Singura problemă a fost că nu-mi închipuiam că Diamante o să mă treacă pe lista ei de invitaţi nici într-o mie de ani, avînd în vedere că nu sînt nici vreo fotografă de la *Hello* sau una dintre amicele ei vedete, şi nici n-am patru sute de lire de aruncat pe o rochie. Şi atunci am apelat la lovitura mea de maestru. I-am scris lui Sarah un e-mail amical şi i-am zis că mi-ar plăcea foarte mult s-o susţin pe Diamante în aventura ei în lumea modei şi am întrebat-o dacă pot veni cumva să vorbesc cu unchiul Bill despre asta. Poate aş putea să trec la un moment dat, neanunţată, pe la el, am propus. Poate mîine!!! Şi, ca să ştiu o treabă, am adăugat şi cîteva emoticoane zîmbăreţe.

Sarah mi-a scris imediat înapoi că Bill e puţin ocupat acum şi că *n-ar trebui* să vin mîine, dar că poate vorbi ea cu asistenta personală a lui Diamante. Şi, ţac-pac, m-am şi trezit la uşă cu două invitaţii trimise cu un curier pe bicicletă. Pe bune, e atît de uşor să obţii tot ce vrei de la oameni, dacă sînt convinşi că eşti o psihopată.

Singura chestie nasoală e că, pînă acum, cea de-a doua parte a planului meu – să vorbesc cu Diamante şi s-o conving să-mi dea colierul imediat după show – a eşuat. Asistenta ei nu vrea să-mi spună unde e şi nici să-mi dea mobilul ei. Cică mi-ar fi transmis un mesaj, dar eu, una, n-am auzit nimic. Vreau să spun, de ce s-ar deranja Diamante să-şi sune insignifianta verişoară care nu e milionară?

Sadie a încercat să se ducă la biroul lui Diamante din Soho, să vadă dacă o poate prinde cu colierul – dar se pare că Diamante nu pune niciodată piciorul acolo. E plin de asistenți și toate hainele sînt făcute de nu știu ce firmă din Shoreditch. Deci aici punem cruce.

Nu există decît o singură variantă. Va trebui să mă duc la paradă, să aștept pînă se termină, apoi să înșfac colierul lui Diamante și s-o conving cumva, atunci pe loc, să mi-l dea.

Sau, mă rog. Să-l fur pur și simplu.

Cu un oftat, închid site-ul cu bijuterii și mă răsucesc pe scaun, ca să mă uit la Sadie. Azi poartă o rochie argintie pe care se pare că și-a dorit-o cu disperare la 21 de ani, însă mama ei n-a vrut să i-o cumpere. Stă pe pervazul unei ferestre deschise și-și leagănă picioarele deasupra străzii. Rochia e fără spate, n-are decît două bretele înguste argintii peste umerii ei firavi și o rozetă în talie. Dintre toate rochiile de stafie pe care le-am văzut, asta e preferata mea.

— Colierul ar arăta incredibil cu rochia asta, mă trezesc spunînd.

Sadie încuviințează, dar nu zice nimic. Are umerii aduși în față, cu un aer extrem de deprimat, lucru deloc de mirare. Am fost atît de aproape. L-am văzut. Și pe urmă l-am pierdut.

O privesc o clipă, neliniștită. Știu că Sadie nu suportă să vorbești pînă „îl plictisești de moarte pe celălalt" Dar poate s-ar simți mai bine dacă ar vorbi. Măcar un pic.

— Mai spune-mi o dată... *de ce* e colierul atît de special pentru tine?

O vreme, Sadie nu spune nimic și mă întreb dacă mi-o fi auzit întrebarea.

— Ți-am spus, zice în cele din urmă. Cînd îl purtam, mă simțeam frumoasă. Se reazămă de

tocul ferestrei. Trebuie să ai şi tu în garderoba ta ceva care să te facă să străluceşti. Ca o zeiţă.

— Păi... şovăi.

Nu pot să spun cu sinceritate că m-am simţit vreodată ca o zeiţă. Sau cine ştie ce strălucitoare, că veni vorba.

Ca şi cum mi-ar putea citi gîndurile, Sadie se întoarce şi îmi studiază sceptică blugii.

— Poate că n-ai. Ar trebui să încerci şi tu, măcar din cînd în cînd, să porţi ceva frumos.

— Dar ăştia sînt nişte blugi foarte drăguţi! Îi mîngîi cu drag. Poate nu sînt frumoşi, în accepţiunea clasică a cuvîntului...

— Sînt albaştri. Şi-a regăsit tonusul şi mă săgetează cu o privire tăioasă. Albaştri! Cea mai urîtă culoare din curcubeu! Văd că toată lumea poartă acum pantalonii ăştia albaştri oribili. De ce *albaştri*?

— Fiindcă... Ridic din umeri, bulversată. Habar n-am.

Kate a plecat de la birou mai devreme ca să se ducă la ortodontist şi telefoanele sînt tăcute ca noaptea. Poate plec şi eu. Oricum, e aproape ora. Mă uit la ceasul de la mînă şi mă străbate un val de nerăbdare.

Îmi potrivesc mai bine creionul în păr, mă ridic şi-mi cercetez ţinuta. Tricou cu un imprimeu ciudăţel de la Urban Outfitters. Pandantiv simpatic, cu broască. Jeanşi şi balerini. Machiaj lejer. Perfect.

— Păi... mă gîndeam că poate mergem să ne plimbăm, îi zic pe un ton cît se poate de firesc lui Sadie. E o zi aşa frumoasă.

— Să ne plimbăm? Mă fixează intrigată. Ce fel de plimbare?

— Păi... o plimbare, pur şi simplu!

Înainte să apuce să mai zică ceva, îmi închid computerul, setez telefonul pe robot şi-mi iau

geanta. Acum, că planul meu e aproape de finalizare, sînt destul de surescitată.

Îmi ia doar douăzeci de minute să ajung în Farringdon și, în timp ce urc grăbită treptele de la metrou, mă uit la ceas. 17:45. Perfect.

— Ce facem? mă urmărește glasul suspicios al lui Sadie. Parc-ai zis că mergem la o plimbare.

— Păi asta și facem. Aproximativ.

Parcă ar fi fost mai bine să scap de Sadie. Dar problema e că s-ar putea să am nevoie de ea la o adică, dacă situația devine dificilă. Mă îndrept către colțul bulevardului și mă opresc.

— Ce mai aștepți?

— Pe nimeni, zic, puțin prea agitată. Nu aștept pe nimeni. Doar... stau și eu pe-aici. Mă uit la lumea asta, care își vede de-ale ei. Mă sprijin cît pot de firesc de o cutie poștală ca să-i demonstrez ce vreau să zic, după care, în clipa în care o femeie se apropie să pună un plic la poștă, mă dau rapid la o parte.

Sadie apare în fața mea și îmi studiază atentă chipul, după care, în clipa în care îmi zărește cartea din mînă, trage adînc aer în piept.

— Știu ce faci! Îl urmărești! Îl aștepți pe Josh! Așa-i?

— Îmi iau viața în propriile mîini. Îi evit privirea. Îi arăt că m-am schimbat. Atunci cînd mă vede, o să-și dea seama că a greșit. Așteaptă și-ai să vezi.

— E o idee foarte proastă. O idee foarte, foarte proastă.

— Ba nu. Taci.

Mă uit în oglindă să văd cum arăt și-mi mai dau cu niște *gloss* pe buze, după care mi-l șterg.

N-am de gînd să ascult nici un cuvînt de-al lui Sadie. Sînt pregătită psihic și gata de atac. Mă simt puternică. De-atîtea și-atîtea ori am

încercat să intru în mintea lui Josh, de-atîtea şi-atîtea ori am încercat să-l întreb ce vrea cu adevărat de la relaţia noastră, şi m-am lovit de un zid. Însă acum, în fine, ştiu ce doreşte! Ştiu cum să fac lucrurile să funcţioneze!

De la prînzul respectiv, m-am transformat total. Am păstrat ordine în baie. N-am mai cîntat la duş. M-am hotărît să nu mai pomenesc niciodată de relaţiile altora. M-am uitat chiar prin tot albumul de fotografii al lui William Eggleston, dar cred că ar fi o coincidenţă mult prea mare să-l ţin în mînă chiar acum. Motiv pentru care strîng la piept o carte pe nume *Los Alamos*, alt album al lui. Josh o să mă vadă într-o cu totul altă lumină. O să fie uluit! Acum nu trebuie decît să mă ciocnesc de el din greşeală intenţionată, cînd pleacă de la birou. Care se află la vreo două sute de metri de mine.

Cu ochii aţintiţi asupra intrării, mă îndrept către o mică arcadă de lîngă un magazin, de unde pot să-i văd destul de bine pe cei care se îndreaptă către staţia de metrou. Pe lîngă mine trec cîţiva colegi de-ai lui Josh şi simt cum mi se strînge stomacul de emoţie. O să apară şi el din clipă-n clipă.

— Uite ce e. Mă întorc spre Sadie, cu un ton stringent. S-ar putea să trebuiască să mă ajuţi un pic.

— Cum adică să te ajut? zice înţepată.

— Să-l frăgezeşti niţel, vorbindu-i în ureche. Spune-i că ţine la mine. Doar aşa, ca să fiu sigură.

— Dar ce nevoie are să-i spun asta? răspunde ea. Aî zis că, în clipa în care o să te vadă, o să-şi dea seama singur ce greşeală a făcut.

— Păi o să-şi dea seama, zic nervoasă. Dar poate nu chiar imediat. Poate trebuie... îmboldit

un pic. Împins un picuţ. Ca maşinile vechi, adaug cu inspiraţie subită. Ca pe vremea ta. Mai ştii? Trebuia să învîrţi manivela şi, la un moment dat, motorul se aprindea şi pornea. În mod sigur ai făcut asta de un milion de ori.

— La *automobile*, zice ea. Nu la bărbaţi!

— E acelaşi lucru! Odată ce porneşte şi demarează, totul o să fie bine, o ştiu... Îmi ţin respiraţia. O, Doamne. Uite-l.

Trece pe lîngă mine relaxat, cu iPod-ul la ureche, cu o sticlă de apă în mînă şi o geantă de laptop nouă şi foarte mişto. Încep să-mi tremure fără voia mea picioarele, dar n-am timp de pierdut. Fac un pas afară din ascunzătoare, apoi încă unul şi încă unul, pînă cînd mă aflu chiar în drumul lui.

— A! Încerc să-mi iau o mină surprinsă. Ăă... bună, Josh!

— Lara.

Îşi scoate grăbit căştile şi mă scrutează precaut.

— Am uitat complet că lucrezi în zonă! îi zîmbesc veselă. Ce coincidenţă!

— Da-aaa, zice tărăgănat.

Pe bune, acum. Nu era cazul să-şi ia aerul ăsta bănuitor.

— Tocmai mă gîndeam la tine zilele trecute, continui precipitată. La cum am greşit traseul şi am ajuns la altă Notre Dame. Mai ştii? Cînd GPS-ul ne-a îndrumat greşit? N-a fost amuzant?

Bălmăjesc aiurea. Ia-o mai încet.

— Ce ciudat, spune Josh după o pauză. Chiar acum cîteva zile m-am gîndit la asta. Cînd îmi zăreşte cartea din mînă, se luminează la faţă şi remarc o tresărire de uimire. Aia e... *Los Alamos*?

— A, da, zic în treacăt. Zilele trecute am răsfoit o carte nemaipomenită, care se numeşte *Democratic Camera*. Fotografiile erau absolut incredibile.

Pur și simplu, a trebuit să mă duc să mi-o cumpăr pe asta. O mîngîi cu afecțiune, apoi ridic privirea. Hei, parcă-ți plăcea și ție William Egglestone, nu? Mă încrunt cu o mină nevinovată. Sau era altcineva?

— Îmi place William Egglestone, zice Josh articulînd fără grabă. Eu ți-am făcut cadou *Democratic Camera*.

— A, *da*, ai dreptate. Îmi trag o palmă peste cap. Uitasem.

Văd pe chipul său uluirea. Hai, c-am marcat un punct. E momentul să profit la maximum de avantajul meu.

— Josh, am tot vrut să-ți spun... Îi zîmbesc cu ușoară tristețe. Îmi cer scuze pentru toate SMS-urile alea pe care ți le-am trimis. Nu știu ce m-a apucat.

— Păi...

Josh tușește, jenat.

— Vrei să mă lași să-ți fac cinste cu o băutură? Așa, ca să mă ierți? Și să nu mai fii supărat pe mine?

Urmează un moment de tăcere. Aproape că văd ce gîndește. *E o propunere rezonabilă. Nu mă costă nimic. Pare destul de sănătoasă la cap.*

— OK. Își scoate iPod-ul. De ce nu?

Îi arunc o privire victorioasă lui Sadie, care scutură din cap și face gestul cu tăiatul beregatei, trecîndu-și un deget rapid prin fața gîtului. Treaba ei, nu-mi pasă ce părere are. Intru rapid cu Josh într-un pub din apropiere, comand vin alb pentru mine și o bere pentru el și găsesc o masă în colț. Ne ridicăm paharele și luăm cîte o înghițitură, și eu deschid o pungă de chipsuri.

— Deci așa.

Îi zîmbesc lui Josh și-i întind pachetul.

— Deci așa. Își drege glasul și e limpede că se simte aiurea. Ce mai faci?

— Josh. Mă aplec cu coatele pe masă și-l privesc cu gravitate. Știi ce? Hai să nu mai despicăm atîta firul în patru. Doamne, m-am săturat de oamenii care analizează totul pînă te apucă disperarea. M-am săturat de conversații în gol. Hai să trăim. Să ne bucurăm pur și simplu de viață. Să nu ne mai gîndim atîta la ea!

Josh mă fixează pe deasupra berii, cu un aer total confuz.

— Dar ție îți plăcea la nebunie să analizezi! Și citeai mereu revista aia, *Analyse*.

— M-am schimbat. Ridic scurt din umeri. M-am schimbat din foarte multe puncte de vedere. Josh. Cumpăr mai puține farduri. Baia mea e complet goală. Mă gîndeam că n-ar fi rău să încep să călătoresc. În Nepal, poate.

Sînt sigură că, la un moment dat, a pomenit de Nepal.

— Vrei să călătorești? Pare total luat prin surprindere. Dar n-ai zis niciodată...

— Mi-am dat seama brusc, zic cu sinceritate. De ce nu pornesc și eu într-o aventură? Sînt atît de multe lucruri de văzut. Munți... orașe... templele din Katmandu...

— Mi-ar plăcea să merg în Katmandu, zice, cu însuflețire subită. Știi, mă gîndeam chiar să mă duc la anul.

— Ei, nu! Îi zîmbesc radioasă. E incredibil!

Următoarele zece minute vorbim doar despre Nepal. Cel puțin, Josh vorbește despre Nepal și eu sînt de acord cu tot ce spune el, și timpul se scurge cît ai clipi. În clipa în care el își aruncă o privire spre ceas, sîntem amîndoi îmbujorați și rîdem. Arătăm ca un cuplu fericit. Știu asta, pentru că mă tot uit la noi în oglindă.

— Ar cam trebui s-o întind, zice Josh brusc, uitîndu-se la ceasul de la mînă. Am antrenament la squash. Mi-a părut bine să te văd, Lara.

— A, zic, luată pe nepregătite. Şi mie mi-a părut bine să te văd.

— Mersi pentru bere.

Îl urmăresc uşor panicată cum îşi ia geanta de laptop. Nu aşa trebuia să se întîmple lucrurile.

— A fost o idee foarte bună, Lara. Îmi zîmbeşte, după care se apleacă să mă pupe pe obraz. Nu-ţi port ranchiună, fii liniştită. Să ţinem legătura.

Să ţinem legătura?

— Nu vrei să mai bem ceva? Fac eforturi să nu par disperată. Ceva rapid!

Josh rămîne pe gînduri cîteva clipe, apoi se uită iar la ceas.

— OK, una mică. La fel ca prima oară?

Se îndreaptă spre bar. În clipa în care nu mă mai poate auzi, şoptesc „Sadie!" şi-i fac semn la bar, unde a stat în tot acest timp, pe un scaun înalt, proţăpită între doi oameni de afaceri cu burtă şi cămăşi cu dungi.

— Spune-i că mă iubeşte!

— Dar nu te iubeşte, zice Sadie, de parcă i-ar explica un lucru foarte simplu cuiva de-a dreptul idiot.

— Ba da! Chiar mă iubeşte! Doar că se teme s-o recunoască, fie şi faţă de el însuşi. Dar ne-ai văzut. Ne-am înţeles nemaipomenit adineaori. Dacă ar primi doar un mic ghiont în direcţia potrivită... te rog... te rog... O fixez rugător. După tot ce-am făcut pentru tine... *te rog...*

Sadie scoate un oftat disperat.

— Bine.

O nanosecundă mai tîrziu, se află lîngă Josh şi-i răcneşte în ureche.

— Încă o mai iubeşti pe Lara! Ai făcut o greşeală! Încă o mai iubeşti pe Lara!

Îl văd cum împietreşte şi clatină din cap, încercînd să scape de zgomot. Se freacă la ureche de cîteva ori, respiră adînc şi se freacă pe faţă. Într-un final, se întoarce şi mă cîntăreşte din priviri. Pare atît de tulburat că, dacă n-aş fi aşa de stresată, aş rîde.

— Încă o mai iubeşti pe Lara! Încă o mai iubeşti pe Lara!

În clipa în care aduce băuturile şi se aşază lîngă mine, Josh pare transfigurat. Îi arunc lui Sadie o privire recunoscătoare şi iau o gură de vin, aşteptînd ca Josh să-mi facă declaraţia. Însă el se mulţumeşte să stea pe scaun încremenit, cu privirea pierdută în depărtare.

— Te preocupă ceva, Josh? îl îmboldesc în cele din urmă, cu blîndeţe. Fiindcă, dacă da, să ştii că-mi poţi spune. Doar sîntem prieteni vechi. Poţi să ai încredere în mine.

— Lara...

Se opreşte.

Mă uit disperată la Sadie, cerîndu-i ajutorul. Hai că începutu-i greu, hai, îndrăzneşte...

— O iubeşti pe Lara! Nu mai opune rezistenţă, Josh! O iubeşti!

Fruntea lui Josh se limpezeşte. Trage aer în piept. Cred că o să...

— Lara.

— Da, Josh?

Abia reuşesc să articulez cuvintele.

Continuă, continuă, continuă...

— Cred că e posibil să fi făcut o greşeală. Josh înghite în sec. Cred că încă te mai iubesc.

Deşi ştiam că o s-o spună, inima mea cea romantică mi-a crescut în piept şi îmi dau ghes lacrimile.

— Păi... și eu încă te mai iubesc, Josh, zic, cu glasul tremurător. Te iubesc dintotdeauna.

Nu știu exact dacă el mă sărută pe mine sau eu îl sărut pe el, dar ne trezim îmbrățișați și devorîndu-ne. (OK, cred că eu l-am sărutat pe el.) Cînd, în cele din urmă, ne desprindem din îmbrățișare, Josh pare și mai tulburat decît înainte.

— Ei, zice după un timp.

— Ei. Îmi împletesc cu dragoste degetele cu ale lui. Ce răsturnare de situație.

— Lara, am programarea asta la squash... Se uită la ceasul de la mînă, cu un aer încurcat. Trebuie să...

— Nu-ți face griji, zic generoasă. Du-te. Putem să vorbim mai tîrziu.

— OK, încuviințează. O să-ți trimit un SMS cu noul meu număr.

— Super.

Zîmbesc.

N-o să pomenesc nimic de faptul că a fost o reacție extrem de exagerată din partea lui să-și schimbe numărul de mobil doar din cauză că i-am trimis cîteva SMS-uri. Putem să vorbim despre asta altă dată. Nu e grabă.

Cînd își deschide grăbit telefonul, mă uit peste umărul lui – și mă străbate o undă de uimire pură. Încă mai are o poză cu noi doi pe ecran. Stînd pe un munte la asfințit, în costumele noastre de schi. Sîntem doar niște siluete, dar îmi amintesc perfect momentul. Schiaserăm toată ziua și asfințitul era absolut spectaculos. L-am rugat pe un neamț să ne pozeze și acesta i-a făcut capul mare lui Josh o jumătate de oră despre setările telefonului său. Și Josh a păstrat poza! Tot timpul ăsta!

— Frumoasă poză, zic pe un ton firesc, cît pot de serioasă, arătînd din cap spre ea.

— Da. Privirea i se îmblînzește cînd se uită la ea. Mă face să mă simt bine, ori de cîte ori o privesc.

— Și pe mine, zic cu respirația tăiată.

Știam eu, *știam* eu. Mă iubește cu adevărat. Nu-i trebuia decît un mic imbold, trebuia doar să-i dea cineva puțină încredere, avea nevoie doar ca vocea aia interioară să-i spună că e OK...

Telefonul îmi piuie, anunțîndu-mă c-am primit un SMS, și numărul lui Josh îmi apare pe ecran. Nu-mi pot reprima un mic oftat de satisfacție. L-am recucerit. E al meu!

Ieșim din pub, ținîndu-ne strîns de mînă, și ne oprim la colț.

— O să chem un taxi, zice Josh. Vrei să...

Tocmai sînt pe punctul de a spune „Super! Atunci vin și eu cu tine!". Însă noua Lara mă oprește. *Nu mai fi atît de nerăbdătoare. Lasă-i puțin spațiu.*

Clatin din cap.

— Nu, mersi. Merg în direcția opusă. Te iubesc.

Îi sărut degetele, unul cîte unul.

— Te iubesc, încuviințează.

Oprește un taxi și Josh se apleacă să mă mai sărute o dată, înainte de a se urca.

— Pa!

Flutur din mînă cînd mașina demarează, apoi mă întorc pe călcîie, strîngîndu-mă în brațe, trăind triumful prin toți porii. Ne-am împăcat! Sînt iar cu Josh!

Paisprezece

Nu mă pot abţine niciodată să nu le dau celor din jur o veste bună. Vreau să zic, de ce să nu înseninezi şi viaţa altcuiva? Aşa că, pînă a doua zi dimineaţă, toţi prietenii mei au primit SMS-uri prin care-i anunţam că eu şi Josh ne-am împăcat. Plus unii dintre amicii lui, pentru simplul motiv că am numerele lor în agenda mobilului. Şi tipul de la Dial-a-Pizza. (Asta a fost o greşeală. Dar, totuşi, s-a bucurat pentru *mine*.)

— O, Doamne, Lara! Glasul lui Kate năvăleşte pe uşa biroului odată cu ea. Te-ai împăcat cu Josh?

— A, mi-ai primit SMS-ul, zic nonşalantă. Mda, e ca lumea, nu?

— E nemaipomenit! Vreau să zic, e... incredibil!

Nu e nevoie să pară *chiar* atît de surprinsă. Dar e drăguţ să vezi că cineva se bucură sincer pentru tine. Sadie nu ştie deloc să se bucure. Nu mi-a zis nici măcar o dată că se bucură pentru mine şi aseară, de fiecare dată cînd primeam vreun SMS de răspuns de la vreunul dintre prietenii mei, pufnea agasată. Pînă şi acum mă priveşte dezaprobatoare de pe fişetul pe care e cocoţată. Dar mie nu-mi pasă, fiindcă am de dat cel mai important telefon dintre toate şi abia aştept. Formez numărul, mă las pe spătarul scaunului

și aștept ca tata să răspundă. (Mamei nu-i prea place să răspundă la telefon, fiindcă ar putea fi niște răpitori. Nu întrebați.)

— Michael Lington.

— A, bună, tată, sînt Lara, zic pe tonul firesc pe care l-am exersat toată dimineața. M-am gîndit să vă spun și vouă că m-am împăcat cu Josh.

— Poftim? face tata după o pauză.

— Da, ne-am întîlnit ieri întîmplător pe stradă, zic lejeră. Și el a zis că încă mă mai iubește și că a făcut o mare greșeală.

La celălalt capăt al firului se lasă un alt moment de tăcere. Probabil că tata e prea bulversat ca să răspundă.

Ha. Ce clipă magică! Aș vrea să dureze toată viața. După toate săptămînile astea în care mi s-a spus întruna că sînt penibilă și că-mi fac iluzii și c-ar trebui să-mi văd de viața mea. Cît de mult *s-au înșelat* cu toții.

— Așa că se pare că eu am avut dreptate, nu-i așa? nu rezist să adaug. *Am zis* că sîntem sortiți să fim împreună.

Îi arunc lui Sadie o privire de om în extaz.

— Lara... Tata nu pare atît de fericit cum am crezut c-o să fie. Adevărul e că pare chiar ciudat de stresat, avînd în vedere că fiica lui mai mică tocmai și-a găsit fericirea în brațele bărbatului pe care-l iubește. Ești absolut sigură că tu și Josh... Șovăie. Ești sigură că ai înțeles bine?

Pe bune, acum. Ce crede, că e invenția mea sau ceva de genul ăsta?

— Poți să-l suni, dacă vrei! Poți să-l întrebi! Ne-am întîlnit întîmplător, am băut o cafea și am vorbit despre cîte-n lună și-n stele și el a zis că încă mă mai iubește. Și acum sîntem din nou împreună. Cum ești tu cu mama.

— Măi să fie, îl aud pe tata spunînd cu un oftat de ușurare. Ce să zic, e... incredibil. E o veste minunată.

— Știu. Nu pot să nu zîmbesc, mîndră de mine. Asta nu face decît să arate un singur lucru. Că relațiile sînt o chestie complicată și că alți oameni n-ar trebui să se bage unde nu le fierbe oala, convinși că știu tot ce e de știut.

— Într-adevăr, zice el stins.

Bietul tata. Cred că aproape a făcut infarct.

— Hei, încerc să-i deturnez atenția către ceva care să-l binedispună. Tată. Zilele trecute mă gîndeam la trecutul familiei noastre. Și mă întrebam, ai cumva vreo poză cu casa strămătușii Sadie?

— N-am înțeles bine, scumpa mea.

Tata pare că are dificultăți în a mă urmări.

— Vechea casă a familiei, care-a ars. Din Archbury. Mi-ai arătat odată o poză cu ea. O mai ai?

— Cred că da. Tata pare ușor îngrijorat. Lara, mi se pare că ești un pic obsedată de mătușa ta Sadie.

— Ba nu sînt deloc obsedată, zic agasată. Nu fac decît să arăt puțin interes față de trecutul familiei mele. Credeam c-o să fii încîntat.

— Păi sînt încîntat, zice tata repede. Sigur că sînt, doar că sînt... surprins. E prima oară cînd te interesează istoria familiei noastre.

Aici are dreptate. De Crăciunul trecut, mi-a adus nu știu ce album de familie vechi și am adormit în timp ce mi-l arăta. (În apărarea mea, trebuie să spun că mîncasem destul de multe ciocolățele cu lichior.)

— Da, bine... dar oamenii se mai schimbă, nu? Și acum mă interesează. Vreau să spun, fotografia aia e singurul lucru care ne-a mai rămas din casa aia, așa-i?

— Nu chiar, zice tata. Știi, biroul de stejar din hol tot de-acolo îl avem.

— Cel din holul nostru? Mă uit la telefon mirată. Credeam că a ars absolut totul în incendiu.

— Au scăpat foarte puține lucruri. Îmi dau seama că tata s-a mai relaxat un pic. Au fost puse la păstrare într-o magazie și au zăcut acolo ani de zile. Nimeni nu a găsit puterea să se îngrijească de ele. Bill a fost cel care s-a ocupat, după ce-a murit bunicul tău. Oricum, n-avea ce face, nu-i mergea prea grozav în perioada aia. Eu tocmai îmi dădeam examenele de contabil. Greu de imaginat, dar pe vremea aia Bill era trîntorul. Tata rîde și îl aud cum ia o gură de cafea. Asta a fost în anul în care m-am însurat cu maică-ta. Biroul ăla de stejar a fost prima noastră mobilă. E o piesă minunată și originală, stil Art Nouveau.

— Uau.

Povestea lui mă captivează. Am trecut de zece mii de ori pe lîngă biroul ăla, dar nu mi-a dat prin cap nici măcar o dată să întreb de unde-l avem. Poate era chiar biroul lui Sadie! Poate că are toate scrisorile ei secrete în el! În clipa în care pun receptorul în furcă, o văd pe Kate lucrînd de zor. Nu pot s-o mai trimit încă o dată după cafea. Dar sînt disperată să-i spun lui Sadie ce-am aflat.

— Hei, Sadie! scriu la computer, într-un fișier nou. Nu s-a pierdut totul în incendiu! Au mai rămas niște lucruri într-o magazie! Ghici, avem un birou din vechea ta casă!

Poate că are un sertar tainic, plin cu toate comorile ei pierdute, mă gîndesc surescitată. Și Sadie e singura care știe cum să-l deschidă. O să-mi spună codul secret și eu o să-l deschid încet și o să suflu praful, iar înăuntru voi găsi... ceva foarte mișto. Gesticulez spre ea și-i arăt ecranul.

— Știu că biroul ăla a fost salvat, zice Sadie după ce-mi citește mesajul. Nu pare cîtuși de puțin emoționată de veste. La ora respectivă, mi-a fost trimisă o listă cu obiectele scăpate de foc, în eventualitatea că aș dori vreunul dintre ele. O veselă absolut oribilă. Bucăți de cositor insipid. O mobilă îngrozitoare. Nu m-a interesat nimic.

— Dar nu e deloc o mobilă îngrozitoare, scriu, vag indignată. E o piesă minunată stil Art Nouveau.

Ridic privirea spre Sadie și o văd că își bagă un deget pe gît.

— Pute de-ți mută nasul, zice, și nu pot să nu izbucnesc în rîs.

— Unde-ai învățat expresia asta? scriu.

— Am prins-o din mers.

Sadie ridică din umeri, neinteresată.

— Să știi că i-am spus lui tata despre Josh, scriu și mă uit la ea să văd o reacție.

Însă ea se mulțumește să-și dea ochii peste cap și dispare.

Bine. Treaba ei. Oricum nu-mi pasă ce părere are ea. Mă las pe spate, îmi scot mobilul și deschid la un mesaj de la Josh. Mă simt plină de dragoste și mulțumire, de parcă tocmai aș fi băut niște ciocolată fierbinte. M-am împăcat cu Josh și totu-i bine în lume.

Poate o să-i scriu un SMS să-i spun cît de încîntată e toată lumea pentru noi.

Nu. Nu vreau să se simtă asaltat. Îl mai las vreo juma' de oră.

În cealaltă parte a camerei sună telefonul și mă întreb dacă o fi cumva el. Însă, o clipă mai tîrziu, Kate zice „Așteptați numai puțin" și ridică privirea spre mine, agitată.

— Lara, e Janet de la Leonidas Sports. Îți fac legătura?

Toată ciocolata caldă mi se scurge rapid din stomac.

— Da, OK, o să vorbesc cu ea. Lasă-mă o juma' de minut. Îmi adun tot curajul, apoi ridic receptorul în maniera cea mai vioaie posibilă, de consultant în recrutarea managerilor de top. Bună, Janet! Ce mai faci? Ai primit lista scurtă?

Kate i-a trimis aseară prin e-mail lista scurtă. Trebuia să m-aştept să mă sune. Trebuia să-mi iau o zi liberă sau să zic că mi-am pierdut vocea.

— Sper că şi tu eşti la fel de încîntată de ea ca şi mine? adaug veselă.

— Nu, nu sînt, spune Janet cu vocea ei obişnuită, răguşită şi poruncitoare. Lara, nu pricep nimic. De ce se află Clive Hoxton pe listă?

— A, Clive, zic, incercînd să-mi iau un ton încrezător. Ce bărbat. Ce talent.

OK, uite care-i treaba. Ştiu că prînzul meu cu Clive s-a sfîrşit destul de aiurea. Dar adevărul e că e perfect pentru job. Şi e posibil să-l conving să se răzgîndească înainte de interviu. Aşa că l-am pus pe listă să fie, cu menţiunea „provizoriu" după numele lui, scrisă cu litere mici.

— Janet, Clive e un director executiv excepţional, mă lansez în discursul pe care-l visez şi noaptea. Are experienţă în marketing, e foarte dinamic, se află în punctul în care o schimbare i-ar prinde bine...

— Ştiu toate astea, mi-o taie scurt Janet. Dar aseară am dat nas în nas cu el la o recepţie şi mi-a zis că ţi-a spus foarte clar că nu e interesat. Sinceră să fiu, a fost chiar şocat să afle că încă mai e pe lista scurtă.

Fir-ar să fie.

— Serios? Îmi iau un ton stupefiat. Ce... ciudat. Cît de ciudat. Mie nu mi-a lăsat deloc impresia asta. Din cîte ştiu eu, întîlnirea mea cu el a decurs extraordinar, el a fost entuziasmat...

— Mi-a spus că a plecat furios și te-a lăsat acolo, zice Janet sec.

— El... da, a părăsit întîlnirea. Tușesc. Ceea ce am făcut amîndoi. S-ar putea spune că *amîndoi* am plecat odată...

— Mi-a spus că tot timpul tu ai vorbit la telefon cu un alt client și că nu mai vrea să aibă de-a face cu tine în viața lui.

Mă îmbujorez toată. Mare japiță de guițător, Clive Hoxton ăsta.

— Ei bine, îmi dreg glasul. Janet, draga mea, sînt pur și simplu uluită. Tot ce pot să spun e că probabil a avut loc o neînțelegere...

— Și ce-i cu Nigel Rivers ăla? Se vede treaba că Janet a trecut mai departe. E individul ăla cu mătreață? Care a mai aplicat la noi o dată?

— E mult mai OK în ultima vreme, zic iute. Cred că folosește Head & Shoulders.

— Știi, da, că directorul general al companiei noastre ține foarte mult la igiena personală a angajaților?

— Eu... ăă... nu știam asta, Janet. Dar o să-mi notez și...

— Și cu Gavin Mynard ăsta ce e?

— E foarte, foarte talentat, încep să mint ca pe bandă. Un tip foarte talentat și creativ care a fost... ignorat pe nedrept. CV-ul său nu reflectă nici pe departe... bogăția experiențelor...

Janet oftează.

— Lara...

Încremenesc de spaimă. Tonul ei e categoric. O să mă concedieze, chiar în clipa asta. Nu pot lăsa să se întîmple asta, nu pot, o s-ajungem pe drumuri...

— Și firește... mai am un candidat! mă trezesc spunînd precipitată.

— Un alt candidat? Adică unul care nu e pe listă?

— Da. Mult mai bun decît toţi ceilalţi! De fapt, aş spune că acest candidat e chiar persoana pe care-o căutaţi.

— Păi şi cine e? zice Janet bănuitoare. De ce n-am date despre el?

— Fiindcă... trebuie întîi să bat totul în cuie. Îmi încrucişez degetele atît de tare, că mă dor. E o treabă extrem de confidenţială. Vorbim de o persoană de la cel mai inalt nivel, Janet. Foarte matură, foarte experimentată... crede-mă, sînt superîncîntată.

— Îmi trebuie un nume! răcneşte ea furioasă. Îmi trebuie un CV! Lara, e un comportament extrem de neprofesionist. Vineri am şedinţă internă cu toţi şefii. Pot să vorbesc cu Natalie, te rog?

— Nu! zic panicată. Vreau să zic... vorbim vineri. Categoric! Vineri o să ai toate informaţiile. Promit. Şi tot ce pot să-ţi spun e că o să cazi pe spate cînd o să vezi calibrul acestui candidat. Janet, trebuie să fug acum, mă bucur c-am vorbit...

Pun telefonul jos şi inima îmi bubuie să-mi sară din piept.

Fir-ar să fie. Fir-ar al naibii. Ce mă fac acum?

— Măiculiţă! Kate ridică privirea, cu ochii strălucitori. Lara, eşti un geniu. Ştiam eu c-o să reuşeşti! Cine e candidatul ăsta atît de incredibil?

— Nu există un asemenea candidat! zic disperată. Trebuie neapărat să găsim pe cineva.

— Aha. Kate începe să se uite în jur innebunită, de parcă un manager de top s-ar putea ascunde în fişet. Ăă... unde?

— Habar n-am! Îmi trec stresată degetele prin păr. N-am pe nimeni!

Se aude un piuit ascuţit în clipa în care telefonul meu primeşte un SMS şi îl înşfac imediat, sperînd preţ de un moment de demenţă absolută

că e un director de marketing de top care mă întreabă dacă n-am cumva să-i ofer un job la un lanț de distribuție de articole sportive. Sau poate Josh, care mă cere de nevastă. Sau poate tata, care zice că acum își dă seama că am avut mereu dreptate și că vrea să-și ceară scuze pentru că s-a îndoit vreodată de mine. Sau chiar Diamante, care zice că, de fapt, n-are așa mare nevoie de colierul ăla cu libelulă și ce să facă, să mi-l trimită prin curier?

Însă nu e nici unul dintre ei. E Natalie.

Bună, iubito. Fac niște yoga pe plajă. E atît de plăcut aici. Ți-am trimis foto, uite ce peisaj. Ca lumea, nu? Nataliexxxx
PS E totul OK la birou?

Îmi vine să-l arunc pe fereastră.

La ora șapte seara, mă doare ceafa și am ochii roșii. Am făcut o listă nouă și lungă de candidați, folosindu-mă de numere mai vechi din *Business People*, de internet și de ultimul număr din *Marketing Week*, pe care am pus-o pe Kate să se ducă fuguța să-l cumpere. Dar nici unul dintre ei nu vrea să-mi răspundă la telefon. Ca să nu mai zic să discute despre un job, ca să nu mai zic să mă lase să-i trec numele pe o listă scurtă. Am doar patruzeci și opt de ore la dispoziție. Va trebui să inventez un director de marketing de top. Sau, dacă e nevoie, să-l joc chiar eu.

Partea bună e că au o ofertă de Pinot Gris la jumătate de preț la Oddbins.

În clipa în care ajung acasă, dau drumul la televizor și încep să-l torn pe gît în viteză. La ora cînd începe *EastEnders*, am dat gata juma' de sticlă, camera se învîrte cu mine și problemele

de la serviciu au trecut frumuşel undeva în planul enşpe.

Ce Dumnezeu. Pe bune, acum. Singurul lucru care contează e dragostea, nu-i aşa?

Trebuie să vezi lucrurile în perspectiva corectă. În proporţiile adecvate. Iubirea e totul pe lume. Nu munca. Nici directorii de marketing. Nicî conversaţiile care te fac să-ţi stea inima, cu Janet Grady. Trebuîe doar să ţin mereu minte asta şi totul o să fie bine.

Legăn telefonul în poală şi, din cînd în cînd, dau la SMS-uri şi le recitesc. I-am scris lui Josh toată ziua. Şi mi-a trimis şi el două, drept răspuns! Unele destul de scurte, dar chiar şi aşa. E la nu ştiu ce conferinţă plicticoasă în Amsterdam şi a zis că abia aşteaptă să se întoarcă acasă.

Ceea ce înseamnă, e limpede, că abia aşteaptă să mă vadă!

Tocmai stau şi cuget dacă să-i mai trimit un alt SMS lejer şî prîetenos să-l întreb ce mai face, cînd ridic privirea şi-o văd pe Sadie stînd pe şemineu, într-o rochie din şifon gri deschis.

— A, bună, zic. Unde-ai fost?

— La cinema. Am văzut două filme. Mă săgetează cu o privire acuzatoare. Ştii, mă simt foarte singură în timpul zilei. Tu eşti aşa de ocupată cu munca ta.

Ar fi şi *ea* preocupată, dacă ar avea-o pe Janet Grady pe cap.

— Ei bine, îmi pare foarte rău că trebuie să-mi cîştig existenţa, răspund, uşor sarcastică. Îmi pare rău că nu sînt o damă fără griji şi nu pot să mă uit toată ziua la filme...

— Ai făcut rost de colier? zice, nelăsîndu-mă să termin. Ai mai făcut ceva?

— Nu, Sadie, zic înţepată. N-am mai făcut nimic. Întîmplarea face că azi am avut alte probleme.

Aștept să mă întrebe care anume, însă ea se mulțumește să ridice doar din umeri. Chiar n-are de gînd să mă întrebe ce s-a întîmplat? N-are de gînd să-mi ofere puțină înțelegere? Așa înger păzitor mai va.

— Josh mi-a trimis SMS, nu-i mișto? adaug, ca s-o scot din fire.

Se oprește din fredonat și-mi aruncă o privire otrăvită.

— Și ce dacă? Toată povestea asta e falsă pînă la Dumnezeu.

Mă pironește cu ochi furibunzi și-i întorc și eu aceeași privire mînioasă. E limpede, nici una dintre noi nu e prea veselă în seara asta.

— Ba nu e falsă. E reală. L-ai văzut cum mă săruta, ai auzit ce-a zis.

— E o marionetă, zice Sadie neimpresionată. A zis ce i-am spus eu să zică. Dacă-i ziceam să facă dragoste cu un copac, asta făcea. N-am văzut în viața mea o persoană mai lipsită de personalitate! I-am șoptit un pic în ureche și a și sărit.

E incredibil de arogantă. Cine s-o fi crezînd, Cel de Sus?

— Vorbești prostii, zic cu răceală. OK, știu că l-ai îmboldit și tu un pic. Dar nu mi-ar fi zis niciodată că mă iubește, dacă nu era adevărat. Era evident că nu face decît să exprime ce simte cu adevărat, în adîncul sufletului.

Sadie rîde sarcastic.

— „Ce simte cu adevărat, în adîncul sufletului." Draga mea, cît ești de amuzantă. Nu are nici un sentiment pentru tine.

— Ba da! mă stropșesc la ea. Sigur că are! Avea sau nu poza mea pe telefonul lui? Și a avut-o cu el tot timpul ăsta! Asta e dragoste.

— Ba nu e deloc dragoste. Nu mai fi ridicolă.

Sadie pare atît de sigură pe ea, că mă apucă toți dracii.

— Ei bine, tu n-ai fost niciodată îndrăgostită! Așa că ce știi tu despre dragoste? Josh e un bărbat în carne și oase, cu sentimente reale și dragoste adevărată, lucruri despre care tu nu știi nimic. Și poți să zici ce vrei, dar eu chiar cred că pot face lucrurile să meargă, chiar cred sincer că Josh are sentimente foarte profunde pentru mine...

— *Nu e suficient să crezi!* Glasul lui Sadie devine brusc pătimaș; aproape sălbatic. N-ai constatat asta, fată proastă ce ești? Poți să-ți petreci toată viața sperînd și crezînd! Dacă într-o poveste de dragoste iubește numai unul, atunci e mereu doar o întrebare și niciodată un răspuns. Nu poți să-ți petreci viața așteptînd un răspuns.

Se îmbujorează și se răsucește pe călcîie.

Se lasă o tăcere ciudată, în care nu se aud decît două personaje din *EastEnders* certîndu-se pe ecran. Mi-a căzut falca de uimire și îmi dau brusc seama că mai am un pic și vărs vinul pe canapea. Îmi îndrept paharul și mai iau o gură. Fir-ar să fie. Ce-a fost cu izbucnirea asta?

Am crezut că lui Sadie nu-i pasă de dragoste. Am crezut că nu-i pasă decît de distracție, de șo pe ei și de sfîrîitul din stomac. Dar adineaori a părut că...

— Asta ai pățit tu, Sadie? zic în șoaptă spre ea, care e întoarsă cu spatele. Ți-ai petrecut toată viața așteptînd un răspuns?

Sadie dispare brusc. Fără nici o avertizare, fără „ne vedem mai tîrziu". Pur și simplu se evaporă.

Nu poate să-mi facă asta. Trebuie să aflu mai multe. Trebuie să existe o poveste aici. Sting

televizorul și strig la întîmplare. Mi-am uitat toată furia; acum sînt înnebunită de curiozitate.

— Sadie! Spune-mi! E bine să vorbești despre ce te doare! În cameră e tăcere absolută, dar un al șaselea simț îmi spune că e încă aici. Haide, zic rugătoare. Eu ți-am spus totul despre mine. Și sînt strănepoata ta. Poți să ai încredere în mine. N-o să spun nimănui.

Tot nimic.

— Cum vrei, ridic din umeri. Am crezut că ai mai mult curaj.

— Să știi că am curaj.

Sadie apare în fața mea, furioasă la culme.

— Atunci, spune-mi.

Îmi încrucișez brațele.

Sadie e impasibilă, dar îi văd privirea licărind spre mine și apoi o văd ferindu-și-o.

— N-am nimic de povestit, zice în cele din urmă, coborînd glasul. Am zis doar că știu foarte bine cum e să crezi că ești îndrăgostită. Știu cum e să-ți irosești toate ceasurile și lacrimile și toată inima pe ceva care se poate dovedi că... n-a fost nimic. Nu-ți irosi viața. Asta-i tot.

— Asta-i tot?

Glumește? Nu poate pune punct poveștii aici. Îmi ascunde ceva important. Oare ce anume?

— Ce s-a întîmplat? Ai avut o idilă? Ai avut un iubit pe vremea cînd ai trăit în străinătate? Spune-mi, Sadie!

O clipă, Sadie pare că n-are de gînd să-mi răspundă sau că o să dispară iar. Apoi oftează, își ferește privirea și se îndreaptă spre șemineu.

— S-a întîmplat cu mult timp în urmă. Înainte să plec în străinătate. Înainte de a mă mărita. A existat... un bărbat.

— Marea ceartă cu părinții tăi! Încep să se lege lucrurile în mintea mea. El a fost motivul?

Sadie își lasă ușor capul în față, aprobînd foarte, foarte vag. Ar fi trebuit să știu că a fost un bărbat la mijloc. Încerc să mi-o închipui cu un iubit. Un tip îngrijit din anii '20, cu pălărie de pai, poate. Cu o mustață din-aia demodată.

— Și v-au prins părinții tăi sau ceva de genul ăsta? Vă... mozoleați?

— Nu!

Izbucnește în rîs.

— Atunci ce s-a întîmplat? Spune-mi! Te rog!

Încă nu mă pot obișnui cu gîndul că Sadie a fost îndrăgostită. După ce mi-a făcut viața atît de amară apropo de Josh. După ce s-a făcut că nu-i pasă de nimic.

— Au găsit niște schițe. Rîsul i se stinge și își strînge brațele peste pieptul firav. Era pictor. Îi plăcea să mă picteze. Părinții mei au fost scandalizați.

— Și ce dacă te-a pictat? zic perplexă. Trebuia să fie încîntați! Adică e un compliment ca un artist să vrea să...

— Dezbrăcată.

— *Dezbrăcată?*

Mi-a luat piuitul. Ce să zic, sînt impresionată. Eu, una, n-aș poza niciodată dezbrăcată pentru un tablou. Nici într-o mie de ani! Poate doar dacă respectivul pictor ar face nu știu ce fel de *airbrushing*[1].

Sau poate *brushing*. Mă rog, ce fac pictorii.

— Aveam un drapaj pe mine. Dar chiar și așa, părinții mei... Sadie își lipește buzele. A fost o zi de coșmar cînd au găsit schițele.

Mi-am acoperit gura cu mîna. Știu că n-ar trebui să rîd, știu că de fapt nu e amuzant deloc, dar nu mă pot abține...

---

1. Pictură cu spray.

— Și cînd te-au văzut... cînd ți-au văzut...

— Au devenit imediat isterici. Pufnește ușor, pe punctul de a izbucni în rîs. A fost amuzant... dar a fost și îngrozitor. Părinții lui erau la fel de furioși ca și ai mei. El trebuia să studieze dreptul. Clatină din cap. Dar el nu s-ar fi făcut niciodată avocat. Era un tip foarte dezordonat. Picta toată noaptea și bea vin, fuma țigară de la țigară, apoi le stingea pe paletă... Amîndoi o făceam. Îmi petreceam toată noaptea la el la studio. În șopronul părinților lui. Îi spuneam Vincent, după Van Gogh. El îmi zicea Mabel.

Pufnește iar ușor.

— *Mabel?*

Strîmb din nas.

— La el acasă aveau o menajeră pe nume Mabel. I-am spus că mi se pare cel mai urît nume pe care l-am auzit vreodată și că ar trebui s-o pună să și-l schimbe. Așa că, instantaneu, el a început să-mi spună mie Mabel. Jivină fără suflet.

Tonul ei e pe jumătate glumeț, însă în ochii ei observ un licăr ciudat. Nu-mi dau seama dacă vrea sau nu să-și amintească asta.

— Ai... încep, după care îmi pierd curajul înainte de a apuca să termin întrebarea.

Voiam s-o întreb „Ai fost îndrăgostită de el?" Dar Sadie e oricum adîncită în gîndurile ei.

— Cînd toți ai casei dormeau, mă furișam afară din casă, coboram pe vițele de iederă... Amuțește, cu privirea fixată în gol. Deodată, pare copleșită de o mare tristețe. Cînd am fost descoperiți, totul s-a schimbat. A fost trimis în Franța, la nu știu ce unchi, ca „să se vindece de toate astea" De parcă l-ar fi putut împiedica vreodată cineva să picteze.

— Cum îl chema?

— Îl chema Stephen Nettleton, spune Sadie respirînd precipitat. N-am mai rostit numele ăsta cu voce tare de... şaptezeci de ani. Pe puţin.

Şaptezeci de ani?

— Păi şi ce s-a întîmplat? După asta?

— N-am mai luat niciodată legătura unul cu altul, spune Sadie sec.

— De ce nu? zic îngrozită. Nu i-ai scris?

— A, ba da, i-am scris. Îmi zîmbeşte chinuit şi mă crispez. I-am trimis scrisoare după scrisoare în Franţa. Dar n-am mai primit niciodată nici o veste de la el. Părinţii mei au zis că sînt o fată prostuţă şi naivă. Au zis că a profitat de mine ca să obţină ce a putut. La început nu i-am crezut şi i-am urît că ziceau asta. Însă apoi... Ridică ochii, îşi înalţă bărbia, de parcă m-ar avertiza să nu îndrăznesc s-o compătimesc. Eram ca tine. „Ba mă iubeşte, chiar mă iubeşte!" Îşi ia o voce ironică şi ascuţită. „O să-mi scrie! O să se întoarcă la mine. *Mă iubeşte!*" Ştii cum m-am simţit cînd mi-am venit, într-un sfîrşit, în fire?

Se lasă o tăcere încordată.

— Şi... ce-ai făcut?

Abia dacă îndrăznesc să vorbesc.

— M-am măritat, firește. În tonul ei se insinuează aceeaşi notă de sfidare. Tatăl lui Stephen a ţinut slujba. Era vicarul nostru. Probabil că Stephen a ştiut, dar nu mi-a trimis nici măcar o felicitare.

Amuţeşte, iar eu rămîn aşa, cu gîndurile îmbulzindu-mi-se în minte. S-a măritat cu Tipul cu Jiletcă din pură răzbunare. E limpede. E îngrozitor. Nu-i de mirare că mariajul n-a durat.

Sînt total dezumflată. Acum îmi doresc să n-o fi presat atît de tare. Nu voiam s-o fac să-şi aducă aminte toate lucrurile astea dureroase. Am crezut doar că o să-mi spună cine ştie ce

anecdotă amuzantă şi picantă şi că o să aflu cum era sexul în anii '20.

— Dar nu te-ai gîndit niciodată să te duci după el în Franţa? nu pot să n-o întreb.

— Aveam şi eu mîndria mea.

Îmi aruncă o privire sugestivă şi îmi vine să-i răspund „Ei bine, măcar eu mi-am recăpătat iubitul!".

— Ai păstrat vreo schiţă?

Mă chinui disperată să găsesc şi o latură pozitivă a poveştii.

— Le-am ascuns, încuviinţează. Aveam şi un tablou imens. Mi l-a trimis pe furiş, chiar înainte să plece in Franţa, şi l-am ascuns în pivniţă. Părinţii mei habar n-aveau. Dar pe urmă, evident, casa a ars şi le-am pierdut.

— O, Doamne, îmi cade faţa de dezamăgire. Ce păcat.

— Nu tocmai. Nu-mi mai păsa. De ce mi-ar fi păsat?

O privesc o clipă cum îşi aranjează iar şi iar pliurile fustei, obsesiv, cu privirea încărcată de amintiri.

— Poate că nu ţi-a primit niciodată scrisorile, zic cu speranţă.

— A, ba da, sînt sigură. În glasul ei e o undă de încordare. Ştiu că au ajuns la poştă. A trebuit să le scot pe furiş din casă şi să le pun la cutie chiar eu.

Nu pot suporta asta. Pentru numele lui Dumnezeu, să-ţi scoţi pe furiş din casă propriile scrisori. De ce nu erau telefoane mobile în anii '20? Cînd mă gîndesc cîte neînţelegeri de pe lume ar fi putut să fie evitate. Arhiducele Ferdinand ar fi putut trimite un SMS poporului său: „Cred că mă urmăreşte un ciudat", şi n-ar mai fi fost asasinat. Primul Război Mondial n-ar mai fi avut

loc. Și Sadie și-ar fi putut suna iubitul și ar fi putut să se lămurească...

— Mai trăiește? Mă trezesc cuprinsă de o speranță subită. L-am putea găsi! L-am putea căuta pe Google, ne-am putea duce în Franța, pun pariu că l-am găsi...

— A murit tînăr, mi-o taie Sadie scurt, cu o voce stinsă. La doisprezece ani după ce-a părăsit Anglia. I-au adus acasă rămășițele pămîntești și au ținut o slujbă în sat. La ora aia eu locuiam în străinătate, dar oricum, n-am fost invitată. Și nici nu m-aș fi dus.

Sînt atît de oripilată, că nu pot să răspund nimic. Nu doar că a părăsit-o, a mai și murit. E o poveste oribilă, cu un final cumplit și îmi pare rău c-am întrebat.

Sadie se uită pe fereastră, cu chipul tras. Pielea ei pare mai palidă ca niciodată și are cearcăne sub ochi. În rochia ei gri-argintie, pare o mînă de fată, mică și vulnerabilă. Simt că-mi dau lacrimile. L-a iubit pe artist. E limpede. Dincolo de toată bravada și de comentariile ei ironice, chiar l-a iubit. Probabil toată viața.

Cum e posibil ca el să n-o fi iubit? Nenorocitul. Dacă ar mai trăi, m-aș duce la el și l-aș bate măr. Chiar dac-ar fi un babalîc șubred, de o mie de ani, cu douăzeci de strănepoți.

— E trist. Mă frec pe nas. E foarte trist.

— Ba nu e trist, îmi răspunde imediat, regăsindu-și aerul vioi. Așa e viața. Mai sînt alți bărbați, alte țări, alte vieți de trăit. Dar de-asta zic că știu. Se întoarce brusc cu fața spre mine. *Știu* și trebuie să mă crezi.

— Ce știi? Nu înțeleg la ce se referă. Ce să cred?

— Că n-o să meargă niciodată, cu tine și amicul tău. Cu Josh al tău.

— De ce mă rog?

O sfredelesc cu privirea, neîncrezătoare. Trebuia să-mi închipui c-o să ajungem iar la Josh.

— Fiindcă tu poți să vrei pînă nu mai poți. Îmi întoarce spatele și-și strînge genunchii la piept. Îi văd șira uscătivă a spinării prin rochie. Dar, dacă el nu te vrea... la fel de bine ți-ai putea dori să fie roșu cerul.

Cincisprezece

Nu sînt panicată. Chiar dacă e joi și încă n-am nici o soluție și Janet Grady mă așteaptă la colț cu toporul.

Am depășit de mult starea de panică. Mă aflu ca într-o transă. Ca o yoginā.

Nu i-am răspuns toată ziua la telefon lui Janet. Kate i-a zis că sînt la budă, la masă, că am rămas *blocată* la veceu și, în cele din urmă, am auzit-o spunînd disperată:

— N-o pot deranja, chiar n-o pot deranja... Janet, nu știu cine e candidatul. Janet, te rog, nu mă amenința...

A pus telefonul în furcă tremurînd. Se pare că Janet e într-o dispoziție foarte proastă. Cred că a devenit un pic obsedată de lista asta scurtă. Ca și mine. În fața ochilor mei înoată CV-uri și zici că am telefonul sudat de ureche.

Ieri am avut un moment de inspirație. Cel puțin, inspirație mi s-a părut că e. Poate că a fost doar disperare. Tonya! E dură și tare ca fierul și are toate calitățile astea care te bagă în sperieți. Janet Grady și-a găsit nașa!

Așa că am sunat-o și am întrebat-o dacă se gîndește cumva să se întoarcă la serviciu, acum că gemenii au făcut doi ani. Oare se gîndește să intre in marketing, poate? De pildă, în domeniul

echipamentului sportiv? Înainte de a naște gemenii, Tonya era destul de bine cotată la Shell. Pun pariu că CV-ul ei arată beton.

— Dar sînt în concediu de maternitate, a obiectat ea. Mag-da! NU crochetele alea de pește. Uită-te în sertarul de jos al frigiderului...

— Dar cred că totuși ți-a ajuns atîta concediu. O femeie cu talentele tale... cred că abia aștepți să te întorci la lucru.

— Sincer, nu prea.

— Dacă mai stai mult, o să ți se atrofieze creierul!

— Ba nu mi se atrofiază deloc! mi-a răspuns jignită. Știi, în fiecare săptămînă fac împreună cu băieții muzică Suzuki. E foarte stimulatoare, atît pentru copii, cît și pentru părinți, și am cunoscut și alte mame minunate acolo.

— Tu vrei să-mi spui că preferi să faci muzică Suzuki și să bei cappuccino decît să fii director de marketing de top. M-am străduit să-mi injectez o notă de uimire sinceră în glas, deși chiar și eu aș prefera de un *miliard* de ori să fac muzică Suzuki și să beau cappuccino în clipa asta decît să am de-a face cu toate problemele pămîntului.

— Da, a zis ea sec. Prefer. Și oricum, de ce te-ai gîndit taman la mine, Lara? Tonul i-a devenit mai interesat. Ce se petrece? Ai o problemă? Fiindcă știi bine că poți să vorbești oricînd cu mine despre orice, dacă ai vreo problemă...

O, Doamne. Lasă-mă cu falsa compasiune.

— Nu s-a întîmplat nimic! Încercam doar să-i fac o favoare surorii mele mai mari. Am făcut o pauză de o secundă sau două, înainte de a adăuga în treacăt: Apropo, dintre mămicile alea pe care le-ai cunoscut la muzica Suzuki. Nici una dintre ele n-a fost cumva director de marketing de top, așa-i?

Ai zice că, din opt mame care înainte de a naşte au avut supercariere, măcar *una* trebuie să fi fost director de marketing cu experienţă în distribuţia en detail şi să vrea să se întoarcă imediat la muncă. Aşa ai zice.

În orice caz. S-a ales praful şi de ideea mea cea măreaţă. De fapt, de *toate* ideile mele măreţe. Singura posibilitate pe care am găsit-o e un tip din Birmingham care s-ar putea muta aici, dacă Leonidas Sports i-ar plăti naveta cu elicopterul în fiecare săptămînă. Lucru care n-o să se întîmple nici într-o mie de ani. Sînt condamnată. Una peste alta, ai zice că nu e cel mai bun moment să mă pun la patru ace şi să mă duc la o petrecere.

Cu toate astea, iată-mă într-un taxi, pusă la patru ace şi în drum spre o petrecere.

— Am ajuns! Park Lane! Sadie se uită pe fereastră. Plăteşte şoferul! Hai să mergem!

Taxiul nostru e luminat de bliţurile aparatelor de fotografiat şi aud zumzetul făcut de oamenii care se salută unii pe alţii. Mă uit pe fereastră şi văd un grup de circa zece persoane în ţinută de gală păşind pe covorul roşu care duce la hotelul Spencer, unde are loc dineul *Business People*. Conform ziarului *FT*, în seara asta, aici or să se strîngă patru sute dintre cele mai mari talente în business din Londra.

Fiind unul dintre aceste talente, am fost la un pas de a-mi anula participarea, din multe, multe motive:

1. Acum m-am împăcat cu Josh şi n-ar trebui să mă duc la dineuri însoţită de alţi bărbaţi.
2. Sînt prea stresată cu slujba.
3. Şi cînd zic stresată, zic stresată în ultimul hal.
4. E posibil ca Janet Grady să fie aici şi să urle la mine.

5. Clive Hoxton, aşijderea.
   Ca să nu mai spun că:
6. Trebuie să fac conversaţie cu Americanul Încruntat, toată noaptea.

Însă pe urmă mi-am dat seama. Patru sute de oameni de afaceri, într-o singură încăpere. Dintre care unii e musai să fie directori de marketing de top. Şi unii dintre ei sigur îşi doresc să-şi schimbe jobul. În mod sigur.

Aşa că ăsta a fost cîntecul de lebădă al inspiraţiei mele. O să găsesc un candidat pentru Leonidas Sports chiar în seara asta, la dineu.

Mai verific o dată să văd dacă poşeta mea de seară e plină ochi cu cărţi de vizită şi-mi arunc o privire de control în geamul portierei. Cred că nu mai trebuie să spun că Sadie s-a ocupat, din nou, de ţinuta mea din seara asta. Sînt îmbrăcată într-o rochie neagră *vintage* cu paiete, mîneci franjurate şi medalioane cu mărgele, în stil egiptean, la umeri. Peste ea port o mantie. Am ochii daţi la greu cu kohol, o brăţară lungă de aur în formă de şarpe şi chiar şi un dres original, după cît se pare, chiar în genul celui pe care-l purta Sadie. Iar pe cap am o plasă mulată, cu strasuri, pe care Sadie a găsit-o la nu ştiu ce tîrg de antichităţi.

Dar în seara asta mă simt mult mai încrezătoare. În primul rînd, şi ceilalţi sînt gătiţi. Şi, deşi am protestat în legătură cu plasa de pe cap, adevărul e că în adîncul sufletului mi se pare că îmi stă destul de mişto. Am un aer de divă retro.

Şi Sadie e gătită, într-o rochie cu franjuri, turcoaz cu verde, şi are un şal din pene de păun. Are cam zece coliere şi pe cap poartă cea mai ridicolă parură inventată vreodată, cu o cascadă de strasuri care i se revarsă peste ureche. Îşi tot

deschide şi închide întruna poşeta de seară, de zici că e maniacă. Sinceră să fiu, e maniacă de cînd mi-a povestit despre iubitul ei răposat. Am încercat să mai scot de la ea şi alte amănunte, dar fără succes. Pur şi simplu alunecă pe lîngă mine ori se evaporă sau schimbă subiectul. Aşa c-am renunţat.

— Hai să mergem! Freamătă din picioare. Abia aştept să încep să dansez!

Pentru numele lui Dumnezeu. E obsedată. Şi, dacă crede cumva că am de gînd să dansez din nou cu Ed în mijlocul barului, se înşală amarnic.

— Ascultă-mă, Sadie, zic fermă. E un dineu de afaceri. N-o să fie nici un dans. Mă aflu aici în timpul serviciului.

— O să găsim noi, zice încrezătoare. Întotdeauna se găseşte de dansat.

Mda. Mă rog.

În clipa în care cobor, locul e plin de oameni de afaceri care dau mîna siguri pe ei şi rîd şi pozează pentru fotografi. Pe unii dintre ei îi recunosc din posterele din *Business People*. O clipă, simt că mi se strînge stomacul de emoţie. Însă apoi mă uit la Sadie şi ridic bărbia, aşa cum face şi ea. Şi ce dacă sînt importanţi? Sînt la fel de bună ca şi ei. Sînt partener în propria mea firmă. Chiar dacă e formată din două persoane şi un filtru de cafea prăpădit.

— Bună, Lara, mă întîmpină glasul lui Ed şi mă întorc.

Se află în faţa mea, bine făcut şi chipeş, aşa cum mă şi aşteptam. Smochingul îi vine perfect, părul negru îi e pieptănat spre spate perfect.

Josh nu poartă niciodată un smoching standard. Mereu se îmbracă stil *casual*, îşi trage o geacă Nehru peste blugi. Dar Josh e un tip cool.

— Bună.

Îi iau mîna, înainte să-i vină ideea de a mă săruta. Nu că aş crede că şi-ar dori-o. Îmi cîntăreşte vestimentaţia din priviri şi văd o urmă de ironie în ochii lui.

— Arăţi foarte... stil anii '20.

Bravo, Einstein, ai ghicit.

— Ei da, ridic din umeri. Îmi plac hainele anilor '20.

— Nu, zău, spune el foarte serios.

— Arăţi adorabil, îi spune Sadie veselă lui Ed.

Se năpusteşte asupra lui, îi înconjoară pieptul cu braţele şi-l sărută pe gît.

Îh. Oare are de gînd să facă asta toată noaptea?

Ne apropiem de un mic grup de fotografi şi, la un semnal de la o tipă cu cască, Ed se opreşte, dînd uşor ochii peste cap.

— Scuze, mi-e teamă că trebuie să fac asta...

— Aoleu! zic panicată în clipa în care bliţul aparatelor foto mă orbeşte. Eu ce fac?

— Stai aşa, mai într-o parte, îmi şopteşte el liniştitor. Bărbia sus şi zîmbeşte. Nu-ţi face griji, e normal să fii stresată. Eu am făcut training media pentru chestia asta. Prima dată am fost atît de ţeapăn, că zici că eram o păpuşă Thunderbird.

Nu pot să nu zîmbesc. Adevărul e că aduce puţin cu un Thunderbird, cu maxilarul lui pătrăţos şi sprîncenele întunecate.

— Ştiu la ce te gîndeşti, zice, în timp ce bliţurile nu se mai opresc. Oricum arăt ca un Thunderbird. E în regulă. Pot să suport adevărul.

— Dar nu la asta mă gîndeam! zic neconvingătoare. Ne mutăm la un alt grup de fotografi. Dar cum se face că ştii despre Thunderbird?

— Glumeşti? L-am văzut cînd eram copil. Eram obsedat. Voiam să fiu Scott Tracy.

— Eu voiam să fiu Lady Penelope. Rîdic ochii spre el. Deci eşti interesat cel puţin de o realizare culturală britanică.

Nu sînt sigură că o emisiune TV pentru copii se pune drept „cultură", dar nu pot să nu-mi spun punctul de vedere. Ed pare surprins și trage aer în piept ca pentru a răspunde, însă, înainte să apuce s-o facă, tipa cu cască în ureche vine să ne escorteze mai departe și momentul s-a fîsîit.

În timp ce ne îndreptăm către hotel, mă uit în jur, încercînd să mă prind cine-i unul și cine-i altul, încercînd să văd dacă există cineva pe care să-l pot aborda în legătură cu jobul de la Leonidas Sports. Trebuie să circul rapid, înainte ca lumea să se așeze la masă.

În vremea asta, Sadie a fost lipită de Ed ca marca de scrisoare, i-a mîngîiat părul, și-a frecat fața de a lui și și-a trecut mîna peste pieptul lui. Cînd ne oprim în fața unei mese de recepție, se avîntă și își bagă capul în buzunarul lui de la smoching. Sînt luată atît de tare prin surprindere, că tresar.

— Sadie! șoptesc furioasă în spatele lui Ed. Ce faci?

— Mă uit la lucrurile lui! zice, ridicîndu-se. N-am găsit nimic interesant, doar niște hîrtii și un pachet de cărți de joc. Mă întreb ce are în buzunarele de la pantaloni... Hmm... Privirea i se fixează asupra prohabului lui și o văd cum i se aprind ochii.

— Sadie! șoptesc îngrozită. Nu!

— Domnule Harrison! O femeie într-o rochie de cocteil șic de culoare bleumarin s-a năpustit să-l ia în primire pe Ed. Sînt Sonia Taylor, directoarea departamentului de PR de la Dewhurst Publishing. Abia așteptăm să vă auzim discursul.

— Sînt încîntat să mă aflu aici, încuviințează Ed. Permiteți-mi să v-o prezint pe Lara Lington... Mă privește gînditor, de parcă ar căuta cuvîntul potrivit. Partenera mea.

— Bună, Lara. Sonia se întoarce spre mine cu un zîmbet cald. În ce domeniu activezi?

Mamă. Directoarea departamentului de PR de la Dewhurst Publishing.

— Bună, Sonia. Îi strîng mîna cît de profi mă pricep. Sînt Lara Lington. Mă ocup cu recrutarea de personal, permite-mi, te rog, să-ți ofer cartea mea de vizită... *Nu!* îmi țîșnește un țipăt involuntar de pe buze.

Sadie s-a aplecat și și-a băgat fața în buzunarul de la pantalonii lui Ed.

— Ești bine?

Sonia Taylor mă privește îngrijorată.

— Da! Privesc roată în jur, uitîndu-mă oriunde, doar în fața mea nu. Sînt bine. Serios, sînt foarte bine...

— Mă bucur. Sonia îmi mai aruncă o altă privire ușor ciudată. Mă duc să vă caut ecusoanele cu numele.

Sadie reapare foarte scurt, apoi se avîntă înapoi. Ce-o fi făcînd acolo?

— Lara, s-a întîmplat ceva?

Ed se întoarce spre mine încruntat.

— Îhm... nu! îngaim. Totul e bine, totul e perfect...

— Dumnezeule! Capul lui Sadie reapare brusc. Hai c-am aruncat o privire ca lumea acolo.

Îmi duc o mînă la gură. Ed îmi aruncă o privire suspicioasă.

— Scuze, îngaim. Doar... mi-a venit să tușesc.

— Poftim! Sonia se întoarce de la masa de la intrare și ne întinde cîte un ecuson. Ed, pot să te fur doar o clipă, să trecem rapid prin desfășurător?

Zîmbește ca un robot, apoi se îndepărtează cu el.

Imediat îmi scot mobilul pentru camuflaj, după care mă răsucesc pe călcîie către Sadie.

— Să nu mai faci niciodată asta! M-ai pus într-o situație imposibilă! Nu știam încotro să mă uit!

Sadie ridică din sprîncene maliţioasă.

— Am vrut doar să-mi satisfac curiozitatea.

N-am nicî cea mai mică dorință de a întreba ce înseamnă asta.

— Potolește-te! Tipa aia, Sonia, crede acum că sînt dusă cu capu'. Nici măcar nu mi-a luat cartea de vizită.

— Și ce dacă? Sadie ridică nepăsătoare dîn umeri. Cui îi pasă ce crede ea?

E ca și cum ar fi apăsat pe un buton. Oare chiar nu-și dă seama cît sînt de disperată?

— Mie-mi pasă! Mă întorc spre ea furioasă și ea se face mică. Sadie, de ce crezi tu că mă aflu aici? Încerc să-mi salvez firma! Încerc să cunosc oameni importanți... Arăt spre mulţîmea care mișună în holul din jurul meu. Pînă mîine trebuie să găsesc un candîdat pentru Leonidas Sports! Dacă nu fac ceva rapid, o să dăm faliment. Practic, am și dat deja. Eu mă dau de ceasul morții și ție ți se rupe. Nici măcar n-ai observat. Glasul începe brusc să-mi tremure ușor, probabil din cauza celor două *latte* pe care le-am băut azi. În orice caz. În fine. Fă ce vrei. Doar ține-te departe de mine.

— Lara... Sadie dă să zică ceva, însă mă îndepărtez de ea către ușile duble ce dau în sala de banchet. Ed și Sonia se află pe podium și o văd că îi explică cum funcționează microfonul. La mesele din jurul meu încep să se așeze femei și bărbați cu aer dinamic și hotărît. Aud frînturi de conversații despre piață și sectoare en detail și campanii TV.

Asta e marea mea șansă. Haide, Lara. Îmi adun tot curajul și iau un pahar de șampanie de la un chelner care trece pe lîngă mine, după care

mă apropii de un grup de oameni de afaceri, care rîd voioşi.

— Bună seara! mă bag şi eu în vorbă veselă. Sînt Lara Lington, de la L&N Executive Recruitment. Permiteţi-mi să vă ofer cartea mea de vizită.

— Bună, zice un tip cu aer prietenos şi părul roşu. Mi-i prezintă pe toţi cei din grup şi le dau tuturor cărţi de vizită. Judecînd după ecusoane, toţi par să lucreze pentru companii de software.

— Lucrează cineva de aici în marketing? arunc şi eu o întrebare.

Toate privirile se întorc către un tip cu părul blond.

— Vinovat, zîmbeşte.

— Doreşti cumva să-ţi schimbi jobul? mă trezesc spunînd. E vorba de o companie de echipament sportiv. Oferă un pachet salarial atractiv, e o ocazie absolut extraordinară!

Se lasă tăcerea. Nici nu îndrăznesc să respir, aşteptîndu-i cu speranţă răspunsul. Apoi toată lumea izbucneşte în rîs.

— Îmi place stilul tău, zice roşcatul şi se întoarce spre vecinul lui. Te interesează cumva o filială a unei firme de software în Asia, creată în urmă cu doar zece ani?

— Un investitor foarte grijuliu, sare alt tip şi pufnesc din nou toţi în rîs.

Sînt convinşi că glumesc. Normal.

Mă alătur şi eu grăbită rîsului general. Dar, în adîncul sufletului, mă simt ultima tîmpită. N-o să găsesc în veci un candidat. A fost o idee absolut ridicolă. După un timp, mă scuz şi plec mai departe, şi-l găsesc pe Ed care se apropie din direcţia opusă.

— Cum merge? Scuze că te-am abandonat aşa.

— Nu-ţi face griji. Mă descurc. Interacţionam cu lumea.

— Sîntem la masa 1... Mă conduce către scenă şi simt un licăr de mîndrie, în ciuda faptului că nu sînt prea binedispusă. Masa 1 la dineul *Business People*!

— Am o întrebare, Lara, zice Ed în timp ce ne apropiem de masă. Te rog să nu mă înţelegi greşit.

— Nici o grijă, zic. Întreabă-mă ce vrei.

— Vreau doar să înţeleg cum trebuie lucrurile. Nu doreşti să fii iubita mea. Aşa e?

— Aşa e, încuviinţez. Şi tu nu vrei să fii iubitul meu.

— Nu, zice el, dînd din cap vehement. Îh-hm. Am ajuns deja la masă. Ed îşi încrucişează braţele şi mă studiază bulversat. Şi atunci ce căutăm aici împreună?

— Ăă... da. Bună întrebare.

Nu ştiu ce să-i răspund. Adevărul e că nu există un motiv care să poată sta în picioare.

— Prieteni? sugerez într-un final.

— Prieteni, repetă el îndoit. Cred că am putea fi prieteni.

Îmi trage scaunul şi mă aşez. În faţa fiecărui loc se află un program, în partea de jos a căruia scrie *Conferenţiar invitat: Ed Harrison.*

— Eşti emoţionat?

În ochii lui Ed se aprinde un licăr, apoi mă priveşte cu un surîs abia schiţat.

— Dacă aş fi, nu ţi-aş spune.

Dau la ultima filă a programului şi simt un mic fior de încîntare cînd îmi găsesc propriul nume pe listă. Lara Lington, L&N Executive Recruitment.

— Nu pari genul tipic de *headhunter*, zice Ed, urmărindu-mi privirea.

— Serios? Nu prea știu cum să reacționez. O fi bine, o fi rău?

— În primul rînd, nu-mi pari genul obsedat de bani.

— Mi-ar plăcea să cîștig mai mulți bani, zic cu sinceritate. Mult mai mulți decît acum. Dar cred că ai dreptate, nu e lucrul cel mai important pentru mine. *Headhunting*-ul mi s-a părut întotdeauna un soi de...

Amuțesc jenată și iau o gură de vin.

I-am spus odată teoria mea despre *headhunting* lui Natalie și ea a zis că sînt nebună și că să nu mai vorbesc prostii.

— Ce anume?

— Mă rog. Un soi de peţire. Să potrivești persoana potrivită cu jobul potrîvit.

Ed pare amuzat.

— E un mod inedit de a privi lucrurile. Nu sînt sigur că majoritatea celor de aici ar fi de acord însă că au o idilă cu slujbele lor.

Gesticulează către camera ticsită de lume.

— Poate că ar fi, dacă ar găsi slujba potrivită, totuşi, zic cu însufleţire. Dacă ai putea să găsești pentru toată lumea exact ceea ce-și dorește...

— Iar tu ai fi Cupidon.

— Rîzi de mine.

— Ba nu. Clatină cu putere din cap. Îmi place, ca teorie. Și cum funcționează în practică?

Oftez. E ceva cu Ed care mă face să las mereu garda jos. Poate e vorba de faptul că nu-mi pasă absolut deloc ce părere are despre mine.

— Nu prea bine. Sinceră să fiu, în momentul ăsta, scîrțîie rău.

— Chiar atît de rău merge?

— Și mai și.

Mai iau o gură de vin, apoi ridic privirea și-l văd pe Ed că mă fixează ironic.

— Dar ești asociată cu cineva, nu?

— Da.

— Și... cum te-ai hotărît cu cine să te asociezi? zice degajat. Cum s-a întîmplat?

— Natalie? Ridic din umeri. Păi, e cea mai bună prietenă a mea și o știu dintotdeauna și e un *headhunter* de top, foarte talentată. Cum să zic, înainte a lucrat la Price Bedford Associates. Sînt foarte tari.

— Știu. Ed rămîne un pic pe gînduri. Așa, de pură curiozitate, cine ți-a spus că e un *headhunter* de top, foarte talentată?

Mă holbez la el, simțindu-mă ușor prinsă pe picior greșit.

— Nu mi-a spus nimeni. Pur și simplu e. Adică... Îi surprind privirea sceptică. Ce?

— Nu e treaba mea. Dar atunci cînd ne-am... Șovăie din nou, de parcă ar căuta cuvîntul potrivit. Întîlnit.

— Da, încuviințez impacientă.

— Am întrebat și eu în stînga și-n dreapta. Nimeni nu auzise de tine.

— Minunat. Iau o gură mare de șampanie. Continuă, te rog.

— Dar cunosc pe cineva la Price Bedford, care mi-a spus cîte ceva despre Natalie. Foarte interesant.

Simt o presimțire de rău augur cînd îi zăresc expresia.

— Serios? zic stresată. E și normal să o vorbească de rău, fiindc-au pierdut-o. Așa că, orice ți-a spus...

Ed ridică mîinile.

— Nu vreau să mă bag în chestia asta. E asociata ta, prietena ta, alegerea ta.

OK. Acum chiar că am o presimțire urîtă.

— Spune-mi. Îmi pun jos paharul şi toată bravada mea s-a evaporat. Te rog, Ed. Spune-mi. Ce ţi-a zis?

— Ei bine. Ed ridică din umeri. Se pare că le-ar fi făcut capul mare unor tipi foarte tari şi i-ar fi pus pe o listă pentru nu ştiu ce job „de mare viitor", care nici măcar nu exista. După care a încercat să-i ofere la pachet unui client de nu chiar atît de mare viitor, pretinzînd că asta era slujba la care se referise de la început. A făcut-o latră de tot. Asociatul senior de la firmă a fost nevoit să intervină şi să aplaneze situaţia. De-asta a şi fost concediată. Ed şovăie. Dar ştiai asta, da?

Mă holbez la el mută de uimire. Natalie a fost concediată? A fost *concediată*?

Mie mi-a spus că s-a hotărît să plece de la Price Bedford pentru că se simţea subevaluată şi e convinsă c-ar putea să cîştige mult mai mulţi bani lucrînd pentru sine.

— E şi ea aici în seara asta? Ed se uită în jur. O s-o cunosc?

— Nu. Reuşesc într-un final să-mi regăsesc glasul. Nu e... disponibilă momentan.

Nu pot să-i spun că m-a lăsat baltă să mă ocup singură de companie. Nu pot să recunosc că e şi mai naşpa decît crede el. Mi se urcă şi mi se scurge tot sîngele din cap în timp ce mă străduiesc să procesez noile informaţii.

Nu mi-a spus niciodată c-a fost concediată. Niciodată. Îmi amintesc ca ieri cînd mi-a propus prima oară să ne facem o firmă împreună, la un pahar de şampanie, în nu ştiu ce bar de fiţe. Mi-a spus că toţi cei din industrie sînt înnebuniţi să se asocieze cu ea, dar că ea vrea să-şi deschidă firma cu cineva în care are cu adevărat încredere. O veche prietenă. Cineva cu care să se

poată şi *distra*. Mi-a făcut capul atît de mare şi a aruncat în conversaţie atîtea nume pompoase, că m-a dat pe spate. Săptămîna următoare mi-am dat demisia şi mi-am scos toate economiile. Sînt aşa o credulă... şi o *idioată*. Îmi simt lacrimile tremurîndu-mi la baza genelor şi iau grăbită o gură de şampanie.

— Lara? aud glasul ascuţit al lui Sadie în urechea mea. Lara, vino repede! Trebuie să vorbesc cu tine.

Nu prea am chef să vorbesc cu Sadie. Dar nu pot nici să rămîn aici cu Ed, care mă priveşte atît de îngrijorat. Cred că şi-a dat seama cît m-au şocat vorbele lui.

— Mă întorc într-o secundă! zic exagerat de veselă şi-mi împing scaunul. Străbat încăperea aglomerată încercînd s-o ignor pe Sadie, care se ţine scai de mine şi-mi bălmăjeşte întruna în ureche.

— Îmi pare foarte rău, zice. Am stat şi m-am gîndit şi ai dreptate. Am fost egoistă şi fără minte. Aşa că m-am hotărît să te ajut şi am reuşit! Ţi-am găsit un candidat! Un candidat perfect şi minunat!

Cuvintele ei îmi întrerup gîndurile dureroase, care mi se învîrt în gol.

— Poftim? Mă întorc spre ea. Ce-ai zis?

— Poate tu crezi că nu mă interesează munca ta, dar nu-i adevărat, mă anunţă. Ai nevoie de un trofeu, iar eu ţi l-am găsit. Aşa-i că sînt deşteaptă?

— Ce tot spui aici?

— Am tras cu urechea la tot ce s-a discutat aici! zice mîndră. Tocmai începeam să cred că n-am nici o şansă, cînd am auzit-o pe o tipă pe nume Clare că-i şopteşte ceva unei prietene, într-un colţ. Nu e fericită. Înţelegi, e vorba de

jocuri de putere. Sadie face ochii mari la mine, ca să mă impresioneze. Lucrurile s-au împuțit atît de tare la slujba ei, că se gîndește să-și dea demisia.

— Așa. Și mă bați la cap cu asta pentru că...

— Pentru că e directoare de marketing, normal! zice Sadie victorioasă. Scria pe ecusonul ei. Știam că asta-ți dorești, un director de marketing. Luna trecută, ca să știi, a cîștigat un premiu. Dar noul ei șef nici măcar n-a felicitat-o. E un porc, adaugă coborînd vocea. De-asta vrea să plece.

Înghit în sec de cîteva ori, încercînd să-mi păstrez calmul. O directoare de marketing care vrea să-și schimbe locul de muncă. O, Doamne. Dacă mor acum, o să ajung drept în rai.

— Sadie... e adevărat ce-mi spui?

— Sigur că da! Uite-o, e aia de-acolo!

Sadie arată către colțul opus al sălii.

— Îi place sportul? Face fitness?

— Are gambe musculoase, zice Sadie triumfătoare. Le-am remarcat imediat.

Mă grăbesc spre cel mai apropiat panou și mă uit pe lista de invitați. Clare... Clare...

— Clare Fortescue, director de marketing la Shepherd Homes? Simt un fior de încîntare. Era pe noua mea listă lungă! Am vrut să vorbesc cu ea, dar n-am putut să iau legătura!

— Ei bine, e aici! Hai să te duc la ea!

Îmi bubuie inima în timp ce traversez sala ticsită de lume, cercetînd chipurile în căutarea unuia potrivit cu numele de Clare.

— Uite-o! Sadie îmi arată spre o femeie cu ochelari, într-o rochie de un albastru regal. Are părul brunet tuns scurt, aluniță pe nas și e destul de scundușă. Dacă nu mi-ar fi arătat-o Sadie, probabil că n-aș fi remarcat-o.

— Bună seara. Trag adînc aer în piept. Clare Fortescue?

— Da? zice scurt.

— Pot să vorbesc ceva cu dumneavoastră?

— Păi... OK. Uşor bulversată, Clare Fortescue îmi permite s-o răpesc din grupul în care se află.

— Bună. Îi zîmbesc stresată. Mă numesc Lara şi sînt consultant de recrutare. Doresc de ceva timp să îau legătura cu dumneavoastră. Aveţi o reputaţie de invidiat, dar ştiţi asta, cred.

— Serios?

Mă fixează bănuitoare.

— Sigur că da! A, să nu uit... vreau neapărat să vă felicit pentru premiul pe care l-aţi obţinut recent!

— A. Urechile lui Clare Fortescue se colorează în trandafiriu. Vă mulţumesc foarte mult.

— În clipa asta, recrutez personal pentru un post de director de marketing, spun coborînd glasul discret, şi am vrut doar să ştiţi. E vorba de o cunoscută companie de articole sportive de mare viitor şi cred că v-aţi potrivi. Dumneavoastră aţi fi alegerea mea numărul unu. Fac o pauză, apoi adaug relaxată: Dar, firește, poate sînteţi cît se poate de mulţumită de jobul pe care îl aveţi în prezent...

Se lasă un moment de tăcere. Nu-mi dau seama ce se petrece în spatele ochelarilor lui Clare Fortescue. Am trupul atît de încordat, că nici măcar nu pot să respir.

— Sinceră să fiu... m-am gîndit să fac o schimbare, zice în cele din urmă, atît de încet că abia o aud. Aşa că e posibîl să fiu interesată. Însă va trebui să mi se ofere condiţiile adecvate. Mă sfredeleşte cu o privire de oţel. Nu am de gînd să fac compromisuri. Am standarde de la care nu pot să abdic.

Reuşesc, nu ştiu nici eu cum, să nu scot un chiot de bucurie. E interesată *şi* e genul dur!

— Minunat! zîmbesc. Dacă doriţi, v-aş putea suna dimineaţă. Sau credeţi că aveţi cîteva minute la dispoziţie chiar acum? Încerc să nu par disperată. Putem discuta un pic? Două minute?

Te rog... te rog... te rog te rog te rog...

Zece minute mai tîrziu, mă întorc la masă, plutind de fericire. O să-mi trimită CV-ul ei mîine. A jucat pe post de extremă dreapta la hochei! E absolut perfectă!

Sadie pare şi mai încîntată decît mine cînd ne întoarcem la masă.

— Ştiam eu! zice întruna. Ştiam eu că e exact ce trebuie!

— Eşti o bomboană! zic fericită. Sîntem o echipă. Ridică mîna!

— Ca să ce?

Sadie mă priveşte intrigată.

— Ca să batem palma! Nu ştii cum bate lumea palma? Ridică mîna...

OK. Se pare că să baţi palma cu o fantomă e o greşeală. Tipa aia în roşu a crezut că vreau să-i dau una. Pornesc iar spre masă. Cînd ajung, îi zîmbesc radioasă lui Ed.

— Am revenit!

— Văd. Îmi aruncă o privire de control. Cum merge?

— Dacă vrei să ştii, merge nemaipomenit.

— Nemaipomenit! mă îngînă Sadie şi-i sare în poală. Îmi ridic paharul de şampanie. Brusc, am mare chef să petrec.

Șaisprezece

Seara asta se dovedește a fi una dintre cele mai frumoase din viața mea. Masa e delicioasă. Discursul lui Ed e primit extraordinar. După aceea, lumea vine întruna la el să-l felicite, iar el mă prezintă tuturor. Mi-am împărțit toate cărțile de vizită și mi-am stabilit două întîlniri pentru săptămîna viitoare, și prietena lui Clare Fortescue tocmai a venit la mine să mă întrebe dacă nu pot să fac ceva și pentru ea.

Sînt în al nouălea cer. În fine, simt că exist și eu ca persoană pe hartă!

Singurul meu stres e Sadie, care s-a plictisit de atîtea discuții de afaceri și a început să danseze din nou. A fost în expediție și, conform spuselor ei, chiar la colțul străzii e un club de noapte intim, care e absolut perfect, și ar trebui să ne ducem acolo imediat.

— Nu! șoptesc, și ea mă bate iar la cap. Șșt! Iluzionistul face altă scamatorie!

În timp ce ne bem cafeaua, un iluzionist a început să facă turul meselor. Tocmai a împins o sticlă de vin prin masă, ceea ce a fost extraordinar. Acum îl roagă pe Ed să aleagă o formă de pe un cartonaș și îi spune că el o s-o ghicească, folosindu-se de puterea minții.

— OK, zice Ed, alegînd o formă. Mă uit peste umărul lui și văd că arată o mîzgălitură ca o

rîmă. Avea de ales între o mîzgălitură ca o rîmă, un pătrat, un triunghi, un cerc sau o floare.

— Concentrează-te doar la formă şi la nimic altceva. Iluzionistul, care poartă un sacou cu paiete, are un bronz artificial şi e machiat, îşi fixează privirea intens asupra lui Ed. Lasă-l pe Marele Firenzo să-şi folosească puterile misterioase şi să-ţi citească gîndurile.

Numele iluzionistului e Marele Firenzo. A spus-o de vreo nouăşcinci de ori, plus că pe toate obiectele lui de recuzită scrie „Marele Firenzo" cu litere mari, înflorite şi roşii.

La masă se face linişte absolută. Marele Firenzo îşi duce ambele mîini la cap, de parcă ar fi în transă.

— Mă aflu în legătură cu mintea ta, zice, cu glasul coborît şi misterios. Mesajul e pe punctul de a ajunge. Ai ales... această formă!

Cu un gest larg al mîinii, scoate un cartonaş identîc cu cel al lui Ed.

— Corect, încuviinţează Ed şi arată forma celor de la masă.

— Incredibil! spune cu respiraţia tăiată o femeie blondă din faţa lui.

— Impresionant, ce să zic. Ed îşi întoarce cartonaşul pe partea cealaltă şi îl priveşte atent. N-avea cum să vadă ce-am ales.

— E vorba de puterea minţii, rosteşte iluzionistul pe un ton de incantaţie, luînd repede cartonaşul de la Ed. E puterea... Marelui Firenzo!

— Vreau şi eu! începe blonda surescitată. Citiţi-mi şi mie gîndurile!

— Prea bine. Marele Firenzo se întoarce cu faţa spre ea. Dar aveţi grijă. Atunci cînd vă deschideţi mintea în faţa mea, pot să vă aflu toate secretele. Chiar şi pe cele tainice şi întunecate.

O priveşte cu un licăr în ochi şi ea chicoteşte.

E înnebunită după Marele Firenzo, e limpede. Probabil că-i transmite radioasă cele mai tainice și întunecate secrete ale ei chiar în clipa asta.

— Din experiență, am constatat că mințile doamnelor sînt adesea mai ușor de... penetrat. Marele Firenzo ridică din sprînceană sugestiv. Sînt mai slabe, mai blînde... însă e mult mai plăcut să te afli în sufletul lor.

Zîmbește cu toți dinții spre blondă, care rîde jenată.

Îh. E revoltător. Mă uit la Ed, pe chipul căruia văd o expresie de dezgust.

Ne uităm cu toții cum blonda alege o formă, se uită la ea un moment, după care zice hotărîtă „Am ales".

— E triunghiul, zice Sadie, cu interes. Bîntuie pe la spatele blondei, uitîndu-se la formă. Credeam că o s-aleagă floarea.

— Relaxați-vă. Marele Firenzo se concentrează intens asupra blondei. Ani de studiu în Orient mi-au ajutat mintea să comunice cu undele de gîndire ale creierului uman. Marele Firenzo e singurul care poate penetra mintea în așa măsură. Nu opuneți rezistență, scumpă doamnă. Lăsați-l pe Firenzo să vă intre în gînduri. Vă promit... Îi trage iar un zîmbet cu toată dantura. Că o să fiu blînd.

Mi se face greață. Crede că e atît de sexy, dar adevărul e că e un libidinos fără pereche. Și misogin, pe deasupra.

— Doar Marele Firenzo are asemenea puteri, spune teatral, uitîndu-se în jurul mesei la noi toți. Doar Marele Firenzo poate reuși o asemenea izbîndă. Numai Marele Firenzo poate...

— Dacă vreți să știți, pot și eu, zic veselă. Îi arăt eu lui cine are mintea mai slabă.

— Poftim?

Marele Firenzo mă săgetează cu o privire de antipatie fățișă.

— Și eu pot să comunic cu mintea. Știu ce carte a ales.

— Vă rog, tînără doamnă. Marele Firenzo îmi aruncă un zîmbet feroce. Nu-l întrerupeți pe Marele Firenzo atunci cînd lucrează.

— Am zis doar, spun ridicînd din umeri, că știu ce carte e.

— Ba nu știți, zice blonda, ușor agresiv. Nu vă prostiți. Stricați cheful tuturor. A băut prea mult? se întoarce către Ed.

Ce tupeu pe capul ei.

— Ba știu! zic indignată. O desenez, dacă vreți. Are cineva ceva de scris?

Un bărbat din apropiere îmi întinde un pix și încep să desenez pe șervețel.

— Lara, zice Ed coborînd glasul. Ce faci?

— Iluzionism, zic sigură pe mine. Îmi termin triunghiul și-i arunc șervețelul blondei. Am dreptate?

Blondei îi cade fața. Mă privește uluită, apoi se uită iar la șervețel.

— Are dreptate. Întoarce cartonașul pe partea cealaltă și cei de la masă tresar. Cum ați făcut asta?

— V-am zis, mă pricep și eu la magie. Și eu am puteri misterioase pe care le-am deprins în Orient. Mi se spune „Marea Lara".

Îi surprind privirea lui Sadie și o văd că zîmbește amuzată.

— Sînteți membră a Cercului de Magie? Marele Firenzo mă privește livid. Fiindcă statutul nostru spune clar că...

— Nu sînt membră nicăieri, zic amabilă. Dar cred că ați descoperit că mintea mea e destul de puternică. Pentru o femeie.

Marele Firenzo pare că s-a dezumflat tot și începe să-și adune recuzita.

Îi arunc o privire lui Ed, care ridică din sprîncenele întunecate.

— Foarte impresionant. Cum ai făcut asta?

— Magie, ridic din umeri inocentă. Ți-am spus.

— Marea Lara, ai?

— Da. Așa-mi spun învățăceii mei. Dar îmi poți spune Măricica, dacă vrei, e mai scurt.

— Măricica.

Îl văd că mustăcește și, brusc, în colțul gurii lui apare un surîs. Un surîs adevărat și veritabil.

— O, Doamne! Arăt spre el triumfătoare. Ai zîmbit! Americanul Încruntat chiar a zîmbit!

Hait. Poate chiar așa e, poate am băut prea mult. N-am vrut să-i spun Americanul Încruntat cu voce tare. O clipă, Ed pare ușor luat prin surprindere, apoi ridică din umeri, la fel de serios ca întotdeauna.

— Probabil a fost o greșeală. O să vorbesc cu cine trebuie. N-o să se mai întîmple niciodată.

— Foarte bine. Fiindcă să știi că te-ai putea răni la față, dacă ai continua să zîmbești așa.

Ed nu răspunde și, preț de o clipă, mă întreb dacă nu cumva am mers prea departe. Adevărul e că pare un tip destul de drăguț și nu vreau să-l jignesc.

Deodată, îl aud pe un individ cu un aer pompos, în smoching alb, contrazicîndu-se cu un amic.

— E vorba pur și simplu de un echilibru al probabilităților, nimic mai mult. Oricare dintre noi ar putea învăța ce șanse sînt să fie ales triunghiul, cu un pic de exercițiu...

— Ba n-ar putea! îl întrerup indignată. OK, o să mai fac o scamatorie. Scrieți ceva. Orice. O formă, un nume, un număr. O să vă citesc gîndurile și o să vă spun ce-ați scris.

— Bine. Bărbatul zîmbește ridicînd din sprîncene spre cei din jurul mesei, de parcă ar zice „să-i fac pe plac nebunei", și ia un stilou din buzunar. O să scriu pe șervețelul meu.

Îi arunc o privire sugestivă lui Sadie, care imediat se postează în spatele lui și se apleacă în față, să se uite.

— Scrie... „Anotimp al cețurilor și al fructelor coapte și moi" Sadie se strîmbă. Ce aberație. Ce om ciudat.

— Gata. Măria Sa Pomposul își acoperă șervețelul cu mîna și ridică privirea. Spune-mi ce formă am desenat.

A, deci sîntem șmecher.

Îi întorc dulce zîmbetul și ridic mîinile către el, exact cum a făcut Marele Firenzo.

— Marea Lara îți va citi acum mintea. O formă, zici. Hmm. Ce formă ar putea fi? Cerc... pătrat... parcă simt un pătrat...

Pomposul schimbă zîmbete încrezute cu tipul de lîngă el. Se crede isteț nevoie mare.

— Deschideți-vă mintea, domnule! Scutur din cap, cu reproș, către el. Eliminați acele gînduri care spun „Sînt mai bun decît toți cei de la masa asta!" Îmi interferează cu mesajul!

Bărbatul s-a făcut stacojiu la față.

— Nu am... începe.

— Gata, am reușit, îl întrerup fermă. V-am citit gîndurile și nu e vorba de o formă. Nimeni n-o poate păcăli pe Marea Lara. Pe șervețelul dumneavoastră scrie... Fac o pauză, regretînd că n-am la îndemînă o tobă. „Anotimp al cețurilor și al fructelor coapte și moi."Arătați șervețelul celor de la masă, vă rog.

Ha! Măria Sa Pomposul zici c-a înghițit un pește. Ridică fără grabă șervețelul și se aude un oftat general, urmat de aplauze.

— E o scamatorie, zice Pomposul, dar nu pare nici el prea convins.

— Mai fă-o o dată! Fă-o și altcuiva! Un bărbat din fața mea îmi arată către o altă masă. Hei, Neil, trebuie neapărat să vezi asta. Cum ai zis că te cheamă?

— Lara, zic mîndră. Lara Lington.

— Ce școală-ai făcut? Marele Firenzo se află lîngă mine, respirînd cu greutate în timp ce-mi șoptește în ureche. Cine te-a învățat asta?

— Nimeni, zic. V-am spus, am puteri speciale. Puteri feminine, nu pot să mă abțin să nu adaug. Ceea ce înseamnă că sînt foarte puternice.

— Bine, se răstește el. Las-o baltă. O să vorbesc la sindicat despre tine.

— Hai să mergem, Lara. Sadie a apărut în cealaltă parte a mea și îi mîngîie pieptul lui Ed cu mîna. Vreau să dansez! Haide!

— Hai să mai facem doar vreo cîteva scamatorii, murmur cît pot de încet în timp ce diverși invitați se adună în jurul mesei noastre să privească. Uite și tu la toți oamenii ăștia! Pot să vorbesc cu ei, să le dau cartea mea de vizită, să-mi fac și eu cîteva contacte...

— Mă doare undeva de contactele tale! se bosumflă. Vreau să-mi mișc și eu bombeul!

— Doar cîteva, zic din spatele paharului de vin. Și pe urmă plecăm. Promit.

Dar am așa succes că nici nu știu cînd a trecut o oră. Toată lumea vrea să-i citesc gîndurile. Toată lumea îmi știe numele! Marele Firenzo și-a luat catrafusele și a plecat. Îmi pare un pic rău pentru el, dar nu trebuia să fie așa antipatic, nu?

Mai multe mese au fost date într-o parte, scaunele au fost trase în față și s-a adunat un public în toată regula. La ora asta, numărul meu

s-a rafinat deja, astfel încît mă retrag într-o cămăruță adiacentă, persoana scrie ce dorește și arată publicului ce a scris. Pe urmă vin eu și ghicesc. Pînă acum am ghicit nume, date, versete din Biblie și portretul lui Homer Simpson. (Sadie mi l-a descris. Din fericire, m-am prins.)

— Și acum. Mă uit teatral către mica mulțime. Marea Lara va face un număr și mai extraordinar. Voi citi... cinci minți odată!

Sînt întîmpinată cu un icnet de satisfacție general și un ropot de aplauze.

— Eu! se precipită în față o fată. Eu!

— Și eu!

Altă fată aleargă, trecînd peste scaune.

— Stai pe scaunul ăla. Fac un gest de reverență. Acum, Marea Lara se va retrage și apoi se va întoarce să-ți citească gîndurile!

Urmează un ropot general de aplauze și cîteva ovații, iar eu zîmbesc radioasă, dar modestă celor din jur. Mă duc repede în cămăruță și iau o gură de apă. Chipul îmi strălucește și sînt sută la sută conectată. E fantastic! Ar trebui s-o facem non-stop!

— Bine, zic imediat ce ușa se închide. O s-o facem în ordine, ar trebui să fie destul de ușor...

Cuvintele îmi rămîn pe buze. Sadie s-a proțăpit chiar în fața mea.

— Cînd plecăm? mă întreabă. Vreau să dansez. E întîlnirea mea.

— Știu. Îmi refac rapid conturul buzelor. O să plecăm.

— Cînd?

— Haide, Sadie. E așa de distractiv. Toată lumea se simte de milioane. Poți să dansezi oricînd!

— Ba nu pot să dansez oricînd! Sadie ridică vocea enervată. Acum cine e aia egoistă? *Vreau să plec! Acum!*

— O să plecăm! Îţi promit. Un singur număr...

— Nu! M-am săturat să te ajut întruna. Eşti pe cont propriu.

— Sad... Amuţesc în clipa în care dispare chiar în faţa ochilor mei. Hai, Sadie, nu glumi. Mă răsucesc pe călcîie, dar nici urmă de ea nicăieri. OK, foarte amuzant. Întoarce-te.

Super. S-a ofticat.

— Sadie. Îmi iau un ton mai modest. Îmi pare rău. Înţeleg că te-ai săturat. Te rog, întoarce-te şi-o să vorbim despre asta.

Nu primesc nici un răspuns. Cămăruţa e tăcută. Mă uit în jur, un pic mai alarmată.

Nu se poate să fi plecat.

Vreau să spun, nu se poate să mă fi lăsat cu ochii în soare.

Tresar în clipa în care bate cîneva la uşă şi intră Ed. El s-a transformat în asistentul meu neoficial. El a primit cererile invitaţilor şi a împărţit hîrtii şi pixuri.

— Cincî minţi odată, ha? zice în clipa în care intră.

— A. Îmi aştern un zîmbet pe faţă. Păi... da! De ce nu?

— S-a strîns ceva lume afară. Toţi cei care erau în bar au venit să se uite. Nu mai e loc decît în picioare. Arată spre uşă. Eşti gata?

— Nu! Mă trag instinctiv înapoi. Vreau să zic că am nevoie de o clipă. Trebuie să mă limpezesc un pic la cap. Să fac o scurtă pauză.

— Nu-î de mirare. Cred că e nevoie de foarte multă concentrare. Ed se reazemă de tocul uşii şi mă studiază un moment. M-am uitat la tine cu maximă atenţie, dar tot nu m-am prins cum faci. Însă oricum ai face-o... e incredibil.

— A. Ăă... mersi.

— Ne vedem acolo.

Ușa se închide în urma lui Ed și mă răsucesc pe călcîie.

— Sadie! strig disperată. Sadie! *Sadie!*

OK. Am îmbulinat-o.

Se deschide ușa și scot un mic țipăt de spaimă. Ed bagă iar capul, ușor intrigat.

— Am uitat, vrei cumva ceva de băut de la bar?

— Nu, îi surîd stins. Mersi.

— E totul în regulă?

— Da! Sigur că da. Eu doar... îmi adun un pic puterea de concentrare. Mă apropii.

— Aha. Dă din cap înțelegător. Atunci te las în pace.

Ușa se închide iar.

Fir-ar să fie. Ce naiba mă fac? Din clipă-n clipă, or să înceapă să-mi ceară să ies. Or să se aștepte să le citesc gîndurile. Or să se aștepte să fac numere de magie. Aproape că mă sufoc de spaimă.

Nu am decît o singură soluție: trebuie să evadez. Mă uit disperată în jur în mica încăpere, după toate aparențele folosită ca spațiu de depozitare a mobilei pentru petreceri. Nici o fereastră. În colțul îndepărtat se află ușa de la ieșirea de incendiu, însă aceasta e blocată de o stivă masivă de scaune aurii, înaltă de vreo trei metri. Încerc să trag scaunele într-o parte, dar sînt mult prea grele. Bine, atunci. O să mă urc pe ele.

Pun hotărîtă un picior pe un scaun și mă ridic. Apoi încă un picior. Lacul auriu e ușor alunecos, dar mă descurc. E ca o scară. O scară șubredă, care se clatină.

Singura problemă e că, pe măsură ce urc, tot mai multe scaune încep să se bîțîie. Cînd am urcat cam doi metri jumate, stiva de scaune se bîțîie într-un unghi înfricoșător. Zici că e Turnul Înclinat de Scaune Aurii, cu mine chircită și îngrozită aproape în vîrf.

Dac-aş mai face un singur pas uriaş, aş trece dincolo de piscul lui şi aş putea să cobor de partea cealaltă a scării de incendiu. Însă de fiecare dată cînd îmi mişc piciorul, stiva se clatină atît de tare, că mă retrag înspăimîntată. Încerc să-mi mut greutatea pe partea cealaltă – dar stiva se zgîlţîie şi mai tare. Mă apuc disperată de alt scaun, neîndrăznind să mă uit în jos. Zici că toată construcţia improvizată e pe punctul de a se prăbuşi, iar podeaua pare foarte, foarte departe.

Trag adînc aer în piept. Nu pot să stau aşa aici, încremenită. N-am decît o singură soluţie. Trebuie să fiu curajoasă şi să trec dincolo de vîrf. Fac un pas uriaş, punîndu-mi piciorul pe un scaun aflat cam la trei scaune de cel mai de sus. Însă, în clipa cînd îmi mut greutatea, stiva se lasă pe spate atît de tare, că mi-e imposibil să nu încep să ţip.

— Lara! Uşa e dată de perete şi apare Ed. Ce naiba...

— Ajutooor!

Întreaga stivă de scaune se prăbuşeşte. *Ştiam eu* că n-ar fi trebuit să mă mişc...

— Dumnezeule mare! Ed se năpusteşte spre mine, exact în clipa în care mă prăbuşesc. Nu mă prinde chiar în braţe, dar măcar îmi mai amortizează căderea, cu capul.

— Au!

— Oof!

Mă prăbuşesc pe podea. Ed mă apucă de mînă şi mă ajută să mă ridic, după care se freacă pe piept, cu o grimasă. Cred că i-am cam tras un şut din greşeală în timpul căzăturii.

— Scuze.

— Ce faci? Se holbează la mine uluit. S-a întîmplat ceva?

Mă uit spre uşa ce dă în sala de petreceri cu o privire agonizată. El îmi urmăreşte privirea, se duce şi o închide.

— Ce-i? zice mai blînd.

— Nu pot să fac numere de magie, murmur, cu ochii la tălpile mele.

— Poftim?

— Nu pot să fac numere de magie!

Ridic privirea disperată.

Ed mă privește confuz.

— Dar... ai făcut.

— Știu. Dar nu mai pot să fac.

Ed mă cîntărește din priviri în tăcere preț de cîteva clipe, cu un licăr în ochi în clipa în care îi întîlnește pe-ai mei. Pare cumplit de serios, de parcă nu știu ce companie uriașă de anvergură mondială e pe punctul de a da faliment și el se chinuie să găsească un plan pentru salvarea ei.

În același timp, însă, zici că se abține cu greu să nu izbucnească în rîs.

— Vrei să zici că misterioasele tale puteri orientale cu care ghicești gîndurile te-au părăsit, spune într-un final.

— Da, zic cu un firicel de voce.

— Ai cea mai mică idee de ce?

— Nu.

Îmi tîrșîi degetul mare de la picior, fără să ridic privirea spre el.

— Foarte bine. Du-te și spune-le asta oamenilor.

— Nu pot! mă tîngui îngrozită. Toată lumea o să spună că-s neserioasă. Toată seara am fost Marea Lara. Nu pot să mă duc și să le zic pur și simplu: „Îmi pare rău, nu mai pot s-o fac".

— Ba sigur că poți.

— Ba nu. Clatin cu putere din cap. În nici un caz. Trebuie să plec. Trebuie să evadez.

Pornesc din nou spre ieșirea de incendiu, însă Ed mă apucă de braț.

— Nu evadezi nicăieri, zice ferm. Nu fugi nicăieri. Te duci și întorci situația în favoarea ta. Poți s-o faci. Haide.

— Dar cum? zic fără speranţă.

— Te joci cu ei. Fă din toate astea un spectacol. Asta e, nu le poţi citi gîndurile – dar poţi să-i faci să rîdă. Şi pe urmă plecăm imediat şi tu rămîi, în mintea tuturor, Marea Lara. Mă priveşte cu privirea. Dacă pleci acum, chiar o să fii Marea Neserioasă.

Are dreptate. Nu vreau să aibă dreptate, dar are.

— OK, zic în cele din urmă. O s-o fac.

— Vrei să te mai las puţin?

— Nu. M-ai lăsat destul. Vreau să termin cît mai repede cu povestea asta. Şi pe urmă plecăm?

— Pe urmă plecăm. Pe cuvînt. Un surîs minuscul se insinuează din nou pe chipul lui. Baftă.

— Mersi.

În total, două surîsuri, îmi vine să adaug. (Însă n-o fac.)

Ed porneşte cu paşi hotărîţi către uşă, iar eu îl urmez, reuşind cumva să-mi ţin capul sus. În clipa în care apar, rumoarea amuţeşte şi se preschimbă într-un ropot de aplauze. De undeva din spate se aud urlete ca de lup şi cineva îmi face o poză cu mobilul. Am lipsit atît de mult, că e limpede, sînt convinşi că am stat să-mi pun la punct cine ştie ce număr final ieşit din comun.

Cele cinci victime sînt aşezate pe scaune, cu cîte o hîrtie şi un pix în mînă. Le zîmbesc pe rînd, după care mă uit spre mulţime.

— Doamnelor şi domnilor, vă rog să mă iertaţi pentru c-am lipsit atît de mult. În seara asta mi-am deschis mintea multor canale de comunicare mintală. Şi, sinceră să fiu... Sînt şocată de ceea ce-am descoperit. Şocată! Tu. Mă răsucesc către prima fată, care-şi ţine hîrtioara strîns la piept. Evident că ştiu ce-ai *desenat*. Flutur din mînă sugestiv, de parcă ar fi desenat un lucru

complet aberant. Dar mult mai interesant e faptul că la tine la birou e un bărbat care ți se pare adorabil. Nu nega!

Fata se face roșie la față și replica ei e înecată într-un val de rîsete.

— E Blakey! strigă cineva și se rîde și mai tare.

— Dumneavoastră, domnule! Mă întorc spre un tip tuns periuță. Se spune că majoritatea bărbaților se gîndesc la sex o dată la treizeci de secunde, dar dumneavoastră vă gîndiți mult, mult mai des decît atît. Urmează alte rîsete zgomotoase și mă întorc rapid către cel de lîngă el. În vreme ce dumneavoastră, domnule, la fiecare treizeci de secunde vă gîndiți la *bani*.

Bărbatul izbucnește în rîs.

— Așa e, chiar citește gîndurile! strigă.

— Din păcate, gîndurile dumneavoastră sînt mult prea îmbibate în alcool ca să le pot distinge, îi zîmbesc amabilă individului corpolent care stă pe cel de-al patrulea scaun. Cît despre tine... Mă opresc în timp ce o fixez pe fata de pe cel de-al cincilea scaun. Îți sugerez să nu-i spui niciodată, dar absolut niciodată mamei tale la ce te gîndeai.

Ridic din sprîncene sugestiv, însă nu obțin nici o reacție de la ea.

— Poftim? se încruntă. Despre ce vorbești?

Hait.

— Știi tu. Mă sforțez să-mi păstrez zîmbetul pe față. Știi tu...

— Nu. Clatină vehement din cap. N-am nici cea mai mică idee la ce te referi.

Rumoarea din jur a amuțit. Chipurile se întorc spre noi cu interes.

— Chiar trebuie să le rostesc? Zîmbetul îmi devine forțat. Acele... gînduri? Acele gînduri foarte precise care tocmai ți-au trecut prin cap... Aproape am ajuns la capătul puterilor. Adineaori, vreau să spun...

Brusc, o văd cum face fețe-fețe, îngrozită.

— O, Doamne. Ai dreptate.

Reușesc cu mare efort să nu expir zgomotos, ușurată.

— Marea Lara are întotdeauna dreptate! Fac o reverență elaborată. La revedere și să ne reîntîlnim cu bine.

Pornesc spre Ed, prin mijlocul publicului care mă aplaudă.

— Ți-am luat eu poșeta, murmură el pe deasupra aplauzelor. Încă o reverență și am plecat.

Nici nu respir pînă nu ne aflăm, în siguranță, afară în stradă. Aerul e limpede și se simte o adiere călduță. Portarul hotelului e înconjurat de grupuri de oameni care vor să le cheme un taxi, dar nu vreau să risc să mă prindă din urmă vreun invitat de la dineu, așa că pornesc grăbită spre trotuar.

— Bravo, Măricico, zice Ed cînd pașii ni se sincronizează.

— Mersi.

— Mare păcat că ți-ai pierdut puterile fermecate.

Mă privește întrebător, dar mă fac că nu observ.

— Da, mă rog. Ridic din umeri nonșalantă. Vin, dispar, ăsta e misterul Orientului. Dacă o luăm pe aici... Mijesc ochii spre o tăbliță cu un nume de stradă... cred că o să găsim un taxi.

— Sînt în mîinile tale, zice Ed. Nu cunosc zona asta.

Faza asta cu nu-cunosc-Londra începe să mă cam calce pe nervi.

— Dar e măcar vreo zonă pe care o cunoști?

— Îmi știu ruta spre serviciu. Ed ridică din umeri. Cunosc parcul din fața blocului meu. Știu să ajung la Whole Foods.

Gata, pîn-aici. Cum îndrăznește să vină în orașul ăsta minunat și să nu arate nici un dram de interes pentru el?

— Nu crezi că e o dovadă de obtuzitate și aroganță crasă? Mă opresc unde sînt. Nu crezi că, dacă vii și locuiești într-un oraș, ar trebui să-l respecți suficient cît să faci eforturi să-l cunoști? Londra e unul dintre cele mai fascinante, istorice și incredibile orașe din lume! Auzi, Whole Foods! E o firmă americană! Nu puteai măcar să încerci Waitrose? Ridic glasul. Vreau să zic, de ce ți-ai luat o slujbă aici, dacă nu te interesa locul ăsta? Ce-a fost în mintea ta?

— În mintea mea a fost să-l explorez împreună cu logodnica mea, spune Ed calm.

Răspunsul lui îmi cam taie avîntul.

Logodnica. Ce logodnică?

— Pînă cînd s-a despărțit de mine, cu o săptămînă înainte de momentul cînd trebuia să plecăm, continuă Ed pe un ton firesc. Și-a rugat compania să trimită pe altcineva la Londra în locul ei. Așa că, vezi tu, m-am trezit în fața unei dileme. Să vin în Anglia, să mă concentrez la ce am de făcut și să încerc să mă descurc sau să rămîn în Boston, știind c-am s-o văd aproape în fiecare zi. Vezi tu, lucra în aceeași clădire cu mine. Se oprește o clipă, apoi adaugă: Și iubitul ei la fel.

— A. Mă uit lung la el, descumpănită. Îmi pare rău. Nu... mi-am dat seama.

— Nu face nimic.

Chipul lui e atît de impasibil, că aproape zici că nu-i pasă – dar încep să-l citesc dincolo de masca lui sobră. Îi pasă, sigur că-i pasă. Deodată, încruntarea lui permanentă începe să capete sens. Ca și expresia lui de om închis în sine. Ca și glasul acela obosit pe care l-a avut la restaurant. Doamne, ce scorpie trebuie să fie logodnica lui.

Mi-o și închipui. Cu dinți mari și albi de americancă, păr bogat fluturîndu-i pe spate și tocuri mortale. Pun parîu că i-a cumpărat un inel masiv. Și pun pariu că ea l-a păstrat.

— Trebuie să fi fost îngrozitor, zic cu glas stins cînd pornim iar.

— Aveam ghidurile de călătorie. Privește hotărît în față. Aveam itinerariile. Aveam un milion de proiecte planificate. Stratford-upon-Avon... Scoția... Oxford... Însă toate le făcusem cu Corinne. Fără ea, mi s-a părut că nu mai au nici un sens.

Am o viziune subită cu un teanc de ghiduri, toate pline de mîzgălituri și adnotate cu toate planurile incitante făcute pentru doi. Și apoi închise și puse într-un raft. Mi-e așa de milă de el, încît am sentimentul că acum ar trebui să tac pur și simplu și să nu-l mai sîcîi. Dar nu știu ce instinct, mai puternic decît mine, mă face să insist.

— Așa că, în fiecare zi, te mulțumești să te duci și să te întorci de la serviciu pe același drum, zic. Nu te uiți niciodată, nici la stînga, nici la dreapta. Te duci la Whole Foods și în parc și pe urmă înapoi și cu asta, basta.

— Îmi ajunge.

— De cît timp ziceai că ești aici?

— De cinci luni.

— De cinci luni? repet îngrozită. Nu. Nu poți trăi așa. Nu poți să-ți duci viața mergînd prin ea ca un orb. Trebuie să deschizi ochii și să privești în jur. Trebuie să mergi mai departe.

— Să merg mai departe, repetă el, jucînd mirarea. Uau. Așa e. Nimeni nu mi-a zis vreodată niște cuvinte atît de pline de miez.

OK, deci se vede treaba că nu sînt singura care i-a ținut discursul ăsta de îmbărbătare. Asta e, ghinionul lui.

— Peste două luni plec, adaugă sec. Așa că nu prea mai contează dacă apuc sau nu să cunosc Londra pînă atunci...

— Și ce vrei să spui, că pînă atunci dai doar din picioare, te mulțumești să exiști pur și simplu, așteptînd să te simți mai bine? Ei bine, asta n-o să se întîmple niciodată! Dacă nu *faci* ceva pentru asta! Toată frustrarea mea legată de el se revarsă în șuvoaie. Uită-te și tu la tine, scrii memorandumuri pentru alții și e-mailuri pentru mama ta și rezolvi problemele tuturor fiindcă nu vrei să te gîndești la ale tale! Scuze, te-am auzit fără să vreau la Pret A Manger, adaug ușor stresată cînd Ed tresare. Dacă trăiești într-un loc, nu contează pentru cît timp, trebuie să *iei contact* cu el. Altfel, nu trăiești cu adevărat. Doar viețuiești. Pun pariu că nici măcar nu ți-ai despachetat lucrurile cu adevărat, așa-i?

— Dacă vrei să știi... Face cîțiva pași în tăcere. Menajera mea mi-a despachetat lucrurile.

— Poftim. Ridic din umeri și ne vedem de drum în tăcere, pășind aproape în cadență. Relațiile se încheie, zic în cele din urmă. Așa e viața. Și nu poți să te gîndești întruna la ce-ar fi putut să fie. Trebuie să te uiți la ceea ce e.

În clipa în care rostesc aceste cuvinte, prin fața ochilor îmi trece un flash straniu, un soi de *déjà vu*. Cred că tata mi-a zis odată ceva de genul ăsta legat de Josh. Sinceră să fiu, e posibil să fi folosit chiar aceste cuvinte.

Dar situația era cu totul alta. Pe bune, acum, e limpede că e vorba de un cu totul alt scenariu. Josh și cu mine nu ne planificaserăm o călătorie, așa-i? Și nici să ne schimbăm orașul. Iar acum sîntem din nou împreună. E cu totul diferit.

— Viața e o scară rulantă, adaug înțeleaptă.

Cînd tata îmi spune asta mă enervez la culme, fiindcă pur şi simplu nu pricepe. Dar, cumva, e cu totul altfel cînd eu sînt cea care dă sfaturi.

— O scară rulantă, mă îngînă Ed. Credeam că e o cutie cu bomboane de ciocolată.

— Nu, e o scară rulantă, categoric. Cum să zic, te duce cu ea, indiferent ce-ar fi. Mimez o scară rulantă. Şi e mai bine să te bucuri de privelişti şi să profiţi de fiecare ocazie pe lîngă care treci. Altfel, o să fie prea tîrziu. Aşa mi-a spus mie tata cînd m-am despărţit de... un tip.

Ed face cîţiva paşi.

— Şi i-ai urmat sfatul?

— Îhm... păi... Îmi dau părul pe spate, evitîndu-i privirea. Aproximativ.

Ed se opreşte şi mă priveşte cu seriozitate.

— Ai „mers mai departe"? Ţi s-a părut uşor? Fiindcă mie, unul, nu mi s-a părut deloc.

Îmi dreg glasul, încercînd să cîştig timp. Aici nu e vorba de ce-am făcut eu, nu?

— Ştii, există mai multe definiţii ale lui „a merge mai departe" Încerc să-mi păstrez tonul înţelept. Multe sensuri. Fiecare trebuie să meargă mai departe în felul său.

Adevărul e că nu prea am chef să intru în discuţia asta. Poate că ar fi bine să găsesc un taxi.

— Taxi! Îmi flutur mîna către un taxi care trece pe lîngă noi, însă acesta merge mai departe, deşi are beculeţul aprins. Doamne, cît îi *urăsc* cînd fac asta.

— Lasă-mă pe mine.

Ed se apropie de marginea trotuarului şi eu îmi scot mobilul. E o firmă de taxiuri la care sun mereu. Poate că trimit ei o maşină să ne ia. Mă retrag într-o firidă, formez numărul şi sînt lăsată să aştept pe fir, după care, într-un final, aflu că

nu mai există nici un taxi disponibil şi că am de aşteptat o jumătate de oră.

— N-am reuşit. Ies din firidă şi îl văd pe Ed stînd încremenit pe trotuar. Nici măcar nu încearcă să oprească un taxi. Nici tu n-ai avut noroc? zic surprinsă.

— Lara. Se întoarce spre mine. Are o mină confuză şi privirea uşor sticloasă. O fi luat vreun drog sau ceva? Cred c-ar trebui să mergem să dansăm.

— Poftim?

Mă holbez la el perplexă.

— Cred c-ar trebui să mergem să dansăm, zice, clătinînd din cap. Ar fi un mod perfect în care să ne încheiem seara. Mi-a venit aşa, din senin.

Nu-mi vine să cred. *Sadie.*

Mă răsucesc pe călcîie pe trotuar, scrutînd întunericul, şi o zăresc brusc, plutind pe lîngă un felinar stradal.

— Tu! exclam furioasă, dar Ed pare să nici nu remarce.

— E un club de noapte aici în apropiere, zice el. Haide. Hai să dansăm un pic. E o idee senzaţională. Nu ştiu de ce nu mi-a dat prin cap mai devreme.

— Dar de unde ştii că e un club de noapte aici? răspund. Tu nu cunoşti Londra!

— Aşa e. Încuviinţează, părînd el însuşi uşor bulversat. Dar sînt destul de sigur că e un club de noapte în josul străziiăleia. Uite acolo, a treia la stînga. Ar trebui să mergem să vedem.

— Mi-ar plăcea, zic cu o voce dulce. Dar trebuie mai întîi să dau un telefon. Trebuie să discut ceva cu cineva. Mă uit ţintă la Sadie în timp ce rostesc aceste cuvinte. Dacă nu am această discuţie, *n-am să pot dansa.*

Sadie coboară pe trotuar bosumflată și eu mă fac că formez un număr la mobil. Sînt atît de furioasă pe ea, că aproape nu știu de unde să încep.

— Cum ai putut să mă lași așa? mă stropșesc la ea în șoaptă. Era să mă fac de un rîs monstru!

— Ba nu-i adevărat! Te-ai descurcat foarte bine. Te-am urmărit.

— Erai *acolo*?

— M-am simțit destul de aiurea, zice Sadie, privind undeva în zare peste umărul meu. M-am întors să văd dacă ești bine.

— Ei, mersi mult, zic sarcastică. M-ai ajutat enorm. Și cu toată povestea asta. ce mai e?

Arăt spre Ed.

— Vreau să dansez! zice sfidătoare. A trebuit să iau măsuri extreme.

— Ce i-ai făcut? Zici că e speriat de bombe!

— L-am... amenințat un pic, zice evaziv.

— L-ai amenințat?

— Nu te uita așa la mine! Se răsucește subit spre mine. Dacă nu erai atît de egoistă, nu aveam nevoie să fac asta. Știu că și cariera ta e importantă, dar eu vreau să merg să dansez! Așa cum trebuie! Știi bine asta. De-asta ne aflăm aici. Trebuia să fie seara mea. Dar ai preluat controlul și eu n-am avut nici un cuvînt de spus! Nu e drept!

Zici că mai are puțin și plînge. Și, deodată, mă simt foarte prost. Așa e, chiar trebuia să fie seara ei și eu am cam deturnat-o.

— OK. Ai dreptate. Hai să mergem să dansăm.

— Minunat! O să ne distrăm atît de bine. Pe aici... Cu buna dispoziție regăsită, Sadie mă dirijează pe niște străduțe din Mayfair pe care n-am mai fost niciodată. Hai că mai e un pic... Am ajuns!

E un club micuț, care se cheamă The Flashlight Dance Club. N-am auzit în viața mea de el. În fața lui stau doi malaci, care par pe jumătate adormiți, și ne lasă să intrăm fără probleme.

Coborîm pe niște trepte de lemn prost luminate și ne trezim într-o sală imensă cu mochetă roșie, candelabre, ring de dans, bar și doi tipi în pantaloni de piele care stau posomorîți la bar. Un DJ de pe o scenă minusculă a pus o piesă de J-Lo. Nu dansează nimeni.

Alt loc n-a găsit și Sadie?

— Uite ce e, Sadie, șoptesc cînd Ed se duce la barul luminat cu neon. Există cluburi mai bune ca ăsta. Dacă într-adevăr vrei să dansezi, ar trebui să mergem undeva unde chiar se întîmplă ceva...

— Bună seara, mă întrerupe o voce. Mă întorc și văd o femeie zveltă, cu pometi înalți, de cincizeci și ceva de ani, îmbrăcată cu o bluză neagră și fustă de voal peste colanți. Are părul roșu mătuit ridicat într-un coc, e dată cam aiurea cu dermatograf și pare stresată. Ați venit pentru lecția de charleston?

Lecția de charleston?

— Îmi pare foarte rău, continuă femeia. Mi-am amintit brusc că aveam programat un curs. Își înăbușă un căscat. Lara, da? În mod categoric, sînteți îmbrăcată adecvat!

— Scuzați-mă.

Zîmbesc, îmi scot mobilul și mă întorc către Sadie.

— Ce-ai făcut? murmur. Cine-i asta?

— Ai nevoie de lecții, zice Sadie fără să clipească. Ea e cea care ți le va da. Stă în cămăruța de deasupra. În mod normal, lecțiile au loc în timpul zilei.

Mă holbez la Sadie uluită.

— Ce-ai făcut, ai trezit-o?

— Probabil am uitat să trec programarea în agendă, zice femeia cînd mă întorc din nou spre ea. Nu-mi stă în fire... slavă Domnului că mi-am amintit! Mi-am dat seama brusc, din senin, că mă aştepţi aici.

— Da! Îi arunc priviri otrăvite lui Sadie. Puterile creierului omenesc sînt incredibile.

— Uite şi băutura ta. Ed apare lîngă mine. Cine e dînsa?

— Sînt instructoarea dumneavoastră de dans, Gaynor. Îi întinde mîna şi Ed i-o ia, uşor bulversat. V-a interesat întotdeauna charlestonul?

— Charlestonul?

Ed e total nedumerit.

Mă abţin cu greu să nu izbucnesc într-un rîs isteric. Adevărul e că Sadie obţine întotdeauna ce doreşte. Vrea să dansăm charleston. Şi o să dansăm charleston. Îi sînt datoare asta. Şi de ce n-aş face-o aici şi acum?

— Aşa! Îi zîmbesc cuceritor lui Ed. Gata?

Chestia cu charlestonul e că e mai dinamic decît ai crede. Şi e destul de complicat. Şi trebuie să-ţi coordonezi foarte bine mişcările. După o oră, mă dor şi braţele, şi picioarele. E fără milă. E mai rău decît ora mea de Abdomene şi Fesieri. E ca şi cum ai participa la maraton.

— Şi înainte, şi înapoi... zice instructoarea punctînd ritmul. Şi răsuceşte-ţi picioarele...

Nu mai pot să-mi răsucesc nici un picior. O să-mi cadă. Încurc întruna dreapta cu stînga şi îl tot lovesc pe Ed peste ureche din greşeală.

— Charleston... charleston...

Muzica nu ştie ce pătimim din cauza ei şi umple clubul cu ritmul ei antrenant. Cei doi tipi în pantaloni de piele de la bar ne urmăresc cu o

stupoare mută de cînd am început lecția. Se pare că lecțiile de dans sînt un lucru destul de obișnuit aici seara. Însă, potrivit spuselor lui Gaynor, toată lumea vrea să învețe salsa. N-a mai ținut un curs de charleston de vreo cincisprezece ani. Cred că e destul de agasată că sîntem aici.

— Și pas, și piciorul sus... dă din brațe... foarte bine!

Dau din brațe atît de tare, că aproape nu-mi mai simt mîinile. Franjurii rochiei mi se învîrt în toate direcțiile. Ed își încrucișează mohorît mîinile în fața și în spatele genunchilor. În clipa cînd mă uit la el, îmi aruncă un zîmbet rapid, dar îmi dau seama că e prea concentrat ca să poată vorbi. Adevărul e că are un joc de picioare de invidiat. Sînt impresionată.

Îi arunc o privire lui Sadie, care dansează în extaz. E incredibilă. Mult mai bună decît profesoara. Își scapără picioarele în spate și-n față, știe un milion de pași diferiți și nu pare să rămînă niciodată fără suflu.

Mă rog. Că veni vorba, ea nici n-are suflu.

— Charleston.. charleston...

Sadie îmi surprinde privirea, zîmbește și-și dă capul pe spate, în culmea fericirii. Cred că a trecut mult timp de cînd n-a mai strălucit așa pe ringul de dans. N-ar fi trebuit să amîn atît momentul ăsta. Acum mă simt groaznic de rea. De acum încolo, o să dansăm charleston în fiecare noapte, hotărăsc. O să facem toate activitățile ei preferate din anii '20.

Singura mea grijă de acum e că am o mică problemă. Mă îndrept gîfîind către marginea ringului de dans. Acum trebuie să-l fac pe Ed să danseze cu Sadie. Ei doi, singuri. Cumva. Și atunci chiar pot spune că i-am făcut o seară frumoasă.

— OK?

Ed a venit după mine.

— Da. Bine. Îmi tamponez fruntea cu un şerveţel. E greu, al naibii!

— V-aţi descurcat foarte bine! Gaynor se apropie de noi şi, copleşită de un val de emoţie, ne apucă de mîini. Sînteţi o pereche foarte promiţătoare! Cred că o să ajungeţi departe! Ne revedem săptămîna viitoare?

— Ăă... poate. Nu prea îndrăznesc să mă uit la Ed. Te sun eu, da?

— Las muzica să cînte, zice entuziastă. Puteţi exersa!

După ce pleacă, străbătînd grăbită ringul cu paşii ei micuţi de dansatoare, îl înghiontesc pe Ed.

— Hei, vreau să mă uit la tine. Du-te şi dansează puţin singur.

— Ai înnebunit?

— Hai! Te rog! Poţi să faci chestia aia în doi timpi cu braţele. Vreau să te văd cum o faci. Te rooog...

Ed se îndreaptă către ring, dîndu-şi ochii peste cap amuzat.

— Sadie! şoptesc şi arăt către Ed. Repede! Te aşteaptă partenerul.

Ea cască ochii mari cînd îşi dă seama la ce m-am referit. Într-o fracţiune de secundă e acolo, cu faţa spre el şi un licăr de bucurie în ochi.

— Da, mi-ar plăcea să dansez, o aud că spune. Vă mulţumesc foarte mult!

În timp ce Ed îşi leagănă picioarele în spate şi-n faţă, se sincronizează perfect cu el. Pare atît de fericită. Îi stă atît de bîne unde e. Şi-a pus mîinile pe umerii lui, brăţările îi strălucesc în lumină, parura îi saltă, muzica răsună veselă, e ca şi cum m-aş uita la un film vechi...

— Ajunge, zîce Ed brusc, rîzînd. Am nevoie de o parteneră. Şi, spre groaza mea, se năpusteşte spre mine, trecînd drept prin Sadie.

Văd şocul de pe chipul lui Sadie. Îl urmăreşte părăsind ringul, devastată. Fac o grimasă, dorindu-mi atît de tare ca el să o poată vedea, ca el să ştie...

— Îmi pare rău, îi zîc lui Sadie pe muteşte în timp ce Ed mă trage după el pe ring. Îmi pare foarte rău.

Mai dansăm un timp, după care ne întoarcem la masă. Mă simt plină de adrenalină după tot efortul ăsta, şi Ed pare şi el destul de binedispus.

— Ed, crezi în îngeri păzitori? zic cu un impuls. Sau în fantome? Sau în spirite?

— Nu. În nimic din toate astea. De ce?

Mă aplec în faţă, confidenţial.

— Dacă ţi-aş spune că, fix în camera asta, e un înger păzîtor care e topit după tine?

Ed mă priveşte lung.

— „Înger păzitor" e cumva un eufemism pentru „bărbat care se prostituează"?

— Nu! Aproape mă înec de rîs. S-o lăsăm baltă.

— M-am simţit bine. Îşi goleşte paharul şi-mi zîmbeşte. Un zîmbet larg, în toată regula. Cu încreţituri la ochi, fruntea destinsă, tot tacîmul! Aproape îmi vine să strig „Geronimo! Am reuşit!".

— Şi eu la fel.

— Nu m-am aşteptat să-mi închei seara în felul ăsta. Se uită în jur, la club. Dar e... extraordinar!

— Diferit, încuviinţez.

Deschide o pungă cu arahide, mi-o oferă şi îl privesc cum le înfulecă lacom. Deşi pare relaxat, cutele de încruntare încă se mai zăresc întipărite pe fruntea lui.

Nici nu-i de mirare. A şi avut destule motive de încruntare. Nu pot să nu simt un val de milă pentru el cînd îmi aduc aminte. Să-şi piardă logodnica. Să vină să lucreze într-un oraş străin. Să treacă absent prin viaţă, săptămînă după săptămînă, fără să se bucure deloc de ea. Probabil i-a făcut foarte bine să vină aici să danseze. Probabil că de luni de zile nu s-a mai simţit atit de bine.

— Ed, zic cu un impuls. Lasă-mă să te duc să-ţi arăt oraşul. Ar trebui să vezi şi tu Londra. E o crimă că încă n-ai făcut-o. O să-ţi arăt locurile esenţiale. La un moment dat, în weekend?

— Mi-ar plăcea. Pare sincer mişcat. Mersi.

— Nici o problemă! Hai să vorbim pe mail.

Ne zîmbim şi îmi golesc Sidecar[1]-ul cutremurîndu-mă uşor. (Sadie m-a pus să mi-l comand. Absolut greţos.)

Ed se uită la ceasul de la mînă.

— Zi, eşti gata de plecare?

Mă uit spre ringul de dans. Sadie încă mai dansează de mama focului, aruncîndu-şi braţele şi picioarele în jur, fără să dea nici cel mai mic semn de oboseală. Nu-i de mirare că fetele din anii '20 erau aşa de slabe.

— Hai să mergem, încuviinţez.

O să ne prindă şi Sadie din urmă, după ce-o să se sature de dans, îmi spun. Ieşim în strada din Mayfair. Felinarele s-au aprins, dinspre trotuar se ridică ceaţa şi nu se vede nici ţipenie. Ne ducem la colţ şi, cîteva minute mai tîrziu, oprim două taxiuri. Încep să tremur, în rochiţa mea amărîtă şi mantia veche. Ed mă conduce la primul taxi, după care se opreşte, ţinînd portiera deschisă.

---

1. Cocteil cu coniac, lichior de portocale şi suc de lămîie.

— Îţi mulţumesc, Lara, zice cu glasul lui formal, de student cuminte. Sincer să fiu, începe să mă înduioşeze. M-am simţit bine. A fost... o seară pe cinste.

— Nu-i aşa?

Îmi aranjez mai bine plasa cu strasuri, care mi-a cam căzut într-o rînă în timpul dansului, şi Ed mustăceşte amuzat.

— Spune-mi, te rog, e cazul să-mi iau ghetrele, cînd mergem să-mi arăţi oraşul?

— Categoric. Şi jobenul.

Ed rîde. Cred că e prima oară cînd îl aud rîzînd.

— Noapte bună, douăzecisto.

— Noapte bună.

Închid portiera şi taxiul demarează cu zgomot.

Șaptesprezece

A doua zi dimineață mă trezesc ușor confuză. Aud întruna în urechi muzică de charleston și am flash-uri peste flash-uri cu mine în postura de Marea Lara. Întregul episod mi se pare un vis.

Doar că nu-i deloc un vis, fiindcă în clipa cînd ajung la serviciu, CV-ul lui Clare Fortescue mă așteaptă deja în căsuța de mail. Am obținut deja un rezultat!

Kate mă fixează cu ochii cît farfuriile în timp ce printez mailul.

— Cine naiba e asta? zice, scanînd rapid CV-ul. Uite, are și un MBA! A cîștigat un premiu!

— Știu, zic nonșalantă. E o directoare de marketing premiată. Am făcut cunoștință aseară. O trec pe lista scurtă pentru Leonidas Sports.

— Și ea știe că o treci pe lista scurtă? zice Kate ambalată.

— Da! răspund agasată, îmbujorîndu-mă ușor. Sigur că știe.

La ora 10, lista a fost definitivată și trimisă la Janet Grady. Mă las pe spătarul scaunului și-i zîmbesc radioasă lui Kate, care are privirea lipită de ecranul computerului.

— Am găsit o poză cu tine! zice. De la dineul de aseară. Lara Lington și Ed Harrison sosind la

dineul *Business People*. Şovăie, cu un aer bulversat. Cine e tipul? Credeam că te-ai împăcat cu Josh.

— Aşa şi e, zic imediat. Ed e doar... o cunoştinţă, e om de afaceri.

— Aha. Kate priveşte ecranul computerului, uşor visătoare. Arată destul de bine, aşa-i? Şi Josh arată bine, normal, se corectează grăbită. În alt fel.

Pe bune, acum, fata asta nu prea are gust deloc. Josh arată de un milion de ori mai bine ca Ed. Şi, că veni vorba, n-am mai vorbit de mult cu el. Ar fi bine să-l sun, să mă asigur că nu are cumva o problemă cu telefonul, în caz că mi-a trimis întruna SMS-uri şi se întreabă de ce nu-i răspund la ele.

Aştept pînă cînd Kate se duce la toaletă ca să am un pic de intimitate, după care sun la biroul lui.

— Josh Barrett.

— Eu sînt, zic cu tandreţe. Cum a fost călătoria?

— A, bună. A fost mişto.

— Mi-a fost dor de tine!

Urmează o pauză. Sînt destul de sigură că Josh mi-a răspuns ceva, dar nu aud nimic.

— Mă întrebam dacă ţi s-a stricat cumva telefonul? adaug. Fiindcă n-am primit nici un mesaj de la tine de ieri-dimineaţă. Le-ai primit pe ale mele?

Se aude alt mormăit nedesluşit. Ce-o fi cu linia asta?

— Josh?

Bat uşor în receptor.

— Da. Glasul i se aude brusc mult mai clar. Da. O să mă uit să văd ce are.

— Zi, să vin diseară la tine?

— Nu poţi să te duci diseară! se înfiripă Sadie din neant. Diseară e parada de modă! Ne ducem să luăm colierul!

— Știu, murmur, acoperind receptorul cu mîna. *După*, ziceam. Am o treabă înainte, îi spun lui Josh. Dar aș putea veni pe la 10?

— Aha. Josh pare distrat. Chestia e că mîine seară am ceva de terminat pentru serviciu. Hai mai bine s-o lăsăm pe weekend.

Și mai multă muncă? O să ajungă un *workaholic*.

— OK, zic înțelegătoare. Atunci ce zici să ne vedem mîine, la prînz? Și pe urmă vedem noi.

— Sigur, zice după o pauză. Super.

— Te iubesc, zic tandră. Abia aștept să te văd.

La celălalt capăt, nimic.

— Josh?

— Ăă... da. Și eu. Pa, Lara.

Pun receptorul în furcă și mă las mai bine în scaun. Sînt un pic dezamăgită, dar nu știu precis de ce. Totul e bine. Totul e în regulă. Așa că de ce am sentimentul că îmi scapă ceva?

Îmi vine să-l sun pe Josh și să-i zic „S-a întîmplat ceva, vrei să discutăm?". Dar nu trebuie să fac asta. O să creadă c-am făcut o obsesie, ceea ce nu-i adevărat, pur și simplu mă gîndesc. Oamenii au voie să se gîndească, nu?

Mă rog. În fine. Să mergem mai departe.

Mă conectez rapid și găsesc în *inbox* un e-mail de la Ed. Mamă, ce prompt e.

Bună, douăzecisto. Ce mai seară. Ref. la asigurarea de călătorie pentru firma ta. Poate vrei să te uiți pe linkul ăsta. Am auzit că sînt buni. Ed

Fac clic pe link și găsesc un site care oferă reduceri la asigurări pentru micile companii. E atît de tipic pentru el: i-am pomenit o dată de

chestia asta şi el îmi găseşte pe loc o soluţie. Mişcată, dau *reply* şi scriu grăbită un e-mail:

Mersi, douăzecistule. Îţi rămîn recunoscătoare. Sper că ţi-ai şters de praf ghidul Londrei. PS Le-ai arătat colegilor tăi ce frumos dansezi charleston?

Primesc imediat răspuns.

Să-nţeleg că mă şantajezi?

Chicotesc şi încep să navighez pe net după o poză cu o pereche care dansează, pe care să i-o trimit.

— Ce-i aşa de amuzant? zice Sadie.

— Nimic.

Închid fereastra. N-o să-i spun lui Sadie că-mi scriu cu Ed. E aşa de posesivă, că e posibil s-o înţeleagă aiurea. Sau şi mai şi, să înceapă să-mi dicteze e-mailuri interminabile, cu argou idiot de anii '20.

Începe să citească din *Grazia* deschisă pe biroul meu şi, cîteva clipe mai tîrziu, îmi porunceşte:

— Dă pagina.

Ăsta e noul ei obicei. Sinceră să fiu, mă cam calcă pe nervi. Am ajuns sclava ei care dă pagina.

— Hei, Lara! Kate năvăleşte în birou. Ai primit o livrare specială!

Îmi întinde un plic roz aprins cu fluturi şi antet în relief, pe care scrie „Tutus and Pearls". Îl deschid şi înăuntru găsesc o scrisoare de la asistenta lui Diamante.

Diamante s-a gîndit că s-ar putea să-ţi placă asta. Abia aşteptăm să te vedem diseară!

E o foaie printată cu detalii despre prezentarea de modă, alături de care se află un card

laminat cu lănţişor, pe care scrie „Permis VIP pentru culise". Uau. N-am mai fost în viaţa mea un VIP. N-am fost nici măcar un IP[1].

Răsucesc cardul între degete, gîndindu-mă la seara care mă aşteaptă. În fine, o să punem mîna pe colier! După atîta timp. Şi pe urmă...

Gîndurile mi se opresc brusc. Şi pe urmă... ce? Sadie a zis că nu-şi poate afla odihna pînă nu face rost de colier. De-asta a venit să mă bîntuie. De-asta e aici. Şi, după ce face rost de el, ce-o să se întîmple? Nu poate să...

Adică n-o să...

N-o să... *plece*, pur şi simplu?

Mă uit la ea şi brusc mă simt cumva ciudat. Tot timpul ăsta, nu m-a interesat decît să găsesc colierul. Mi-a ieşit complet din minte ce-o să fie *după* ce-l găsim.

— Dă foaia, zice Sadie nerăbdătoare, cu privirea avidă fixată asupra unui articol despre Katie Holmes. Dă foaia!

În orice caz, sînt hotărîtă, de data asta n-am s-o dezamăgesc pe Sadie. În clipa în care văd nenorocitul ăla de colier, am şi pus mîna pe el. Chiar dacă e la gîtul cuiva. Chiar dacă va trebui să mă lupt pentru el aruncîndu-mă pe jos, ca la rugby. Mă apropii de hotelul Sanderstead plină de adrenalină. Picioarele îmi sînt pregătite de detentă şi mîinile gata să înşface.

— Fii cu ochii-n patru, murmur către Sadie în timp ce traversăm holul alb şi pustiu. În faţa noastră, două fătuci filiforme în fuste mini şi tocuri se îndreaptă către nişte uşi duble decorate cu ghirlande de flori din mătase roz şi baloane în formă de fluturi. Aici trebuie să fie.

1. Persoană importantă.

Cînd ne apropiem de cameră, văd o viermuială de fete bine îmbrăcate care se foiesc peste tot, dînd pe gît pahare de şampanie în timp ce muzica duduie încet în fundal. Pe mijlocul sălii e un podium de defilare, deasupra căruia e agăţată o plasă cu baloane argintii, şi rîndurile de scaune sînt împodobite cu ghirlande de mătase.

Aştept răbdătoare pînă cînd fetele din faţa mea sînt bifate pe listă, după care fac un pas în faţă, spre o blondă într-o rochie roz, de bal. Are în mînă un *clipboard* şi-mi oferă un zîmbet de gheaţă.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Da, încuviinţez. Am venit la parada de modă.

Îmi cîntăreşte sceptică din priviri vestimentaţia neagră din cap pînă-n picioare. (Pantaloni strîmţi, bluză fără mîneci, jachetă scurtă. Am ales-o în primul rînd pentru că toţi iubitorii modei poartă negru, nu-i aşa?)

— Sînteţi pe listă?

— Da. Îi întind invitaţia. Sînt verişoara lui Diamante.

— A, verişoara ei. Zîmbetul îi îngheaţă şi mai tare. Ce frumos.

— Sinceră să fiu, am ceva de vorbit cu ea înainte de spectacol, ştii cumva unde e?

— Mi-e teamă că Diamante e cam prinsă acum... începe fata, antrenată la trimis lumea la plimbare.

— E ceva urgent. Trebuie neapărat s-o văd. Apropo, am ăsta. Îi flutur permisul de VIP, de acces în culise, prin faţa ochilor. Pot s-o caut şi singură. Dar m-ar ajuta dacă mi-aţi spune cam pe unde se află...

— OK, zice fata după o pauză. Îşi ia mobilul minuscul cu strasuri şi formează un număr. Nu ştiu ce verişoară vrea s-o vadă pe Diamante, e prin preajmă? adaugă în şoaptă, fără să se prea

sinchisească c-o aud. Nu. N-am mai văzut-o niciodată. Bine, dacă zici tu... Pune telefonul deoparte. Diamante zice că vă întîlniţi în culise. Pe aici...

Îmi arată pe hol, către o altă uşă.

— Du-te înainte! o instruiesc pe Sadie în şoaptă. Vezi dacă găseşti colierul în culise! O să-ţi sară imediat în ochi! Pornesc în urma unui tip cu o ladă de Moet pe holul mochetat şi-mi flutur permisul VIP în faţa unui paznic mătăhălos, cînd reapare Sadie.

— O să-mi sară-n ochi? zice, cu glasul tremurîndu-i. Cred că glumeşti! N-o să-l găsim niciodată! *Niciodată!*

— Ce vrei să spui? zic stresată în timp ce intru. Ce vrei să...

O, nu. Vai, ce porcărie.

Mă aflu într-un spaţiu imens plin cu oglinzi şi scaune şi uscătoare de păr date la maximum şi *make-up artists* care vorbesc unii peste alţii şi cam treizeci de manechine. Toate sînt înalte şi slabe, prăvălite pe scaune sau se plimbă încoace şi-ncolo vorbind la mobil. Toate poartă rochiţe scurte şi diafane. Şi fiecare are cel puţin douăzeci de coliere unul peste altul la gît. Lanţuri, perle, pandantive... Oriunde mă uit, văd coliere. E un depozit ambulant de coliere.

Tocmai schimb priviri îngrozite cu Sadie, cînd aud o voce tărăgănată.

— Lara! Ai venit!

Mă răsucesc pe călcîie şi o văd pe Diamante apropiindu-se de mine, într-un echilibru precar. Poartă o fustiţă minusculă acoperită cu inimioare cu săgeată, o bluză mulată fără mîneci, curea argintie cu strasuri şi botine de lac cu toc cui. Are două pahare de şampanie şi îmi oferă unul.

— Bună, Diamante. Felicitări! Îţi mulţumesc foarte mult pentru invitaţie. E incredibil! Arăt

în jur, după care trag adînc aer în piept. Lucrul cel mai important e să nu par prea disperată sau complexată. Uite ce voiam să-ţi zic. Mă sforţez să-mi iau un ton lejer şi firesc. Am o mare rugăminte la tine. Ştii colierul ăla cu libelulă pe care-l căuta tatăl tău? Ăla vechi, cu mărgele de sticlă?

Diamante clipeşte spre mine mirată.

— Da' tu de unde ştii de el?

— E... o poveste lungă. În orice caz, a fost al străbătuşii noastre Sadie, şi mamei mele i-a plăcut mereu şi mă gîndeam să-i fac o surpriză, să i-l dau cadou. Am degetele strîns încrucişate la spate. Aşa că poate că, după spectacol, ai putea... ăă... să mi-l dai? Crezi că s-ar putea? Dacă nu-ţi mai trebuie?

Diamante mă fixează lung cîteva secunde, cu părul blond pînă-n talie şi ochii strălucitori.

— Taică-miu e un dobitoc, zice în cele din urmă, subliniind fiecare cuvînt.

Mă uit la ea nedumerită, pînă cînd, în cele din urmă, îmi pică fisa. Minunat. Asta-mi mai trebuia acum. E mangă. Probabil a băut şampanie toată ziua.

— E un dobitoc... patentat.

Îşi dă şampania peste cap.

— Da, zic grăbită. Aşa e. Şi de-asta trebuie să-mi dai colierul mie. *Mie*, repet, tare şi clar.

Diamante se clatină pe botinele ei şi o prind de braţ, ţinînd-o să nu cadă.

— Colierul cu libelulă, zic. Ştii-cumva-unde-e?

Diamante întoarce capul spre mine şi mă studiază atentă, apropiindu-se atît de tare de mine, că îi simt respiraţia cu miros de şampanie, ţigări şi Altoids[1].

1. Bomboane de mentă.

— Auzi, Lara, de ce nu sîntem noi prietene? Vreau să zic, eşti o tipă cool. Se încruntă uşor, după care se corectează: Nu cool, dar... mă-nţelegi. În regulă. De ce nu ne petrecem mai mult timp împreună?

Fiindcă tu îţi petreci cea mai mare parte a timpului în vila ta cît un hangar din Ibiza, iar eu mi-o petrec în Kilburn, unde tu nu vii nici picată cu ceară? Poate de-asta?

— Păi... nu ştiu. Ar trebui. Ar fi mişto.

— Ar trebui să ne punem extensii de păr împreună! zice, cuprinsă de inspiraţie. Ştiu eu un loc super. Fac şi unghiile. Şi totul, mă-nţelegi, sută la sută organic şi ecologic.

Extensii de păr ecologice?

— Neapărat, încuviinţez cît pot de convingătoare. Aş vrea să facem asta. Extensii de păr. Super.

— Ştiu ce părere ai despre mine, Lara. Privirea ei se focalizează brusc asupra mea, cu un fel de directeţe de om beat. Să nu crezi că nu ştiu.

— Poftim? Sînt luată prin surprindere. N-am nici o părere.

— Ba crezi că sînt un burete care suge toţi banii de la taică-su. Fiindcă el a plătit pentru toate astea. Fii sinceră.

— Nu! zic stresată. Nu cred asta! Cred doar că... ştii şi tu...

— Că sînt o viţică răsfăţată? Ia o gură mare de şampanie. Hai. Spune-mi.

Mintea mea face salturi înnebunite înapoi şi înainte. Diamante nu mi-a mai cerut în viaţa ei părerea, despre nimic. Ce să fac, să fiu sinceră?

— Cred doar că... Şovăi, după care mă avînt. Poate că, dacă mai aşteptai cîţiva ani şi făceai toate astea pe cont propriu, învăţai meseria şi o luai de jos, te simţeai mai bine în pielea ta?

Diamante încuviințează alene, de parcă mi-ar procesa cuvintele.

— Mda, zice într-un final. Mda. Cred că aș putea să fac asta. Decît că ar fi foarte greu.

— Păi... da, cam asta e și ideea...

— Dar tot aș avea același tată dobitoc și enervant, care se crede Dumnezeu în persoană și vrea să apărem cu toții în documentarul lui idiot... fără să ne dea nimic în schimb! Și eu ce cîștig la treaba asta? Își întinde brațele slabe și bronzate. Ce?

OK. Nu mă bag în discuția asta.

— Sînt sigură că ai dreptate, zic iute. Apropo de colierul cu libelulă...

— Știi, a aflat tata c-o să vii azi. Diamante nici măcar nu mă aude. Și m-a sunat. Mi-a zis: ce caută pe listă? Tai-o. La care i-am zis: ia mai du-te dracu'! E verișoara mea primară sau așa ceva.

Mai să-mi stea inima.

— Tatăl tău... n-a vrut să fiu aici? Îmi umezesc buzele uscate cu limba. Ți-a zis și de ce?

— I-am zis: și ce dacă-i un pic sonată? Diamante vorbește peste mine. Fii dracului un pic mai *tolerant*. După care, mă-nțelegi, mi-a făcut iar capul calendar cu colierul ăla. Diamante cască ochii mari. Mi-a oferit nu știu cîte coliere în locul lui. La care eu i-am zis: Ia mai lasă-mă dom'le cu nenorocitele alea de *Tiffany*-uri ale tale. Sînt designer, OK? Am o *viziune* a mea.

Îmi simt sîngele bubuindu-mi în urechi. Unchiul Bill tot nu se lasă cu colierul lui Sadie. Nu pricep deloc de ce. Tot ce știu e că trebuie neapărat să pun mîna pe el.

— Diamante. O apuc de umeri. Te rog, ascultă-mă. Colierul ăsta e foarte, foarte important pentru mine. Pentru mama mea. Îți respect

foarte mult viziunea de designer și tot restul... dar, după spectacol, poți să mi-l dai?

O clipă, Diamante are o privire atît de goală, că am impresia că o să fiu nevoită să-i explic din nou totul, de la capăt. Însă apoi îmi pune un braț pe după gît și mă strînge tare.

— Sigur că pot, iubito. Imediat ce se termină spectacolul, e-al tău.

— Super. Fac eforturi să nu las să mi se simtă în glas cît sînt de ușurată. Super! E extraordinar! Și unde e acum? Aș putea... să-l văd?

În clipa în care pun ochii pe el, îl înșfac și pe-aici ți-e drumul. Nu mai risc.

— Sigur! Lyds? strigă Diamante spre o fată cu o bluză cu dungi. Știi cumva pe unde e colierul cu libelulă?

— Ce zici, scumpo?

Lyds se apropie, cu un mobil în mînă.

— Colierul *vintage* cu libelula aia drăguță. Știi cumva pe unde e?

— Are două rînduri de mărgele galbene de sticlă, intervin și eu, stresată. Un pandantiv în formă de libelulă, vine cam pe aici...

Pe lîngă noi trec două manechine cu mormane de coliere la gît și mijesc ochii disperată la ele.

Lyds ridică nepăsătoare din umeri.

— Nu mai știu. O fi la vreo fată, dar nu știu la care.

Trebuie să fie undeva în carul cu fîn. Mă uit în jur prin încăpere, neputincioasă. Peste tot e plin de modele. Peste tot sînt coliere.

— Îl caut eu, zic. Dacă n-aveți nimic împotrivă...

— Nu! Trebuie să înceapă spectacolul! Diamante mă împinge spre ușă. Lyds, du-o înăuntru. Pune-o pe primul rînd. Așa, să crape taică-miu de oftică!

— Dar...

E prea tîrziu. Am fost condusă afară.

În clipa în care uşile batante se închid în urma mea, încep să ţopăi de frustrare. E aici. Undeva în camera aia, colierul lui Sadie e atîrnat de gîtul unui model. Dar care naiba o fi?

— Nu-l găsesc nicăieri. Sadie apare brusc lîngă mîne. Spre groaza mea, o văd că mai are un pic şi o buşeşte plînsul. M-am uitat la fiecare fată. M-am uitat la toate colierele. Nu e nicăieri.

— Trebuie să fie! şoptesc în timp ce ne îndepărtăm pe coridor. Sadie, ascultă-mă. Sînt sigură că e la unul dintre manechine. O să ne uităm cu atenţie la fiecare cînd trece pe lîngă noi şi-o să-l găsim. Îţi promit.

Adopt cel mai optimist şi mai convingător ton de care sînt în stare, dar în sufletul meu... nu sînt chiar aşa de sigură. Nu sînt sigură deloc.

Slavă Domnului că stau pe primul rînd. Cînd începe spectacolul, nu mai ai loc să arunci un ac şi toată lumea e atît de înaltă şi de slabă că, dac-aş fi stat în spate, n-aş fi văzut absolut nimic. Muzica începe să bubuie şi luminile să arunce flash-uri în jur şi se aud nişte ovaţii dinspre un grup care trebuie să fie format din prieteni de-ai lui Diamante.

— Baftă, Diamante! zice unul dintre ei.

Spre spaima mea, pe podium încep să apară nori de gheaţă uscată. Cum am să pot vedea ca lumea modelele prin chestia asta? Ca să nu mai zic colierele. În jurul meu, lumea tuşeşte.

— Diamante, nu vedem nimic prin porcăria asta! zbiară o fată. Opreşte-o!

Pînă la urmă, ceaţa începe să se evapore. Pe estradă încep să pulseze reflectoare roz şî dinspre boxe duduie o piesă a celor de la Scissor Sisters.

Mă aplec în față, gata de primul model, pregătită să mă concentrez cît pot la ea, cînd observ cu coada ochiului o imagine care-mi captează atenția.

De cealaltă parte a podiumului, în fața mea, unchiul Bill tocmai se așază pe primul rînd. E îmbrăcat într-un costum închis la culoare, cu cămașă deschîsă la gît, și însoțit de Damian și de încă un asistent. Cînd mă uit la el îngrozită, ridică ochii și-mi surprinde privirea.

Mi se urcă stomacul în gît. Încremenesc.

O clipă mai tîrziu, ridică o mînă calm, drept salut. Cu gesturi mecanice, fac și eu același lucru. Apoi volumul muzicii crește și, deodată, primul manechin se află deja pe podium într-o rochie albă mulată, imprimată cu fluturi și își începe mersul ăla epatant de model, tot numai șolduri, pomeți și brațe cît grisinele aruncate în față. Mă holbez disperată la colierele care i se bălăbăne la gît, însă trece pe lîngă mine atît de repede, că e aproape imposibil să o văd ca lumea.

Îi arunc o privire unchiului Bill și mă trece un fior de groază. Și el scanează colierele.

— N-are nici un rost! începe Sadie să țipe brusc și sare pe scenă. Se duce glonț la manechin și se uită intens la talmeș-balmeșul de lanțuri, mărgele și zdrăngănele. Nu-l văd! Ți-am zis, nu-i aici!

Apare următorul manechin și, cît ai clipi, Sadie cercetează colierele.

— Nici aici nu e.

— Supercolecție, exclamă fata de lîngă mine. Nu crezi?

— Ăă... ba da, zic absentă. Superbă.

Nu mă pot uita la nimic, decît la coliere. Văd doar un abur format din mărgele, bijuterii aurite și pietre fără valoare și mă cuprinde un sentiment tot mai puternic, rău prevestitor, de eșec...

O, Doamne.

O, Doamne, o, Doamne! Uite-l! E chiar în faţa mea. Răsucit în jurul gleznei unui manechin. Inima îmi bate să-mi sară din piept în timp ce mă uit cu respiraţia tăiată la mărgelele galben pal, răsucite *casual* pe post de lănţişor de gleznă. *Lănţişor de gleznă*, auzi. Nu-i de mirare că Sadie nu l-a găsit. În timp ce modelul se apropie cu paşi bine marcaţi, colierul se află la vreo jumătate de metru de mine, pe podium. Chiar la mai puţin de atît. Aş putea să mă aplec şi să-l apuc. E absolut insuportabil...

Sadie îmi urmăreşte brusc privirea şi i se taie respiraţia.

— Colierul meu! Se năpusteşte asupra fetei care habar n-are ce se întîmplă şi urlă la ea: E al meu! E al meu!

În clipa în care modelul iese de pe podium, mă duc după ea şi-l iau. Nu-mi pasă ce trebuie să fac pentru asta. Mă uit la unchiul Bill şi, spre groaza mea, şi privirea lui e fixată tot asupra colierului lui Sadie.

Modelul a pornit spre ieşire. În cîteva clipe, n-o să mai fie pe podium. Mă uit dincolo de scenă, mijind ochii în clipa în care lumina unui reflector îmi vine drept în ochi, şi îl văd pe unchiul Bill că se ridică în picioare şi lumea îi face loc.

Fir-ar să fie. *Fir-ar al naibii.*

Sar şi eu în picioare şi încerc să-mi croiesc drum, murmurînd scuze în timp ce calc lumea pe picioare. Măcar am un uşor avantaj: mă aflu pe partea mai apropiată de uşi. Fără să îndrăznesc să mă uit în urmă, mă arunc prin uşile duble şi sprintez pe coridorul care duce în culise, fluturîndu-mi permisul de acces huidumei de la uşă.

În culise e balamuc curat. O femeie în blugi răcneşte instrucţiuni şi împinge modelele pe scenă.

Fetele își smulg hainele, sînt îmbrăcate cu altele, li se usucă părul, li se retușează rujul...

Mă uit în jur panicată, uitînd să mai respir. Am pierdut deja manechinul din ochi. Unde naiba o fi? Iau la rînd toate zonele de coafură, dau la o parte stativele cu haine, în căutarea ei... cînd, deodată, ajunge pînă la mine cearta de la ușă.

— E Bill Lington, OK? Damian e cel care vorbește și e limpede că e un pachet de nervi. *Bill Lington*. Pentru simplul fapt că nu are permis de acces...

— N-are permis de culise, nu intră, îl aud pe malac zicînd implacabil. Așa a dat ordin șefa.

— El e șeful, băi, idiotule, se răstește Damian. El a plătit pentru toate astea, dobitocule.

— Cum mi-ai zis? Vocea paznicului pare de rău augur și nu pot să nu zîmbesc – dar zîmbetul îmi dispare imediat în clipa în care apare lîngă mine Sadie, neagră la față și disperată.

— A plecat!

— Poftim?

— A plecat! Sadie are un nod în gît și abia e în stare să rostească cele cîteva cuvinte. Fata aia, manechinul, mi-a luat colierul. Și s-a urcat într-un taxi.

— Un *taxi*? Mă holbez la ea îngrozită. Dar... dar...

— L-am pierdut din nou. Sadie e disperată în ultimul hal. L-am pierdut!

— Dar Diamante mi-a promis. Îmi răsucesc capul înnebunită, căutînd-o pe Diamante. Mi-a promis că mi-l dă mie!

Sînt sfîșiată de tristețe. Nu-mi vine să cred că l-am lăsat, din nou, să-mi scape printre degete. Ar fi trebuit să-l înșfac chiar atunci, să fiu mai rapidă, să fiu mai deșteaptă...

Dinspre sala de spectacol se aud valuri de ovații și de chiote. Probabil că prezentarea a luat sfîrșit. O clipă mai tîrziu, modelele se revarsă în culise, urmate de o Diamante trandafirie la față.

— Ați fost fantastici! strigă la cei din jur. Sînteți beton cu toții! Vă iubesc pe toți! Acum hai să petrecem!

Îmi croiesc cu greu drum prin mulțime către ea, strîmbindu-mă cînd tocurile cui îmi perforează picioarele sau zbieretele îmi sparg timpanele.

— Diamante! o strig, încercînd să acopăr vacarmul. Colierul! Fata care-l purta a plecat!

Diamante pare să nu înțeleagă.

— Ce fată?

Dumnezeule mare. Cîte droguri o fi băgat în ea?

— O cheamă Flora, îmi șoptește Sadie grăbită în ureche.

— Flora! Am nevoie de Flora, dar se pare c-a plecat!

— A, Flora. Încruntarea de pe chipul lui Diamante dispare. Da, a plecat la Paris, la un bal. Cu PJ-ul lu' ta-su. Avionul particular, continuă, cînd vede pe chipul meu că nu pricep nimic. I-am zis că poate să poarte rochia.

— Dar a luat și colierul! Fac mari eforturi să nu urlu. Te rog, Diamante. Sun-o. Sun-o acum. Spune-i că mă duc eu la ea. Mă duc la Paris, oriunde vrea ea. *Îmi trebuie neapărat* colierul ăla.

Diamante se uită lung la mine o clipă, după care își dă ochii peste cap.

— Are dreptate tata, zice. Ești dusă rău. Dar mie îmi place asta.

Își scoate mobilul și formează un număr, pe apelare rapidă.

— Hei, Flora! Scumpa mea, ai fost uluitoare! Zi, ai ajuns deja la avion? OK, ascultă. Știi colierul ăla cu libelulă, pe care l-ai purtat?

— Lănțișor de picior, intervin iute. Îl purta la gleznă, pe post de brățară.

— Lănţişorul ăla de la picior? zice Diamante. Da, ăla. Verișoara mea cea dusă cu pluta îl vrea neapărat. Și-o să vină la Paris să i-l dai. Unde-i balul? Poate să se întîlnească cu tine? Ascultă cîteva secunde, timp în care își aprinde o țigară și trage din ea. A, da. Mda. Absolutamente... Sigur că da. În cele din urmă, ridică privirea și suflă un nor de fum. Flora nu știe unde se ține balul. Cică îl dă o prietenă de-a maică-sii sau așa ceva? Zice că vrea să-l poarte fiin'că se potrivește perfect cu rochia ei, dar pe urmă o să ți-l trimită cu Fedex.

— Mîine-dimineață? La prima oră?

— Nu, după bal, ce crezi? spune Diamante, de parc-ar vorbi cu o retardată. Nu știu cînd exact, dar imediat ce termină cu el, o să ți-l trimită. Mi-a promis. Nu-i perfect?

Îmi zîmbește radioasă și ridică mîna, ca să batem palma.

Mă uit la ea și nu-mi vine să cred. *Perfect?*

Colierul s-a aflat la o jumătate de metru de mine. Puteam să-l iau. Îmi fusese promis. Și acum e în drum spre Paris și nu știu cînd am să-l primesc înapoi. Cum ar putea să fie perfect? Simt că mai am puțin și fac o cădere nervoasă.

Dar nu îndrăznesc. Acum, între mine și colier nu există decît o legătură foarte subțire și fragilă, iar singura verigă puternică e Diamante. Dacă o supăr, am să-l pierd pentru totdeauna.

— Perfect!

Mă sforțez să-i răspund cu un zîmbet și bat palma în aer cu ea. Iau telefonul și-i dictez Florei adresa mea, spunîndu-i fiecare cuvînt pe litere, de două ori.

Acum, tot ce pot să fac e să-mi încrucișez degetele. Inclusiv pe cele de la picioare. Și să aștept.

OptSprezece

O să ne trimită colierul înapoi. Trebuie să cred asta. Şi chiar o cred.

Şi totuşi, atît Sadie, cît şi eu sîntem cu nervii întinşi la maximum de aseară. Sadie a răbufnit azi-dimineaţă, cînd am călcat-o pe degetul de la picior (mai exact spus, prin degetul de la picior), şi eu i-am zis vreo două să mă răcoresc, atunci cînd mi-a criticat machiajul. Adevărul e că simt că am dezamăgit-o. Colierul s-a aflat de două ori la îndemîna mea. Şi, de fiecare dată, l-am lăsat să-mi scape printre degete. Iar asta mă roade cumplit, mă stresează şi mă face să mă simt cu musca pe căciulă.

În dimineaţa asta m-am trezit întrebîndu-mă dacă n-ar trebui oare să mă sui pur şi simplu în tren şi să mă duc la Paris. Dar cum am s-o pot găsi pe Flora? De unde să încep? Mă simt total neputincioasă.

În dimineaţa asta, nici una dintre noi nu prea are chef de vorbă; Sadie pare hotărîtă să mă evite. În timp ce îmi termin de scris e-mailurile de la slujbă, o privesc cum stă şi se uită pe fereastră, cu spatele încordat. N-a spus-o niciodată, însă probabil se simte foarte singură, plutind aşa prin lume, fără să poată vorbi decît cu mine.

Îmi sting computerul cu un oftat, întrebîndu-mă unde o fi colierul în clipa asta. Undeva în Paris, pe dreapta. La gîtul acelei fete, Flora, poate. Sau într-o geantă deschisă neglijent pe bancheta unei decapotabile...

Simt că mi se pune iar un junghi în stomac și mă apucă greața. Trebuie să încetez ori o să mă transform în mama. Nu pot să mă gîndesc întruna la ce s-ar putea întîmpla sau ce lucruri ar putea s-o ia razna. O să primesc înapoi colierul. Trebuie s-o cred. În vremea asta, am însă o viață de trăit. Am un iubit, cu care trebuie să mă văd la prînz.

Îmi trag scaunul, îmi iau jacheta și apoi geanta.

— Ne vedem mai tîrziu, zic către Kate și Sadie și ies repede din birou, înainte ca vreuna dintre ele să apuce să spună ceva. Nu am nevoie de companie. Sînt un pic stresată la gîndul că mă văd cu Josh, sinceră să fiu. Cum să zic, nu e vorba c-aș avea *îndoieli* sau așa ceva. Nimic de genul ăsta. Cred că mi-e puțin... teamă.

Lucrul de care n-am nici cel mai mic chef e ca Sadie să apară brusc lîngă mine în timp ce mă apropii de stația de metrou.

— Unde te duci? mă întreabă.

— Nicăierî. Grăbesc pasul, încercînd s-o ignor. Lasă-mă în pace.

— Te vezi cu Josh, așa-i?

— Dacă știi, de ce mă mai întrebi? zic copilărește. Scuză-mă...

Dau colțul, încercînd să scap de ea. Însă ea nu se dă dusă.

— În calitatea mea de înger păzitor al tău, insist să-ți bagi mințile în cap, zice tăioasă. Josh nu te iubește și, dacă tu crezi fie și o clipă că te iubește, îți faci iluzii și mai mari decît credeam.

— Ai spus că nu eşti îngerul meu păzitor, zic peste umăr. Aşa că valea, mamaie.

— Tu să nu mă faci pe mine mamaie! zice furioasă. Şi n-am să te las să te arunci ca proasta în braţele unui păpuşel fără voinţă şi fără vlagă.

— Nu e un păpuşel, i-o întorc enervată, după care alerg pe scările de la metrou.

Aud uşile metroului deschizîndu-se, aşa că bag grăbită cartela Oyster, mă grăbesc pe peron şi mă urc în tren în ultima secundă.

— Nici măcar nu-l iubeşti, mă urmează glasul lui Sadie. Nu cu adevărat.

Asta e chiar ultima picătură. Sînt atît de furibundă, că mă răsucesc pe călcîie cu faţa spre ea şi-mi scot mobilul.

— Ba sigur că da! De ce crezi c-am fost atît de nefericită? De ce l-aş mai vrea înapoi, dacă nu l-aş iubi?

— Ca să le dovedeşti tuturor că ai dreptate.

Îşi încrucişează braţele.

Cuvintele ei mă iau prin surprindere. Mă şochează atît de tare, că îmi trebuie o secundă să-mi adun gîndurile.

— Vorbeşti... prostii! Asta nu face decît să demonstreze cît de puţine ştii! N-are nici o legătură cu asta! Eu îl iubesc pe Josh, şi el mă iubeşte pe mine...

Amuţesc în clipa în care simt că atenţia tuturor pasagerilor din vagon s-a fixat asupra mea.

Mă trîntesc pe un scaun dintr-un colţ, urmată de Sadie. Cît îşi trage ea sufletul pentru a se lansa într-o altă predică, îmi scot iPod-ul şi-i dau drumul. O clipă mai tîrziu, vocea ei e total acoperită de muzică.

Perfect! Trebuia să mă gîndesc la asta de mult.

I-am propus lui Josh să ne întîlnim la Bistro Martin, doar ca să exorcizez toate amintirile legate

de proasta aia de Marie. În timp ce îmi las haina la garderobă, îl văd deja așezat la masă și simt un val de ușurare, amestecată cu sentimentul că sînt răzbunată.

— Vezi? nu mă pot abține să nu-i șoptesc lui Sadie. A venit mai devreme. Acum spune-mi că nu ține la mine.

— Nu judecă cu mintea lui. Sadie clatină din cap, neconvinsă. E ca o marionetă de ventriloc. Eu i-am spus ce să zică. Eu i-am spus ce să gîndească.

Doamne, ce încrezută mai e.

— Uite care-i treaba, îi zic enervată. Nu ești chiar atît de tare pe cît te crezi, OK? Josh are o personalitate puternică, dacă vrei să știi.

— Scumpa mea, dacă vreau, pot să-l fac să danseze pe masă și să cînte *Baa Baa Black Sheep*! îmi răspunde plină de dispreț. Și poate am s-o și fac! Și atunci o să-ți vină în fine mintea la cap!

N-are nici un rost să mă cert cu ea. Mă năpustesc deliberat drept prin ea și mă îndrept către masa lui Josh, fără să-i iau în seamă scîncetele de protest. Josh își trage scaunul și lumina i se reflectă în păr și ochii lui sînt la fel de blînzi și de albaștri ca întotdeauna. Cînd ajung lîngă el, simt cum mi se umflă un balon în stomac. De fericire, poate. Sau dragoste. Sau triumf.

Sau un amestec din toate.

Mă apropii de el să-l îmbrățișez și buzele lui le întîlnesc pe ale mele și tot ce pot să-mi spun în minte e „Daaaaa!" O clipă mai tîrziu dă să se așeze, dar îl trag înapoi și-l mai sărut o dată, cu pasiune. Îi arăt eu lui Sadie cine e îndrăgostit și cine nu.

În cele din urmă el se desprinde din îmbrățișare și ne așezăm. Ridic paharul de vin alb pe care Josh mi l-a comandat deja.

— Deci, zic, rămasă cam fără suflu. Iată-ne.

— Iată-ne, încuviințează Josh.

— Să bem pentru noi! Nu-i așa că-i minunat că ne-am împăcat? La restaurantul nostru preferat? Întotdeauna asociez restaurantul ăsta cu tine, adaug cu subînțeles. Și cu nimeni altcineva. N-aș putea niciodată.

Josh are amabilitatea de a-și lua un aer ușor jenat.

— Cum merg treburile la firmă? întreabă grăbit.

— Bine, oftez. De fapt, sinceră să fiu... nu chiar așa de bine. Natalie s-a cărat în Goa și m-a lăsat singură cu compania. A fost cam de coșmar.

— Serios? zice Josh. Îmi pare rău.

Ia meniul și începe să citească, de parcă subiectul s-ar fi încheiat, și simt o mică împunsătură de frustrare. Așteptam o reacție ceva mai vie. Deși, acum că stau să mă gîndesc, Josh nu prea răspunde la ce-i spui. E genul foarte lejer. Asta-mi și place la el, îmi repet în minte grăbită: firea lui detașată. Nu se stresează niciodată. Nu reacționează niciodată exagerat. Nu e arțăgos. Filozofia lui de viață e: „Lasă-te purtat de val" Lucru foarte *sănătos*.

— Ar trebui să mergem și noi în Goa într-o zi! schimb subiectul și fruntea lui Josh se limpezește.

— Categoric. Cică e foarte mișto. Știi, mă cam bate gîndul să fac o pauză. Vreo șase luni sau așa.

— Am putea s-o facem amîndoi! zic veselă. Am putea să renunțăm amîndoi la slujbă, să călătorim prin lume, să începem în Mumbai...

— Nu mai face *planuri*, zice pe un ton brusc înțepat. Nu mă bate la cap. Dumnezeule!

Mă holbez la el șocată.

— Josh?

— Scuze. Pare la fel de mirat de ce-a zis ca și mine. Scuze.

— S-a întîmplat ceva?

— Nu. Cel puțin... Începe să se frece pe cap cu ambele mîini, după care ridică privirea, confuz. Știu că e extraordinar că sîntem din nou împreună. Știu că eu am fost cel care-a vrut-o. Dar cîteodată am așa, o strălfulgerare, și mă întreb... ce dracu' *facem*?

— Vezi?

Glasul croncănitor al lui Sadie de deasupra mesei mă face să tresar. Plutește deasupra noastră ca un înger al răzbunării.

Concentrează-te. Nu ridica privirea. Fă-te că e doar un abajur mai mare.

— Eu... eu cred că e destul de normal, zic, uitîndu-mă drept în ochii lui Josh. Amîndoi trebuie să ne reobișnuim cu gîndul, o să ne ia puțin timp.

— Ba nu e normal! țipă Sadie nerăbdătoare. Nu-și dorește să fie aici! Ți-am spus, e o păpușă de cîlți! Pot să-l fac să spună sau să facă orice! *Vrei ca, într-o zi, să te însori cu Lara!* strigă Sadie asurzitor în urechea lui. *Spune-i!*

Mina lui Josh devine și mai confuză.

— Deși cred că... într-o zi... poate că noi doi ar trebui să... ne căsătorim.

— *Pe o plajă!*

— Pe o plajă, repetă el ascultător.

— *Și să aveți șase copii!*

— Mi-ar plăcea să avem mulți copii, zice el sfios. Patru... sau cinci... sau poate chiar șase. Ce părere ai?

O sfredelesc pe Sadie cu o privire plină de ură. Strică absolut totul cu poantele ei de doi bani.

— Așteaptă puțin, Josh, zic pe cel mai plăcut ton de care sînt în stare. Trebuie să mă duc puțin la toaletă.

Nu m-am mișcat niciodată cu viteza cu care traversez restaurantul ăsta. Cînd ajung la toaleta pentru femei, trîntesc ușa în urma mea și o fixez pe Sadie furibundă.

— Ce crezi că faci?

— Îți demonstrez ceva. N-are nici un dram de personalitate.

— Ba are! zic furioasă. Și oricum, faptul că-i șoptești lucrurile alea nu înseamnă că nu mă iubește. Probabil că, în adîncul sufletului, chiar își dorește să se însoare cu mine! Și să aibă tone de copii!

— Asta e părerea ta, zice Sadie cu dispreț.

— Da! Nu poți să-l faci să spună un lucru pe care nu-l crede, în mai mică sau mai mare măsură.

— Zici tu? Sadie scutură din cap și ochii ei mă străfulgeră o clipă. Foarte bine. Îți accept provocarea. Pornește spre ușă.

— Ce provocare? zic îngrozită. Nu ți-am lansat nici o provocare!

Mă întorc rapid în restaurant, dar Sadie a luat-o deja înaintea mea. O văd urlîndu-i lui Josh în ureche. Văd în privirea lui un lîcăr ciudat. Nu pot să ajung la masă mai repede, pentru că sînt blocată în spatele unui chelner care duce vreo cinci farfurii. Ce dracu' îi face?

Sadie reapare din senin lîngă mine. Are buzele strînse, de parcă se chinuie să nu pufnească în rîs.

— Ce-ai făcut? mă răstoiesc la ea.

— O să vezi. Și atunci o să mă crezi.

Însă, înainte să apuc să răspund, dispare iar.

Mă apropii agasată de masă. Josh ridică privirea cu o expresie distantă, de om care a băut punci, și-mi stă inîma. E limpede, Sadie a punctat iar, băgîndu-i în cap cine știe ce parascovenie. Ce i-o fi zis?

— Aşa! zic veselă. Te-ai hotărît ce vrei să mănînci?

Josh pare că nici nu mă aude. Zici că e în transă.

— Josh! pocnesc din degete. Josh, trezeşte-te!

— Scuze. Eram plecat cu mintea. Lara, m-am gîndit. Se apleacă în faţă şi mă fixează cu intensitate. Cred c-ar trebui să mă fac inventator.

— *Inventator?*

Mă uit la el cu ochii cît casa.

— Şi să mă mut în Elveţia, încuviinţează Josh, foarte serios. Acum mi-a venit ideea, din senin. Am avut aşa, o... străfulgerare. Trebuie să-mi schimb viaţa. Imediat.

Îi iau gîtul lui Sadie.

— Josh... Fac eforturi să-mi păstrez calmul. Nu vrei să te muţi în Elveţia. Nu vrei să fii inventator. Lucrezi în publicitate.

— Nu, nu. Ochii îi strălucesc de parcă e un pelerin căruia tocmai i s-a arătat Fecioara Maria. Nu înţelegi. M-am aflat pe un drum greşit. Însă acum am înţeles care e menirea mea. Vreau să mă duc la Geneva şi să studiez astrofizica.

— Dar tu nu eşti om de ştiinţă! Glasul mi-a devenit ascuţit. Cum să te faci astrofizician?

— Dar poate am fost sortit să studiez ştiinţa, zice cu fervoare. Tu nu auzi niciodată un glas în minte, care îţi spune să-ţi schimbi viaţa? Care-ţi spune că eşti pe drumul greşit?

— Ba da, dar nu trebuie să asculţi vocea asta! Nu îmi mai pasă că strig ca o nebună. Trebuie să ignori vocea respectivă! Trebuie să-ţi spui „Ce voce idioată!".

— Cum poţi să spui asta? Josh pare complet şocat. Lara, trebuie să-ţi *asculţi* gîndurile. Tu eşti cea care mi-a spus mereu asta.

— Dar nu m-am referit la...

— Stăteam așa liniștit și-mi vedeam de treaba mea, cînd m-a pălit inspirația. Debordează de entuziasm. Un soi de epifanie. O revelație. Ca atunci cînd mi-am dat seama că trebuie să mă împac cu tine. E exact la fel.

Cuvintele lui sînt ca un pumnal de gheață în inima mea. Preț de cîteva clipe, nu sînt în stare să spun nimic.

— E... exact la fel? zic în cele din urmă.

— Da, sigur că da. Josh mă cîntărește din priviri, neînțelegînd. Te rog, Lara, nu te supăra. Întinde mîna peste masă. Vino cu mine la Geneva. Începem o altă viață. Și vrei să știi ce altă idee mi-a mai venit tot așa, din senin? Trage adînc aer în piept și fața îi strălucește de fericire. Vreau să-mi deschid o grădină zoologică. Ce părere ai?

Îmi vine să plîng. Cred că e posibil s-o fac.

— Josh...

— Nu, ascultă-mă. Bate cu palma în masă. Începem cu o fundație pentru drepturile animalelor. Specii în curs de dispariție. Angajăm experți, facem rost de fonduri...

În timp ce el vorbește, ochii mi se umplu de lacrimi. *OK*, îi spun distrusă lui Sadie în minte. *Am priceput. AM PRICEPUT.*

— Josh... îl întrerup. De ce-ai vrut să te impaci cu mine?

Se lasă un moment de tăcere. Josh încă are privirea pîcloasă, de om în transă.

— Nu mai știu, se încruntă. Ceva mi-a spus că asta e ce trebuie să fac. Vocea asta din mintea mea. Mi-a spus că încă te mai iubesc.

— Dar *după* ce ai auzit vocea. Mă chinui să nu par disperată. Ai simțit că te copleșesc iar vechile tale sentimente pentru mine? Ca o mașină veche la care învîrți de manivelă de nu știu cîte ori și începe să pufnească și să trosnească și

pe urmă, brusc, motorul se aprinde. S-a aprins ceva?

Josh mă privește de parcă i-aș fi pus o întrebare-capcană.

— Păi, cum să-ți zic, am auzit vocea asta în minte...

— *Lasă vocea!* practic strig la el. A mai fost și altceva?

Josh se încruntă agasat.

— Ce altceva să mai fie?

— Poza cu noi! mă chinuî disperată să mă agăț de ceva. De pe telefonul tău. Trebuie să fi avut vreun motiv ca s-o păstrezi.

— A. Aia. Chipul lui Josh se îmblînzește, exact așa cum i s-a îmblînzit atunci cînd s-a uitat la noi pe muntele ăla. Îmi place poza aia. Își scoate mobilul și se uită la ea. E peisajul meu preferat.

Peisajul lui preferat.

— Înțeleg, zic într-un final.

Mă doare gîtul de la efortul pe care-l fac să nu plîng. Cred că, în cele din urmă, văd ce trebuia să văd.

O vreme, nu sînt în stare să spun nimic. Mă joc doar absentă cu degetul pe marginea paharului meu de vin, incapabilă să ridic privirea. Eram atît de convinsă. Eram atît de sigură că, odată ce vom fi din nou împreună, își va da seama. Că o să fim iar pe aceeași lungime de undă. Că o să fie extraordinar, așa cum a fost înainte.

Dar poate că tot timpul ăsta m-am gîndit la un cu totul alt Josh. Poate că unul era Josh-cel-real și altul Josh-cel-din-capul-meu. Și aceștia erau aproape, *aproape* identici, cu excepția unui singur amănunt.

Unul dintre ei mă iubea și celălalt nu.

Ridic capul și mă uit la el de parcă l-aș vedea pentru prima oară. La chipul lui frumos; la tricoul

lui cu logoul nu știu cărei trupe obscure; la brățara de argint pe care-o poartă la încheietura mîinii. E aceeași persoană. Nu s-a schimbat nimic la el. Doar că... Eu nu sînt vioara potrivită pentru arcușul lui.

— Ai fost vreodată la Geneva? zice Josh și gîndurile îmi revin în prezent.

Pentru numele lui Dumnezeu. Geneva. O grădină zoologică. De unde i-or fi venit ideile astea lui Sadie? Și-a bătut un joc cumplit de mintea lui. E total iresponsabilă.

Slavă Domnului că s-a băgat doar în viața mea amoroasă, mă gîndesc amar. Slavă Domnului că n-a mers mai departe de atît, să vrea să influențeze politica lumii sau mai știu eu ce. Ar fi provocat o criză mondială.

— Josh, ascultă, zic în cele din urmă. Nu cred că trebuie să te muți la Geneva. Și nici să faci cursuri de astrofizică. Și nici să-ți deschizi o grădină zoologică. Și nici... Înghit în sec, străduindu-mă să găsesc curajul de-a o spune. Și nici... să fii cu mine.

— Poftim?

— Cred că toate astea sînt o greșeală. Arăt spre masă. Și... e vina mea. Îmi pare rău că te-am pisat atîta la cap, Josh. Ar fi trebuit să te las să-ți vezi de viața ta. N-o să te mai deranjez.

Josh arată de zici că l-a lovit cineva în moalele capului. Dar adevărul e că așa a arătat cam toată conversația noastră.

— Ești... sigură? zice stins.

— Absolut. În clipa în care chelnerul se apropie de masă, închid meniul pe care-l am în mîini. Pînă la urmă, n-o să comandăm nimic de mîncare. Doar nota, vă rugăm.

Cînd ies de la metrou și mă îndrept spre serviciu, mă simt ca amorțită. Tocmai l-am trimis

pe Josh la plimbare. I-am spus că nu sîntem potriviţi unul pentru altul. Mi-e foarte greu să-mi dau seama cu exactitate de enormitatea celor petrecute.

Ştiu că am făcut ce trebuia. Ştiu că Josh nu mă iubeşte. Ştiu că Josh-din-capul-meu era doar o fantasmă. Şi ştiu că o să mă obişnuiesc pînă la urmă cu gîndul. Doar că mi-e greu s-o accept, deocamdată. Mai ales cînd ar fi fost aşa de uşor să rămîn cu el. Atît de *uşor*.

— Deci! Glasul lui Sadie mă trezeşte din reverie. E limpede că m-a aşteptat. Te-ai lămurit că am dreptate? Nu-mi spune, ai terminat-o.

— Geneva? zic cu răceală. Astrofizică?

Sadie izbucneşte în rîs.

— Era prea amuzant ca să mă abţin!

Pentru ea, toate astea sînt o distracţie. O *urăsc*.

— Şi ce s-a întîmplat? Se agită pe lîngă mine, cu faţa luminată de fericire. Ţi-a zis că vrea să-şi deschidă o grădină zoologică?

Vrea să mă audă spunîndu-i că a avut perfectă dreptate şi că totul se datorează talentului şi intuiţiei ei, nu-i aşa? Ei bine, n-am de gînd să-i dau satisfacţie. N-o s-o las să fie în delir de încîntare. Chiar dacă a avut perfectă dreptate şi dacă s-a terminat şi totul se datorează talentului şi intuiţiei ei.

— Grădină zoologică? îmi iau o mină perplexă. Nu. Josh n-a zis nimic de vreo grădină zoologică. Trebuia?

— A.

Sadie se opreşte din ţopăit.

— A pomenit ceva în treacăt de Geneva, dar pe urmă şi-a dat seama că e o idee ridicolă. Şi a zis că de la un timp tot aude o voce plîngăcioasă şi foarte agasantă în cap. Ridic din umeri.

Mi-a zis că îi pare rău dacă în ultimul timp s-a purtat cam aberant. Și că lucrul cel mai important e că vrea să fie cu mine. După care am căzut de acord să luăm lucrurile încet și rațional.

Îmi văd de drum, evitîndu-i privirea.

— Vrei să zici... că încă vă mai vedeți?

Sadie pare de-a dreptul uluită.

— Sigur că da, spun, de parcă aș fi fost mirată că mă întreabă asta. Cum să-ți zic, e nevoie de ceva mai mult decît de o stafie cu voce puternică să distrugi o relație adevărată.

Sadie pare total bulversată.

— Nu vorbești serios. Își regăsește vocea. Nu se poate.

— Ba uite că da. Îi întorc privirea sfidătoare, moment în care îmi bipăie mobilul, semn că am primit un mesaj. Mă uit și văd că e de la Ed.

Heî. Mai mergem să vizităm orașul mîine?
E.

— Era de la Josh. Privesc telefonul cu un surîs tandru. Ne vedem miine.

— Ca să vă căsătoriți și să faceți șase copii? zice Sadie sarcastică.

Dar nu mai pare chiar așa de sigură pe ea.

— Draga mea Sadie, îi spun cu un zîmbet ironic, oi fi tu în stare să sucești capul oamenilor. Dar n-o să poți niciodată să le sucești inima.

Ha. Hai că ți-am zis-o bine, stafiuțo.

Sadie mă sfredelește cu privirea enervată și-mi dau seama că nu-i vine nici un răspuns pe măsură. Pare atît de deconcertată, că aproape mă binedispun. Dau colțul și intru în clădire.

— Apropo, e o fată la tine în birou, zice Sadie, urmîndu-mă. Și, sinceră să fiu, nu-mi place deloc tipa.

— Fată? Ce fată?

Urc în grabă scările, întrebîndu-mă dac-o fi venit cumva Shireen. Dau uşa de perete, intru cu paşi mari... şi rămîn tablou.

E Natalie.

Se află chiar în faţa mea. Şi stă pe scaunul *meu*. Vorbeşte la telefonul *meu*. E foarte bronzată şi are o cămaşă albă şi o fustă conică bleumarin şi rîde gutural la ce i se spune. În clipa în care mă vede nu pare nicidecum surprinsă, îmi face doar scurt cu ochiul.

— Mersi mult, Janet. Mă bucur că eşti mulţumită de treaba pe care-am făcut-o, zice pe tonul ei tărăgănat şi încrezător. Ai dreptate, Clare Fortescue e o stea care n-a strălucit pentru că n-a avut unde. E un talent uriaş. O să mergi la sigur cu ea. Am fost hotărîtă s-o curtez... Nu, eu mersi. Asta-i treaba mea, Janet, de-asta îmi plăteşti comisionul...

Rîde iar cu rîsul ei grav şi gutural.

Îi arunc o privire şocată lui Kate, care ridică neputincioasă din umeri.

— Ţinem legătura, continuă Natalie. Da, o să vorbesc cu Lara. Da, aî dreptate, mai are cîte ceva de învăţat, dar... Ei, da, mă rog, a trebuit să preiau frîiele din mers şi să repar situaţia, dar are potenţial. N-o trece la pierderi. Îmi face iar cu ochiul. OK, mersi, Janet. Ne vedem la un prînz. Ai grijă de tine. În timp ce eu mă holbez la ea uluită, Natalie pune receptorul în furcă, se răsuceşte pe scaun şi-mi zîmbeşte leneş. Aşa. Ce faci, scumpete?

Nouăsprezece

E sîmbătă dimineaţa şi încă sînt plină de draci. La adresa mea. Cum am putut să fiu atît de *penibilă*?

Ieri am fost atît de şocată că am lăsat-o, nu înţeleg nici eu cum, pe Natalie să preia controlul situaţiei. N-am înfruntat-o. Nu i-am spus nimic din ce aveam să-i spun. Cuvintele îmi bîzîiau prin cap ca nişte muşte care caută o ieşire.

Acum ştiu tot ce ar fi trebuit să-i spun. Ar fi trebuit să-i zic: „Nu poţi să te întorci pur şi simplu şi să te faci că nu s-a întîmplat nimic". Şi: „Ce-ai zice să-ţi ceri scuze că ne-ai lăsat baltă cînd ne era lumea mai dragă?" Şi: „Să nu îndrăzneşti să-ţi asumi vreun merit cum că tu ai fi găsit-o pe Clare Fortescue. E numai meritul meu!".

Şi poate chiar şi: „Ia zi, ai fost dată afară de la ultimul tău serviciu, ai? Şi cînd aveai de gînd, mă rog, să-mi spui şi mie?".

Însă nu i-am spus nimic din toate astea. M-am mulţumit doar să icnesc scurt şi să zic stins:

— Natalie! Doamne! Cum se face că... Ce...

La care ea s-a lansat într-o lungă poveste despre cum tipul din Goa s-a dovedit a fi un nemernic însurat şi cum omul nu poate sta prea mult să-şi plîngă de milă ca să nu înnebunească,

așa că s-a hotărît să-mi facă o surpriză și nu-i așa că sînt ușurată?

— Natalie, am început. A fost foarte stresant cît ai fost plecată...

— Bun venit în lumea marilor afaceri. Mi-a făcut cu ochiul. Stresul face parte din pachet.

— Dar ai dispărut efectiv! Nici măcar nu ne-ai avertizat! A trebuit să adunăm toate cioburile...

— Lara. Mi-a întins o mînă, cu sensul de „calmează-te". Știu. A fost greu. Dar e OK. Indiferent ce gafe ai făcut cît am fost plecată, am venit să le îndrept. Alo, Graham? S-a întors spre telefon. Natalie Masser sînt.

Și a ținut-o așa toată după-masa, din convorbire în convorbire, ca să nu apuc să zic nici un cuvînt. Și seara, cînd a plecat, continua să vorbească la mobil și a fluturat vag o mînă spre mine și Kate, drept salut.

Deci asta e situația. S-a întors. Se poartă de parcă ea ar fi șefa și n-a greșit cu nimic și noi ar trebui să fim leșinate de recunoștință că s-a întors.

Dacă-mi mai face o singură dată cu ochiul, o s-o *strîng de gît*.

Îmi prind părul deprimată într-o coadă. Azi n-am de gînd să fac nici un efort. Nu e nevoie de rochie de flapperiță ca să vizitezi orașul. Iar Sadie încă e convinsă că mă văd cu Josh, așa că, o dată-n viață, nu mă mai bate la cap.

Îi arunc o privire de control pe furiș, în timp ce-mi dau cu fard de obraz. Mă simt un pic aiurea c-o mint. Dar nici ea n-ar fi trebuit să fie așa de nesuferită.

— Nu vreau să vii cu mine, o avertizez pentru a mia oară. Așa că nici să nu te gîndești.

— Nici prin cap nu-mi trece să vin cu tine! îmi răspunde jignită. Crezi că mi-ar face vreo

plăcere să mă tîrîi după tine și marioneta ta de ventriloc? O să mă uit la televizor. Azi e program de filme cu Fred Astaire. Edna și cu mine o să ne petrecem o zi minunată împreună.

— Bine. Salut-o din partea mea, îi zic sarcastic.

Sadie a găsit o babă pe nume Edna care stă la cîteva străzi de noi și toată ziua nu face decît să se uite la filme alb-negru. Așa că în ultimul timp se duce acolo aproape în fiecare zi, se așază pe canapea lîngă Edna și se uită la un film. Zice că singura problemă e cînd o sună cineva pe Edna, care vorbește cît ține filmul – așa că acum a început să zbiere *„Taci! Încheie convorbirea!"* fix în urechea femeii. Drept pentru care Edna se fîstîcește în ultimul hal și uneori trîntește telefonul în furcă exact în mijlocul propoziției.

Biata Edna.

Termin cu fardul de obraz și mă uit în oglindă. Blugi negri strîmți, balerini argintii, tricou și geacă de piele. Machiaj normal, stil 2009. Probabil că Ed nici n-o să mă recunoască. Poate-ar trebui să-mi înfig o pană-n păr doar așa, ca să știe că-s eu.

Gîndul mă face să pufnesc în rîs, iar Sadie mă studiază bănuitoare.

— Ce-i așa amuzant? Mă cîntărește atentă din priviri. În halul ăsta ieși în oraș? N-am văzut în viața mea așa o ținută plicticoasă. Josh o să-ți arunce o privire și-o să adoarmă de plictiseală. Asta dacă nu adormi tu înaintea lui.

Ha-ha-ha. Dar poate că are un pic de dreptate. Poate m-am îmbrăcat mult prea *casual*.

Mă trezesc întinzînd mîna după un colier *vintage* stil anii '20 și punîndu-mi-l la gît. Mărgelele negre și argintii cad în șiruri și se ciocnesc în timp ce merg, și mă simt brusc mult mai interesantă. Mai glamoroasă.

Îmi refac conturul buzelor, cu o nuanță mai închisă, și le dau o formă mai anii '20. După care îmi iau o poșetă plic din piele argintie *vintage* și mă examinez din nou în oglindă.

— Mult mai bine! zice Sadie. Și ce-ai zice de o pălărioară haioasă cloș?

— Nu, mersi.

Îmi dau ochii peste cap.

— Dacă aș fi în locul tău, mi-aș pune o pălărie, insistă.

— Ei bine, nu vreau să arăt ca tine. Îmi dau părul pe spate și-mi zîmbesc în oglindă. Vreau să arăt ca mine.

I-am propus lui Ed să ne începem turul la Turnul Londrei și, în clipa în care ies din metrou în aerul tăios, simt imediat cum mă binedispun. Las-o încolo pe Natalie. Lasă-l pe Josh. Lasă colierul. Uită-te la toate astea. E fantastic! Creneluri vechi de piatră, profilîndu-se pe cerul albastru, așa cum fac de secole. Străjerii turnului plimbîndu-se în costumele lor roșu cu bleumarin, ca ieșiți dintr-un basm. Ăsta e genul de loc care te face mîndru că te-ai născut și ai crescut în Londra. Cum a putut Ed să nu vină aici pînă acum? Cum să zic, e una dintre minunile lumii!

Dacă stau să mă gîndesc, nu sînt prea sigură că eu însămi am vizitat vreodată efectiv Turnul Londrei. Adică să intru înăuntru sau așa ceva. Dar, cum să zic, e cu totul altă situație. Eu locuiesc aici. N-am nevoie s-o fac.

— Lara! Aici!

Ed e deja la coadă la bilete. E îmbrăcat în jeanși, haină de zi bleumarin și fular. Nu s-a bărbierit, ceea ce e interesant. Credeam că e genul pus la patru ace chiar și în weekend. În timp ce mă apropii, mă cîntărește din ochi cu un mic surîs.

— Deci se mai întîmplă să porți și haine din secolul '20.

— Foarte rar, îi surîd și eu.

— Eram sigur c-o să apari într-o altă rochie de flapperiță. Sincer să fiu, chiar am găsit un accesoriu pentru mine. Doar așa, ca să fim în ton.

Bagă mîna în buzunar și scoate o cutiuță dreptunghiulară din argint mătuit. O deschide cu un clac și înăuntru văd un pachet de cărți de joc.

— Ce mișto, zic impresionată. De unde le ai?

— Am licitat pentru ele pe eBay, ridică din umeri. Întotdeauna am cu mine un pachet de cărți de joc. E din 1925, adaugă, arătîndu-mi un mic marcaj.

Nu pot să nu mă simt mișcată c-a făcut atîta efort.

— Îmi place mult. Ridic privirea cînd ajungem la ghișeu. Două întregi, vă rog. Fac eu cinste, adaug ferm cînd Ed dă să-și scoată portofelul. Eu sînt gazda.

Cumpăr biletele și o carte intitulată *Londra istorică* și îl conduc pe Ed într-un loc din fața Turnului.

— Deci această clădire pe care o vezi în fața ta este Turnul Londrei, încep pe un ton atotștiutor, de ghid. Unul dintre cele mai importante și mai vechi monumente ale noastre. Una dintre multele, multele locații minunate demne de văzut. E inacceptabil să fii la Londra și să nu afli mai multe despre moștenirea noastră incredibilă. Îl privesc cu asprime. E o dovadă de obtuzitate, plus că n-aveți nimic de genul ăsta în America.

— Ai dreptate. Privește Turnul cu o venerație acceptabilă. E spectaculos.

— Nu-i superb? zic mîndră.

Există momente cînd e genial să fii englez, iar să te afli în fața unui castel uriaș, care dăinuie

de hăt, cine mai știe cînd, e în mod sigur unul dintre ele.

— Și cînd a fost construit? întreabă Ed.

— Păi... Mă uit în jur, după vreo tăbliță edificatoare. Nu e nici una. Fir-ar să fie. Ar trebui să scrie undeva. Nu pot să mă uit în ghid. Nu acum, cînd se uită la mine așteptînd răspunsul.

— A fost construit în... Îmi întorc capul și bălmăjesc ceva nedeslușit... zecelea.

— În ce secol?

— Datează din... Îmi dreg glasul. Tudor. Ăă... Din timpul Stuarților.

— Vrei să spui al normanzilor? sugerează Ed politicos.

— A. Da, asta voiam să spun.

Îi arunc o privire suspicioasă. De unde știe asta? A tocit ghidul înainte?

— Așa, să o luăm pe aici.

Îl conduc pe Ed încrezătoare către o boltă rampantă care îmi inspiră încredere, însă el mă trage înapoi.

— Sincer să fiu, cred că intrarea e pe aici, pe lîngă fluviu.

Pentru numele lui Dumnezeu. E limpede, e genul de bărbat care nu poate pînă n-are el controlul absolut. Probabil că nu întreabă niciodată oamenii pe stradă cînd nu știe încotro s-o ia.

— Uite ce e, Ed, zic amabilă. Tu ești american. N-ai mai fost niciodată aici. Cine crezi că e mai probabil să știe drumul, eu sau tu?

În momentul ăsta, un halebardier care tocmai trece pe lîngă noi se oprește și ne zîmbește prietenos. Îi zîmbesc și eu, gata să-l întreb pe unde e mai bine să intrăm, însă el i se adresează vesel lui Ed.

— Bună dimineața, domnule Harrison. Ce mai faceți? V-ați și întors?

Poftim?

Ce-a fost asta? Ed îi cunoaște pe halebardieri? De unde-i cunoaște Ed pe halebardieri?

Rămîn mută în timp ce Ed îi strînge mîna halebardierului și zice:

— Îmi pare bine să te văd, Jacob. Ea e Lara.

— Ăă... bună ziua, îngaim cu jumătate de gură.

Și-acum ce-o să se mai întîmple? O să vină regina și-o să ne invite la un ceai?

— OK, mă stropșesc la Ed după ce pleacă halebardierul. Ce se petrece aici?

Ed se mai uită o dată la mine, după care izbucnește în rîs.

— Spune-mi! îi cer, iar el ridică mîinile, în semn de scuze.

— O să-ți spun tot. Am fost aici ieri. Am avut o zi de *team-building* cu colegii de la serviciu. Și am putut să vorbim cu unii dintre halebardieri. A fost fascinant. Face o pauză, după care adaugă, mustăcind: Așa am aflat că turnul a fost început în 1078. De către William Cuceritorul. Și că intrarea e pe acolo.

— Ai fi putut să-mi spui! îi zic cu ochii ieșiți din orbite.

— Îmi pare rău. Păreai așa de pornită pe ideea asta și m-am gîndit c-o să fie interesant să-l mai văd o dată, cu tine. Dar putem merge în altă parte. Cred că tu l-ai văzut de un milion de ori. Hai să vedem.

Ia ghidul cu *Londra istorică* și începe să consulte indexul.

Întorc biletele pe față și pe spate în mîini, uitîndu-mă la un grup de elevi care se pozează unii pe alții, sfîșiată între două dorințe contrarii. Evident, are dreptate. El a văzut turnul ieri, așa că de ce naiba l-ar mai vedea o dată?

Pe de altă parte, tot am cumpărat biletele. Și pare incredibil. Și vreau să-l văd.

— Am putea să mergem drept la St Paul's. Ed se uită pe harta metroului. Nu ne ia mult...

— Vreau să văd Bijuteriile Coroanei, zîc cu un firicel de voce.

— Poftim?

Ed ridică uşor capul.

— Vreau să văd Bijuteriile Coroanei. Dacă tot sîntem aici.

— Vrei să zici că... nu le-ai văzut niciodată? Ed mă priveşte uluit. N-ai văzut niciodată Bijuteriile Coroanei?

— Eu trăiesc în Londra! zic, stresată de expresia de pe chipul lui. E diferit! Eu pot să le văd oricînd vreau, ori de cîte ori am ocazia. Doar că... ocazia respectivă nu s-a ivit niciodată.

— Nu ţi se pare uşor obtuz din partea ta, Lara? E limpede că lui Ed îi face mare plăcere treaba asta. Nu eşti interesată de patrimoniul acestui oraş magnific? Nu crezi că e inadmisibil să ignori aceste monumente unice şi istorice...

— Încetează!

Simt cum obrajii îmi devin stacojii.

Ed e milostiv.

— Hai. Permite-mi să-ţi arăt minunatele Bijuterii ale Coroanei ţării tale. Sînt nemaipomenite. Ştiu totul despre ele. Îţi dai seama că cele mai vechi piese datează de pe vremea Restauraţiei?

— Serios?

— O, da. Începe să mă conducă prin mulţime. Coroana Imperială conţine un diamant uriaş, tăiat din faimosul diamant Cullinan, cel mai mare diamant excavat vreodată.

— Uau, zic politicoasă.

E limpede că Ed a memorat toată poliloghia de ieri despre Bijuteriile Coroanei.

— Îhîm, încuviinţează. Cel puţin, aşa s-a crezut pînă în 1997. Cînd s-a descoperit că e un fals.

— *Pe bune?* Încremenesc. E un *fals*?
Ed mustăceşte.
— Voiam doar să verific dacă eşti atentă.

Vedem bijuteriile şi corbii şi apoi Turnul Alb şi Turnul Însîngerat. De fapt, toate turnurile. Ed insistă să deschidă ghidul şi să citească cu glas tare toate informaţiile, pe întreg parcursul vizitei. Unele dintre ele sînt adevărate, altele sînt nişte prostii şi altele... nu sînt prea sigură. Are mina asta sută la sută serioasă, cu doar un licăr abia vizibil în ochi, astfel încît nu prea poţi să-ţi dai seama exact.

Cînd ne terminăm turul Străjerilor, mi se învîrte capul de imaginea atîtor trădători şi torturi şi simt că nu vreau să mai aud în viaţa mea absolut nimic despre momentele Cînd Execuţiile O Iau Complet Razna. Rătăcim prin Palatul Medieval, trecem pe lîngă doi tipi în costume medievale care scriu ceva medieval (bănuiesc) şi ne trezim într-o încăpere cu ferestre minuscule de castel şi şemineu masiv.

— OK, informatule. Spune-mi despre bufetul ăla. Arăt la întîmplare spre o uşiţă fără nimic special, fixată în zid. Ce-i cu ea, acolo creştea Walter Raleigh cartofi sau ce-i cu ea?

— Îţi spun imediat. Ed consultă ghidul. A, da. Aici îşi ţinea al şaptelea duce de Marmaduke perucile. O figură istorică foarte interesantă, şi-a decapitat multe dintre soţii. Pe altele, le-a pus să fie conservate criogenic. Tot el e şi inventatorul versiunii medievale a aparatului de făcut floricele, cunoscut sub numele de *poppecorn*.

— Serios?

Îmi iau un ton grav.

— Bănuiesc că eşti la curent cu nebunia *poppecorn*-ului, din 1583. Ed mijeşte ochii la ghid.

Se pare că Shakespeare a fost cît pe-aci să-şi numească piesa *Mult zgomot pentru nimic – Mult zgomot pentru* poppecorn.

Ne uităm amîndoi insistent la uşiţa de stejar şi, o clipă mai tîrziu, ni se alătură o pereche în vîrstă, în geci impermeabile.

— E un dulap pentru peruci, îi spune Ed femeii, care se luminează imediat la faţă, interesată. Peruchierul era obligat să locuiască în acest dulap, împreună cu perucile sale.

— Serios? Femeii îi cade faţa. Ce îngrozitor!

— Nu e chiar aşa, spune Ed serios. Fiindcă peruchierul era foarte mic de statură. Îşi însoţeşte cuvintele cu cîteva gesturi ale mîinii. Foarte, foarte mic. De altfel, chiar cuvîntul „perucă" se pare că provine din expresia „om mic de statură, care stă în dulap".

— Serios?

Biata femeie e total bulversată şi îi dau un ghiont zdravăn lui Ed în coaste.

— Vă urez un tur plăcut, îi spune el cu glas fermecător şi plecăm mai departe.

— Ai un drăcuşor care nu-ţi dă pace, văd! zic cînd cei doi nu mă mai pot auzi.

Ed rămîne un moment pe gînduri, după care îmi zîmbeşte dezarmant.

— Poate că am. Atunci cînd mi-e foame. Vrei să mîncăm ceva de prînz? Sau preferi să continuăm cu Muzeul Puşcaşilor?

Şovăi îndelung, de parcă aş cîntări bine cele două opţiuni. Vreau să zic, nu e om pe lume mai interesat de moştenirea sa istorică decît mine. Dar chestia cu turul oraşului e că, după un timp, abia îţi mai tîrşîi paşii de la un sit la altul şi toată moştenirea se preschimbă într-o ceaţă de trepte de piatră care urcă în spirală şi de creneluri şi poveşti despre capete tăiate şi băgate în ţepuşe.

— Am putea să mîncăm ceva, arunc în treacăt. Dacă crezi că ţi-a ajuns deocamdată.

În ochii lui Ed se aprinde un licăr. Am sentimentul ăsta deconcertant că ştie exact la ce mă gîndesc.

— Adevărul e că după un timp îmi cam pierd concentrarea, zice pe un ton serios. Din cauză că sînt american. Aşa că poate ar trebui să mîncăm.

Ne ducem la o cafenea care are în meniu chestii precum supă de ceapă georgiană şi ghiveci de porc mistreţ. Ed insistă să plătească el, dat fiind că eu am cumpărat biletele, şi găsim o masă în colţ, lîngă fereastră.

— Şi ce altceva vrei să mai vezi la Londra? zic cu entuziasm. Ce mai aveai pe listă?

Ed tresare şi îmi doresc brusc să nu fi folosit cuvintele astea. Lista cu locuri de vizitat trebuie să fie o amintire neplăcută pentru el.

— Scuze, zic jenată. N-am vrut să-ţi amintesc de...

— A, nu! E în ordine. Se uită lung la mîncarea din furculiţă, de parcă s-ar gîndi dacă s-o mănînce sau nu. Ştii ceva? Ai avut dreptate cu ce mi-ai zis zilele trecute. Se mai întîmplă şi porcării în viaţă şi trebuie să mergi mai departe. Îmi place chestia asta cu scara rulantă, pe care ţi-a zis-o tatăl tău. M-am tot gîndit la ea de atunci. Înainte şi în sus.

Îşi bagă furculiţa în gură.

— Serios?

Nu pot să nu mă simt mişcată. Trebuie neapărat să-i spun lui tata.

— Mmm-hmm. Mestecă un moment, după care mă fixează întrebător. Deci... ai zis că şi tu te-ai despărţit recent. Cînd a fost asta?

Ieri. Cu mai puțin de douăzeci și patru de ore în urmă. E suficient să mă gîndesc la asta ca să-mi vină să închid ochii și să gem.

— Acum... un timp. Ridic din umeri. Îl chema Josh.

— Și ce s-a întîmplat? Dacă poți să-mi spui, firește.

— Sigur că pot. S-a întîmplat că... mi-am dat brusc seama... nu eram... Amuțesc, cu un oftat adînc, și ridic privirea. Te-ai simțit vreodată foarte, foarte idiot?

— Niciodată, clatină Ed din cap. Deși au fost dăți cînd m-am simțit foarte, foarte, *foarte* idiot.

Nu-mi pot reprima un surîs. Cînd vorbesc cu Ed, parcă totul devine mai simplu și mai ușor. Nu sînt singura persoană din lume care s-a simțit vreodată ultima idioată. Cel puțin, Josh nu m-a înșelat. Cel puțin, eu n-am eșuat de una singură într-un oraș străin.

— Hei, hai să facem ceva ce nu era pe lista ta, zic cu un impuls. Hai să vedem un loc care nu făcea parte din planul tău. Există așa ceva?

Ed rupe o bucată de pîine, gînditor.

— Corrine nu voia să se urce în Ochiul Londrei, zice într-un final. Îi e teamă de înălțimi și i se părea că oricum e o prostie.

Știam eu că nu-mi place deloc femeia asta. Cum poate cineva să considere că Ochiul Londrei e o prostie?

— Atunci Ochiul Londrei rămîne, zic apăsat. Și pe urmă, poate, la stacana lu' conu' Starbucks? E un vechi obicei englezesc, foarte drăguț.

Aștept ca Ed să rîdă, însă el se mulțumește doar să mă studieze atent, în timp ce-și mănîncă pîinea.

— Starbucks. Interesant. Nu te duci la Lingtons Coffee?

Aha. Deci a făcut legătura.

— Uneori. Depinde. Ridic din umeri defensivă. Deci... ştii că sîntem rude.

— Ţi-am spus, am întrebat în jur despre tine.

Pe chipul lui nu se citeşte nimic. N-a făcut ce face de obicei lumea cînd află despre unchiul Bill, adică să zică „Uau, ce chestie, cum e în realitate?"

Ed lucrează în mediul marilor afaceri, îmi dau seama brusc. Trebuie să se fi întîlnit la un moment dat cu unchiul Bill, într-un fel sau altul.

— Zi, ce părere ai despre unchiul meu? întreb detaşată.

— Lingtons Coffee e o firmă de succes, îmi răspunde. Foarte profitabilă. Foarte eficientă.

Îmi evită întrebarea.

— Dar Bill cum ţi se pare? stărui. Te-ai intersectat vreodată cu el?

— Da. M-am intersectat. Îşi înghite vinul. Şi sînt de părere că povestea asta cu Doi Bănuţi e o manipulare absolut penibilă. Îmi cer scuze.

N-am auzit niciodată pe nimeni să vorbească aşa de urît despre unchiul Bill, cel puţin nu în faţă. E destul de reconfortant.

— N-ai de ce să-ţi ceri scuze, spun imediat. Zi-mi ce crezi. Spune-mi.

— Ce cred eu e că... oameni ca unchiul tău sînt unul la un milion. Şi sînt sigur că la succesul lui au contribuit foarte mulţi factori. Dar nu ăsta e mesajul pe care-l vinde el. El vinde mesajul „E uşor! Vino să te fac milionar ca şi mine!". Ed are un ton tăios, aproape furios. Singurii oameni care se duc la seminarele lui sînt probabil cei care visează în loc să facă şi care-şi creează iluzii, iar singura persoană care cîştigă de pe urma lor e unchiul tău. Exploatează o mulţime de oameni trişti şi disperaţi. E doar o părere.

În clipa în care rostește aceste cuvinte, știu că sînt adevărate. Am văzut ce fel de lume se duce la seminarele cu Doi Bănuți. Unii dintre ei vin de la sute de kilometri. Iar unii chiar au un aer disperat. Și seminarul ăla nu-i tocmai gratis.

— Am fost și eu odată la un seminar de-al lui, recunosc. Doar ca să văd despre ce e vorba.

— Nu-mi spune. Și te-ai îmbogățit pe loc?

— Sigur că da! Nu mi-ai văzut limuzina puțin mai devreme?

— A, deci a ta era. Crezusem că ești cu elicopterul.

La ora asta zîmbim deja amîndoi cu toată fața. Nu-mi vine să cred că i-am spus Americanul încruntat. Nu se încruntă chiar așa de des. Și cînd o face, de obicei se gîndește la ceva amuzant. Îmi mai toarnă niște vin și mă las pe spate, admirînd Turnul și căldura plăcută pe care mi-o dă vinul și promisiunea acestei zile, din care mai sînt încă multe ore.

— Ia zi, de ce ai mereu cărțile la tine? zic, hotărînd că e rîndul meu să inițiez o conversație. Ce faci, îți dai pasiențe tot timpul?

— Pocher. Dacă găsesc cu cine să joc. Ai fi foarte bună la pocher, adaugă.

— Aș fi groaznică! îl contrazic. Nu mă pricep deloc la jocuri de noroc și...

Mă opresc cînd îl văd cum clatină din cap.

— Pocherul n-are nici o legătură cu norocul. Trebuie să fii în stare să-ți citești adversarul. O să-ți fie de mare folos puterile tale orientale, de cititoare a gîndurilor.

— A, da. Mă îmbujorez. Ei bine... se pare că aceste puteri m-au cam părăsit.

Ed ridică o sprînceană.

— Mă iei cumva peste picior, domnișoară Lington?

— Nu! Rîd. Chiar m-au părăsit! Sînt o novico în toată regula.

— Bine, atunci. Amestecă pachetul cu gesturi de expert. Tot ce trebuie să ştii e: oare ceilalţi jucători au cărţi bune sau rele? Nimic mai simplu. Aşa că te uiţi la feţele adversarilor. Şi te întrebi: „Oare pregăteşte ceva?" Ăsta-i tot jocul.

— „Oare pregăteşte ceva?" repet. Şi de unde-ţi dai seama?

Ed îşi împarte trei cărţi şi se uită la ele. Pe urmă se uită la mine.

— Ce zici, bune sau proaste?

O, Doamne. Habar n-am. E cît se poate de serios. Îi cercetez fruntea netedă, ridurile fine din jurul ochilor, barba de weekend, abia vizibilă, căutînd indicii. În ochii lui e un licăr, care poate să însemne orice.

— Nu ştiu, zic neputincioasă. Parc-aş zice că sînt... bune?

Ed are un aer amuzat.

— Se pare că puterile tale orientale chiar te-au lăsat baltă. Am cărţi groaznice. Îmi arată trei cărţi foarte mici. Acum e rîndul tău.

Amestecă iar pachetul, îmi dă trei cărţi şi mă veşte în timp ce le întorc.

\m trei de treflă, patru de inimă roşie şi as de inimă neagră! Mă uit la ele, după care ridic privirea cu cea mai inscrutabilă expresie de care sînt în stare.

— Relaxează-te, zice Ed. Nu rîde.

Sigur că, acum c-a zis-o, parcă simt şi eu că mustăcesc...

— Nu te-ajută deloc faţa la pocher, zice Ed. Ştii asta?

— Blufezi! Îmi mişc buzele încoace şi-ncolo un pic, scăpînd de rîs. Bine atunci, ce am?

Ochii căprui închis ai lui Ed privesc fix în ochii mei. Sîntem amîndoi tăcuți și nemișcați și ne uităm unul la celălalt. Cîteva clipe mai tîrziu simt o fluturare ciudată în stomac. E... ciudat. Mult prea intim. Ca și cum poate să vadă mai adînc în sufletul meu decît aș vrea. Făcîndu-mă că-mi vine să tușesc, rup vraja și-mi întorc privirea. Iau o gură de vin și, cînd mă uit din nou la Ed, îl văd că își bea și el vinul.

— Ai o carte mare, probabil un as, zice sec. Și două mici.

— Nu se poate! Las cărțile jos. De unde știi?

— Ai căscat ochii mari cînd ai văzut asul. Ed pare amuzat. Era cît se poate de evident. Ca și cum ai fi zis „O, uite! Am o carte mare!" După care te-ai uitat în dreapta și-n stînga, de parcă te-ai fi temut să nu te fi dat de gol. După care ți-ai pus mîna pe cartea mare și mi-ai aruncat o privire urîtă. Acum începe să rîdă. Amintește-mi să nu-ți încredințez nici un secret de stat în viitorul apropiat.

Nu-mi vine să cred. Am fost convinsă că sînt imposibil de citit.

— Dar serios acum. Ed începe să amestece iar cărțile. Trucul tău cu cititul minții. Se bazează pe analiza comportamentală, așa-i?

— Ăă... ai dreptate, zic prudentă.

— Iar abilitatea asta nu se poate să te fi părăsit pur și simplu. Ori știi chestiile astea, ori nu. Așa că te întreb: ce se întîmplă aici, Lara? Care-i treaba?

Se apleacă în față curios, de parcă ar aștepta un răspuns. Mă simt un pic bulversată. Nu sînt obișnuită să se uite cineva atît de intens la mine. Dac-ar fi fost Josh, l-aș fi putut îmbrobodi imediat. Josh întotdeauna credea tot ce-i spuneai. Ar fi zis „Am înțeles, scumpo" și ar fi schimbat subiectul

rapid şi nu m-ar mai fi întrebat niciodată nimic şi nici nu s-ar mai fi gîndit la el vreodată...

Fiindcă pe Josh nu l-a interesat de fapt niciodată cu adevărat persoana mea.

Gîndul mă izbeşte ca un duş rece. O revelaţie finală şi cumplită, al cărei adevăr îl simt drept în inimă. Tot timpul cît am fost împreună, Josh nu m-a infruntat niciodată, nu mi-a făcut niciodată viaţa grea, abia dacă-şi mai amintea amănuntele intime ale existenţei mele. Eu credeam că e doar firea lui detaşată şi reţinută. Îl iubeam pentru asta. O vedeam ca pe un plus. Însă acum înţeleg mai bine. Adevărul e că era reţinut fiindcă de fapt nu-i păsa deloc. Nu-i păsa de mine. Nu destul, în orice caz.

Mă simt ca şi cum aş fi ieşit, în fine, dintr-o transă. M-am agitat atît de tare să fiu cu el, eram atît de disperată, atît de sigură pe mine, că nu m-am uitat niciodată cu atenţie la himera după care fugeam. Nu m-am oprit niciodată să întreb dacă el chiar e răspunsul la căutările mele. Doamne, cît de *idioată* am putut să fiu.

Ridic ochii şi văd privirea întunecată şi inteligentă a lui Ed continuînd să mă cerceteze. Şi, fără voia mea, simt o bucurie ciudată că el, un om pe care abia dacă-l cunosc, vrea să afle mai multe despre mine. O văd pe chipul lui: nu întreabă doar de dragul de a întreba. Chiar vrea să ştie adevărul.

Doar că nu i-l pot spune. Evident.

— E... destul de greu de explicat. E foarte complicat. Îmi golesc paharul, îmi îndes ultima bucată de prăjitură în gură şi-i zîmbesc radios, ca să-i distrag atenţia. Haide. Să mergem la Ochiul Londrei.

În clipa cînd ajungem la South Bank, e un vacarm de nedescris, plin de turişti care împînzesc Londra

sîmbăta după-amiaza, artişti stradali, standuri de anticariat şi o mulţime de statui din alea vii, care mă cam bagă în sperieţi. Ochiul Londrei se învîrte în jur ca o roată Ferris masivă şi în fiecare cabină transparentă văd oameni care se uită în jos la noi. Sinceră să fiu, sînt destul de entuziasmată. N-am fost decît o dată în viaţa mea în Ochiul Londrei, şi asta cu colegii de serviciu de odinioară, adică cu mulţi beţivi nesuferiţi.

O trupă de jazz cîntă o melodie veche din anii '20 în faţa unei mulţimi de gură-cască şi, în timp ce trecem pe lîngă ei, nu pot să nu-i caut privirea lui Ed. Face cîţiva paşi de charleston şi îmi învîrt mărgelele spre el.

— Foarte bine! zice un bărbos cu pălărie, care se apropie de noi cu o găletuşă pentru donaţii. Vă interesează jazzul?

— Oarecum, zic în timp ce scotocesc în geantă după nişte bani.

— Ne interesează perioada anîlor '20, zice Ed ferm şi-mi face cu ochiul. Doar anii '20, aşa-i, Lara?

— Săptămîna viitoare avem un concert de jazz în aer liber la Jubilee Gardens, zice bărbatul repede. Vreţi bilete? Zece la sută reducere, dacă le cumpăraţi acum.

— Sigur, zice Ed şi-mi aruncă o privire. De ce nu?

Îi întinde tipului nişte bani, ia două bilete şi pornim mai departe.

— Deci, zice Ed după un timp. Ne putem duce la evenimentul ăsta de jazz... împreună. Dacă vrei şi tu.

— Ăă... da. Mişto. Mi-ar plăcea.

Îmi dă un bilet şi eu îl pun uşor stîngace în geantă. O vreme merg lîngă el în tăcere, încercînd să pricep ce s-a întîmplat. Mi-a dat o întîlnire?

Sau e doar e prelungire a turului orașului? Sau... ce? Ce facem?

Îmi dau seama că probabil și Ed se gîndește la același lucru, fiindcă, în clipa cînd ne așezăm la coadă la Ochi, ridică brusc privirea cu o expresie oarecum ironică.

— Hei, Lara. Spune-mi și mie un lucru.

— Îhm... OK. Mă apucă subit o stare de nervozitate. O să-mi ceară iar să-mi demonstrez puterile paranormale.

— De ce-ai năvălit așa în biroul meu? Pe frunte îi apar cute de amuzament. De ce mi-ai dat întîlnire?

De un milion de ori mai rău. Ce naiba să-i zic?

— E... o întrebare foarte bună, parez. Și... am și eu una pentru tine. De ce-ai venit? Puteai să mă refuzi!

— Știu. Pare el însuși mirat. Vrei să știi adevărul? E ca o ceață. Nu-mi pot descifra propria mea minte. La mine în birou apare o fată ciudată. O clipă mai tîrziu, mi-am fixat deja o întîlnire cu ea. Se întoarce spre mine, și mai pornit. Haide. Tre' să fi avut tu un motiv. M-ai văzut prin zonă sau ceva de genul ăsta?

În glasul lui e o undă de speranță. De parcă ar spera să audă ceva care să-i facă ziua mai frumoasă. Simt deodată un junghi cumplit de vinovăție. Habar n-are că a fost pur și simplu folosit.

— A fost... un pariu cu o prietenă. Mă uit peste umărul lui. Nu știu de ce-am făcut-o.

— Aha. Glasul îi e la fel de relaxat ca înainte. Deci a fost un pariu la plesneală. Nu sună prea bine pentru strănepoții noștri. O să le spun că mi-ai fost trimisă de extratereștri. Imediat după ce le povestesc despre perucile ducelui Marmaduke.

Știu că glumește. Știu că toate astea sînt la mișto. Însă, cînd ridic privirea, citesc totul pe fața lui. Îi văd căldura. E pe punctul de a se îndrăgosti de mine. Nu, retractez, *crede* că e pe punctul de a se îndrăgosti de mine. Dar se înșală. E o greșeală. E alt spectacol de păpuși. Și el a fost la fel de manipulat de Sadie ca și Josh. Nimic din toate astea nu e real, nimic din toate astea nu înseamnă nimic...

Brusc, mă simt cumplit și ridicol de tristă. E doar vina lui Sadie. Oriunde se duce, face numai rău. Ed e un tip foarte, foarte drăguț și a suferit deja destul la viața lui, și ea i-a sucit mințile și nu-i corect...

— Ed.

Înghit în sec.

— Da?

O, Doamne. Ce să-i zic? Nu cu mine te-ai întîlnit, ci cu o stafie, ea te-a influențat la greu, e ca LSD-ul, doar că fără partea euforică...

— Poate că ai impresia că mă placi. Dar... nu mă placi.

— Ba da, rîde. Chiar te plac.

— Ba nu. Fac eforturi să găsesc cuvintele potrivite. Nu gîndești cu mintea ta. Vreau să zic că... toate astea nu sînt adevărate.

— Mie mi se par cît se poate de adevărate.

— Știu. Dar... tu nu înțelegi... Tac, simțindu-mă neputincioasă. Se lasă un moment de tăcere, după care, din senin, Ed se schimbă la față.

— A. Înțeleg.

— Da? zic îndoită.

— Lara, nu e nevoie să te porți cu mănuși cu mine și să-ți găsești o scuză. Surîsul îi devine o grimasă. Dacă ți-a ajuns, spune-mi. Pot să-mi petrec după-masa și singur. A fost distractiv și-ți

sînt recunoscător că ţi-ai rupt din timpul tău, mersi foarte mult...

— Nu! zic stresată. Termină! Nu încerc să scap de tine! Mă simt foarte bine cu tine. Şi chiar vreau să merg la Ochiul Londrei.

Ochii lui Ed îmi scrutează chipul, în sus şi-n jos, la stînga şi la dreapta, ca nişte detectoare de minciuni.

— Păi, şi eu la fel, zice în cele din urmă.

— Păi... atunci bine.

Sîntem atît de prinşi de discuţie, că nici n-am observat că în faţa noastră, la coadă, e gol.

— Înaintaţi, ce faceţi? mă îmboldeşte brusc un tip din spate. Aţi ajuns în faţă!

— A! mă trezesc. Repede, am ajuns în faţă!

Îl apuc pe Ed de mînă şi alergăm către cabina mare şi ovală. Se apropie de peron şi lumea începe să urce, chicotind şi ţipînd. Intru şi eu, încă ţinîndu-l de mînă pe Ed şi ne zîmbim unul altuia, iar tensiunea momentului anterior a dispărut.

— OK, domnule Harrison, îmi reiau tonul de tur-operator. Acum o să vezi Londra.

E superb. Pe bune, e absolut *superb*.

Am urcat pînă sus de tot, în vîrf, şi am văzut tot oraşul întinzîndu-se în faţa noastră, ca o hartă însufleţită. Ne-am uitat la omuleţii care se agitau ca nişte furnici, se urcau în maşini de furnici şi autobuze de furnici. I-am arătat ca o expertă ce sînt St Paul, Palatul Buckingham şi Big Ben. Acum, am pus eu stăpînire pe ghidul cu *Londra istorică*. Nu are o secţiune specială despre Ochiul Londrei, dar citesc oricum din el informaţii inventate.

— Cabina e făcută din titan transparent, obţinut din topirea ochelarilor, îi aduc la cunoştinţă lui Ed. Atunci cînd e cufundată în apă, fiecare

cabină se transformă automat într-un submarin perfect funcțional.

— Așa-mi închipuiam și eu, încuviințează, privind pe geam.

— Fiecare cabină poate rezista sub apă treisprezece ore... Ajunsă aici, mă opresc. Îmi dau seama că nu mă ascultă. Ed?

Se răsucește cu fața spre mine și spatele lipit de peretele de sticlă al cabinei. În spatele lui, panorama Londrei se mișcă încet, infinitezimal, în sus. Cît am fost noi sus, soarele a dispărut și deasupra noastră se adună acum nori grei, cenușii.

— Vrei să știi ceva, Lara?

Se uită în jur, să vadă dacă ne aude cineva, dar toți ceilalți s-au adunat în cealaltă parte a cabinei și sînt cu ochii la o șalupă de poliție de pe Tamisa.

— Poate, zic circumspectă. Doar dacă nu e un secret foarte, foarte important și n-am voie să-l spun cumva mai departe.

Chipul lui Ed e străbătut de un surîs.

— M-ai întrebat de ce am fost de acord să mă întîlnesc cu tine atunci, prima oară.

— A. Chestia aia. Nu contează, să știi, zic iute. Nu te simți obligat să-mi spui...

— Ba nu. Chiar vreau să-ți spun. A fost... destul de bizar. Tace un moment. Am simțit că ceva din capul meu îmi *spune* să zic da. Cu cît opuneam mai multă rezistență, cu atît striga mai tare. Înțelegi ce spun?

— Nu, zic grăbită. Deloc. Nu pricep nimic. Poate a fost... Dumnezeu.

— Poate, rîde scurt. Sau o fi fost Moise. Șovăie. Chestia e că n-am simțit niciodată un impuls atît de puternic sau voce, mă rog, ce-o fi fost. M-a luat efectiv pe sus. Face un pas în față, coborînd glasul. Și, indiferent ce instinct a fost,

indiferent care este profunzimea subconștientului din care a venit, a avut dreptate. Faptul că mi-am petrecut puțin timp cu tine a fost cel mai bun lucru pe care l-aș fi putut face vreodată. Mă simt ca și cum m-aș fi trezit dintr-un vis sau aș fi ajuns la țărm, după ce-am plutit o vreme fără direcție... și vreau să-ți mulțumesc.

— Dar nu-i nevoie! zic imediat. A fost plăcerea mea. Oricînd.

— Sper.

Tonul lui e mai sceptic ca de obicei și mă fîstîcesc puțin sub privirea lui.

— Deci... îhm... vrei să afli ce mai scrie în ghid?

Răsfoiesc la întîmplare paginile.

— Sigur.

Ed nu-și dezlipește ochii de ai mei.

— Cabina e... îhm...

Nu mă pot concentra deloc la ce spun. Inima a început să-mi bată mai tare. Totul pare brusc mai încărcat de semnificații. Sînt conștientă de fiecare mișcare pe care-o fac.

— Roata se mișcă... se învîrte...

Nu se înțelege nimic din ce spun. Închid ghidul și mă uit drept în ochii lui Ed, încercînd să-mi iau aceeași expresie serioasă pe care o are el; încercînd să dau impresia că nimic din toate astea nu mă privește.

Doar că multe dintre ele mă privesc. Simt că-mi vine brusc tot sîngele în cap. Simt cum mi se ridică toate firișoarele de la ceafă. Ochii lui Ed mă sfredelesc de parcă ar vrea să fie sigur că înțeleg exact cum stă situația. Îmi dau fiori de vinovăție.

Adevărul e că îmi dau fiori groaznici în tot corpul.

Nu știu cum am putut vreo secundă să-l consider arătos. Cred c-am avut un moment de orbire.

— S-a întîmplat ceva? zice Ed cu blîndețe.

— Nu... știu. Abia sînt în stare să vorbesc. S-a întîmplat ceva?

Îmi pune o mînă pe bărbie și mi-o ține așa o clipă, de parcă ar examina terenul. Apoi se apleacă și-mi trage ușor fața spre el cu amîndouă mîinile și mă sărută. Are gura caldă și plăcută și țepii din barbă îmi zgîrie pielea, însă lui nu pare să-i pese și... o, Doamne. *Da, te rog.* Toți fiorii mi s-au preschimbat în impulsul de a cînta și de a dansa. În timp ce-și pune brațele în jurul meu și mă trage mai aproape de el, îmi vin două gînduri care se luptă pentru supremație.

E atît de diferit de Josh.

E atît de *bun*.

Nu, n-o să mai gîndesc și altceva acum. La drept vorbind, nici măcar nu se pot numi cu adevărat gînduri, ci, mai degrabă, dorințe avide.

În cele din urmă, Ed se desprinde din îmbrățișare, însă mîinile lui continuă să-mi mîngîie ceafa.

— Știi... nu ăsta a fost planul pentru ziua de azi, zice. În cazul în care te întrebai.

— Nici al meu, să știi, zic abia respirînd. Cîtuși de puțin.

Mă sărută din nou și închid ochii, explorîndu-i gura cu a mea, inhalîndu-i parfumul, dorindu-mi să nu fie înfășurat în haină, întrebîndu-mă oare cît mai durează tura asta cu Ochiul Londrei. Parcă citindu-mi gîndurile, Ed îmi dă drumul.

— Poate ar trebui să mai admirăm o dată peisajul, spune rîzînd scurt. Înainte de a ajunge jos.

— Poate că da. Îi zîmbesc fără prea mare chef. La urma urmei, am plătit pentru asta.

Braț la braț, ne întoarcem cu fața spre peretele transparent al cabinei. Moment în care eu țip, speriată.

Plutind în faţa cabinei şi privind înăuntru cu ochi sfredelitori, ca de laser, se află Sadie.

Ne-a văzut. Ne-a văzut sărutîndu-ne.

Fir-ar să fie. Of... fir-ar să fie. Inima începe brusc să-mi bată accelerat, ca a unui iepure. În timp ce tremur îngrozită, ea înaintează spre mine prin peretele transparent, cu nările fremătătoare şi un licăr furibund în ochi, făcîndu-mă să mă dau înapoi împleticindu-mă, de parcă aş fi văzut o fantomă care m-a băgat în sperieţi.

— Lara? Ed mă fixează şocat. Lara, ce-ai păţit?

— Cum ai putut? Ţipătul lui Sadie de trădare mă face să-mi acopăr repede urechile cu mîinile. Cum ai putut?

— Eu... n-am... eu n-am...

Înghit în sec, dar cuvintele nu vor cu nici un chip să iasă cum trebuie. Vreau să-i spun că nu ăsta a fost planul meu, că lucrurile nu stau chiar atît de rău cum ar putea să creadă...

— V-am văzut!

Scoate un hohot brusc, uriaş şi sfredelitor, se întoarce pe călcîie şi dispare.

— Sadie! Mă năpustesc la peretele transparent al cabinei şi mă agăţ de el, uitîndu-mă afară, încercînd s-o zăresc în nori sau în vîltoarea Tamisei sau prin mulţimile de oameni de pe pămînt.

— Lara! Dumnezeule! Ce s-a întîmplat?

Ed pare speriat la culme. Observ brusc că toţi ceilalţi oameni din cabină nu se mai uită pe geam şi stau cu ochii holbaţi la mine.

— Nimic! îngaim. Scuze. Eu doar... Am... În clipa în care îşi pune un braţ în jurul meu, tresar. Ed, iartă-mă... Nu pot...

După o clipă, Ed îşi retrage braţul.

— Sigur.

Am ajuns jos. Aruncîndu-mi priviri îngrijorate, Ed mă conduce afară din cabină, pe pămîntul solid.

— Deci. Pare vesel, dar îmi dau seama că e tulburat. Cum e şi normal. Care-i treaba?

— Nu pot să-ţi explic, îi spun simţindu-mă groaznic.

Scanez disperată orizontul, în căutarea lui Sadie.

— Crezi că ţi-ar fi de ajutor o stacană la conu' Starbucks? Lara?

— Scuze. Încetez să mai privesc în jur şi mă uit la chipul neliniştit al lui Ed. Îmi pare atît de rău, Ed. Dar nu pot face... asta. A fost o zi foarte frumoasă, dar...

— Dar... a fost altfel decît era planul? zice fără grabă.

— Nu. Nu e vorba de asta! Mă frec pe faţă. E... E complicat. Trebuie să mă lămuresc ce-i cu mine.

Ridic ochii spre el, dorindu-mi să înţeleagă. Măcar pe jumătate. Sau, cel puţin, să nu mă creadă o neserioasă de ultima speţă.

— Nici o problemă, încuviinţează. Înţeleg. Lucrurile nu sînt întotdeauna clare şi simple. Şovăie, apoi îmi atinge uşor braţul. Atunci hai să le lăsăm aşa. A fost o zi superbă. Mersi, Lara. Îţi mulţumesc pentru generozitatea de a-ţi rupe din timp pentru mine.

S-a retras iar în stilul lui formal, de gentleman. Toată căldura şi glumele dintre noi au dispărut. E ca şi cum am fi două cunoştinţe îndepărtate. Şi-a ridicat la loc zidul de protecţie, îmi dau seama subit, cu inima sfîşiată. Se întoarce în tunelul lui.

— Ed, aş vrea să ne mai vedem, zic disperată. După ce... se mai liniştesc lucrurile.

— Mi-ar plăcea. Îmi dau seama că nu mă crede nici o secundă. Îţi chem un taxi?

În timp ce scrutează strada, văd cum încruntarea i se așază la loc pe chip, ca niște mici cute de dezamăgire.

— Nu. O să mai rămîn un pic aici și-o să mă plimb, ca să-mi limpezesc mintea. Schițez cu greu un surîs. Mersi. Pentru tot.

Flutură o mînă a rămas-bun, ca un salut militar, după care se îndreaptă spre mulțime. Mă uit lung după el, zdrobită. Îmi place omul ăsta. Chiar imi place mult. Și acum se simte rănit. Ca și mine. Și ca și Sadie. Ce porcărie.

— Deci asta faci pe la spatele meu! Vocea lui Sadie din ureche mă face să tresar și să-mi duc o mînă la piept. Ce-a făcut, a așteptat aici tot timpul ăsta? Viperă mincinoasă ce ești. Trădătoareo care înjunghii omul pe la spate. Am venit aici ca să văd cum te împaci cu Josh. Cu *Josh*!

Se învîrte în fața mea, cu o mînie atît de incandescentă în ochi că, fără voia mea, fac un pas în spate.

— Îmi pare rău, mă bîlbîi. Îmi pare rău că te-am mințit. N-am vrut să recunosc în fața ta că m-am despărțit de Josh. Dar să știi că nu sînt genul care te înjunghie pe la spate! N-am vrut ca Ed să mă sărute, n-am vrut să se întîmple nimic din toate astea, nu mi-am făcut planul să...

— Nu-mi pasă dacă aveai sau nu asta în plan! zbiară ea. Ține-ți mîinile departe de el!

— Sadie, îmi pare foarte rău...

— Eu l-am găsit! Eu am vrut să dansez cu el! E al meu! Al meu! *Al meu!*

E atît de pornită și de lividă, și nici măcar nu ascultă ce-i spun. Și, brusc, de dincolo de vină, simt cum iese la suprafață un sentiment de frustrare.

— Cum ar putea să fie al tău? mă aud strigînd. Ești moartă! Încă nu ți-ai dat seama de asta? Ești *moartă*! Nici măcar nu știe că exiști!

— Ba da, știe! Își lipește fața de a mea, cu o expresie ucigătoare în ochi. Mă aude!

— Și ce dacă? Dar nu se poate întîlni niciodată cu tine, așa-i? Ești o stafie! *O stafie!* Toată tristețea pe care mi-a provocat-o această situație răbufnește într-o revărsare de furie. Uite cine vorbește despre iluzii! Cine refuză să accepte adevărul, Sadie? Îmi spui întruna să merg mai departe! Dar tu de ce nu mergi mai departe?

Nici nu apuc bine să rostesc aceste cuvinte, că-mi și dau seama cum sună; și cum le-ar putea interpreta greșit. Și îmi doresc, mai mult decît orice, să le pot retrage. Chipul ei e străbătut de un val de uluială. Zici că tocmai i-am dat o palmă.

Nu poate să creadă că am vrut să spun că...

O, Doamne.

— Sadie, n-am vrut să... n-am...

Cuvintele mi se încîlcesc în gură. Nici măcar nu știu ce vreau să spun. Privirea lui Sadie devine brusc goală. Se uită la fluviu de parcă a uitat complet de mine.

— Ai dreptate, zice în cele din urmă. Din vocea ei a dispărut orice urmă de viață. Ai dreptate. Sînt moartă.

— Ba nu, nu ești! zic alarmată. Adică... OK, poate că ești. Dar...

— Sînt moartă. S-a terminat. Nu mă vrei. El nu mă vrea. Ce rost mai are?

Pornește spre podul Waterloo și dispare din raza privirii mele. Copleșită de vină, mă grăbesc în urma ei și urc treptele. E deja la jumătatea podului și trebuie să fug ca s-o ajung. Stă nemișcată, cu ochii la catedrala St Paul, o siluetă cu capul plecat în amurg, și nu dă nici un semn că e conștientă de prezența mea.

— Nu s-a terminat, Sadie! Vocea mea aproape se pierde în vînt. Nu s-a terminat nimic! Nu

gîndeam, eram enervată pe tine, vorbeam și eu aiurea...

— Ba nu. Ai dreptate. Vorbește precipitat, fără să-și întoarcă vreun pic capul. Și eu îmi fac iluzii, ca și tine. Am crezut că pot să mă mai distrez, măcar o dată, la final, pe lumea asta. Am crezut că îmi mai pot face prieteni. Că pot să mai fac ceva.

— Dar ai și făcut! zic necăjită. Te rog, nu vorbi așa. Uite, vino acasă, punem niște muzică, ne simțim bine...

— Nu mă lua de sus! Întoarce capul spre mine și o văd cum tremură. Știu ce gîndești de fapt. Nu-ți pasă nici un dram de mine, sînt doar o babă care nu înseamnă nimic pentru tine...

— Încetează, Sadie, nu-i adevărat...

— *V-am auzit la înmormîntare!* izbucnește Sadie într-un acces pătimaș și mă săgetează o spaimă subită și înghețată.

Ne-a *auzit*?

— V-am auzit la înmormîntare, repetă, regăsindu-și demnitatea. V-am auzit pe toți cei din familie cînd vorbeați. Nimeni nu voia să fie acolo. Nu m-a plîns nimeni. Eram doar „o băbătie de o mie de ani"

Mi se pune un nod de rușine și de greață cînd îmi amintesc ce-a zis fiecare. Am fost niște ființe oribile și fără suflet. Cu toții.

Sadie are bărbîa încordată și se uită fix peste umărul meu.

— Verișoara ta a spus lucrurilor pe nume. N-am realizat nimic în viață, n-am lăsat nimic în urmă, n-am fost o persoană ieșită din comun. Sincer, chiar nu știu de ce m-am mai chinuit să trăiesc! Scoate un icnet încordat.

— Sadie... te rog, nu mai vorbi așa.

Înghit în sec.

— N-am avut parte de dragoste, continuă inexorabil, şi nici de o carieră. N-am lăsat în urma mea copii sau realizări sau vreun lucru care să merite pomenit. Singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată... a uitat de mine. Vocea îi tremură brusc. Am trăit 105 ani, dar n-am lăsat nici o urmă. Nici măcar una. N-am însemnat nimic, pentru nimeni. Şi nici acum nu însemn nimic.

— Ba da. Sigur că însemni, zic disperată. Sadie, te rog...

— Am fost o proastă să mă agăţ aşa de tine. Îţi stau în drum.

Spre groaza mea, văd că-i lucesc ochii, plini de lacrimi.

— Nu! O apuc de braţ, deşi ştiu că n-are nici un rost. Mai am un pic şi plîng şi eu. Sadie, mie chiar îmi pasă de tine. Şi o să mă revanşez, ai să vezi. O să dansăm iar charleston, şi-o să ne distrăm, şi-o să-ţi găsesc colierul, chiar cu preţul vieţii...

— Nu mă mai interesează colierul. Îi tremură vocea. De ce m-ar interesa? Toate au fost degeaba. Toată viaţa mea a fost în van.

Spre groaza mea, dispare dincolo de podul Waterloo.

— Sadie! strig. Întoarce-te, Sadie. Sa-die! Mă uit disperată la apa mîloasă şi tulbure, cu lacrimile şiroindu-mi pe obraji. N-a fost în van! Sadie, te rog, mă auzi?

— O, Doamne! O fată de lîngă mine, în haină cadrilată, mă observă brusc şi i se taie respiraţia. A sărit cineva în apă! Ajutor!

— Ba n-a sărit nimeni!

Ridic capul, dar ea nu mă ascultă şi le face semn prietenilor ei. Înainte să-mi vin în fire, lumea începe să se strîngă lîngă parapet şi să se uite în jos, la apă.

— A sărit cineva! aud lumea zicind. Chemați poliția!

— Ba n-a sărit nimeni! zic, dar vocea îmi e acoperită de vacarmul general.

Un băiat în geacă de blugi filmează deja apa cu telefonul mobil. Un tip din dreapta mea își scoate geaca, de parcă s-ar pregăti să sară, în timp ce iubita lui îl privește cu admirație.

— Nu! îl apuc de geacă. Stai!

— Cineva trebuie să facă ce trebuie, zice tipul cu o voce de erou, aruncîndu-i o privire prietenei lui.

Pentru numele lui Dumnezeu.

— N-a sărit nimeni! strig, fluturîndu-mi brațele. S-a înțeles greșit! Totul e în regulă! N-a sărit nimeni, repet, n-a sărit nimeni!

Băiatul, care tocmai își scotea pantofii, se oprește. Tipul cu mobilul se răsucește pe călcîie și începe să mă filmeze pe mine.

— Atunci cu cine vorbeai? Fata cu haină cadrilată îmi aruncă o privire acuzatoare, de parcă m-ar bănui că mint. Strigai ceva spre apă și plîngeai! Ne-ai băgat în sperieți! Cu cine vorbeai?

— Vorbeam cu o fantomă, zic sec.

Le întorc spatele înainte să apuce să-mi răspundă și-mi croiesc drum prin mulțime, fără să iau în seamă exclamațiile și bombănelile celor care comentează.

Se întoarce ea, îmi spun. După ce se calmează și mă iartă. Se întoarce ea.

Douăzeci

Dar a doua zi dimineaţă apartamentul e la fel de tăcut. De obicei, Sadie apare în timp ce-mi fac ceaiul şi se cocoaţă pe blatul de la bucătărie, îşi bate joc de pijamaua mea şi-mi spune că nu ştiu să fac ceai ca lumea.

Însă azi n-am companie. Îmi scot pliculeţul din cană şi mă uit împrejur în bucătărie.

— Sadie? Sadie, eşti aici?

Nici un răspuns. Aerul pare mort şi pustiu.

În timp ce mă pregătesc pentru serviciu, e o tăcere stranie fără pălăvrăgeala necontenită a lui Sadie. În cele din urmă, ca să nu mă mai simt aşa singură, dau drumul la radio. Partea pozitivă e că nu mă mai bate nimeni la cap. Măcar azi pot să mă fardez cum vreau eu. Sfidătoare, îmi iau o bluză cu volane pe care ştiu c-o urăşte. Apoi, simţindu-mă un pic aiurea, îmi mai dau cu un strat de rimel. Doar aşa, pentru eventualitatea în care totuşi m-ar urmări.

Înainte să plec, nu mă pot abţine să nu mă uit pentru ultima oară în jur.

— Sadie? Eşti aici? Acum plec la muncă, aşa că, dacă vrei să vorbim sau aşa ceva, vino la birou...

Mă plimb prin tot apartamentul cu ceaiul în mînă strigînd-o, dar nu primesc nici un răspuns.

Dumnezeu ştie pe unde-o fi sau ce face ori ce simte... Mă străbate un nou val de vinovăţie cînd îmi amintesc din nou privirea ei fără pic de viaţă. Dacă aş fi *ştiut* că ne-a auzit vorbind la înmormîntare...

În fine. Nu mai pot face nimic acum. Dacă are nevoie de mine, ştie unde să mă găsească.

Ajung la serviciu puţin după ora 9:30 şi o găsesc pe Natalie deja la birou, dîndu-şi părul pe spate în timp ce vorbeşte la telefon.

— Da. Asta i-am zis şi eu, scumpule. Îmi face cu ochiul şi ciocăneşte uşor în ceasul de la mînă. Un picuţ cam tîrziu, nu-i aşa, Lara? Te-ai lăsat niţel pe tînjală cît am fost plecată? Cum ziceam, scumpule.

Se răsuceşte iar pe scaun, cu spatele la mine.

M-am lăsat pe tînjală? *Eu?*

Mi se urcă automat tot sîngele în cap. Cine se crede? Ea e aia care a plecat în India şi m-a lăsat cu ochii în soare. Ea e aia care s-a purtat neprofesionist. Şi acum se comportă cu mine de parc-aş fi vreo fătucă tălîmbă pe care trebuie s-o înveţi şi cum se ţine pixul în mînă.

— Natalie, zic cînd pune telefonul în furcă. Trebuie să vorbesc cu tine.

— Iar eu trebuie să vorbesc cu tine. Mă priveşte cu un licăr în ochi. Şi zi aşa, Ed Harrison, ai?

— Poftim? zic, confuză.

— Ed Harrison, repetă nervoasă. Ai mers pe burtă şi nu mi-ai zis nimic de el.

— Ce vrei să spui? Încep să-mi sune încetişor clopoţeii de alarmă. De unde ştii de Ed?

— Din *Business People*! Natalie întoarce o revistă spre mine, deschisă la fotografia cu Ed şi cu mine. Arată bine tipu'.

— Dar nu e... e o chestie profesională, zic grăbită, ridicînd privirea.

— A, știu, mi-a zis Kate. Te-ai împăcat cu Josh, bla-bla... Natalie mimează un căscat, pentru a-mi arata cît de puțin o interesează viața mea amoroasă. Asta zic și eu. Ed Harrison ăsta e un talent de la care poți obține multe. Ai deja un plan?

— Ce plan?

— Să-l plasezi! Natalie se apleacă în față și-mi vorbește cu o răbdare teatrală. Noi sîntem o firmă de *headhunting*, Lara. Noi le găsim oamenilor slujbe. Cu asta ne *ocupăm*. Din asta cîștigăm *bani*.

— A! Fac eforturi să-mi ascund spaima. Nu. Nu. Nu înțelegi. Nu e genul pe care l-am putea plasa noi. Și nu-și dorește un nou job.

— *Crede* că nu-și dorește, mă corectează Natalie.

— Nu, serios, uită de asta. Urăște *headhunter*-ii.

— *Crede* că-i urăște.

— Nu e interesat.

— Și totuși.

Natalie îmi face cu ochiul și îmi vine să-i dau un pumn în față.

— Termină! N-auzi ce-ți spun?

— Orice om are un preț. Cînd îi flutur salariul adecvat prin fața ochilor, crede-mă, o să vadă lucrurile cu totul altfel.

— Ba nu! Nu se rezumă totul la bani, să știi.

Natalie pufnește într-un rîs ironic.

— Ce s-a întîmplat cît am fost plecată? Ne-am transformat în Agenția Maicii Tereza? Trăim din comisioane, Lara. Trebuie să facem *profit*.

— Știu, i-o întorc. Cu asta m-am ocupat în timp ce tu te bronzai pe plaja din Goa, mai știi?

— Hopa! Natalie își dă capul pe spate și rîde. Miau!

Nu-i e nici un pic rușine. Nu și-a cerut nici măcar o dată scuze, pentru nimic. Cum am putut oare să cred că e cea mai bună prietenă a mea? Parcă nici n-o cunosc.

— Să-l lași pe Ed în pace, zic furibundă. Nu vrea să-și schimbe jobul. Vorbesc serios. Și oricum, n-o să vorbească cu tine...

— A vorbit deja.

Se lasă pe spate, cît se poate de încîntată de sine.

— Poftim?

— L-am sunat azi-dimineață. Asta-i diferența dintre tine și mine, eu nu-mi pierd timpul aiurea. Eu fac ce e de făcut.

— Dar nu acceptă telefoane de la firme de recrutare, zic bulversată. Cum ai...

— I-am zis că sînt o prietenă de-a ta! zice Natalie veselă. Am discutat un pic, dacă vrei să știi. Nu părea să fie la curent cu Josh. Ridică din sprîncene. Interesant. Ai uitat să-i spui că ai prieten, așa-i?

Simt cum mi se taie picioarele.

— Ce... ce anume i-ai spus mai exact despre Josh?

— Vaai, Lara! Natalie pare încîntată cînd vede ce față am făcut. Aveai în plan o mică idilă cu el? Ți-am stricat planurile? Își duce o mînă la gură. Scuze!

— Taci! urlu, complet scoasă din minți. Taci!

Trebuie să vorbesc cu Ed. Acum. Îmi înșfac mobilul și ies valvîrtej din birou, ciocnindu-mă de Kate, care tocmai intră. Are o tavă cu cafea și cască ochii mari cînd mă vede.

— Lara! Ești bine?

— *Natalie*, îi zic sec și ea se strîmbă.

— Parcă-i și mai scorpie așa bronzată, îmi șoptește și nu-mi pot reprima un surîs, care mi se așterne pe față fără voia mea. Intri?

— Imediat. Trebuie să dau un telefon. E o chestie... personală. Cobor scările și ies în stradă, formînd numărul lui Ed pe apelare rapidă.

Dumnezeu știe ce i-o fi zis Natalie. Dumnezeu știe ce părere are despre mîne acum.

— Biroul lui Ed Harrison.

Îmi răspunde o voce de femeie.

— Bună ziua. Mă străduiesc să nu-mi las spaima să mi se simtă în glas. Sînt Lara Lington. Aș putea să vorbesc cu Ed?

În timp ce aștept să-mi facă legătura, gîndurile mi se întorc întruna la seara trecută. Îmi amintesc exact cum era cu brațele în jurul meu. Cum i-am simțit pielea lipită de a mea. Mirosul lui, gustul lui... Și pe urmă clipa oribilă cînd s-a retras din nou în cochilia lui. E suficient să-mi amintesc și mi se strînge iar inima.

— Bună, Lara. Cu ce pot să te ajut?

Îî aud vocea la capătul firului. Formală și rece. Fără nici un dram de căldură. Îmi stă inima un pic, dar încerc să-mi iau un ton vesel și plăcut.

— Ed, am înțeles că Natalie, colega mea, te-a sunat azi-dimineață. Îmi pare foarte rău. N-o să se mai întîmple. Și am mai vrut să spun... Șovăi jenată. Îmi pare foarte rău în legătură cu modul în care s-a sfîrșit seara trecută.

Și n-am prieten, îmi vine să adaug. *Și mi-aș dori să putem da filmul înapoi și să urcăm din nou în Ochiul Londrei și să mă săruți iar. Și de data asta n-am să mă retrag, orice-ar fi, oricîte stafii ar urla la mine.*

— Te rog, Lara, nu-ți cere scuze. Ed pare distant. Ar fi trebuit să-mi dau seama că ai... preocupări mai comerciale, să le spunem. De-asta te-ai și străduit să mă refuzi gentil. În orice caz, apreciez măcar acest ultim gest de sinceritate.

Simt cum îmi coboară brusc un sloi de gheață pe șira spinării. Asta crede? Că nu eram interesată decît să fac bani de pe urma lui?

— Nu, Ed, zic grăbită. N-a fost așa. Mi-a plăcut foarte mult ziua pe care am petrecut-o cu tine. Știu că lucrurile au luat-o un pic razna, dar au existat... niște factori care au intervenit în ecuație. Nu-ți pot explica acum.

— Te rog, nu-mi insulta inteligența, mă întrerupe Ed sec. E limpede, tu și colega ta ați pus la cale un plan. Nu pot spune că mă dau în vînt după metodele tale, dar cred că meriți să fii lăudată pentru perseverență.

— Dar nu-i adevărat! zic înspăimîntată. Ed, sper că nu crezi ce ți-a zis Natalie. Știi bine că nu poți pune bază pe ce spune ea. Nu poți să crezi că ne-am făcut un plan, e o idee absolut ridicolă!

— Crede-mă, zice sec, după informațiile pe care le am despre ea, o cred în stare de orice plan, oricît de viclean sau de idiot ar fi. Nu știu dacă ești pur și simplu naivă sau ești la fel de rea ca și ea, n-am de unde să știu...

— Ai înțeles total greșit! zic disperată.

— Dumnezeule, Lara! Ed pare la capătul răbdărilor. Nu mai insista. Știu că ai un prieten. Știu că tu și Josh v-ați împăcat, probabil nici nu v-ați despărțit, de fapt. Toată povestea a fost doar o cacealma și te rog nu mă jigni, continuînd șarada. Ar fi trebuit să-mi dau seama, în clipa în care ai apărut în biroul meu. Poate te-ai interesat și ai aflat despre mine și Corinne. Și ți-ai zis că mă poți prinde la cotitură cu chestia asta. Dumnezeu știe de ce sînt în stare cei ca tine. Nu mă mai miră nimic.

Vocea lui e atît de aspră, atît de ostilă, că tresar.

— Eu n-aș face așa ceva! N-aș face asta niciodată, nici într-o mie de ani! Îmi tremură vocea. Ed, ce-a fost între noi a fost adevărat. Am dansat... ne-am distrat atît de bine... Nu poți să crezi că toate astea au fost doar praf în ochi...

— Și n-ai nici prieten, bănuiesc.

Zici că e un procuror în instanță.

— Nu! Sigur că nu! mă corectez. Adică da, am avut, dar m-am despărțit de el joi...

— Joi! Ed rîde fără să fie deloc amuzat, ceea ce mă face să tresar din nou. Ce convenabil. Lara, n-am timp pentru asta.

— Ed, te rog. Mi se umplu ochii de lacrimi. Trebuie să mă crezi...

— La revedere, Lara.

Telefonul amuțește. Rămîn o clipă încremenită, simțind mici junghiuri de durere în tot corpul. N-are nici un rost să-l sun înapoi. N-are nici un rost să-i explic. N-o să mă creadă niciodată. E convins că sînt o ființă plină de cinism, care vrea doar să profite de ceilalți – sau, în cel mai bun caz, o ființă slabă și naivă. Și nu pot face absolut nimic.

Ba nu. Greșesc. Pot face ceva.

Mă șterg nervoasă la ochi și mă răsucesc pe călcîie. Cînd ajung sus, Natalie e călare pe telefon, își pilește unghiile și rîde zgomotos de ceva. Fără să mă opresc, mă îndrept spre biroul ei, întind mîna și-i întrerup convorbirea.

— Ce dracu' faci? Natalie se răsucește cu scaunul. Vorbeam la telefon!

— Și acum nu mai vorbești, zic pe un ton neutru. Și o să mă asculți. M-am săturat. Nu te poți purta în halul ăsta.

— Ce?

Rîde.

— Dispari ca o lebădă în Goa. Te aștepți să strîngem noi cioburile. E arogant și nedrept.

— Așa, așa! îmi ține isonul și Kate, după care, în clipa cînd ne răsucim amîndouă să ne uităm la ea, își duce o mînă la gură.

— După care te întorci și îți asumi merite pentru un client pe care eu l-am găsit! Ei bine,

n-am de gînd să mai suport așa ceva! N-o să accept să mă folosești în felul ăsta, nici măcar o clipă! De fapt... nu mai pot să lucrez cu tine!

Cînd am început să vorbesc, n-aveam de gînd să spun ultima parte. Dar acum, că am spus-o, îmi dau seama că așa e. Nu mai pot să lucrez cu ea. Nu mai pot să petrec nici măcar o clipă cu ea. E o ființă toxică.

— Lara. Scumpa mea. Ești cu nervii-n piuneze. Natalie își dă ochii peste cap amuzată. De ce nu-ți iei tu ziua asta liberă...

— N-am nevoie să-mi iau liber azi! Am nevoie să fii sinceră! M-ai mințit, nu mi-ai spus că ai fost dată afară de la ultimul tău serviciu!

— N-am fost dată afară. Chipul lui Natalie se schimonosește brusc, urîțindu-se. A fost o hotărîre luată de comun acord. Oricum, erau niște cretini sadea, nu m-au apreciat niciodată la justa mea valoare... Pare să-și dea seama subit cum sună vorbele ei. Haide, Lara, calmează-te. Tu și cu mine o să facem o echipă de milioane.

— Ba nu! Clatin din cap. Natalie, eu nu gîndesc ca tine! Eu nu lucrez ca tine! Vreau să le ofer oamenilor joburile pe care le visează, nu să-i tratez ca pe niște bucăți de carne. Nu se reduce totul la salariu! Simțind cum mă înfierbînt deodată, înhață *post-it*-ul ei idiot de pe perete cu „Salariu, salariu, salariu" și încerc să-l rup, dar mi se lipește întruna de degete, așa că, într-un final, mă mulțumesc să-l mototolesc. E vorba de pachetul complet, de persoană, de firmă... de absolut tot ce implică asta. Să cuplezi oamenii. Să fie bine pentru toată lumea. Și, dacă nu despre asta e vorba, atunci despre asta *ar trebui* să fie.

Încă mai sper, nu știu de ce, să reușesc să comunic cumva cu ea. Dar expresia ei de uimire nu se modifică nici măcar un pic.

— Să cuplezi oamenii! Izbucnește într-un rîs dispreţuitor. Am o veste pentru tine, Lara. Nu sîntem la biroul Suflete Singuratice!

N-o să mă înţeleagă în veci. Şi eu n-am s-o înţeleg pe ea în veci.

— Vreau să rup parteneriatul dintre noi, zic hotărîtă. A fost o greşeală. O să vorbesc cu avocatul.

— Cum doreşti. Îşi încrucişează braţele şi se sprijină de birou, cu un aer de stăpînă a locului. Dar nu-mi iei cu tine nici un client, scrie în contract. Aşa că să nu-ţi vină cine ştie ce idee creaţă, c-o să te las să mă extorchezi.

— Nici nu mi-ar trece prin cap, zic tăioasă.

— N-ai decît, atunci. Natalie ridică din umeri. Goleşte-ţi biroul. Fă ce vrei.

Îi arunc o privire lui Kate. Aceasta ne priveşte, complet stupefiată.

— Scuze, îi zic pe mutește. Drept răspuns, ea îşi scoate mobilul şi începe să-mi scrie un SMS. O clipă mai tîrziu, îmi bipăie telefonul şi-l scot.

Nu te condamn. Dacă-ţi faci altă firmă, pot să vin şi eu? Kx

Sigur că da, îi răspund. Dar nu ştiu ce-am să fac deocamdată. Mersi, Kate. L xx

Natalie s-a aşezat înapoi la birou şi scrie ostentativ la computer, de parcă nici n-aş exista.

Mă simt destul de uşurată, cum stau aşa acolo, în mijlocul biroului. Ce-am făcut? În dimineaţa asta aveam o firmă şi un viitor. Acum nu mai am. N-o să-mi obţin niciodată banii de la Natalie. Ce le spun alor mei?

Nu. Nu te gîndi la asta acum.

Mi se pune un nod în gît în clipa cînd iau o cutie de carton din colţ şi scot din ea hîrtia de

xerox şi încep s-o umplu cu lucrurile mele. Perforatorul. Suportul pentru pixuri.

— Dar, dacă crezi că poţi să-ţi deschizi firmă singură şi să faci ce fac eu, te înşeli amarnic, răbufneşte Natalie brusc, răsucindu-se pe scaun. Nu cunoşti pe nimeni. N-ai pic de experienţă. Cu aberaţiile tale, de genul „vreau să le ofer oamenilor joburile pe care le visează" şi „trebuie să iei în calcul toate aspectele", n-o să poţi să ţii o firmă. Şi să nu te aştepţi să-ţi dau un job atunci cînd o să rămîi pe drumuri şi n-o să ai ce mînca.

— Poate că Lara n-o să rămînă tot în domeniul recrutării de personal! intervine Kate, spre uimirea mea, din colţul opus al camerei. Poate c-o să facă cu totul altceva! Are şi alte talente, să ştii.

Dă din cap surescitată în direcţia mea şi o privesc uşor confuză. Serios?

— Cum ar fi? zice Natalie tăioasă.

— Cum ar fi, să citească gîndurile oamenilor! Kate îi flutură prin faţă *Business People*. Lara, cum ai putut să nu zici nimic despre asta? E un articol întreg despre tine pe ultima pagină, la secţiunea de bîrfe mondene! „Lara Lington a captivat mulţimea mai bine de-o oră cu talentul ei de a ghici gîndurile celorlalţi. Organizatorii au fost asaltaţi de cereri pentru domnişoara Lington, la alte evenimente importante ale corporaţiilor. N-am văzut niciodată aşa ceva, a spus John Crawley, preşedintele Medway plc. Lara Lington ar trebui să aibă propria sa emisiune TV."

— *De a citi gîndurile?*

Natalie pare ca lovită cu leuca.

— E... o chestie la care lucrez.

Ridic din umeri.

— Aici scrie c-ai citit gîndurile a cinci persoane odată! Kate dă pe-afară de încîntare. Lara,

ar trebui să te duci la *Britain's Got Talent*! Ai un mare har!

— Și de cînd, mă rog, poți tu să citești gîndurile?

Natalie mijește ochii la mine suspicioasă.

— Ar fi ceva. Și da, poate că am să particip la cîteva evenimente speciale ale marilor companii, adaug sfidătoare. Și-o să-mi fac propria mea afacere. Așa că probabil n-am să mor de foame în stradă, mersi foarte mult, Natalie.

— Dacă ești chiar așa de tare la citit gîndurile, poftim, citește-mi-le pe-ale mele. Natalie își împinge bărbia în față, provocătoare. Haide.

— Nu, mersi, zic amabilă. N-aș vrea să mă-ncarc cu vreo chestie naspa.

Dinspre Kate se aude un icnet. Pentru prima oară pe ziua de azi, Natalie pare deconcertată. Îmi ridic cutia înainte să-i mai vină vreo replică și mă duc la Kate, pe care o îmbrățișez.

— Pa, Kate. Mersi pentru tot. Ești o bomboană.

— Multă baftă, Lara. Mă strînge tare și-mi șoptește la ureche: O să-mi fie dor de tine.

— Pa, Natalie, adaug sec în timp ce mă îndrept spre ușă.

O deschid și pornesc pe hol către lift, apăs butonul și-mi așez mai bine cutia în brațe. Mă simt ca amorțită. Ce-o să fac acum?

— Sadie? zic din obișnuință.

Însă nu primesc nici un răspuns. Sigur că nu.

Liftul din clădirea noastră e lent și antic, și ascult absentă zgomotul înfundat și zdroncănitul în timp ce se apropie, cînd aud din spatele meu zgomot de pași. Mă întorc și o văd pe Kate apropiindu-se, gîfîind.

— Lara, am vrut să te prind înainte să pleci, zice ambalată. Ai nevoie de o asistentă?

O, Doamne, e atît de drăguță. E exact ca fata din *Jerry Maguire*. Vrea să vină cu mine și să aducă și peștișorul auriu cu ea. Dacă am avea unul, zic.

— Ăă... păi, nu știu dacă-mi deschid firmă imediat sau ce fac, dar în mod sigur te anunț...

— Nu, la *citit gîndurile*, mă întrerupe ea. Ai nevoie de o asistentă care să te ajute cu trucurile? Fiindcă mi-ar plăcea mult să fiu eu aia. Mă-mbrac cum vrei tu. Și să știi că știu să jonglez!

— Să jonglezi? nu pot să nu repet.

— Da! Cu săculeți de fasole! Aș putea să fac numărul de încălzire!

E așa de pătimașă, că n-am inima să-i retez speranțele. N-am inima să-i spun: „Sinceră să fiu, nu știu să citesc gîndurile, nimic din toate astea nu e adevărat"

Am obosit atît de tare să văd că nu mă înțelege nimeni. Aș vrea să pot să mă așez lîngă o singură persoană și să-i zic: Știi care-i adevărul? Mă bîntuie o fantomă...

— Kate, nu sînt sigură c-o să meargă. Încerc să găsesc o cale de-a o refuza cît mai puțin dureros. Adevărul e că... am deja o asistentă.

— A, da? Kate se dezumflă pe loc. Dar în articol nu scria nimic de nici o asistentă. Au zis c-ai făcut totul singură.

— Ea era, cum să zic... în culise. Nu voia să fie văzută.

— Și cine e?

— E... o rudă, zic într-un final.

Lui Kate îi cade și mai tare fața.

— Aha. Mă rog, cred că probabil lucrați mult mai bine împreună, dacă sînteți rude...

— Am ajuns să ne înțelegem destul de bine, încuviințez, mușcîndu-mi buza. Vreau să zic că ne-am certat de un milion de ori pînă acum. Dar

știi cum e. Am petrecut foarte mult timp împreună. Am trecut prin foarte multe. Sîntem... prietene.

Simt o împunsătură în piept în clipa cînd rostesc aceste cuvinte. Poate că am fost prietene. Însă acum nu mai știu care e situația. Și, deodată, mă copleșește disperarea cea mai adîncă. Uită-te la mine. Am stricat totul, cu Sadie, cu Ed, cu Josh. Nu mai am firmă, ai mei or să leșine, mi-am cheltuit toți banii pe niște nenorocite de rochii din anii '20...

— Ei bine, dacă cumva, la un moment dat, se răzgîndește, spune Kate, luminîndu-se brusc la față. Sau dacă are chiar ea nevoie de o asistentă...

— Nu știu ce planuri avem. Eu doar... Totul a luat-o un pic... Simt că încep să mă usture ochii. Kate mă privește atît de înțelegătoare și de sinceră, și am fost atît de încordată, că îmi scapă fără să vreau. Ideea e că... ne-am certat. Și a dispărut. Și de-atunci n-am mai văzut-o și nu mai știu nimic de ea.

— Glumești! zice Kate impresionată. Și de ce v-ați certat?

— Din mai multe cauze, spun mîhnită. Însă, în principal, din cauza... unui bărbat.

— Și știi dacă e... Kate șovăie. Vreau să spun... e bine?

— Nu știu. Nu știu ce s-a întîmplat cu ea. Ar putea fi oriunde. Vreau să zic, în mod normal vorbim toată ziua. Însă acum... a fost liniște totală.

Fără veste, o lacrimă mi se prelinge pe obraz.

— Vai, Lara! spune Kate, aproape la fel de supărată ca și mine. Și, colac peste pupăză, a mai apărut și Natalie să-ți facă viața amară. Dar nu te poate ajuta Josh? se luminează brusc la față. El o cunoaște? E atît de săritor...

— Nu mai sînt cu Josh! hohotesc. Ne-am despărțit!

— V-aţi despărţit? Kate rămîne fără aer. Vai de mine, habar n-am avut! Cred că te simţi groaznic!

— Adevărul ăsta e, n-a fost cea mai bună săptămînă din viaţa mea. Mă şterg la ochi. Sau ziua mea cea mai bună. Sau ora mea cea mai bună.

— Dar să ştii c-ai făcut ce trebuia, c-ai părăsit-o pe Natalie. Kate coboară glasul şi mă fixează cu însufleţire. Şi ştii ceva? Toată lumea o să vrea să facă afaceri cu tine. Toţi te plac. Şi o urăsc pe Natalie.

— Mersi.

Încerc să zîmbesc. Sosește liftul, iar Kate îmi ţine uşa deschisă în timp ce-mi bag cutia înăuntru şi o aşez în echilibru pe balustradă.

— Şi nu ştii unde ar putea fi ruda ta? Kate mă cercetează curioasă. Nu ştii unde-ai putea s-o găseşti?

— Habar n-am. Ridic din umeri deprimată. Vreau să zic, ştie unde sînt, ştie unde mă găsește...

— Şi dacă vrea să faci tu primul pas, îhm? mă îmboldeşte Kate. Ştii, dacă se simte rănită, poate aşteaptă s-o cauţi tu. E doar o idee... strigă in timp ce se închid uşile. Nu vreau să mă bag...

Liftul coboară scîrţîind şi mă uit lung la pereţii lui tapiţaţi cu o mochetă soioasă, cuprinsă de un gînd. Kate e un geniu. A nimerit-o, cel puţin într-o privinţă. Sadie e atît de mîndră, că n-o să facă niciodată ea prima mişcare. O să aştepte undeva; o să aştepte să vin, să-mi cer scuze şi să ne împăcăm. Dar unde?

După cîteva clipe care mi se par ore, liftul ajunge la parter, însă nu mă mişc, deşi cutia începe să-mi cam lungească mîinile. Mi-am părăsit serviciul. Habar n-am care e viitorul meu. Parcă viaţa mea tocmai ar fi fost făcută bucăţi

în aparatul de tocat hîrtie, cu opțiunea „extrafin, distrugere totală"

Însă refuz să las deznădejdea să mă copleșească. Sau să plîng. Sau să mă văicăresc pe tema asta. Parcă o și aud pe Sadie în urechea mea. *Draga mea, cînd lucrurile merg prost, trebuie să ridici bărbia sus, să-ți iei un zîmbet fermecător și să-ți faci un drăgălaș de cocteil...*

— Șo pe ei! zic către reflexia mea din oglinda jegoasă, exact în momentul în care în lift intră Sanjeev, care lucrează la parter.

— Poftim? spune.

Îi trag cel mai fermecător zîmbet de care sînt în stare. (Cel puțin sper că e fermecător și că nu par deranjată la cap.)

— Plec. Pa, Sanjeev. Îmi pare bine că te-am cunoscut.

— A, zice el mirat. Atunci baftă. Și ce-o să faci?

Nu mă gîndesc nici măcar o secundă.

— O să fac un pic de *ghost-hunting*[1], zic.

— *Ghost-hunting*? Mă privește nedumerit. E tot un fel de... *head-hunting*?

— Aproximativ.

Îi zîmbesc din nou și ies din lift.

1. Vînătoare de fantome.

Douăzeci și unu

Unde e? Unde naiba e?

Deja nu îmi mai arde deloc de glumă. O caut de trei zile. Am fost la fiecare prăvălie *vintage* la care m-am putut gîndi și am șoptit „Sadie?" printre stativele de haine. Am bătut la ușile tuturor apartamentelor din bloc și am strigat „O caut pe prietena mea, Sadie!" din prag, destul de tare ca să mă audă. Am fost la clubul Flashlight și m-am zgîit la dansatorii de pe ring. Dar nici urmă de ea.

Ieri am fost la Edna și i-am îndrugat o poveste despre cum mi-am pierdut pisica, vizită soldată cu noi două rătăcind prin casă și strigînd „Sadie? Pis pis pis?". Însă n-am primit nici un răspuns. Edna a fost foarte drăguță și mi-a promis că mă sună imediat, dacă vede o mîță rătăcită prin jur. Dar asta n-o să-mi fie de prea mare ajutor.

Am ajuns la concluzia că e îngrozitor de greu să cauți fantome. Nu le poți vedea. Nu le poți auzi. Nu poți să agăți o poză într-un copac, sub care să scrii „Dispărută: Stafie". Nu poți să întrebi pe nimeni „N-ai văzut-o pe prietena mea, fantoma, arată ca o tipă din anii '20, are o voce ascuțită, ai întîlnit-o cumva?".

Acum stau în picioare într-o sală de la British Film Institute. Rulează un film vechi, alb-negru,

și sînt în spate de tot și mă uit la șirurile de capete. Dar degeaba. Cum să văd ceva în bezna asta?

Îmi adun curajul și pornesc pe culoarul dintre rînduri, ghemuită, uitîndu-mă în dreapta și-n stînga la profilurile aflate în semiobscuritate.

— Sadie? șoptesc, cît pot de discret.

— Șș! zîce cineva.

— Sadie, ești aici? șoptesc cînd ajung la rîndul următor. Sadie?

— Taci!

O, Doamne. N-o să reușesc nimic așa. N-am decît o singură soluție. Îmi adun tot curajul și mă ridic în picioare, trag adînc aer în piept și strig cît mă țin băierile.

— Sadie! Sînt Lara!

— Șșș!

— Dacă ești aici, te rog, spune-mi! Știu că ești supărată, dar vreau să fim prietene și...

— Taci! Cine e acolo? Liniște!

Agitația se propagă ca un val mexican pe un stadion, lumea întoarce capul și scoate exclamații enervate. Dar nici un răspuns de la Sadie.

— Nu vă supărați, vine la mine un plasator. Trebuie să vă rog să plecați.

— OK. Îmi cer scuze. Plec. Îl urmez înapoi pe culoar spre ieșire, după care mă mai întorc o dată, pentru o ultimă încercare. Sa-die? Sa-die?

— Vă rog, păstrați liniștea! exclamă plasatorul furios. Sîntem la cinema!

Mă zgîiesc cît pot în întuneric, dar nu-i văd nicăieri brațele palide și slabe, nu-i aud mărgelele zăngănind, nici urmă de penele ei printre celelalte capete.

Plasatorul mă conduce pînă afară din clădirea BFI, frecîndu-mi ridichea foarte sobru tot drumul, după care mă lasă singură pe trotuar, și mă simt ca un cîine care tocmai a fost dat afară din casă.

Îmi tîrîi pașii dezumflată, trăgîndu-mi mai bine jacheta pe umeri. O să beau o cafea și-o să mă remontez. Deși, sinceră să fiu, aproape c-am rămas în pană de idei. În drum spre fluviu, văd Ochiul Londrei dominînd cerul și învîrtindu-se impasîbil, de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic. Îmi întorc capul, posomorîtă. Nu vreau să văd Ochiul Londreî. Nu vreau să-mi amintesc de seara aia. Numai mîe mi se putea întîmpla ca unul dintre cele mai dureroase și jenante momente ale vieții mele să fie legat de cel mai cunoscut obiectiv turistic al Londrei. De ce n-am putut să aleg și eu un locșor dintr-un colț neștiut de nimeni, pe care apoi să-l pot evita?

Intru într-o cafenea, comand un cappuccino dublu și tare și mă prăbușesc într-un scaun. Toată căutarea asta începe să mă obosească. Adrenalina care mi-a dat puteri inițial începe să-mi dispară. Dacă n-o găsesc niciodată?

Dar nu-mi pot permite să gîndesc așa. Trebuîe să continui. Parțial, pentru că refuz să-mi recunosc înfrîngerea. Parțial, întrucît, cu cît trece mai mult timp, cu atît sînt mai îngrijorată. Și, pe de altă parte, dacă e să fiu sinceră, mă agăț de chestia asta și pentru că îmi convine. În timp ce o caut pe Sadie, pare că restul vieții mele poate să mai aștepte. Nu trebuie să mă gîndesc Încotro-s-o-apuc-profesional-acum? Și nici la Ce-le-spun-alor-mei? Și nici la Cum-am-putut-să-fiu-așa-tîmpită-în-legătură-cu-Josh?

Și nici chiar la povestea cu Ed. Care mă indispune ori de cîte ori mă gîndesc la ea. Așa că... nu mă gîndesc. Mă concentrez asupra lui Sadie, care e pentru mine Sfîntul Graal. Știu că e ridicol, dar simt că, dacă aș putea s-o găsesc, toate celelalte s-ar aranja ca prin farmec...

Îmi despăturesc lista cu idei pentru Găsirea lui Sadie, dar cele mai multe sînt deja bifate.

Sala de cinema era cea mai ofertantă. N-au mai rămas decît „Încearcă la alte cluburi de dans" și „Azilul de bătrîni".

Cîntăresc în minte varianta cu azilul, în timp ce-mi beau cafeaua. În mod sigur, Sadie nu s-ar întoarce acolo. Adică știu sigur că a urît locul ăla. Nici măcar n-a vrut să intre. De ce s-ar fi dus acum acolo?

Dar merită să fac o încercare.

Am fost la un pas de a mă deghiza înainte de a mă duce la Fairside, atît sînt de stresată. Cum să zic, iată-mă, pe mine, fata care a acuzat personalul de crimă, apărînd ca o floricică în prag.

Oare știu că eu am fost? mă tot întreb, cu inima făcîndu-mi treișpe-paișpe. Oare le-o fi spus poliția: „Lara Lington a fost cea care v-a mînjit reputația fără pată?". Fiindcă, dacă așa stau lucrurile, sînt ca și moartă. Asistentele or să mă-ncercuiască furibunde și-or să-mi tragă șuturi pînă n-o să mai știu de mine, cu pantofii lor butucănoși. Bătrînii or să mă bumbăcească cu mergătoarele lor. Și am s-o merit din plin.

Însă în clipa în care Ginny îmi deschide ușa, nu dă nici un semn că ar ști că eu sînt cea care i-a acuzat pe nedrept. Chipul i se încrețește într-un surîs cald și, firește, mă simt mai vinovată ca niciodată.

— Lara! Ce surpriză! Pot să te ajut cu astea?

Am brațele pline de cutii de carton și un aranjament floral masiv, care încep să-mi alunece din mîini.

— A, mersi, zic recunoscătoare, dîndu-i o cutie. Sînt cutii cu bomboane de ciocolată, pentru voi toți.

— Dumnezeule!

— Și florile astea sînt pentru personal... O urmez în holul care miroase a ceară de albine și

pun aranjamentul floral pe masă. Am vrut doar să vă mulțumesc tuturor pentru c-ați avut atîta grijă de strămătușa mea, Sadie.

Și pentru că n-ați omorît-o. Nu mi-a trecut niciodată prin minte gîndul ăsta.

— Ce drăguț! Toată lumea o să fie așa de impresionată!

— Păi, zic jenată. În numele familiei mele, vă sîntem cu toții foarte recunoscători și ne simțim prost că nu ne-am vizitat strămătușa... mai des.

Niciodată.

În timp ce Ginny despachetează cutiile cu bomboane, scoțînd exclamații de încîntare, mă furișez pe șest spre scări și mă uit în susul treptelor.

— Sadie? șoptesc cît pot de încet. Ești aici?

Cercetez cu atenție palierul de la etaj, dar nici urmă de ea.

— Și aici ce e? Ginny se uită la cealaltă cutie de carton. Alte bomboane?

— Nu. Sînt niște CD-uri și niște DVD-uri. Pentru ceilalți rezidenți.

O deschid și scot CD-urile. *Charleston Tunes. The Best of Fred Astaire. 1920-1940 – The Collection.*

— M-am gîndit că poate unii dintre ei ar dori cîteodată să asculte melodiile pe care dansau cînd erau tineri, zic timidă. Mai ales cei foarte în vîrstă. Poate îi binedispun.

— Vai, Lara, ce frumos din partea ta! Punem unul chiar acum!

Se duce în salonul de zi, care e plin de oameni în vîrstă așezați pe scaune sau canapele și care se uită la un talk-show de zi dat la maximum la televizor. O urmez, cercetînd toate capetele albe, în căutarea lui Sadie.

— Sadie? șoptesc, uitîndu-mă în jur. Sadie, ești aici?

Nu primesc nici un răspuns. Ar fi trebuit să știu că e o idee ridicolă. Ar trebui să plec pur și simplu.

— Gata! Ginny se ridică de la CD-player. Imediat începe.

Închide televizorul și rămînem amindouă nemișcate, așteptînd să cînte muzica. Și pe urmă începe. O orchestră din anii '20, pe o bandă zgîriată, care cîntă o melodie săltăreață de jazz. Se aude destul de timid și, o clipă mai tîrziu, Ginny dă volumul la maximum.

În colțul opus al camerei, un bătrîn acoperit cu un pled în carouri, cu un tub de oxigen lîngă el, întoarce capul. Văd pe chipurile din jur un licăr de recunoaștere. Cineva începe să fredoneze cu glas tremurat, împreună cu muzica. O femeie începe chiar să bată ușor ritmul cu mîna, radiind toată de încîntare.

— Le place la nebunie! îmi zice Ginny. Ce idee bună ai avut! Păcat că nu ne-a dat și nouă prin cap pîn-acum!

Mi se pune un nod în gît cînd mă uit la ei. În sufletul fiecăruia dintre ei se află o Sadie, așa-i? În sufletul lor, au tot 20 de ani. Tot părul ăla alb și pielea ridată sînt doar o carcasă. Probabil că bătrînul cu masca de oxigen a fost odată un tînăr chipeș, care sucea mințile fetelor. Femeia aia cu privire încețoșată și reumatică a fost pe vremuri o fetișcană pusă pe șotii, care le făcea farse prietenilor ei. Au fost cu toții tineri, au avut iubiți, prieteni și au dat petreceri, și au avut o viață nesfîrșită în fața lor...

Cum stau așa acolo, se întîmplă un lucru ciudat. E ca și cum i-aș putea vedea, așa cum au fost. Le văd sufletele tinere și pline de viață ridicîndu-li-se din trupuri, scuturîndu-se de haina bătrîneții și începînd să danseze unul cu altul pe

muzică. Dansează cu toţii pe ritm de charleston, îşi saltă călcîiele în aer binedispuşi, cu părul negru şi zdravăn, cu braţele agile din nou, şi rîd cu toţii, se prind de mîini, îşi dau capul pe spate, bucurîndu-se de fiecare moment...

Clipesc. Imaginea din mintea mea s-a evaporat. Mă uit la o cameră plină de oameni bătrîni şi încremeniţi.

Îi arunc o privire curioasă lui Ginny. Însă ea stă ca şi înainte, zîmbind amabilă şi fredonînd fals împreună cu muzica.

Melodia continuă, răsunînd în tot azilul. Nu se poate ca Sadie să fie aici. Ar fi auzit muzica şi ar fi venit să vadă ce se întîmplă. Altă pistă care s-a împotmolit.

— Ştiu ce-am vrut să te întreb! Ginny se întoarce brusc spre mine. Ai găsit colierul ăla al lui Sadie? Cel pe care-l căutai?

Colierul. Cumva, cu Sadie dispărută, toată povestea pare să se fi întîmplat acum o mie de ani.

— Nu, nu l-am găsit. Fac eforturi să-i zîmbesc. O fată din Paris trebuia să mi-l trimită, dar... încă sper.

— Atunci îţi ţin pumnii! zice Ginny.

— Să mi-i ţii, clatin din cap. În orice caz, cred că ar cam trebui să plec acum. Am vrut doar să vă salut.

— Îmi pare bine că te-am văzut. Te conduc.

În timp ce pornim pe hol, încă mai am în minte imaginea cu bătrînii dansînd, tineri şi fericiţi ca altădată. Nu pot deloc să scap de ea.

— Gînny, zic cu un impuls în tîmp ce ea deschide uşa mare de la intrare. Cred că ai văzut o mulţime de oameni în vîrstă... dîndu-şi ultima suflare.

— Da, aşa e, zice sec. Asta-i meseria.

— Crezi în... Tușesc, ușor jenată. În viața de apoi? Crezi în spirite care se întorc și genul ăsta de chestii?

Mobilul din buzunarul meu începe să sune cu stringență înainte ca Ginny să apuce să răspundă și ea îmi face semn din cap spre el.

— Te rog, răspunde.

Îl scot – și văd pe ecran că tata e cel care mă sună.

O, Doamne. De ce mă sună tata? O fi auzit cumva despre faptul că mi-am dat demisia. Precis e stresat în ultimul hal și vrea să mă întrebe ce planuri am. Și nu pot să mă fac că n-am auzit, cu Ginny lîngă mine.

— Bună, tată, zic grăbită. Sînt puțin ocupată, așa că te superi dacă te rog să aștepți o clipă? Apăs pe butonul pentru apel în așteptare și ridic din nou privirea către Ginny.

— Deci ce vrei să mă-ntrebi, dacă cred în fantome? zice ea cu un zîmbet.

— Îhm... da. Cred că da.

— Sincer? Nu, nu cred. Cred că totul e în mintea noastră, Lara. Cred că asta e ceea ce vor oamenii să creadă. Dar înțeleg ce alinare trebuie să fie pentru cei care au pierdut pe cineva drag.

— Aha. Încuviințez, procesînd ce mi-a zis. Păi atunci... pa. Și mersi.

Ușa se închide și am traversat deja jumătate din alee cînd îmi amintesc de tata, care încă așteaptă răbdător pe fir. Înșfac telefonul și apăs pe „Vorbește".

— Alo, tată! Scuze.

— Nu face nimic, scumpa mea! Îmi pare rău că te deranjez la serviciu.

La serviciu? Deci nu știe.

— A, da! zic iute, încrucișîndu-mi degetele. La serviciu. Da. La muncă! Unde aș putea fi în

altă parte? Rîd strident. Deşi, sinceră să fiu, chiar în momentul ăsta nu sînt în birou...

— A. Păi poate că te-am prins la ţanc. Tata şovăie. Ştiu că s-ar putea să ţi se pară ciudat. Dar trebuie să discut ceva cu tine şi e destul de important. Crezi că ne putem vedea?

Douăzeci și doi

E ciudat. Nu prea înțeleg nimic.

Am stabilit să ne vedem la cafeneaua Lingtons de pe Oxford Street, fiindcă e centrală și o știm amîndoi. Și, de asemenea, fiindcă ori de cîte ori ne întîlnim, tata propune Lingtons. Îi e sută la sută loial unchiului Bill, plus că are un card Lingtons Gold VIP, cu care poți să primești cafea și mîncare gratis oriunde, oricînd. (Eu n-am. Eu n-am decît unul Pentru Prieteni și Familie. Reducere 50 %. Nu că m-aș plînge.)

Cînd ajung lîngă fațada familiară vopsită în ciocolatiu și alb, sînt destul de neliniștită. Poate vrea să-mi dea cine știe ce veste proastă. Cum ar fi, că mama e bolnavă. Sau că el e bolnav.

Și chiar dacă nu e așa, cum o să-i zic despre faptul că m-am despărțit de Natalie? Cum o să reacționeze cînd o să-și dea seama că nesăbuita de fiică-sa a investit o tonă de bani într-o afacere, ca ulterior să iasă din ea și să-i piardă? Numai gîndul că am să-i văd fața căzută de dezamăgire – încă o dată – îmi provoacă un rictus. O să fie devastat. Nu pot să-i spun. Nu încă. Trebuie mai întîi să-mi fac un plan de acțiune.

Deschid ușa și inhalez aroma familiară de cafea, scorțișoară și croasanți la cuptor. Scaunele pufoase de catifea maro și mesele strălucitoare

de lemn sînt aceleaşi din cafenelele Lingtons din toată lumea. Unchiul Bill zîmbeşte de sus, de pe un afiş uriaş din spatele tejghelei. Pe un raft sînt aranjate căni, cafetiere şi rîşniţe Lingtons, toate în nuanţele consacrate, de ciocolatiu şi alb. (Se pare că nimeni altcineva nu mai are voie să folosească exact acea nuanţă de ciocolatiu. Ea îi aparţine unchiului Bill.)

— Lara! Tata îmi face semn cu mîna de la coadă, unde tocmai i-a venit rîndul. La ţanc! Ce vrei?

A. Pare destul de vesel. Poate că nu e bolnav.

— Bună. Îl îmbrăţişez. Vreau un Lingtoncinno cu caramel şi un sendviş cu ton.

Nu poţi să ceri un cappuccino la Lingtons. Trebuie să fie un Lingtoncinno.

Tata comandă cafelele şi mîncarea, după care întinde cardul Gold VIP.

— Ce-i ăsta? zice tipul de la casă, destul de bănuitor. N-am mai văzut niciodată aşa ceva.

— Încearcă să-l scanezi, zice tata politicos.

— Uau. Tipul face ochii mari în clipa în care se aude un bip dînspre ecran. Se uită la tata, ca trăsnit. E... gratis.

— De fiecare dată cînd folosesc cardul ăsta mă simt un pic vinovat, îmi mărturiseşte tata, în timp ce ne luăm cafelele şi ne croim drum spre o masă. Bietul Bill, plăteşte pentru mine, în loc să-i dau eu bani lui.

Bietul Bill? Mi se strînge uşor inima. Tata e un om aşa de cumsecade. Se gîndeşte la toţi, în afară de el.

— Cred că probabil îşi permite.

Arunc o privire sugestivă spre chipul unchiului Bill de pe cana mea de cafea.

— Probabil. Tata zîmbeşte şi se uită la blugii mei. Văd că eşti îmbrăcată foarte de stradă, Lara! Asta-i noua politică vestimentară a firmei?

Hait. Nu m-am gîndit nici o secundă cu ce sînt îmbrăcată.

— Adevărul e... că am fost la un seminar, improvizez grăbită. Unde ținuta era *casual*. Trebuia să jucăm diverse roluri, genul ăsta de chestii.

— Minunat! spune tata, atît de încurajator că obrajii mi se colorează de rușine.

Desface ambalajul unui cub de zahăr și îl pune în cafea, după care amestecă.

— Lara. Vreau să te întreb ceva.

— Spune, încuviințez interesată.

— Cum îți merge afacerea? Foarte sincer.

O, Doamne. Dintre toate miliardele de întrebări, tocmai pe-asta s-a trezit să mi-o pună.

— Păi... cum să-ți zic. Merge... bine. Vocea mi-a urcat cam două octave. Foarte bine! Avem cîțiva clienți importanți și de curînd am lucrat cu Macrosant, acum s-a întors și Natalie...

— S-a întors? mă îngînă tata mirat. Păi ce, a fost plecată?

Chestia e că, atunci cînd îți minți părinții, trebuie să ții minte ce minciuni le-ai spus.

— A fost puțin plecată. Mă sforțez să zîmbesc. N-a fost nici o problemă.

— Dar simți că ai luat hotărîrea corectă? Tata mă privește de parcă răspunsul meu ar conta foarte mult. Îți place ce faci?

— Da, zic cu inima strînsă. Îmi place.

— Și simți că afacerea asta a voastră are un viitor?

— Da. Unul foarte bun. Mă uit la tăblia mesei. Chestia e că, atunci cînd îți minți părinții, uneori îți dorești să nu-i fi mințit. Uneori îți vine pur și simplu să te lași pradă lacrimilor și să te tînguiești: „Tată, îmi merge nasol de tooooooot! Ce mă faaaaaaaac?".

— Deci... despre ce voiai să-mi vorbeşti? zic, ca să schimb subiectul.

— Nu contează. Tata mă priveşte cu afecţiune. Mi-ai răspuns deja la întrebare. Afacerea ta merge bine. Te simţi împlinită. E tot ce voiam să aud.

— Ce vrei să spui? Mă zgîiesc la el, confuză.

Tata clatină din cap zîmbitor.

— Am vrut să-ţi spun despre o oportunitate. Dar nu vreau să te deturnez de la noua ta afacere. Nu vreau să-ţi pun beţe în roate. Faci ce-ţi place şi o faci bine. N-ai nevoie de o slujbă.

O slujbă?

Inima începe deodată să-mi bată accelerat. Dar nu trebuie să-mi trădez încîntarea.

— Dar de ce nu-mi spui totuşi despre ce e vorba? Încerc să-mi iau un ton cît mai firesc. Pentru orice eventualitate.

— Draga mea. Tata rîde. Nu e nevoie să fii politicoasă.

— Dar nu sînt politicoasă, zic grăbită. Vreau să ştiu.

— Nu vreau să te jignesc. Draga mea, sînt foarte mîndru de ce ai realizat, zice tata cu dragoste. Iar asta ar însemna să renunţi la tot. Şi nu cred c-ar merita.

— Ba poate c-ar merita! Spune-mi! Fir-ar să fie. Par prea disperată. Îmi reajustez tonul, preschimbîndu-l într-unul de interes moderat. Vreau să zic, tu spune-mi. N-are ce să strice.

— Mă rog. Poate că ai dreptate. Tata ia o gură de cafea, după care mă priveşte în ochi. M-a sunat ieri Bill. A fost o adevărată surpriză.

— Unchiul Bill? zic uluită.

— Mi-a zis că ai fost recent la el acasă?

— A. Îmi dreg glasul. Da, am trecut pe acolo să schimb cîteva vorbe cu el. Voiam să-ţi spun...

Ba nu.

— Ei bine, a fost impresionat. Cum a zis că eşti? Tata a schiţat un mic surîs strîmb, aşa cum face cînd e amuzat. A, da, „tenace" În orice caz, rezultatul este... ăsta.

Scoate din buzunar un plic şi mi-l întinde peste masă. Îl deschid siderată. E o scrisoare cu antetul firmei Lingtons. Îmi oferă o slujbă full-time în departamentul de resurse umane al companiei. Şi un salariu cu şase cifre.

Simt că mă ia cu leşin. Cînd ridic ochii, îl văd pe tata radiind. În ciuda aerului detaşat pe care-l afişează, e limpede că e impresionat la culme.

— Bill mi-a citit-o la telefon înainte să mi-o trimită printr-un curier. E nemaipomenit, nu?

— Nu înţeleg. Mă frec pe frunte, confuză. De ce ţi-a trimis scrisoarea ţie? De ce nu mi-a trimis-o direct mie?

— Bill a crezut că ar fi mai drăguţ aşa.

— Aha. Am înţeles.

— Zîmbeşte, draga mea! Tata rîde. Indiferent dacă accepţi sau nu, e un mare compliment!

— Aha, zic din nou.

Dar nu pot să zîmbesc. Ceva nu e în regulă aici.

— E un gest minunat faţă de tine, spune tata. Vreau să zic, Bill nu ne datorează nimic. A făcut-o pur şi simplu pentru că-ţi apreciază talentul şi pentru că e un om foarte bun la suflet.

OK, uite ce nu e în regulă: tata a pus punctul pe i. Nu cred că unchiul Bill îmi apreciază talentul. Şi nici că e un om foarte bun la suflet.

Cobor din nou privirea asupra scrisorii şi a sumei cu şase cifre printată negru pe alb. Bănuielile mi se insinuează în minte, asemeni unor păianjeni.

Încearcă să mă cumpere.

OK, poate că exagerez cînd spun asta. Însă încearcă să mă atragă de partea lui. I-am intrat

pe sub piele. Din clipa cînd am pomenit de colierul lui Sadie, am văzut-o imediat în ochii lui: un şoc. O teamă.

Şi acum, din senin, o ofertă de lucru.

— Dar nu vreau să te abat de la drumul tău, spune tata. Mama şi cu mine sîntem atît de mîndri de tine, Lara, şi, dacă vrei să îţi vezi în continuare de firma ta, o să te susţinem sută la sută. Tu hotărăşti. Nu te simţi presată în nici un fel.

Spune tot ce ar trebui să spună. Dar văd în ochii lui un licăr de speranţă, chiar dacă încearcă să-l ascundă. I-ar plăcea să am o slujbă stabilă, în cadrul unei megacompanii multinaţionale. Şi nu e vorba de orice megacompanie multinaţională, ci de megacompania multinaţională *a familiei.*

Şi unchiul Bill ştie asta. Altfel, de ce mi-ar fi trimis scrisoarea asta prin tata? Încearcă să ne manipuleze pe amîndoi.

— Cred că unchiul Bill se simte destul de prost că te-a refuzat aşa tranşant la înmormîntare, continuă tata. A fost foarte impresionat de insistenţa ta. Aşa cum sînt şi eu! Habar n-aveam că ai de gînd să te duci la el acasă şi să-l mai rogi o dată!

— Dar nu i-am pomenit nimic de slujbă! M-am dus să-l întreb despre... Cuvintele îmi îngheaţă pe buze.

Nu pot să-i spun de colier. Nu pot să-i spun de Sadie. Sînt legată de mîini şi de picioare.

— Sincer să fiu... Tata coboară glasul, aplecîndu-se uşor peste masă. Am sentimentul că Bill are nişte probleme cu Diamante. Regretă că a crescut-o atît de... generos. Am discutat un pic ca fraţii şi ştii ce mi-a zis? Tata abia îşi poate ţine în frîu încîntarea. Mi-a zis că te vede ca pe

o tînără întreprinzătoare, care ar trebui să fie un model pentru Diamante.

Minte de-ngheaţă apele! îmi vine să strig. *Tu nu ştii ce se întîmplă! Nu vrea decît să nu mai alerg după colier!*

Îmi îngrop capul în mîini disperată. Ce poveste cusută cu aţă albă. Totul pare atît de aberant. Şi acum colierul a dispărut, Sadie la fel şi nu ştiu ce să cred... sau să fac.

— Lara! exclamă tata. Draga mea! Te simţi bine?

— Da... mă simt bine. Ridic capul. Scuze. Doar că toate astea sînt un pic... prea mult.

— E vina mea, zice tata şi zîmbetul îi dispare. Te-am pus în încurcătură. N-ar fi trebuit să pomenesc niciodată despre asta, mai ales că afacerea ta merge atît de bine...

O, Doamne. Nu pot să las şarada asta să mai continue.

— Tată, i-o tai scurt. Afacerea nu merge deloc bine.

— Poftim?

— Nu merge deloc bine. N-am vrut să-ţi spun. Mototolesc un ambalaj de zahăr între degete, incapabilă să mă uit în ochii lui. Dar adevărul e că... e un dezastru. Natalie m-a lăsat singură, cu toate pe cap, şi ne-am certat şi mi-am luat catrafusele şi am plecat. Şi... m-am despărţit din nou de Josh. Definitiv. Înghit în sec, sforţîndu-mă s-o spun. În cele din urmă, mi-am dat seama cît de tare m-am înşelat în privinţa lui. Nu mă iubea. Iar eu îmi doream cu disperare să mă iubească.

— Înţeleg. Tata pare un pic şocat. Dumnezeule. Se lasă tăcerea, timp în care el încearcă să digere noile informaţii. Păi... atunci poate că oferta asta a picat la ţanc, zice în cele din urmă.

— Poate, murmur, cu privirea la tăblia mesei.

— Care-i problema? întreabă tata cu blîndeţe. Draga mea, de ce eziţi? Chiar tu *voiai* să lucrezi pentru unchiul Bill.

— Ştiu. Dar e... complicat.

— Lara, pot să-ţi dau un sfat? Tata aşteaptă să ridic privirea. Nu mai fi atît de critică la adresa ta. Relaxează-te. Poate nu e chiar atît de complicat pe cît crezi.

Mă uit la tata, la faţa lui cinstită, la ochii atît de sinceri. Dacă i-aş spune adevărul, n-ar crede nimic. Ar zice că sînt dusă cu capul, paranoică sau că mă droghez. Sau toate la un loc.

— Ţi-a pomenit cumva unchiul Bill ceva de un colier? nu mă pot abţine să nu-l întreb.

— Un colier? Tata pare nedumerit. Nu. Ce colier?

— A... nimic important.

Oftez. Iau o gură de Lingtoncinno şi, cînd ridic ochii, îl văd privindu-mă. Zîmbeşte, dar îmi dau seama că e tulburat.

— Draga mea, ţi se oferă o ocazie de zile mari aici. Arată spre scrisoare. O şansă să-ţi repui viaţa pe făgaşul care trebuie. Poate c-ar trebui s-o accepţi. Nu căuta probleme care nu există. Profită de şansă.

Nu pricepe. Cum ar putea? Sadie nu e o problemă care nu există. Ea chiar există. E o persoană, e prietena mea şi are nevoie de mine...

Atunci unde e? îmi zice o voce ascuţită din cap, ca un cuţit care se izbeşte de o piatră. *Dacă există, unde e?*

Mă cutremur, şocată. De unde a venit vocea aia? Nu se poate să mă îndoiesc... Nu se poate să mă gîndesc...

Mă încearcă o panică subită, ca o zbatere de aripi. Evident că Sadie e reală. Evident că e. Nu te prosti. Nu mai gîndi aşa.

Însă, brusc, aud iar în minte vocea lui Ginny. *Cred că totul e în mintea noastră, Lara. Cred că asta e ceea ce oamenii VOR să creadă.*

Nu. În nici un caz. Vreau să zic... *Nu.*

Ameţită, iau o gură de cappuccino şi mă uit în jur la cafenea, încercînd să mă ancorez în realitate. Lingtons e real. Tata e real. Oferta de serviciu e reală. Şi Sadie e reală. Ştiu precis asta. Adică, am văzut-o. Am auzit-o. Am vorbit amîndouă. Pentru numele lui Dumnezeu, am *dansat* împreună.

Şi, pe bune, cum aş fi putut s-o inventez eu? De unde să fi ştiut eu despre ea? De unde să ştiu despre colier? Nici măcar n-am întîlnit-*o* vreodată!

— Tată, zic deschizînd brusc ochii. Noi n-am vizitat-o niciodată pe străbunica mea Sadie, nu-i aşa? Decît atunci demult, cînd eram eu mică.

— Sincer să fiu, nu e chiar aşa. Tata îmi aruncă o privire circumspectă. Am vorbit cu maică-ta despre asta după înmormîntare. Ne-am amintit că te-am dus o dată s-o vezi cînd aveai şase ani.

— Şase ani. Înghit în sec. Şi... purta cumva un colier?

— Poate că da.

Tata ridică din umeri.

Am întîlnit-o pe străbunica mea Sadie, la vîrsta de şase ani. Poate că atunci am văzut colierul. Poate că mi-am amintit de el... fără să-mi dau seama că e o amintire.

Gîndurile mi se precipită, în cădere liberă. Îmi simt sufletul pustiu şi mă ia cu răcori. Mă simt de parcă totul s-ar fi întors cu susul în jos. Pentru prima oară, văd o nouă realitate posibilă.

Aş fi putut inventa singură toată povestea. Asta mi-am dorit. Mă simţeam atît de vinovată că n-am cunoscut-o niciodată, încît am inventat-o în subconştientul meu. Vreau să zic, prima

oară cînd am văzut-o, asta am şi crezut că e. O fantasmă.

— Lara? tata mă priveşte atent. Ţi-e bine, draga mea?

Mă sforţez să-i zîmbesc, dar sînt prea concentrată. În mintea mea se războiesc două voci care se suprapun. Prima strigă: „Sadie e reală, ştii bine asta! E undeva în oraşul ăsta! E prietena ta şi e rănită şi trebuie neapărat s-o găseşti!" A doua zice pe un ton calm şi monoton: „Nu există. N-a existat niciodată. Ţi-ai irosit destul timp cu ea. Vezi-ţi de viaţa ta".

Respir cu greu, încercînd să-mi las gîndurile să se aşeze; să-mi las instinctele să se liniştească. Dar nu ştiu ce să mai cred. Nu mai am încredere în mine. Poate chiar sînt nebună...

— Tată, crezi că sînt nebună? izbucnesc disperată. Serios. Crezi c-ar trebui să mă vadă un doctor?

Tata pufneşte în rîs.

— Nu, draga mea. Sigur că nu! Îşi lasă cana de cafea jos şi se apleacă în faţă. Cred că eşti genul care pune mult suflet în orice şi uneori imaginaţia ta o cam ia razna. Ai moştenit asta de la maică-ta. Şi, uneori, cam sari puţin calul. Dar nu eşti nebună. În orice caz, nu mai nebună decît maică-ta.

— Aha. Înghit în sec. Aha.

Sinceră să fiu, nu e cine ştie ce consolare.

Bîjbîi cu degetele după scrisoarea unchiului Bill şi o mai citesc o dată de la un capăt la altul. Dacă o lecturez într-o notă mai puţin ambalată, nu are absolut nimic sinistru. Nu are nimic deplasat. E doar un tip bogat care încearcă să-şi ajute nepoata. Aş putea să accept slujba. Aş fi Lara Lington de la Lingtons Coffee. Aş avea un viitor strălucit în faţa mea, salariu, maşină, siguranţă.

Toată lumea ar fi fericită. Totul ar fi simplu. Amintirile mele legate de Sadie s-ar şterge încet. Viaţa mea ar intra iar pe un făgaş normal.

Ar fi atît, *atît* de simplu.

— N-ai mai trecut de mult pe la noi, zice tata cu blîndeţe. Ce-ar fi să vii în weekendul ăsta? Mama s-ar bucura mult să te vadă.

— Da, zic după o pauză. Mi-ar plăcea. N-am mai fost acasă de un secol.

— O să te simţi mult mai bine dup-aia. Tata îmi zîmbeşte mucalit, cum zîmbeşte el. Dacă te afli la o răscruce şi ai nevoie să te gîndeşti ce să faci, cel mai bine o poţi face acasă. Indiferent ce vîrstă ai.

— „Nicăieri nu-i ca acasă", reuşesc să schiţez un surîs chinuit.

— Avea dreptate Dorothy. Acum mănîncă.

Face semn spre sendvişul meu cu ton. Dar nu sînt prea atentă la el.

Acasă. Cuvîntul ăsta m-a mişcat. Nu m-am gîndit niciodată la asta.

Poate că s-a dus acasă.

Acasă, acolo unde era pe timpuri casa ei. La urma urmei, acolo e locul primelor sale amintiri. Cel în care a avut loc marea ei poveste de dragoste. A refuzat să se întoarcă acolo în timpul vieţii – dar dacă acum s-a mai înmuiat? Dacă acolo e în clipa asta?

Îmi învîrt linguriţa în Lingtoncinno, iar, şi iar, şi iar, obsesiv. Ştiu că lucrul cel mai sănătos şi mai raţional pe care-l pot face e să-mi înăbuş toate gîndurile legate de ea. Să accept jobul pe care mî-l oferă unchiul Bill şi să cumpăr o sticlă de şampanie cu care să sărbătoresc cu mama şi cu tata. Ştiu asta.

Dar... pur şi simplu nu pot. În adîncul sufletului, nu pot să cred că ea nu există. Am ajuns

atît de departe, m-am străduit atît de tare s-o găsesc. Trebuie să mai fac o ultimă încercare.

Și, dacă ea nu e acolo, o să accept slujba și-o să mă las păgubașă. Pentru totdeauna.

— Deci. Tata se șterge la gură cu un șervețel ciocolatiu. Pari mai fericită, draga mea. Dă din cap în direcția scrisorii. Te-ai hotărît încotro o iei?

— Da, încuviințez hotărîtă. Trebuie să ajung la gara St Pancras.

Douăzeci și trei

OK. Ăsta e chiar ultimul, ultimul loc în care-o caut. E ultima ei șansă. Și sper că apreciază efortul.

Am făcut o oră de la Euston la St Albans și încă douăzeci de minute cu taxiul pînă la Archbury. Și iată-mă acum în mica piață a satului, cu cîrciumă, stație de autobuz și o biserică ciudată, cu aer modern. Bănuiesc că ar fi destul de pitoresc, dacă n-ar trece întruna pe șosea camioane cu o mie de kilometri la oră și dacă în stația de autobuz nu s-ar ciondăni zgomotos trei adolescenți. Parcă la țară ar trebui să fie liniște.

Mă trag deoparte, înainte ca unul dintre băieți să scoată vreo armă sau ceva de genul ăsta, și mă apropii de iarbă. Există un panou cu o hartă a satului și localizez rapid Archbury Close. În asta au transformat Archbury House după ce-a ars. Dacă Sadie s-a dus cu adevărat acasă, atunci aici trebuie să fie.

Cîteva minute mai tîrziu, văd porțile în fața mea: sînt din fier forjat și scrie Archbury Close cu litere rotunjite, de fier. Sînt șase căsuțe de cărămidă roșie, fiecare cu aleea și garajul ei. E greu să-ți închipui că odinioară, în locul lor era o singură casă mare și frumoasă, în mijlocul propriei grădini.

Simţind că prezenţa mea bate uşor la ochi, încep să rătăcesc prin jur, uitîndu-mă pe geamuri, străbătînd mici porţiuni cu pietriş şi murmurînd „Sadie?".

Ar fi trebuit s-o întreb mai multe pe Sadie despre viaţa ei din copilărie. Poate avea un copac preferat sau mai ştiu eu ce. Sau poate un colţ preferat de grădină, care e acum spălătoria cuiva.

Nu pare să fie nimeni în jur, aşa că după un timp ridic un pic vocea.

— Sadie? Eşti aici? Sa-die?

— Scuzaţi-mă!

Tresar şocată în clipa în care mă împunge cineva cu degetul în spate. Mă întorc şi văd o femeie căruntă în hanorac albastru, pantaloni cafenii şi încălţări cauciucate privindu-mă suspicioasă.

— Eu sînt Sadie. Ce doriţi?

— Păi...

— Sînteţi de la canalizare? adaugă.

— Îhm... nu, îmi revine glasul. Sinceră să fiu, căutam o altă Sadie.

— Sadie şi mai cum? Mijeşte ochii bănuitoare. Sînt singura Sadie din partea asta de sat. Sadie Williams. Stau aici, la numărul patru.

— Aha. Sinceră să fiu, Sadie pe care-o caut eu e... de fapt... un cîine, improvizez. A fugit şi-o căutam. Dar bănuiesc că a fugit în altă parte. Scuze pentru deranj...

Dau să plec, dar Sadie Williams mă apucă de umăr cu nişte degete surprinzător de puternice.

— Aţi lăsat un cîine liber aici, pe proprietatea noastră? Şi de ce, mă rog, aţi făcut una ca asta? Să ştiţi că aici, la noi, nu e voie cu cîini.

— Păi... îmi cer scuze. N-am ştiut. Şi oricum, sînt sigură c-a fugit în altă parte...

Încerc să scap din strînsoarea ei.

— Probabil pîndește prin tufișuri, pregătindu-se să ne sară-n cap! Sadie Williams mă privește furibundă. Să știți, cîinii sînt niște ființe foarte periculoase. Și avem copii aici. Sînteți complet iresponsabili!

— Ba nu sînt deloc iresponsabilă! răspund indignată, fără să mă pot opri. E o cățea cît se poate de prietenoasă. Doar n-aș lăsa un cîine periculos în libertate!

— Toți cîinii sînt sălbatici.

— Ba nu-i adevărat!

Încetează, Lara. Vorbești despre un cîine care nu există.

— Și oricum. Reușesc, în fine, să scap din strînsoarea femeii. Sînt sigură că nu-i aici, fiindcă ar fi venit cînd am strigat-o. E foarte ascultătoare. Dacă vreți să știți... a luat și premiu la Crufts, adaug ca să știu o treabă. Așa că mai bine mă duc s-o caut.

Înainte ca Sadie Williams să mă înșface iar, pornesc grăbind pasul către poartă. În mod sigur, Sadie nu-i aici. Dacă era, ar fi venit în mod categoric să asiste la spectacol.

— Și ce rasă e, mă rog? strigă Sadie Williams înțepată. Ce fel de cîine căutăm?

O, Doamne. Pur și simplu nu mă pot abține.

— Pitbull, îi strig peste umăr. Dar, cum am zis, e foarte prietenoasă.

Fără să mă mai uit în urmă, mă grăbesc spre poartă, apoi pe șosea și către piața satului. Altă pistă închisă. Ce pierdere de timp.

Mă îndrept către o bancă din părculeț, mă trîntesc pe ea și-mi scot un Twix, cu privirea ațintită în față. A fost o prostie să vin aici. Mănînc ăsta, după care chem un taxi și mă întorc la Londra. N-o să mai irosesc nici o clipă gîndindu-mă la Sadie. Ca să nu mai spun căutînd-o. Mi-am irosit deja

destul din viață. Vreau să zic, de ce m-aș gîndi la ea? Pun pariu că ea nu se gîndește deloc la mine.

Îmi termin Twix-ul și-mi spun că e momentul să sun la taxi. E timpul să plec. E timpul să uit toate astea și să încep o viață nouă, sănătoasă și fără stafii.

Doar că...

O, *Doamne*. Îmi vine întruna în minte chipul îndurerat al lui Sadie de pe podul Waterloo. Îi aud întruna vocea. *Nu-ți pasă de mine... Nimănui nu-i pasă...*

Dacă mă dau bătută după doar trei zile nu dovedesc cumva că a avut dreptate?

Mă străbate un val subit de furie – la adresa ei, a mea, a întregii situații. Îmi mototolesc enervată ambalajul de Twix și-l arunc într-un coș. Pe bune acum, ce-ar trebui să fac? M-am uitat peste tot, absolut peste tot. Dacă ar veni odată, atunci cînd o chem... dacă ar asculta și n-ar mai fi atît de încăpățînată...

Ia stai așa. Mă lovește un nou gînd. Am puteri paranormale, nu-i așa? Poate c-ar trebui să mă folosesc de ele. Ar trebui s-o chem din viața de apoi. Sau de la Harrods. De oriunde e.

OK. Asta e ultima mea încercare. Și vorbesc foarte, foarte serios.

Mă ridic și mă apropii de micul iaz din parc. Sînt sigură că iazurile sînt locuri încărcate de spiritualitate. În orice caz, sînt mai propice decît băncile. În mijlocul lui e o fîntînă de piatră acoperită de mușchi și mi-o închipui perfect pe Sadie dansînd în ea, stropind cu apă și țipînd cu ani și ani în urmă, și un polițist chinuindu-se s-o tragă afară.

— Spiritelor.

Îmi întind brațele în lături, precaută. Apa plescăie ușor, dar poate să fie doar vîntul.

Habar n-am cum se face asta. O să improvizez și eu.

— Sînt eu, Lara, incantez cu un glas grav, sepulcral. Prietena spiritelor. Sau, cel puțin, a unui spirit, mă corectez grăbită.

Parcă n-aș vrea să-mi apară brusc în față Henric al VIII-lea.

— O caut pe... Sadie Lancaster, zic teatral.

Urmează un moment de tăcere, în care nu se aude decît o rățușcă măcăind în iaz. Poate „caut" nu e suficient de puternic.

— O invoc pe Sadie Lancaster, îmi continui incantația, pe un ton mai poruncitor. O chem să vină din adîncurile lumii spiritelor. Eu, Lara Lington, paranormala. Ascultă-mi vocea. Ascultă-mi chemarea. Spirite, te conjur să apari. Încerc să-mi flutur brațele în jur, într-o coregrafie impresionantă. De o cunoști pe numita Sadie, trimite-o la mine. Trimite-o la mine acum.

Nimic. Nici un glas, nici o fărîmă de fantasmă, nici o umbră.

— Bine! zic, lăsînd jos brațele. Nu veni, stai unde ești. Mă adresez aerului din jur, în eventualitatea că mă ascultă. Nici că-mi pasă. Am lucruri mai bune de făcut toată ziua decît să stau aici și să vorbesc cu lumea spiritelor. Rămîi sănătoasă.

Mă trîntesc enervată înapoi pe bancă, îmi iau geanta și-mi înșfac mobilul. Formez numărul firmei de taxiuri care m-a adus aici și cer o mașină imediat.

Ce-i prea mult e prea mult. Am tăiat-o de-aici.

Dispecerul îmi spune că șoferul va ajunge în fața bisericii în zece minute, așa că pornesc spre ea, întrebîndu-mă dacă or avea cumva un automat de cafea în hol sau așa ceva. Însă biserica e încuiată. Ies din nou în stradă și tocmai îmi

scot mobilul ca să-mi verific SMS-urile, cînd privirea periferică îmi e atrasă de ceva. E o tăbliță pe o poartă: *Vechea casă parohială.*

Vechea casă parohială. Bănuiesc că aici locuia pe vremuri vicarul din sat. Ceea ce înseamnă... că aici a stat Stephen. Parcă era fiul vicarului, nu?

Mă uit curioasă la poarta de lemn. E o clădire mare, veche și cenușie, cu o alee de acces presărată cu pietriș și niște mașini parcate într-o parte. Un grup de vreo șase persoane se îndreaptă către ușa de la intrare. Probabil cei care locuiesc aici sînt acasă.

Grădina e inundată de verdeață, cu rododendroni și copaci și o potecă ce duce la o latură a casei. În depărtare am senzația că se vede un șopron vechi și mă întreb dacă acolo era oare locul unde picta Stephen. O și văd pe Sadie furișîndu-se pe cărare, cu pantofii într-o mînă și ochii strălucindu-i în lumina lunii.

E un loc cu o atmosferă foarte plăcută, cu un zid vechi de piatră, iarbă înaltă și petice umbroase în grădină. Nu pare să fi fost introdus nici un element modern. Încă mai are un aer vechi, de istorie. Mă întreb...

Nu. Încetează. Renunț. Nu mai caut.

Dar poate...

Nu. N-are cum să fie aici. În nici un caz. E o fire prea demnă. A spus-o chiar ea, nu se ține după oameni. Nici într-o mie de ani n-o să bîntuie prin casa fostului ei iubit. Mai ales a fostului ei iubit, care i-a frînt inima și nu i-a scris niciodată. E o idee idioată...

Mîna mea trage deja zăvorul porții.

E chiar ultimul, ultimul, *ultimul* loc în care caut.

Pietrișul îmi scîrțîie sub pași și încerc să găsesc o scuză că mă aflu aici. Nu un cîine pierdut. Să

zic, poate, că studiez vechile case parohiale? Sau că sînt studentă la arhitectură. Da. Scriu o lucrare despre „clădirile religioase şi famiile care locuiesc în ele". Studiez la Birkbeck.

Ba nu. La Harvard.

Mă apropii de intrare şi tocmai ridic mîna să sun la vechea sonerie, cînd observ că uşa de la intrare e închisă, dar nu încuiată. Poate reuşesc să mă strecor fără să mă observe nimeni. Împing uşa precaută şi mă trezesc într-un hol cu pereţi lambrisaţi şi parchet vechi. Spre surpriza mea, la o masă plină cu cărţi şi broşuri stă în picioare o femeie cu păr scurt cenuşiu şi un pulover tricotat cu model.

— Bună ziua. Îmi zîmbeşte de parcă nu se miră deloc că mă vede. Aţi venit pentru tur?

Pentru tur?

Şi mai bine! Pot să mă plimb peste tot şi nu mai trebuie să inventez nici o poveste. Habar n-am avut că în ziua de azi trebuie să plăteşti bilet ca să vezi o casă parohială, dar nu mă mai miră nimic.

— Îhm... da, vă rog. Cît costă?

— Cinci lire.

Cinci *lire* întregi? Doar ca să vezi o casă parohială? Măi, fir-ar să fie.

— Poftiţi un ghid. Îmi întinde o broşură, dar nu mă uit la ea. Nu mă interesează deloc casa. Mă îndepărtez grăbită şi intru într-un salon plin cu sofale şi covoare demodate şi mă uit în jur.

— Sadie? şoptesc. Sadie, eşti aici?

— Aici îşi petrecea Malory serile.

Vocea femeii mă face să tresar. N-am ştiut c-a venit după mine.

— Aha. Habar n-am despre ce vorbeşte. Frumos. O să intru puţin aici... Mă îndrept spre sufrageria alăturată, care zici că e un decor pentru o piesă de epocă. Sadie?

— Firește, acesta era locul în care familia lua masa...

Pentru numele lui Dumnezeu. Ar trebui să lase oamenii să facă singuri turul caselor parohiale. Mă duc la fereastră și mă uit în grădină, unde se plimbă familia pe care am văzut-o mai devreme. Nici urmă de Sadie.

A fost o idee tîmpită. Nu-i aici. Oricum, de ce-ar rătăci prin casa celui care i-a frînt inima? Mă întorc pe călcîie să plec și mai să mă ciocnesc de femeie, care stă în picioare în spatele meu.

— Înțeleg că sînteți o admiratoare a operei lui?

Îmi zîmbește.

Operă? Ce operă?

— Ăă... da, zic iute. Sigur că da. O mare admiratoare. Foarte mare. Mă uit, pentru prima oară, la broșura din mîna mea. Are titlul: *Bun venit în casa lui Cecil Malory* și, dedesubtul lui, e un peisaj cu niște stînci.

Cecil Malory. E un pictor celebru, nu? Adică nu e Picasso, dar în mod sigur am auzit de el. Pentru prima oară, simt o scînteie de curiozitate.

— Deci aici a locuît odinioară Cecil Malory sau ceva de genul ăsta? întreb.

— Sigur că da. Femeia pare surprinsă de întrebarea mea. Ăsta e motivul pentru care casa a fost restaurată ca muzeu. A trăit aici pînă în 1926.

1926? Acum chiar că mi-a stîrnit interesul. Dacă locuia aici în 1926, în mod sigur Sadie l-a cunoscut. Și s-au distrat împreună, poate.

— Era prieten cu fiul vicarului? Un tip pe nume Stephen Nettleton?

— Stîmată domnișoară... Femeia mă fixează perplexă la auzul întrebării mele. Nu se poate să nu cunoașteți faptul că Stephen Nettleton era chiar Cecil Malory. Nu și-a semnat niciodată opera cu numele real.

Stephen era Cecil Malory?

Stephen... e *Cecil Malory*?

Sînt prea şocată ca să pot vorbi.

— Mai tîrziu, şi-a schimbat numele şi oficial, continuă ea. Se crede că a făcut-o în semn de protest împotriva părinţilor săi. După ce s-a mutat în Franţa...

Nu sînt atentă decît pe jumătate. Mintea mea lucrează la greu. Stephen a devenit un pictor celebru. Nu pricep nimic. Sadie nu mi-a zis niciodată că e un pictor faimos. În mod sigur, s-ar fi lăudat pînă n-ar mai fi putut. Oare *nu ştia*?

—... şi nu s-au împăcat niciodată, înainte de decesul său tragic şi prematur, sfîrşeşte femeia pe un ton solemn, după care zîmbeşte. Poate aţi dori să vedeţi dormitoarele?

— Nu. Adică... scuze. Mă frec pe frunte. Sînt uşor... confuză. Cum să vă spun... Steph... adică Cecil Malory... era prieten cu străbătuşa mea. Ea locuîa în satul ăsta. Îl cunoştea. Dar nu cred că şi-a dat seama vreodată că el a ajuns faimos.

— A. Femeia încuviinţează înţelegătoare. Da, e adevărat, în timpul vieţii nici n-a fost. Abia la mult timp după moarte picturilor sale au stîrnit interesul, mai întîi în Franţa şi apoi şi în ţara lui de baştină. Firesţe, dat fiind faptul că a murit atît de tînăr, nu a apucat să lase o operă foarte extinsă, motiv pentru care tablourile sale au ajuns atît de apreciate şi de valoroase. În anii '80, valoarea lor a crescut enorm. Atunci a început să fie cunoscut în lumea întreagă.

Anii '80. Sadie a avut primul ei atac cerebral în 1982. Pe urmă a fost internată la azil. Nimeni nu i-a spus nimic. Habar n-avea ce se petrece în lumea largă.

Mă trezesc din reverie şi o văd pe femeie aruncîndu-mi o altă privire ciudată. Pun pariu

că-şi doreşte să-mi dea înapoi cele cinci lire şi să scape de mine.

— Ăă... nu vă supăraţi. Mi-a venit un gînd. Lucra cumva într-un şopron din grădină?

— Da. Femeia se luminează la faţă. Dacă vă interesează, să ştiţi că vindem şi cărţi despre Malory... Iese repede şi se întoarce cu o cărticică subţire şi cartonată. Nu avem prea multe amănunte despre prima perioadă a vieţii lui, pentru că o mare parte din arhîva satului a pierit în timpul războiului şi, la ora la care s-a început documentarea, mulţi dintre contemporanii lui muriseră deja. Avem însă cîteva relatări foarte frumoase despre perioada petrecută în Franţa, atunci cînd peisagistica lui a prins cu adevărat aripi...

Îmi întinde cartea, pe coperta căreia e o pictură cu marea.

— Mersi.

O iau şi încep s-o răsfoiesc. Aproape imediat, dau peste o poză alb-negru a unui bărbat care pictează pe o stîncă, lîngă care scrie: „O fotografie rară, cu Cecil Malory pictînd". Îmi dau seama imediat de ce l-a iubit Sadie. E înalt, brunet şi emană forţă, are ochi întunecaţi şi o cămaşă veche şi zdrenţuită.

Nenorocitul.

Probabil era convins că e un geniu. Probabil credea că e prea bun pentru o relaţie normală. Deşi e mort de mult, fac mari eforturi să-mi înăbuş dorinţa de a urla la el. Cum a putut să se poarte în halul ăla cu Sadie? Cum a putut să plece în Franţa şi să uite total de ea?

— Era un talent uriaş. Femeia îmi urmăreşte privirea. Moartea sa a fost una din marile tragedii ale secolului XX.

— Da, mă rog, poate că merita să pătească asta. Îi arunc o privire otrăvită. Poate c-ar fi

trebuit să se poarte mai frumos cu prietena lui. La *asta* v-aţi gîndit?

Femeia pare total bulversată. Dă să zică ceva, dar închide gura la loc.

Răsfoiesc mai departe, trecînd de poze cu marea şi mai multe stînci şi schiţa unei găini... şi apoi, deodată, încremenesc. Din carte mă priveşte un ochi. E un detaliu mărit al unui tablou. Un singur ochi, cu gene lungi, lungi de tot şi un licăr ironic.

Cunosc acest ochi.

— Scuzaţi-mă, abia reuşesc să articulez. Ce-i asta? Arăt coperta cu degetul. Cine-i asta? De unde e asta?

— Draga mea... O văd pe femeie cum face eforturi să-şi păstreze cumpătul. Sînt sigură că ştii asta. E un detaliu al unuia dintre cele mai cunoscute tablouri ale lui. Dacă vrei să-l vezi, avem o copie în bibliotecă...

— Da. Sînt deja în picioare. Aş vrea. Vă rog. Arătaţi-mi.

Mă conduce pe un coridor care scîrţîie spre o încăpere întunecoasă şi mochetată. Pe fiecare perete e cîte o bibliotecă, mai sînt fotolii vechi de piele şi deasupra şemineului atîrnă un tablou imens.

— Iată-l, zice cu afecţiune. Mîndria şi bucuria noastră.

Nu pot să-i răspund. Mi s-a pus un nod în gît. Rămîn încremenită, strîngînd cartea în mînă, cu ochii la tablou.

Iat-o. În faţa mea, privind lumea de parcă ar fi stăpîna ei, încadrată de rama barocă aurie, se află Sadie.

N-am văzut-o niciodată atît de radioasă cum e în tabloul ăsta. N-am văzut-o niciodată atît de detaşată. Atît de fericită. Atît de frumoasă. Are ochi imenşi, negri, iluminaţi de dragoste.

Stă întinsă pe un șezlong, goală, doar cu o pînză de voal drapată peste umeri și șolduri, care o acoperă numai parțial. Părul, tuns scurt și drept, îi dezvăluie în întregime gîtul lung și elegant. Poartă cercei strălucitori. Și, în jurul gîtului, căzîndu-i între sînii palizi ce se întrezăresc prin țesătura străvezie, răsucit în jurul degetelor și adunat într-o mare de mărgele scînteietoare în poala ei, are colierul cu libelulă.

Îi aud din nou, brusc, vocea în urechi. *Cînd îl purtam eram fericită... mă făcea să mă simt ca o zeiță...*

Acum înțeleg totul. De-asta voia colierul. Asta înseamnă pentru ea. În acel moment din viață, era fericită. Nu mai contează ce-a fost înainte și după. Nu mai contează că i s-a frînt inima. În clipa aceea, totul era perfect.

— E... uluitor.

Îmi șterg o lacrimă.

— Nu-i așa că e minunată?

Femeia mă privește încîntată. E limpede că, în fine, mă port așa cum trebuie să se poarte adevărații iubitori de artă.

— Detaliul și tușa sînt desăvîrșite. Fiecare mărgea din colier e o capodoperă în miniatură. E pictat cu atîta dragoste. Se uită la tablou cu afecțiune. Și, firește, e cu atît mai special cu cît e și singurul.

— Ce vreți să spuneți? zic nedumerită. Cecil Malory a pictat multe tablouri, nu?

— Într-adevăr. Însă acesta e singurul portret pe care l-a făcut vreodată. A refuzat să mai picteze vreunul, toată viața. Mulți l-au rugat să-i picteze în Franța, cînd a devenit cunoscut, însă el se mulțumea să răspundă de fiecare dată: „*J'ai peint celui que j'ai voulu peindre*" Femeia face o pauză poetică. „L-am pictat pe cel pe care voiam să-l pictez."

Mă holbez la ea siderată şi simt că-mi iau foc creierii în timp ce mă gîndesc la toate astea. Adică singura pe care a pictat-o a fost Sadie? Toată viaţa lui? L-a pictat pe cel pe care voia să-l picteze?

— Iar în această mărgea... Femeia se apropie de tablou cu un zîmbet complice. Chiar aici, în mărgeaua asta, se află o mică surpriză. Un mic secret, dacă vrei. Îmi face semn să mă apropii. Vezi?

Încerc să mă concentrez asupra mărgelei, ascultătoare. O mărgea ca toate mărgelele.

— E aproape imposibil să vezi cu ochiul liber, doar cu lupa se poate... uite.

Scoate o bucată de hîrtie mată. Pe ea se află printată mărgeaua din tablou, mărită enorm. Cînd mă uit la ea, spre uimirea mea, descopăr că mă uit la o faţă. O faţă de bărbat.

— Ăsta e...

Ridic privirea.

— Malory, încuviinţează încîntată. Propria lui reflexie în colier. S-a băgat şi el în tablou. Cel mai miniatural şi mai tainic portret. A fost descoperit abia acum zece ani. Ca un mic mesaj secret.

— Pot să văd?

Îi iau hîrtia cu mîini brusc tremurătoare şi mă uit lung la el. Da, el e. În tablou. În colier. O părticică din ea. N-a mai pictat niciodată un alt portret. L-a pictat doar pe cel pe care voia să-l picteze.

A iubit-o cu adevărat pe Sadie. *A iubit-o.* O simt prin toţi porii.

Ridic din nou privirea spre tablou, cu ochii împăienjeniţi, încă o dată, de lacrimi. Femeia are dreptate. A pictat-o cu dragoste. Se vede în fiecare tuşă a pensulei.

— E... incredibil. Înghit în sec. Mai sînt... îhm... şi alte cărţi despre el?

Sînt disperată s-o scot pe femeia asta din cameră. Aştept pînă cînd îi dispar paşii pe coridor, după care ridic iar capul.

— Sadie! strig disperată. Sadie, mă auzi? Am găsit tabloul! E frumos. *Tu* eşti frumoasă. Eşti într-un muzeu! Şi ştii ceva? Eşti singura persoană pe care Stephen a pictat-o vreodată. În toată viaţa lui. Tu eşti singura. S-a pus şi pe el în colierul tău. *Te iubea.* Sadie, te iubea. Mi-aş dori atît de tare să vezi şi tu asta...

Amuţesc, rămasă fără suflu, dar camera e tăcută şi moartă. Oriunde e, nu mă aude. Cînd simt paşi, mă răsucesc pe călcîie şi schiţez un zîmbet. Femeia îmi întinde un teanc de cărţi.

— Astea sînt toate cele pe care le avem. Eşti studentă la istoria artei sau pur şi simplu interesată de Malory?

— Mă interesează doar tabloul ăsta, zic sincer. Şi mă întrebam. Dumneavoastră... sau experţii... aveţi idee cine e tînăra? Cum se numeşte tabloul?

— Se numeşte *Fata cu colier*. Şi, firesc, foarte mulţi ar vrea să afle identitatea celei care a pozat. Femeia se lansează într-un discurs pe care e limpede că l-a rostit de mii de ori. S-au făcut cercetări, dar, din păcate, pînă în acest moment, nimeni nu a reuşit s-o identifice; nu i se cunoaşte decît prenumele. Face o pauză, după care adaugă cu dragoste: Mabel.

— *Mabel!* Mă holbez la ea îngrozită. N-o chema Mabel!

— Draga mea! Femeia îmi zîmbeşte cu uşor reproş. Ştiu că pentru tinerii de azi poate părea un pic ciudat, dar, crede-mă, la vremea aceea, Mabel era un nume destul de răspîndit. Iar pe spatele tabloului se află o inscripţie. Malory însuşi a scris „Mabel a mea".

Pentru numele lui Dumnezeu.

— Era o poreclă! Era *gluma* lor, codul lor secret! O chema Sadie, OK? Sadie Lancaster. O să vi-l scriu. Şi o ştiu pentru că... Ezit cîteva clipe, pentru efect. E strămătuşa mea.

Mă aştept să scoată o exclamaţie de surpriză sau ceva, însă femeia se mulţumeşte să mă privească sceptic.

— Vai de mine, draga mea. E o afirmaţie foarte îndrăzneaţă. Ce te face să crezi că e strămătuşa ta?

— Nu cred că e, *ştiu* că e. A trăit aici, în Archbury. Îl cunoştea pe Steph – adică pe Cecil Malory. Era iubitul ei. E ea, sută la sută.

— Ai vreo dovadă? Ai vreo fotografie cu ea în tinereţe? Vreun document de arhivă?

— Păi... nu, zic neliniştită. Dar ştiu că e ea, categoric. Şi o să v-o demonstrez, cumva. Şi ar trebui să puneţi o explicaţie în care să-i daţi numele şi să încetaţi să-i mai spuneţi „Mabel"... Mă opresc în mijlocul frazei, cuprinsă de un gînd nou şi şocant. Ia staţi aşa. Ăsta e tabloul lui Sadie! El i l-a dat! L-a pierdut, n-a mai ştiut de el ani de zile, dar tot al ei e. Sau, mă rog, acum e al lui tata şi al unchiului Bill. De unde-l aveţi? Şi ce caută aici?

— Poftim?

Femeia pare bulversată şi oftez impacientă.

— Tabloul ăsta i-a aparţinut strămătuşii mele. Dar s-a pierdut, în urmă cu foarte mulţi ani. Casa familiei a ars şi nu l-a mai găsit nimeni. Aşa că aş vrea să ştiu cum a ajuns pe peretele ăsta?

Nu pot să nu-mi iau un ton acuzator şi o văd uşor stresată.

— Din păcate, n-am nici cea mai mică idee. Lucrez aici de zece ani şi, în mod sigur, aici a fost tot timpul.

— Aha, zic tranşant, pe un ton de procuror. Ei bine, pot vorbi cu directorul acestui muzeu sau cu cine răspunde de acest tablou? Acum?

Femeia îmi aruncă o privire circumspectă şi perplexă.

— Draga mea... ştii, da, că asta e o simplă reproducere?

— Poftim? zic, prinsă pe picior greşit. Cum adică?

— Originalul e de patru ori cît ăsta şi, îndrăznesc să spun, chiar mai splendid.

— Dar... Mă uit la tablou confuză. Mi se pare destul de autentic. Păi şi originalul unde e? Încuiat într-un seif sau unde?

— Nu, scumpa mea, spune ea răbdătoare. E expus la London Portrait Gallery.

Douăzeci și patru

E masiv. Îți ia ochii. E de o mie de ori mai reușit decît cel din casa parohială.

Stau în fața portretului lui Sadie din London Portrait Gallery de vreo două ore. Nu mă pot dezlipi. Se uită spre galerie, cu fruntea senină, ochii negri ca de catifea, cea mai frumoasă zeiță pe care ai văzut-o vreodată. Modul în care Cecil Malory a folosit lumina pe pielea ei e de o finețe fără egal. Știu asta fiindcă acum o jumătate de oră am auzit o profesoară de artă spunînd-o elevilor ei. După care s-au apropiat cu toții ca să vadă dacă pot zări portretul în miniatură din mărgea.

Cred că vreo sută de persoane au venit și s-au uitat la ea. Oftînd de plăcere. Schimbînd zîmbete fericite. Sau pur și simplu stînd jos și privind-o.

— Așa-i că-i frumoasă? O femeie brunetă îmbrăcată într-un impermeabil îmi zîmbește și se așază lîngă mine pe bancă. E portretul meu preferat, din toată galeria.

— Și al meu, încuviințez.

— Mă întreb la ce s-o gîndi oare? se lasă femeia purtată de reverie.

— Cred că e îndrăgostită. Mă uit din nou la ochii strălucitori ai lui Sadie; la îmbujorarea de pe chipul ei. Și cred că e foarte, foarte fericită.

— Probabil ai dreptate.

O clipă rămînem amîndouă tăcute, savurînd momentul.

— Te face să te simţi bine, aşa-i? spune femeia. Vin adesea şi mă uit la ea în pauza de prînz. Doar aşa, ca să mă remontez. Am şi acasă un afiş cu ea. Mi l-a cumpărat fiica mea. Dar nimic nu se compară cu originalul, aşa-i?

Mi se pune brusc un nod în stomac, dar reuşesc să-i întorc zîmbetul.

— Nu. Nimic nu se compară cu originalul.

În timp ce vorbesc, o familie de japonezi se apropie de tablou. O văd pe mamă că-i arată fiicei ei colierul. Oftează amîndouă fericite, după care rămîn în poze identice, cu braţele încrucişate şi capetele într-o parte, admirînd-o.

Sadie e adorată de toţi oamenii ăştia. Zeci, sute, mii. Şi ea habar n-are.

Am strigat-o pînă am răguşit, de zeci de ori, pe fereastră, în josul şi în susul străzii. Însă nu mă aude. Sau nu vrea să mă audă. Mă ridic brusc şi mă uit la ceas. Oricum trebuie să plec, e ora 5. E timpul să mă întîlnesc cu Malcolm Gledhill, directorul Colecţiilor.

Îmi croiesc drum spre foaier, îmi spun numele secretarei şi aştept în mijlocul unei mulţimi de elevi francezi fără stare pînă cînd o voce din spate spune „Domnişoara Lington?". Mă întorc şi văd un bărbat în cămaşă mov, cu barbă castanie şi smocuri de păr ieşindu-i din urechi, care-mi zîmbeşte cu un licăr vesel în ochi. Arată ca Moş Crăciun înainte de a îmbătrîni, şi nu pot să nu-l simpatizez pe loc.

— Bună ziua. Da, sînt Lara Lington.

— Malcolm Gledhill. Pe aici, vă rog... Mă conduce pe o uşă ascunsă din spatele biroului de la recepţie, apoi în sus pe nişte scări şi într-un birou dintr-un colţ, care dă spre Tamisa. Peste

tot în jur sînt cărți poștale și reproduceri de tablouri, prinse în piuneze pe pereți, rezemate de cărți sau garnisindu-i computerul.

— Deci. Îmi întinde o ceașcă de ceai și se așază. Ați venit să mă vedeți în legătură cu *Fata cu colier*? Mă privește întrebător. Din mesajul dumneavoastră, n-am înțeles prea clar care este exact subiectul vizitei dumneavoastră. Însă înțeleg că e, evident... presant?

OK, poate că mesajul meu a fost un pic exagerat. N-am vrut să fiu nevoită să-i spun întreaga poveste nu știu cărei secretare fără nume, așa că am zis pur și simplu că e în legătură cu *Fata cu colier* și că e o chestiune de viață și de moarte, de urgență de stat și de securitate națională.

Mă rog. Probabil că, pentru lumea artei, chiar așa și e.

— E destul de presant, încuviințez. Și primul lucru pe care vreau să vi-l spun e că nu era doar o „fată". Era străbunica mea. Uitați.

Due mîna în geantă și scot fotografia cu Sadie la azil, cu colierul la gît.

— Uitați-vă la colier, adaug și i-o întind.

Știam că-mi place de tipul ăsta, Malcolm Gledhill. Reacționează cît se poate de satisfăcător. Îi ies ochii din orbite. Obrajii i se fac trandafirii de încîntare. Ridică iute privirea spre mine, apoi se întoarce iar la fotografie. Se uită lung la colierul de la gîtul lui Sadie. Apoi începe să tușească și să-și dreagă glasul, de parcă ar fi îngrijorat să nu-și fi trădat prea tare emoția.

— Vreți să spuneți... zice într-un final, că această doamnă este „Mabel", cea din tablou?

Trebuie neapărat să le scot prostia asta cu „Mabel" din cap.

— N-o chema Mabel. Ura numele de Mabel. O chema Sadie. Sadie Lancaster. Locuia în Archbury

și era iubita lui Stephen Nettleton. Din cauza ei a fost trimis în Franța.

Se lasă tăcerea, punctată doar de respirația grea a lui Malcolm Gledhill, ai cărui obraji sînt ca două baloane de aer care tocmai se dezumflă.

— Aveți vreo dovadă în acest sens? zice într-un final. Vreun document? Vreo fotografie veche?

— Are la gît colierul, nu? Simt o împunsătură de frustrare. L-a păstrat toată viața. Ce altă dovadă vă mai trebuie?

— Încă mai există colierul? Îi ies din nou ochii din orbite. Îl aveți? Încă mai trăiește? Cînd îi vine ideea, mai să-i sară ochii din cap. Fiindcă asta ar fi de-a dreptul...

— Din păcate, tocmai a murit, i-o tai scurt, înainte să se ambaleze prea tare. Și nu, n-am colierul. Însă încerc să dau de urma lui.

— Aha. Malcolm Gledhill scoate o batistă cu picățele și-și șterge transpirația de pe frunte. Evident, într-un caz ca acesta, sînt necesare o investigație și o cercetare foarte atente, înainte de a putea ajunge la o concluzie definitivă...

— Ea e, zic apăsat.

— Atunci, dacă îmi permiteți, am să vă fac legătura cu echipa noastră de cercetători. Ei vă vor cîntări foarte atent afirmația, vor studia toate documentele existente...

Trebuie să-și joace rolul cum trebuie. Înțeleg.

— Mi-ar plăcea să vorbesc cu ei, zic politicoasă. Și știu că vor fi de acord cu mine. Ea e.

Deodată, zăresc o carte poștală cu *Fata cu colier* lipită cu plastilină de computerul lui. O dau jos și o pun lîngă fotografia lui Sadie de la azil. O clipă, ne uităm amîndoi în tăcere la cele două imagini. Într-una, doi ochi strălucitori și mîndri; în cealaltă, doi ochi cu pleoape căzute, atinși de bătrînețe. Și colierul cu mii de irizații,

un talisman care a rezistat timpului și care le unește.

— Cînd a murit strămătușa dumneavoastră? zice Malcolm Gledhill într-un final, cu blîndețe în glas.

— Acum cîteva săptămîni. Dar din anii '80 a stat la un azil și nu prea era la curent cu ce se întîmplă în lumea de afară. N-a știut niciodată că Stephen Nettleton a devenit celebru. N-a știut niciodată că ea însăși era celebră. Credea că e un nimeni. Și de-asta vreau ca lumea să îi cunoască numele.

Malcolm Gledhill încuviințează.

— Păi, dacă echipa de experți ajunge la concluzia că ea este cea care a pozat pentru portret... atunci, credeți-mă, lumea îi va cunoaște numele. Echipa noastră de marketing a făcut recent niște cercetări și se pare că *Fata cu colier* e cel mai popular portret din galeria noastră. Și ar vrea să pună mai mare accent pe ea. O considerăm una dintre operele noastre cele mai de preț.

— Serios? Mă îmbujorez de mîndrie. I-ar fi plăcut să știe asta.

— Pot să chem un coleg să vadă și el fotografia? I se aprinde un licăr în priviri. E foarte atras de Malory și știu că afirmația dumneavoastră îl va interesa enorm...

— Numai puțin. Ridic o mînă. Înainte să chemați pe altcineva, mai e un subiect despre care aș dori să discutăm. În particular. Aș vrea să știu, în primul rînd, cum a ajuns tabloul la dumneavoastră. I-a aparținut lui Sadie. A fost al ei. Cum ați făcut rost de el?

Malcolm Gledhill se îmbățoșează un pic.

— Eram sigur că e posibil să apară și această chestiune, zice. În urma telefonului dumneavoastră, m-am dus și am scos dosarul și m-am

uitat peste detaliile achiziției lui. Deschide un dosar care a fost tot timpul pe biroul său și despăturește o hîrtie veche. Tabloul ne-a fost vîndut în anii '80.

Vîndut? Cum ar fi putut să fie vîndut?

— Dar s-a pierdut la un incendiu. Nimeni nu știa unde e. Cine naiba vi l-a vîndut?

— Mi-e teamă că... Malcolm Gledhill face o pauză. Mi-e teamă că vînzătorul ne-a rugat la momentul acela ca detaliile achiziției să rămînă confidențiale.

— Confidențiale? Mă uit la el mînioasă. Dar tabloul era al lui Sadie. Stephen i l-a dat. Indiferent cine a pus mîna pe el, n-avea dreptul să-l vîndă. Ar trebui să verificați lucrurile astea!

— Dar chiar le verificăm! spune Malcolm Gledhill, ușor stresat. Și, la momentul respectiv, s-a considerat că asupra provenienței lui nu planează nici un semn de întrebare. Galeria a făcut demersuri cît se poate de serioase pentru a certifica faptul că vînzătorul avea dreptul de a vinde tabloul. Credeți-mă, avem o scrisoare prin care vînzătorul ne-a dat toate asigurările. O avem aici.

Privirea îi cade întruna pe hîrtia din mîna lui. Probabil se uită la numele celui care i l-a vîndut. Chestia asta mă scoate din minți.

— Ei bine, indiferent ce v-a spus acea persoană, v-a mințit. Mă uit la el cu ochii ieșiți din orbite. Și știți ceva? Plătesc impozite și vă finanțez la greu. De fapt, într-un fel, galeria e și proprietatea mea. Și, prin urmare, vă cer să-mi spuneți cine vi l-a vîndut. În clipa asta.

— Mi-e teamă că vă înșelați, zice Malcolm Gledhill cu blîndețe. Nu sîntem o galerie de stat și nu aveți nici un drept de proprietate asupra noastră. Credeți-mă, și eu aș vrea să clarificăm această chestiune la fel de mult ca și

dumneavoastră. Dar nu mă lasă contractul de confidenţialitate. Mi-e teamă că am mîinile legate.

— Şi dacă mă întorc cu poliţia şi avocaţii? Îmi pun mîinile în şolduri. Dacă fac plîngere că tabloul e furat şi vă forţez să faceţi public numele?

Malcom Gledhill ridică din sprîncenele stufoase.

— Fireşte, dacă s-ar demara o investigaţie a poliţiei, am fi nevoiţi să facem publice orice informaţii ni s-ar cere.

— Bine, atunci. Se va face anchetă. Să ştiţi că am prieteni la poliţie, adaug ameninţătoare. Pe domnul inspector James. O să fie foarte interesat să afle despre toate astea. Tabloul ăla a fost al lui Sadie şi acum le aparţine tatei şi fratelui lui. Şi să nu credeţi c-o să stăm cu mîinile în sîn.

M-am înfierbîntat toată. O să merg pînă-n pînzele albe. Tablourile nu apar aşa, din senin.

— Vă înţeleg îngrijorarea. Malcolm Gledhill şovăie. Credeţi-mă, galeria tratează foarte serios subiectul proprietăţii de drept a operelor pe care le cumpără.

Nu îndrăzneşte să se uite în ochii mei. Privirea îi fuge întruna la hîrtia din mîna lui. Numele există scris acolo. O ştiu. Aş putea să mă arunc pe birou, să-l pun la podea şi...

Nu.

— Păi, mulţumesc pentru timpul acordat, zic pe un ton oficial. Voi reveni.

— Sigur că da. Malcolm Gledhill închide iar dosarul. Înainte să plecaţi, îmi permiteţi să-l chem pe colegul meu, Jeremy Mustoe? Sînt sigur că ar fi foarte interesat să vă cunoască şi să vadă fotografia cu strămătuşa dumneavoastră...

Cîteva clipe mai tîrziu, un tip uscăţiv cu manşete deşirate şi mărul lui Adam proeminent intră în cameră, se uită atent la poza lui Sadie şi zice întruna „extraordinar", în şoaptă.

— A fost foarte dificil să aflăm date despre acest tablou, spune Jeremy Mustoe, ridicînd în fine privirea. Există atît de puține documente din epocă și, la ora cînd cercetătorii s-au întors în sat, trecuseră deja cîteva generații și nimeni nu-și mai amintea nimic. Și, firește, s-a presupus că numele celei care a pozat era într-adevăr Mabel... Pe frunte îi apar niște cute adinci. Cred că la începutul anilor '90 a fost publicată o lucrare care sugera că tînăra era o fostă slujnică din casa familiei Nettleton și că părinții lui s-au opus acestei legături din rațiuni de clasă, motiv pentru care a fost trimis în Franța...

Îmi vine să rîd. Deci cineva a născocit o poveste complet anapoda și i-a spus „cercetare"?

— A existat o Mabel, îi explic calm. Dar nu ea a pozat pentru tablou. Stephen îi spunea lui Sadie „Mabel" ca s-o enerveze. Erau iubiți, adaug. De-asta a fost trimis în Franța.

— Aha. Jeremy Mustoe ridică ochii și mă fixează cu interes renăscut. Atunci... e posibil ca străbunica dumneavoastră să fie acea „Mabel" pomenită în scrisori?

— Scrisorile! exclamă Malcolm Gledhill. Sigur că da! Am uitat de ele. Nu le-am mai văzut de foarte mult timp...

— Scrisorile? Mă uit de la unul la celălalt. Ce scrisori?

— Avem în arhiva noastră un teanc de scrisori vechi scrise de Malory, explică Jeremy Mustoe. Cîteva dintre foarte puținele documente salvate după moartea lui. Nu e clar dacă doar unele dintre ele sau toate au fost trimise, însă una e limpede că a fost expediată și i s-a returnat. Din păcate, adresa era scrisă cu tuș negru-albăstrui și, în ciuda celei mai performante tehnologii moderne, n-am reușit să...

— Îmi cer scuze că vă întrerup, i-o tai, străduindu-mă să nu-mi arăt tulburarea. Dar... credeți că le-aș putea vedea?

O oră mai tîrziu ies din galerie, cu mintea vîjîindu-mi. Cînd închid ochii, nu văd decît scrisul decolorat și rotofei de pe micile foi de corespondență.

Nu i-am citit toate scrisorile. Mi s-au părut prea intime și, oricum, nu mi s-a permis să mă uit la ele decît cîteva minute. Dar am citit suficient cît să știu. *O iubea.* Chiar și după ce-a plecat în Franța. Chiar și după ce-a auzit că ea s-a măritat cu altul.

Sadie și-a petrecut toată viața așteptînd răspunsul la o întrebare. Și acum știu că și el la fel. Și, deși idila lor s-a petrecut cu mai bine de șaptezeci de ani în urmă, deși Stephen e mort și Sadie la fel și nu se mai poate face nimic în legătură cu asta, încă fierb de supărare și tristețe în timp ce merg pe trotuar. Totul a fost atît de nedrept. Totul a fost atît de greșit. Ar fi trebuit să fie împreună. E limpede că cineva i-a interceptat scrisorile înainte ca ele să ajungă la Sadie. Probabil acei părinți ai ei victorieni și diabolici.

Și a stat și-a așteptat, fără să aibă habar despre adevăr. Gîndindu-se că a fost folosită. Prea mîndră să se ducă după el și să afle singură. A acceptat propunerea Bărbatului cu Jiletcă, dintr-o dorință stupidă de răzbunare. Poate că spera ca Stephen să apară la biserică. Poate că, în timp ce se pregătea pentru nuntă, a sperat, nu se poate să nu fi sperat. Iar el a dezamăgit-o.

Nu pot să suport. Îmi vine să mă întorc în timp și să îndrept lucrurile. Ce bine ar fi fost ca Sadie să nu se mărite cu Bărbatul cu Jiletcă. Ce bine ar fi fost ca Stephen să nu se ducă în Franța.

Ce bine ar fi fost dacă părinţii ei nu i-ar fi prins. Ce bine ar fi fost dacă...

Nu. Încetează cu toate „ce bine ar fi fost"-urile astea. N-are nici un rost. El e mort de mult. Ea e moartă. Povestea s-a încheiat.

Un şuvoi de oameni mă depăşesc în drumul lor spre staţia Waterloo, dar încă nu mă simt în stare să mă întorc în apartamentul meu minuscul, am nevoie de aer proaspăt. Am nevoie de un pic de perspectivă. Trec pe lîngă un grup de turişti şi o iau spre podul Waterloo. Ultima dată cînd am fost aici, norii erau joşi şi cenuşii. Sadie stătea pe parapet. Eu urlam disperată, în bătaia vîntului.

Dar seara asta e caldă şi înmiresmată. Tamisa e albastră, cu mici, foarte mici vălurele albe. Un vaporaş o traversează încet şi cîteva persoane fac semn cu mîna spre Ochiul Londrei.

Mă opresc în acelaşi loc ca înainte şi mă uit în depărtare, spre Big Ben. Însă nu văd nimic de fapt. Mintea mea a rămas fixată asupra trecutului. Revăd mereu scrisul anacronic şi inegal al lui Stephen. Îmi tot răsună în urechi expresiile lui demodate. Mi-l tot închipui, aşezat pe vîrful unei stînci din Franţa, scriindu-i lui Sadie. Aud chiar şi frînturi de muzică charleston, de parcă ar cînta o formaţie din anii '20...

Ia stai aşa.

Chiar cîntă o formaţie din anii '20.

Mă concentrez brusc asupra scenei de sub pod. În Jubilee Gardens, la cîteva sute de metri de mine, lumea s-a strîns pe pătratul imens de iarbă. A fost aşezată o scenă. O orchestră cîntă o melodie de jazz. Lumea dansează. Sigur că da. E festivalul de jazz. Cel despre care împărţeau broşuri cînd am venit aici cu Ed. Cel pentru care încă mai am bilet, împăturit în geantă.

O clipă, rămîn aşa în picioare pe pod, privind scena. Orchestra cîntă charleston. Mai multe fete în costume de anii '20 dansează pe scenă, iar franjurii şi mărgelele lor trimit irizaţii în toate direcţiile. Văd priviri strălucitoare, picioare care sclipesc, pene agitîndu-se. Şi, brusc, în mulţime, o văd... cred că o zăresc...

Nu.

O clipă, sînt transfigurată. Apoi, fără să-mi las creierul să gîndească ce încearcă să gîndească, fără să las o singură speranţă să prindă viaţă, mă întorc şi pornesc cu paşi calmi de-a lungul podului şi apoi în jos, pe scări. Reuşesc, cumva, să mă stăpînesc şi să nu mă grăbesc, să nu alerg. Mă apropii cu pas egal de zona de unde vine muzica, respirînd precipitat, cu mîinile strînse pumn.

Deasupra orchestrei e agăţat un banner, cu mănunchiuri de baloane argintii, şi un trompetist în vestă lucioasă se află în picioare, interpretînd un solo dificil. Lumea din jur s-a adunat în grupuri şi se uită la dansatorii de charleston de pe scenă şi, pe un ring de dans aşezat pe iarbă, spectatorii dansează şi ei – unii în blugi, alţii în ceea ce îşi închipuie ei că sînt costume de anii '20. Toată lumea zîmbeşte admirativ şi arată spre costume, care, din punctul meu de vedere, sînt absolut groaznice. Chiar şi cele ale flapperiţelor de pe scenă. Sînt doar imitaţii, cu pene false şi perle de plastic şi pantofi moderni şi farduri de secolul XXI. Nu seamănă nici pe departe cu originalul. N-au nimic de-a face cu o fată din anii '20. N-au nimic de-a face cu...

Şi încremenesc, cu inima în gît. Am avut dreptate.

Se află sus, lîngă orchestră, şi dansează de-i iese sufletul. E îmbrăcată într-o rochie galben

pal, cu bentiță asortată în jurul părului brunet. Aduce, mai mult ca niciodată, cu un duh al morții. Are capul dat pe spate și ochii închiși și concentrați, total detașată de lumea din jur. Oamenii dansează prin ea, o calcă pe picioare și-o împung cu cotul, însă ea pare să nu observe.

Dumnezeu știe ce-o fi făcut în ultimele cîteva zile.

În timp ce o privesc, dispare în spatele unor fete în geci de piele care rîd și mă trece un fior de panică. Nu pot s-o pierd din nou. Nu după ce s-a întîmplat.

— Sadie! Încep să-mi croiesc drum prin mulțime. Sa-die! Sînt eu, Lara!

O întrezăresc din nou și o văd cum face ochii mari. Se uită în jur. M-a auzit.

— Sadie! Aici!

Îmi flutur mîna înnebunită și cîteva persoane se întorc să vadă la cine strig.

Brusc, mă vede și împietrește. Are o expresie imposibil de deslușit și, în timp ce mă apropii de ea, mă apucă o ușoară spaimă. Cumva, perspectiva mea asupra lui Sadie s-a schimbat în ultimele cîteva zile. Nu e doar o fată. Nu e nici măcar doar îngerul meu păzitor, dacă a fost vreodată. E o parte din istoria artei. E celebră. Și nici măcar n-o știe.

— Sadie... Tac, neajutorată. Nu știu de unde să încep. Îmi pare atît de rău. Te-am căutat peste tot...

— Ei bine, nu m-ai căutat suficient de bine!

E ocupată să studieze orchestra și pare total neimpresionată de apariția mea. Fără să vreau, simt că mă apucă iar vechea indignare.

— Ba da! Te caut de zile întregi, dacă vrei să știi! Te-am strigat, am urlat, te-am căutat... habar n-ai prin ce-am trecut!

— Ba, sinceră să fiu, am. Am văzut cum te-au dat afară din sala de cinema. Mustăceşte. A fost foarte distractiv.

— Erai acolo? Mă holbez la ea. Păi şi de ce n-ai răspuns?

— Eram încă supărată. Îşi înalţă mîndră bărbia. N-am găsit nici un motiv s-o fac.

Tipic pentru ea. Trebuia să-mi dau seama că o să-mi poarte pică zile întregi.

— Ei bine, am fost peste tot. Şi am aflat foarte multe lucruri în timpul căutării mele. Trebuie neapărat să-ţi povestesc.

Încerc să găsesc o cale de a îndrepta cu tact discuţia spre subiectul Archbury şî Stephen şi tablou, însă, din senin, Sadie ridică bărbia şi zice bosumflată, ridicînd uşor din umeri:

— Mi-a fost dor de tine.

Sînt aşa de surprinsă, că-mi taie tot avîntul. Simt cum mă înţeapă deodată nasul şi mă frec jenată.

— Păi... şi mie. Şi mie mi-a fost dor de tine. Îmi întind instinctiv braţele spre ea ca s-o îmbrăţişez, după care îmi dau seama că n-are nici un rost şi mi le las înapoi. Sadie, ascultă-mă. Trebuie să-ţi spun ceva.

— Şi eu am să-ţi spun ceva! mă întrerupe încîntată. Ştiam c-o să vii în seara asta. Te aşteptam.

Pe bune, acum. Fata asta chiar se crede o zeitate atotputernică.

— N-ai cum să fi ştiut, zic răbdătoare. Nici măcar eu n-am ştiut că am să vin. Pur şi simplu s-a întîmplat să mă aflu în zonă, am auzit muzica, paşii m-au purtat într-aici...

— Ba ştiam, stăruie ea. Şi, dacă nu veneai, veneam eu la tine şi te făceam să vii. Şi ştii de ce?

În ochii ei a apărut un licăr şi se uită într-o anume direcţie, prin mulţime.

— Sadie. Încerc să-i surprind privirea. Te rog. Ascultă-mă. Am ceva foarte, foarte important să-ţi spun. Trebuie să mergem într-un loc liniştit, trebuie să mă asculţi, o să fii şocată...

— Ei bine, şi eu am ceva foarte important să-ţi spun! Nici măcar nu mă ascultă ca lumea. Uite! Îmi arată brusc, cu o mină triumfătoare. Acolo! Uite!

Îi urmez privirea, mijind ochii în timp ce încerc să îmi dau seama despre ce vorbeşte... şi îmi stă inima.

Ed.

Stă la marginea ringului de dans, cu haina pe el. Are în mînă un pahar de plastic sau aşa ceva, se uită la orchestră şi, din cînd în cînd, se leagănă într-o parte şi-n alta pe muzică, parcă dintr-un sentiment de datorie. Pare atît de lipsit de entuziasm, că aproape îmi vine să rîd, dacă n-aş vrea, în egală măsură, să mă fac mică-mică şi să mă ascund undeva în vreo cutiuţă.

— Sadie... Mă iau cu mîinile de cap. Ce-ai făcut?

— Du-te să vorbeşti cu el!

Îmi face semn cu mîna agitată.

— Nu, zic îngrozită. Nu te prosti!

— Du-te!

— Nu pot să vorbesc cu el. Mă urăşte. Mă întorc iute pe călcîie şi mă ascund în spatele unui grup de dansatori înainte ca Ed să apuce să mă vadă. Simpla lui prezenţă îmi stîrneşte tot felul de amintiri pe care aş prefera să le uit. Zi-mi şi mie, de ce l-ai făcut să vină aici? murmur către Sadie. Ce vrei să obţii cu chestia asta?

— M-am simţit vinovată. Mă priveşte acuzator, de parcă toate astea sînt din vina mea. Nu-mi place să mă simt vinovată. Aşa că am hotărît să-mi repar greşeala.

— Te-ai dus şi-ai zbierat la el.

Clatin din cap uluită.

Asta-mi mai trebuia. E limpede că l-a adus aici cu forţa. Probabil că omul avea de gînd să-şi petreacă seara liniştit, la el acasă, şi acum s-a trezit singur la nu ştiu ce festival de jazz idiot, printre zeci de perechi care dansează. Probabil că se simte cel mai oribil din viaţa lui. Şi acum ea se aşteaptă *să vorbesc* cu el.

— Parcă ziceai că e al tău. Şi că eu am distrus tot. Te-ai răzgîndit, ce s-a întîmplat?

Buzele lui Sadie se strîng într-un mic rictus, dar continuă să ţină capul sus. O văd uitîndu-se la Ed prin mulţime. În ochii ei sesizez un licăr blînd, de afecţiune, apoi îşi fereşte privirea.

— Oricum, nu e genul meu, zice tăios. E mult prea... viu. Aşa cum eşti şi tu. Ceea ce înseamnă că vă potriviţi perfect. Hai! Invită-l la dans!

Încearcă, din nou, să mă împingă spre Ed.

— Sadie. Clatin din cap. Apreciez efortul pe care l-ai făcut. Dar nu pot să mă împac cu el aşa, din senin. Nu e nici locul şi nici momentul potrivit. Crezi că putem merge undeva să vorbim?

— Ba sigur că e şi locul şi momentul potrivit! răspunde Sadie jignită. De-asta e aici! Şi de-asta eşti şi tu aici!

— Ba nu de-asta sînt aici! Încep să-mi pierd cumpătul. Aş vrea s-o pot lua de umeri şi s-o îmbrăţişez. Sadie, tu nu pricepi? Trebuie să vorbesc cu tine! Trebuie neapărat să-ţi spun nişte lucruri! Şi trebuie să te concentrezi. Trebuie să mă asculţi. Lasă-ne pe mine şi pe Ed. E vorba de tine! Şi de Stephen! Şi de trecutul tău! Am aflat ce s-a întîmplat! Am găsit tabloul!

Îmi dau seama mult prea tîrziu că orchestra de jazz tocmai a încetat să cînte. Toată lumea s-a oprit din dans şi un tip de pe scenă spune ceva.

Sau, cel puțin, încearcă să spună ceva, dar toată mulțimea s-a întors să se uite la mine, care zbier ca o nebună, vorbind de una singură.

— Îmi cer scuze. Înghit în sec. N-am... vrut să vă întrerup. Vă rog, continuați.

Abia îndrăznind s-o fac, îmi întorc privirea spre locul în care se află Ed, sperînd cu disperare ca el să se fi plictisit deja și să fi plecat acasă. Dar de unde atîta noroc! Stă acolo și se holbează la mine, împreună cu toți ceilalți.

Îmi vine și mai tare să mă fac mică de tot. Mă înfior de groază cînd îl văd că traversează ringul de dans către mine. Nu zîmbește. Oare m-a auzit pomenindu-i numele?

— Ai găsit tabloul? Vocea lui Sadie e doar o șoaptă și ochii ei mă fixează, brusc goliți de strălucire. Ai găsit tabloul lui Stephen?

— Da, șoptesc, cu o mînă la gură. Trebuie să-l vezi, e uluitor...

— Lara.

Ed a ajuns lîngă mine. La vederea lui, îmi amintesc brusc de Ochiul Londrei și mă cuprind tot felul de sentimente, care mai de care mai puternice.

— O. A, bună, îngaim încordată.

— Unde e? Sadie încearcă să mă apuce de braț. Unde e?

Ed pare tot atît de stînjenit ca și mine. Are mîinile vîrîte în buzunare și e la fel de încruntat ca atunci cînd l-am cunoscut.

— Deci ai venit. Mă privește scurt în ochi, apoi își mută privirea. Nu eram sigur c-ai să vii.

— Îhm... păi... Îmi dreg glasul. M-am gîndit doar... cum să zic...

Încerc să fiu coerentă, dar e aproape imposibil, cu Sadie țopăind în jur ca să-mi capteze atenția.

— Ce-ai aflat? Acum e chiar în fața mea și vorbește cu glasul ridicat și stringent. E ca și cum s-ar fi trezit brusc și și-ar fi dat seama că e posibil să am să-i spun ceva cu adevărat important. Spune-mi!

— O să-ți spun. Așteaptă puțin.

Încerc să vorbesc subtil, din colțul gurii, dar Ed e mult prea atent. Nu-i scapă nimic.

— Ce să-mi spui? zice, cercetîndu-mi atent chipul.

— Îhm...

— Spune-mi! îmi poruncește Sadie.

OK. Nu pot să fac față acestei situații. Sadie și Ed se află amîndoi în fața mea și mă privesc nerăbdători. Mă uit înnebunită de la unul la altul. Din clipă-n clipă, Ed o să ajungă la concluzia că sînt nebună cu patalama și o să plece.

— Lara? Ed face un pas către mine. Ești bine?

— Da. Adică, nu. Adică... Inspir adînc. Am vrut să-ți spun că îmi pare rău că am plecat de la întîlnire așa în grabă. Îmi pare rău că ai crezut că am pus toate astea la cale ca să cîștig bani de pe urma ta. Dar n-a fost așa. Chiar n-a fost. Și sper din suflet să mă crezi.

— Nu mai vorbi cu el! mă întrerupe Sadie într-o izbucnire de furie, dar eu nu las să-mi tresară nici un mușchi.

Privirea întunecată și serioasă a lui Ed e fixată asupra chipului meu și nu-mi pot lua ochii de la el.

— Te cred, spune. Și trebuie să-ți cer scuze și eu. Am reacționat exagerat. Nu ți-am dat nici o șansă. Dup-aia am regretat. Mi-am dat seama că am aruncat la coș ceva... o prietenie... care era...

— Ce? îngaim.

— Bună. Mă fixează întrebător. Cred că între noi a fost un lucru bun. Nu-i așa?

E momentul să încuviinţez şi să zic „da". Dar nu pot să las lucrurile aşa. Nu-mi ajunge o prietenie bună. Vreau înapoi sentimentul ăla pe care l-am avut cînd el şi-a pus braţele în jurul meu şi m-a sărutat. *Îl vreau pe el.* Ăsta-i adevărul.

— Vrei să-ţi fiu doar... prietenă?

Fac un efort să rostesc aceste cuvinte şi, brusc, văd că Ed se schimbă la faţă.

— Încetează! Vorbeşte cu mine! Sadie se răsuceşte spre Ed şi începe să-i ţipe în ureche asurzitor: *„Nu mai vorbi cu Lara! Pleacă!"*. O clipă, în ochii lui reapare acea privire distantă şi îmi dau seama c-a auzit-o. Dar nu se mişcă. Ochii i se încreţesc într-un surîs cald şi tandru.

— Vrei adevărul? Cred că eşti îngerul meu păzitor.

— Poftim?

Dau să rîd, însă nu-mi iese cum trebuie.

— Ai idee cum e să dea buzna cineva în viaţa ta din senin? Ed clatină din cap, amintindu-şi. Cînd ai aterizat în biroul meu, mi-am zis: „Cine dracu-i asta?". Dar tu m-ai scuturat bine şi m-ai făcut să-mi vin în fire. M-ai readus la viaţă într-un moment cînd practic nu trăiam, doar vegetam. Ai fost exact ce mi-a trebuit. Şovăie, după care adaugă: Eşti exact ce-mi trebuie.

Vocea lui e mai joasă şi mai gravă; în privirea lui e ceva care mă înfioară din cap pînă-n picioare.

— Păi şi eu am nevoie de tine. Mi se pune un nod în gît. Aşa că sîntem chit.

— Ba n-ai nevoie de mine, îmi zîmbeşte cu tristeţe. Tu te descurci perfect.

— OK, şovăi. Poate că n-am nevoie de tine. Dar... te vreau.

O clipă, nici unul din noi nu zice nimic. Privirea lui e pironită într-a mea. Inima îmi bate atît de tare, că sînt sigură c-o aude şi el.

— *Pleacă de-aici, Ed!* ţipă Sadie deodată în urechea lui. *Vorbiţi mai tîrziu!*

Îl văd pe Ed crispîndu-se la auzul vocii ei şi mă pun imediat în gardă. Dacă Sadie îmi strică iar ploile, o să, o să...

— *Pleacă!* Sadie urlă încontinuu la el. *Spune-i c-o suni mai tîrziu! Pleacă! Du-te acasă!*

Sînt atît de furioasă pe ea, că abia mai pot să respir. „Termină!" îmi vine să zbier. „Lasă-l în pace!" Dar sînt neputincioasă. Trebuie să mă mulţumesc doar să văd licărul din ochii lui Ed în clipa în care o aude şi înţelege ce-i spune. E exact ca atunci, cu Josh. A stricat iar totul.

— Ştii, cîteodată auzi o voce în cap, zice Ed brusc, de parcă tocmai atunci i-ar fi venit gîndul. Ca... un instinct.

— Ştiu, zic mîhnită. Auzi o voce şi are un mesaj şi-ţi zice să pleci. Înţeleg.

— Ba îmi spune taman pe dos. Ed vine la mine şi mă ia hotărît în braţe. Îmi spune să nu-ţi dau drumul niciodată. Îmi spune că eşti cel mai bun lucru care mi s-a întîmplat vreodată şi că ar fi bine ca de data asta să nu mai stric totul.

Şi, înainte să apuc măcar să respir, se apleacă şi mă sărută. Braţele lui mă înconjoară, puternice şi sigure şi hotărîte.

Nu-mi vine să cred. Nu pleacă. N-o ia în seamă pe Sadie. Indiferent care e vocea din capul lui... nu e a ei.

În cele din urmă se desprinde din îmbrăţişare şi-mi zîmbeşte, dîndu-mi la o parte o şuviţă de pe faţă cu blîndeţe. Îi intorc zîmbetul, cu respiraţia tăiată, rezistînd tentaţiei de a-l trage iar spre mine pentru un alt sărut.

— Vrei să dansezi, douăzecisto? zice.

Vreau să dansez. Vreau să fac mai mult decît să dansez. Vreau să-mi petrec toată seara şi toată noaptea cu el.

Îi arunc pe şest o privire lui Sadie. S-a îndepărtat cîţiva paşi şi se uită la pantofii ei, cu umerii lăsaţi; are mîinile răsucite într-un nod complicat. Ridică privirea şi apoi dă scurt din umeri, cu un mic surîs trist, de om înfrînt.

— Dansează cu el, zice. E în regulă. Aştept.

A aşteptat ani, şi ani, şi ani ca să afle adevărul despre Stephen. Şi acum e de acord să mai aştepte încă şi mai mult, doar ca eu să pot dansa cu Ed.

Mi se strînge inima. Dacă aş putea, aş lua-o în braţe.

— Nu. Clatin cu putere din cap. E rîndul tău. Ed... Mă întorc spre el şi trag adînc aer în piept. Trebuie să-ţi povestesc despre străbătuşa mea. A murit de curînd.

— A. OK. Sigur. N-am ştiut. Pe moment, pare nedumerit. Vrei să vorbim diseară, la cină?

— Nu. Trebuie să-ţi povestesc chiar acum. Îl trag spre marginea ringului de dans, departe de orchestră. E foarte important. O chema Sadie şi în anii '20 s-a îndrăgostit de un tip, Stephen. Şi ea a crezut că el e un ticălos care a folosit-o şi pe urmă a uitat de ea. Dar el a iubit-o. Ştiu precis. A iubit-o chiar şi după ce-a plecat în Franţa.

Cuvintele mi se revarsă într-un şuvoi grăbit. Mă uit drept în ochii lui Sadie. Trebuie neapărat ca mesajul meu să ajungă la ea. Trebuie neapărat să mă creadă.

— De unde ştii? Bărbia îi e la fel de mîndră ca întotdeauna, însă tremurul din glas o cam trădează. Ce tot spui aici?

— Ştiu, pentru că el i-a scris din Franţa. Mă adresez lui Sadie, aflată dincolo de Ed. Şi fiindcă s-a pus şi pe el în colier. Şi fiindcă portretul ei e singurul pe care l-a pictat în toată viaţa lui. O grămadă de oameni l-au rugat să-i picteze, dar el le răspundea mereu: *„J'ai peint celui que j'ai*

voulu peindre" „L-am pictat pe cel pe care am vrut să-l pictez." Și atunci cînd vezi tabloul, înțelegi și de ce. Fiindcă de ce-ar mai fi vrut să picteze pe altcineva după Sadie? Mi se pune, brusc, un nod în gît. Era cea mai frumoasă ființă care a existat vreodată. Radia pur și simplu. Și purta un colier... Atunci cînd vezi colierul din tablou înțelegi imediat totul. O iubea. Chiar dacă ea a trăit toată viața fără să știe asta. Chiar dacă a trăit 105 ani fără să primească un răspuns.

Îmi șterg o lacrimă apărută din senin pe obraz.

Ed pare că a rămas fără cuvinte. Lucru care nu mă miră deloc. Acum ne pupăm. Și o clipă mai tîrziu, revărs asupra lui torențe demente de istorie familială.

— Și unde-ai văzut tabloul? Unde e? Sadie face cîțiva pași spre mine, tremurînd din tot corpul, lividă la față. Se pierduse. Arsese în incendiu.

— Și ai cunoscut-o bine pe strămătușa ta? zice Ed odată cu ea.

— N-am cunoscut-o cînd trăia. Dar, după moartea ei, am fost la Archbury, satul în care-a trăit. E celebru. Mă întorc din nou spre Sadie. Stephen e celebru.

— Celebru? Sadie pare bulversată.

— I-a fost dedicat un întreg muzeu. Îl cheamă Cecil Malory. A fost descoperit mult după moartea lui. Și portretul e și el celebru. Și a fost salvat și se află într-o galerie și toată lumea îl adoră... și trebuie neapărat să-l vezi. Trebuie să-l vezi.

— Acum. Vocea lui Sadie e atît de stinsă că abia o aud. Te rog. *Acum.*

— Pare extraordinar, zice Ed politicos. Va trebui să mergem să-l vedem într-o zi. Mergem la niște galerii, luăm prînzul în oraș...

— Nu. Acum. Îl iau de mînă. În clipa asta. Îi arunc o privire lui Sadie. Haide.

Stăm pe o banchetă de piele toţi trei, tăcuţi. Sadie se află lîngă mine. Eu lîngă Ed. Sadie n-a rostit nici un cuvînt din clipa cînd a intrat în galerie. Cînd a văzut prima oară portretul, am crezut că leşină. În ochi i s-a aprins un licăr mut şi a rămas aşa, cu privirea pironită la tablou şi, într-un final, a expirat de parcă-şi ţinuse respiraţia o oră întreagă.

— Are nişte ochi incredibili, zice Ed într-un sfîrşit.

Îmi tot aruncă priviri circumspecte, de parcă nu ştie exact cum să reacţioneze în situaţia dată.

— Incredibili. Încuviinţez, dar nu pot să fiu atentă la el. Eşti OK? Îi arunc lui Sadie o privire îngrijorată. Ştiu că a fost un adevărat şoc pentru tine.

— Sînt bine. Ed pare nedumerit. Mersi de întrebare.

— Sînt bine.

Sadie îmi zîmbeşte stins. Apoi îşi întoarce iar privirea asupra tabloului. A fost deja lîngă el, ca să vadă portretul lui Stephen ascuns în colierul ei şi chipul i s-a schimonosit pentru scurt timp atît de tare de dor şi de tristeţe, că a trebuit să-mi întorc privirea şi să-i acord un moment de intimitate.

— Cei de la galerie au făcut nişte cercetări, îi zic lui Ed. E cel mai îndrăgit tablou de aici. Or să lanseze o gamă de produse cu poza ei pe ele. Cum ar fi, afişe şi căni de cafea. O să fie faimoasă!

— Căni de cafea. Sadie îşi dă capul pe spate. Incredibil de vulgar. Dar zăresc în ochii ei un licăr subit de mîndrie. Şi pe ce-am să mai fiu?

— Pe ştergare de bucătărie, pe jocuri de puzzle... zic ca şi cum aş vrea să-l informez pe Ed. Orice-ţi trece prin cap. Dacă a fost vreodată îngrijorată că nu rămîne nimic în urma ei...

Îmi las cuvintele neterminate în aer.

— Da' ştiu că e celebră rău ruda asta a ta! Ed ridică din sprîncene. Cred că familia ta e tare mîndră.

— Nu tocmai, zic după o pauză. Dar o să fie.

— Mabel. Ed consultă ghidul pe care a insistat să-l cumpărăm la intrare. Aici scrie „Se crede că numele celei care a pozat este Mabel".

— Aşa au crezut, încuviinţez. Fiindcă pe spatele tabloului scrie „Mabel a mea".

— *Mabel?*

Sadie se răsuceşte pe călcîie, atît de şocată că nu pot să nu pufnesc în rîs.

— Le-am spus că e o glumă dintre ea şi Cecil Malory, explic grăbită. Asta era porecla ei, dar toată lumea a crezut că e numele ei real.

— Adică *arăt* ca o Mabel?

Surprind cu coada ochiului o mişcare şi ridic privirea. Spre mirarea mea, Malcolm Gledhill intră în galerie, purtînd impermeabil şi fular. Cînd mă vede, îmi zîmbeşte timid şi-şi mută servieta dintr-o mînă în cealaltă.

— A, domnişoara Lington. Bună ziua. După discuţia noastră de azi, m-am gîndit să vin să mă mai uit o dată la ea.

— Şi eu la fel, încuviinţez. Permiteţi-mi să vă prezint... Îmi dau seama brusc că tocmai sînt pe cale de-a i-o prezenta pe Sadie. Ed. Schimb iute direcţia mîinii. El este Ed Harrison. Malcolm Gledhill. Dînsul răspunde de colecţie.

Malcolm ni se alătură pe băncuţă şi, preţ de o clipă, ne uităm cu toţii la tablou.

— Deci tabloul se află în galeria dumneavoastră din 1983, zice Ed, încă citind din ghid. Dar de ce s-a descotorosit familia de el? E destul de ciudat.

— Bună întrebare, zice Sadie, trezindu-se brusc din reverie. A fost al meu. Nimeni n-avea voie să-l vîndă.

— Şi ce vreau eu să ştiu e cine l-a vîndut? adaugă.

— Cine l-a vîndut? repet.

— Cine l-a vîndut? zice şi Ed.

Malcolm Gledhill se foieşte stînjenit pe banchetă.

— Cum v-am zis şi mai devreme, domnişoară Lington, a fost o tranzacţie confidenţială. Pînă cînd nu se formulează o cerere legală de anchetă, galeria nu are dreptul să...

— OK, OK, îl întrerup. Am priceput, nu-mi puteţi spune. Dar am să aflu. Tabloul ăla a fost al familiei mele. Care merită să cunoască adevărul.

— Ia stai aşa, spune-mi dac-am înţeles corect. Ed pare, în fine, sincer interesat de poveste. Cineva *a furat* tabloul?

— Nu ştiu. Ridic din umeri. Ani de zile l-am crezut dispărut, după care l-am găsit aici. Tot ce ştiu e că a fost vîndut galeriei la mijlocul anilor '80, dar nu ştiu cine l-a vîndut.

— Dumneavoastră ştiţi?

Ed se întoarce către Malcolm Gledhill.

— Eu... ştiu.

Acesta încuviinţează fără prea mare tragere de inimă.

— Păi şi nu-i puteţi spune?

— Nu... ei bine... nu.

— Dar de ce e aşa mare secret? întreabă Ed. E vorba de arme de distrugere în masă? De o chestiune de securitate naţională?

— Problema nu se pune aşa. Malcolm pare mai fistîcit ca niciodată. Însă în contract există o clauză de confidenţialitate...

— OK. Ed îşi intră în rolul de consultant de afaceri, la modul preluat-controlul-asupra-situaţiei. Mîine-dimineaţă veţi primi vizita avocatului nostru. E ridicol.

— Absolut ridicol, îi ţin şi eu isonul, stîrnită de atitudinea belicoasă a lui Ed. Şi n-o să acceptăm aşa ceva. Sînteţi la curent cu faptul că Bill Lington e unchiul meu? Ştiu că nu va precupeţi nici un efort pentru a se lupta cu dumneavoastră... Auzi, confidenţial, ce ridicol. E tabloul nostru.

Malcolm Glehdill pare total descumpănit.

— Contractul stipulează foarte clar, îngaimă într-un final, după care tace.

Îi văd ochii privind întruna spre servietă.

— Aveţi dosarul în ea? zic, cu inspiraţie subită.

— Din întîmplare, da, zice Malcolm Gledhill precaut. Iau hîrtiile acasă, să le studiez. Copiile, firește.

— Deci ne-aţi putea arăta şi nouă contractul, spune Ed, coborînd glasul. N-o să vă dăm în gît, să ştiţi.

— Nu vă pot arăta nimic! Malcolm Gledhill aproape cade de pe bancă de spaimă. Aşa cum v-am mai spus, este vorba despre informaţii confidenţiale.

— Sigur că da. Îmi iau un ton mai calm. Înţelegem asta. Dar poate că mi-aţi putea face o mică favoare şi aţi putea să verificaţi data achiziţiei? Asta nu e confidenţială, nu?

Ed mă priveşte întrebător, dar mă fac că n-am remarcat. Mi-a venit alt plan în minte. Unul pe care Ed nu l-ar înţelege.

— Dacă nu mă-nşel, e vorba de iunie 1983, zice Malcolm Gledhill.

— Dar data exactă? Vă puteţi, vă rog, uita rapid pe contract? Îl privesc inocentă. Vă rog? Mi-ar fi de mare ajutor.

Malcolm Gledhill îmi aruncă o privire suspicioasă, dar e limpede că nu găseşte nici un motiv să mă refuze. Se apleacă, deschide servieta cu un clanc şi scoate un dosar plin cu hîrtii.

Surprind privirea lui Sadie şi-i arăt din cap pe şest spre Malcolm Gledhill.

— Ce? zice ea.

Pentru numele lui Dumnezeu. Şi mă mai face pe mine înceată la minte.

Dau încă o dată din cap spre Malcolm Gledhill, care acum netezeşte o foaie de hîrtie.

— Ce? repetă ea impacientă. Ce tot vrei să spui?

— Aşa... Malcolm Gledhill îşi pune nişte ochelari de citit. Să găsesc data...

O să-mi rup gîtul, dacă mai dau aşa din cap ca nebuna. Cred sincer că e posibil să mor de frustrare în maximum un minut. Uite informaţia pe care o vrem. Chiar în faţa noastră. Accesibilă oricărei persoane care o poate citi, cu condiţia să fie o fiinţă invizibilă, fantomatică. Şi Sadie continuă să se zgîiască la mine fără să priceapă.

— Uită-te! zic, din colţul gurii. Uită-te la el! Uită-te la el!

— A!

Văd pe faţa ei că s-a prins, în fine. O nanosecundă mai tîrziu, se află în spatele lui Malcolm Gledhill şi se uită peste umărul lui.

— La ce să mă uit? zice Ed perplex, dar abia dacă-l aud.

O privesc avidă pe Sadie, care citeşte, se încruntă, icneşte uşor, apoi ridică privirea.

— William Lington.

El l-a vîndut, pentru cinci sute de mii de lire.

— William Lington? Mă holbez la ea ca proasta. Adică... unchiul Bill?

Efectul vorbelor mele asupra lui Malcolm Gledhill e profund şi instantaneu. Tresare violent, strînge scrisoarea la piept, se face alb la faţă, apoi trandafiriu, se uită la document, apoi îl închide iar. Ce... ce-aţi zis?

Eu însămi fac mari eforturi să mă obișnuiesc cu ideea.

— William Lington a vîndut tabloul galeriei. Încerc să-mi iau un ton ferm, dar glasul îmi iese stins. Ăsta e numele de pe contract.

— Glumești. Ochii lui Ed licăresc. Propriul tău unchi?

— Pentru cinci sute de mii de lire.

Malcolm Gledhill pare că mai are un pic și izbucnește în lacrimi.

— Nu știu de unde aveți informația asta. I se adresează lui Ed. Ați fost martor la faptul că nu am dezvăluit nici o informație domnișoarei Lington.

— Deci are dreptate? spune Ed, ridicînd din sprîncene. Asta nu face decît să-l panicheze și mai tare pe Malcolm Gledhill.

— Nu pot să spun nici că da, nici că nu... Acesta amuțește și se șterge pe frunte. Nu am scăpat contractul din ochi nici o clipă, iar dînsa nu a avut efectiv cum să vadă ce scrie în el...

— Nici nu era nevoie, îi spune Ed liniștitor. E paranormală.

Gîndurile mi se învîrtejesc în cap în timp ce încerc să-mi depășesc șocul și să mă gîndesc. Unchiul Bill avea tabloul. Unchiul Bill a vîndut tabloul. Aud glasul tatei în minte, iar, și iar, și iar, ... *puse la păstrare într-o magazie și au zăcut acolo ani de zile... Nimeni nu a găsit puterea să se îngrijească de ele... Bill a fost cel care s-a ocupat... Greu de imaginat, dar pe vremea aia Bill era trîntorul...*

Totul e foarte clar. Probabil că a găsit tabloul atunci, demult, și-a dat seama că e valoros și l-a vîndut celor de la London Portrait Gallery, semnînd cu ei un contract secret.

— Ești bine? Ed îmi atinge brațul. Lara?

Dar nu mă pot mișca. Acum, gîndurile mi se învîrtejesc și mai și. Și mai și. Adun doi cu doi. Adun opt cu opt. Și îmi ies o sută de milioane.

Bill a înființat Lingtons Coffee în 1983.

În același an în care a cîștigat o jumătate de milion de lire de care n-a spus nimănui, vînzînd tabloul lui Sadie.

Iar acum, în fine, *în fine...* totul se leagă. Totul are sens. Avea cinci sute de mii de lire de care nu știa nimeni. Cinci sute de mii de lire de care n-a pomenit niciodată nimănui. În nici un interviu. În nici un seminar. În nici o carte.

Mă simt extrem de ușurată. Încet-încet, pricep enormitatea întregii șarade. Toată chestia e o minciună. Toată lumea crede că e un geniu al afacerilor, care a început cu doi bănuți. Mai precis, a fost vorba de o jumătate de milion de bancnote.

Și a avut grijă să nu afle nimeni. Probabil că, în clipa în care a văzut tabloul, și-a dat seama că o reprezintă pe Sadie. Probabil că și-a dat seama că e al ei. Dar a lăsat lumea întreagă să creadă că e vorba de nu știu ce servitoare pe nume Mabel. Probabil el însuși le-a îndrugat povestea asta. Așa, n-avea să vină nimeni la ușa Lingtonilor și să întrebe cine e fata cea frumoasă din tablou.

— Lara? Ed îmi flutură o mînă prin față. Vorbește-mi. Ce e?

— Anul 1983. Ridic privirea, transfigurată. Îți sună într-un fel? Atunci a pornit unchiul Bill afacerea cu Lingtons Coffee. Știi? Cu faimoșii lui „doi bănuți" Pun ghilimele în aer, cu degetele. Sau, mai exact, a fost vorba de o jumătate de milion de lire? Pe care a uitat cumva să le amintească pentru că, ce să vezi, nu erau ale lui?

Se lasă tăcerea. Văd că, în fine, pricepe și Ed.

— Dumnezeule, zice în cele din urmă și ridică ochii spre mine. E o demență. O demență.

— Știu. Înghit în sec. O demență.

— Deci toată povestea cu Doi Bănuți, seminarele, cartea, DVD-ul, filmul...

— E o minciună cît casa.

— Dacă aș fi Pierce Brosnan, mi-aș suna agentul chiar în clipa asta.

Ed ridică din sprîncene comic.

Dacă nu mi-ar veni să plîng, aș rîde. Dacă n-aș fi atît de tristă și de furioasă și de îngrețoșată de ce-a făcut unchiul Bill.

Era tabloul lui Sadie. Ea trebuia să hotărască dacă-l vinde sau îl ține. Iar el l-a luat și l-a folosit și n-a suflat niciodată vreo vorbă despre asta. Cum a îndrăznit? Cum a îndrăznit?

Cu o claritate care-mi face rău la stomac, văd un univers paralel în care altcineva, o persoană cumsecade ca tata, ar fi găsit tabloul și ar fi făcut ce trebuia. O văd pe Sadie în azil, cu colierul la gît, uitîndu-se toată bătrînețea ei la tabloul cu ea frumoasă, pînă cînd, în cele din urmă, lumina piere din ochii ei.

Sau poate că l-ar fi vîndut. Dar ea era cea care avea dreptul de a-l vinde. Ar fi fost gloria ei. O și văd, luată de la azil și dusă să vadă tabloul expus la London Portrait Gallery. Văd bucuria pe care i-ar fi adus-o. Și o văd chiar și stînd în fotoliul ei și rugînd un arhivist cumsecade să-i citească cu glas tare scrisorile lui Stephen.

Unchiul Bill a jefuit-o de douăzeci de ani de fericire posibilă. Și n-am să i-o iert niciodată.

— Ar fi trebuit să știe. Nu-mi mai pot stăpîni mînia. Sadie ar fi trebuit să știe că e expusă aici. A murit fără să aibă habar. Și a fost un lucru greșit. A fost greșit.

Îi arunc o privire lui Sadie, care s-a plimbat fără țintă în timpul conversației, de parcă n-ar

fi interesat-o. Ridică din umeri, ca şi cum ar vrea să-mi ia cu gestul ei toată angoasa şi furia.

— Draga mea, nu ne mai toca atîta cu chestia asta, cum faci tu. Iar eşti plicticoasă. Măcar l-am găsit. Măcar bine că n-a fost distrus. Şi măcar bine că n-arăt atît de grasă cum îmi aminteam, adaugă cu însufleţire bruscă. Braţele mele arată minunat, aşa-i ? Întotdeauna am avut nişte braţe de invidiat.

— Prea beţe pentru gustul meu, nu pot să n-o înţep.

— Măcar bine că nu-s cît nişte *perne*.

Sadie îmi întîlneşte privirea şi schimbăm zîmbete uşor chinuite. Nu mă păcăleşte ea cu bravada asta ieftină. E lividă şi pierită şi-mi dau seama că descoperirea asta a dat-o peste cap. Dar ţine bărbia sus, la fel de mîndră ca întotdeauna.

Malcolm Gledhill e în continuare îngrozitor de jenat.

— Dacă am fi ştiut că mai trăieşte, dacă ne-ar fi spus cineva...

— N-aveaţi de unde să ştiţi, zic, uitînd o clipă de mînie. Nici noi n-am ştiut că era ea.

Fiindcă unchiul Bill n-a suflat o vorbă. Nu-i de mirare că voia colierul. Era singurul lucru rămas care o mai lega pe Sadie de portret. Era singurul lucru care îi putea dezvălui escrocheria monumentală. Probabil că tabloul ăsta a fost o bombă cu ceas pentru el, în toţi anii ăştia. Iar acum, în fine, a explodat. Încă nu ştiu cum, dar am de gînd s-o răzbun de Sadie. O răzbunare de proporţii.

Ne-am întors din nou cu toţii încet, treptat, cu faţa spre tablou. E aproape imposibil să stai în galeria asta şi să nu sfîrşeşti prin a te uita la el.

— V-am spus că e cel mai popular tablou din galerie, zice imediat Malcolm Gledhill. Azi am

vorbit cu departamentul de marketing şi s-a stabilit ca ea să fie imaginea galeriei. Va fi folosită în toate campaniile.

— Vreau să fiu pe un ruj, zice Sadie, întorcîndu-se hotărîtă spre mine. Un ruj superb, strălucitor.

— Ar trebui să fie pe un ruj, îi zic fermă lui Malcolm Gledhill. Şi ar trebui să-i daţi chiar numele ei. Asta e ce şi-ar fi dorit.

— O să văd ce putem face. Bietul om pare un pic fîstîcit. Nu prea e zona mea...

— O să vă mai spun şi ce altceva şi-ar mai fi dorit. Îi fac cu ochiul lui Sadie. De acum încolo am să fiu agentul ei neoficial.

— Mă întreb la ce s-o fi gîndind, zice Ed brusc, încă uitîndu-se la ea. Are o expresie foarte incitantă.

— Şi eu mă întreb adesea acest lucru, se bagă repede şi Malcolm Gledhill. Pare să aibă o expresie atît de senină şi de fericită... Fireşte, din ce ne-aţi spus, e posibil să fi avut o anume legătură *emoţională* cu pictorul Malory... Mă întreb adesea dacă oare îi citea poezii în timp ce o picta..

— Doamne, ce idiot e omul ăsta, îmi zice Sadie dispreţuitoare în ureche. Se vede clar la ce mă gîndesc. Mă uit la Stephen şi mă gîndesc „Vreau să sar pe el".

— Voia să sară pe el, îi zic lui Malcolm Glehdill.

Ed mă priveşte uluit, după care pufneşte în rîs.

— Ar cam trebui să plec...

E limpede că Malcolm Gledhill s-a săturat de noi pe ziua de azi. Îşi ia servieta, dă din cap spre noi şi apoi o şterge rapid. Cîteva clipe mai tîrziu, îl aud efectiv cum coboară alergînd treptele de marmură. Mă uit din nou la Ed şi zîmbesc.

— Scuze pentru divagaţii.

— Nici o problemă. Mă fixează ironic. Zi... mai vrei să-mi dezvălui şi alţi mari maeştri în seara

asta? Alte sculpturi ale familiei, de mult pierdute? Alte revelații paranormale? Sau mergem să mîncăm și noi ceva?

— Mîncăm. Mă ridic și mă uit la Sadie. E încă acolo, cu picioarele ridicate pe banchetă și rochia galbenă plutind în jurul ei, privind spre sine, cum era la 23 de ani, de parcă ar vrea să absoarbă imaginea prin toți porii. Vii? zic cu blîndețe.

— Sigur, zice Ed, trăgîndu-și haina pe el.

— Eu mai stau puțin, zice Sadie fără să miște capul. Voi puteți să plecați. Ne vedem mai tîrziu.

Îl urmez pe Ed spre ieșire, după care mă întorc și îi mai arunc lui Sadie o ultimă privire, îngrijorată. Vreau doar să mă asigur că e OK. Dar ea nici nu mă observă. E încă transfigurată. Ca și cum ar vrea să stea așa acolo, lîngă tablou, toată noaptea. Ca și cum ar vrea să recupereze tot timpul pierdut.

Ca și cum, în fine, a găsit ce căuta.

Douăzeci şi cinci

N-am răzbunat pe nimeni, niciodată. Şi constat că e mult mai greu decît m-am aşteptat. Unchiul Bill e în străinătate şi nimeni nu poate lua legătura cu el. (Ei, firește că, dacă vor, pot să dea de el. Dar n-au de gînd s-o facă pentru ţicnita de nepoată-sa care îl hărţuieşte.) Nu vreau să-i scriu sau să-l sun. Trebuie s-o fac față în față. Aşa că, deocamdată, e imposibil.

Şi nu mă ajută deloc nici faptul că pe Sadie a apucat-o generozitatea. E de părere că n-are nici un rost să te mai gîndeşti la trecut, că ce-i făcut e bun făcut şi că „ar trebui să termini odată cu vorbăria asta goală, draga mea".

Dar nu-mi pasă ce crede ea. De răzbunat tot mă răzbun. Cu cît mă gîndesc mai mult la ce-a făcut unchiul Bill, cu atît sînt mai lividă şi-mi vine să-l sun pe tata şi să-i spun tot. Dar nu ştiu cum, reuşesc să-mi păstrez cumpătul. Nu-i nici o grabă. Ştie toată lumea că răzbunarea e un fel de mîncare ce se serveşte cel mai bine după ce-ai avut suficient timp în care să aduni în tine vitriol şi furie. Şi-n afară de-asta, am dovezi pe care nu mi le poate lua nimeni. Tabloul n-are cum să dispară de la London Portrait Gallery. Şi nici contractul aşa-zis confidenţial pe care unchiul Bill l-a semnat in urmă cu atîţia ani. Ed mi-a

angajat deja un avocat şi o să înceapă procedura de dare în judecată imediat ce-mi dau eu acordul. Lucru pe care am să-l fac imediat ce discut cu unchiul Bill şi îl văd zvîrcolindu-se în faţa mea ca un vierme. Ăsta e ţelul meu. (Cireaşa de pe tort ar fi să reuşesc să-l fac să se arunce la picioarele mele şi să mă implore să-l cruţ, dar n-am speranţe chiar aşa de mari în sensul ăsta.)

Oftez adînc, mototolesc o bucată de hîrtie şi-o arunc la coş. Vreau să-l văd zvîrcolindu-se chiar *acum*. Mi-am făcut deja discursul de răzbunare şi tot ce trebuie.

Ca să-mi abat gîndul de la asta, mă sprijin de tăblia patului şi mă uit peste corespondenţă. Sinceră să fiu, dormitorul meu e un birou perfect. Nu e nevoie să merg cu mijloacele de transport în comun şi nici nu mă costă nimic. Şi mai are şi un pat în el. Partea uşor neplăcută e că biata Kate e nevoită să lucreze la măsuţa mea de toaletă şi se tot chinuie să-şi strecoare picioarele sub ea.

Numele pe care l-am dat noii mele firme e Magic Search şi funcţionăm deja de trei săptămîni. Şi avem şi un client! Janet Grady, care e acum noua mea prietenă de suflet, ne-a recomandat unei companii farmaceutice. (Nu-i o proastă Janet. Ştie că eu am făcut toată treaba şi că Natalie n-a făcut nimic. În principal, fiindcă am sunat-o eu şi i-am spus.) Am făcut prezentarea chiar eu şi, în urmă cu două zile, am aflat c-am cîştigat licitaţia! Am fost rugate să facem o listă scurtă pentru un alt post de director de marketing, însă acesta trebuie să cunoască destul de bine domeniul industriei farmaceutice. I-am spus şefului de la resurse umane că e un job perfect pentru noi, fiindcă, din întîmplare, unul dintre asociaţii mei cunoaşte la perfecţie industria farmaceutică.

Lucru care, OK, nu e chiar *sută la sută* adevărat.

Dar una dintre calităţile lui Sadie e că învaţă foarte repede şi are tot felul de idei deştepte. Motiv pentru care e o membră valoroasă a echipei Magic Search.

— Bună! Vocea ei ascuţită mă trezeşte din reverie şi, cînd ridic ochii, o văd stînd la capătul patului. Tocmai am fost la Glaxo Wellcome. Am făcut rost de telefoanele personale a doi dintre directorii de marketing. Repede, înainte să uit...

Îmi dictează două nume şi două numere de telefon. Linii private, directe. Aur curat pentru un *headhunter*.

— Al doilea tocmai a devenit tată, adaugă. Aşa că probabil nu vrea să-şi schimbe jobul. Dar Rick Young e posibil să vrea. Părea destul de plictisit în timpul şedinţei. Cînd mă întorc, aflu şi ce salariu are.

— Sadie... Notez dedesubt numerele de telefon. Eşti o bomboană. Mulţumesc din suflet.

— Pentru puţin, zice sec. A fost mult prea simplu. Acum ce facem? Ar trebui să ne extindem în Europa, să ştii. Pun pariu că sînt *tone* de talente în Elveţia şi Franţa.

— Super idee. O notez, apoi ridic privirea. Kate, eşti, te rog, drăguţă să-mi faci o listă cu toate marile companii farmaceutice din Europa? Cred că ne-am putea întinde destul de frumos aripile, profitînd de ocazia asta.

— E o idee foarte bună, Lara, zice Kate, impresionată. Mă apuc imediat.

Sadie îmi face cu ochiul şi îi zîmbesc şi eu. Îi place să aibă un serviciu. În ultimul timp, pare mai vioaie şi mai fericită decît atunci cînd am cunoscut-o. I-am şi dat un nume postului ei: *Headhunter* şef. La urma urmei, ea e cea care vînează oamenii.

Ne-a găsit și birou ; o clădire părăginită de la capătul lui Kilburn High Road. Ne putem muta luna viitoare. Totul a început să se lege.

În fiecare seară, după ce Kate pleacă, Sadie și cu mine stăm amîndouă pe patul meu și vorbim. Sau, mai precis, ea vorbește. I-am spus că vreau să-mi spună despre ea. Vreau să aflu tot ce-și amintește, indiferent dacă e esențial, minor, important, banal... tot. Așa că stă lîngă mine, se joacă cu mărgelele, se gîndește un pic și îmi spune diverse. Gîndurile ei sînt un pic răzlețe și n-o pot urmări întotdeauna, dar, încet-încet, mi-am format o imagine despre viața ei. Mi-a povestit despre pălăria absolut divină pe care o purta în Hong Kong în ziua cînd a fost declarat războiul, despre cufărul de piele în care și-a împachetat totul și care a fost pierdut, despre călătoria cu vaporul pe care a făcut-o în Statele Unite, de ziua cînd i s-a pus pistolul la tîmplă pe o stradă din Chicago, dar a reușit totuși să-și păstreze colierul, de bărbatul cu care a dansat într-o noapte și care apoi a devenit președinte...

Iar eu stau așa lîngă ea, captivată. N-am auzit niciodată o poveste ca a ei. A avut cea mai incredibilă și mai colorată viață. Uneori veselă, alteori incitantă, uneori disperată, alteori șocantă. E o viață pe care nu-mi pot imagina că ar fi putut-o trăi altcineva. Decît Sadie.

Vorbesc și eu, un pic. I-am spus despre copilăria mea, despre mama și tata ; i-am povestit despre lecțiile de călărie ale Tonyei și despre cum, în aceeași perioadă, dădusem în patima înotului. I-am spus despre atacurile de panică ale mamei și despre cît de mult mi-ar fi plăcut să se poată relaxa și bucura de viață. I-am spus cum toată viața am trăit cu toții în umbra unchiului Bill.

Nu ne prea comentăm poveștile reciproc. Doar ascultăm.

Apoi, mai tîrziu, cînd mă duc la culcare, Sadie se duce la London Portrait Gallery și stă toată noaptea singură cu tabloul ei. Nu mi-a spus că asta face. Dar o știu, din felul în care dispare în tăcere, cu privirea deja distantă și visătoare. Și din felul în care se întoarce, gînditoare și distrasă, din faptul că îmi vorbește despre copilăria ei, și despre Stephen și despre Archbury. Mă bucur c-o face. Tabloul e atît de important pentru ea încît e normal să stea cît mai mult cu el. În felul ăsta, nu e nevoită să-l împartă cu nimeni.

Și întîmplarea face că asta îmi convine de minune. Din... diverse alte motive.

Nimic deosebit.

Ei, bine, *bine*. Există un motiv. Și anume faptul că în ultima vreme Ed a petrecut cu mine cîteva nopți.

Pe bune, acum. Vă închipuiți ceva mai neplăcut decît o fantomă care să-ți bîntuie prin cameră cînd tu... încerci să-ți cunoști mai bine noul îubit? N-aș putea suporta ideea ca Sadie să ne comenteze acțiunile, ca la fotbal. Și n-are pic de rușine. Știu că ne-ar privi fără jenă. Probabil ne-ar acorda puncte de la unu la zece sau ar zice dispreţuitoare că pe vremea ei lumea se pricepea mai bine sau ar urla brusc „Mai repede!" în urechea lui Ed.

Am prins-o deja intrînd la duș într-o dimineață, cînd s-a întîmplat ca Ed și cu mine să fim acolo. Am țipat și am încercat s-o dau afară și, din greșeală, i-am dat un cot lui Ed în față, și apoi mi-a luat cam o oră să-mi revin. Iar Sadie nu s-a simțît absolut deloc vinovată. Mi-a zis că am avut o reacție exagerată și că nu voia decît să ne țină companie. *Companie?*

După asta, Ed mi-a aruncat întruna priviri piezişe. Parcă ar bănui ceva. Vreau să zic, evident că n-are cum să fi ghicit adevărul, asta ar fi imposibil. Dar are un simţ de observaţie destul de dezvoltat. Şi îmi dau seama că ştie că în viaţa mea se petrece ceva ciudat.

Sună telefonul şi răspunde Kate.

— Magic Search, bună ziua, cu ce vă pot ajuta? A. Da, sigur. Vă fac imediat legătura. Apasă pe butonul de pus vorbitorul să aştepte pe fir şi zice: e Sam de la agenţia de voiaj a lui Bill Lington. Se pare că i-ai sunat tu?

— A. Da, mersi, Kate.

Inspir adînc şi ridic receptorul. Iată răspunsul la ultima mea salvă de tun.

— Bună, Sam, zic amabilă. Mersi c-ai sunat. Motivul pentru care te-am căutat e că... aş vrea să-i fac o mică surpriză de bun venit unchiului meu. Ştiu că e plecat şi mă întrebam dacă mi-ai putea da cumva detaliile zborului său? Fireşte, n-am să le dau mai departe! adaug, cu un chicot.

Merg la cacealma, normal. Habar n-am cînd se întoarce de unde naiba o fi. Poate e cu QE2-ul sau călătoreşte cu submarinul personal. Nu m-ar mira nimic.

— Lara, oftează Sam. Tocmai am vorbit cu Sarah. Mi-a spus că ai încercat să iei legătura cu Bill. M-a informat, de asemenea, că ai interdicţie de a intra în casă.

— *Interdicţie?* Îmi iau un ton cît se poate de şocat. Vorbeşti serios? Ei bine, habar n-am de povestea asta. Nu voiam decît să organizez o mică petrecere-surpriză de ziua de naştere a unchiului meu...

— Ziua lui a fost acum o lună.

— Asta e... am întîrziat un pic!

— Lara, nu pot să-ţi ofer informaţii despre zborul lui, sînt confidenţiale, zice Sam cu amabilitate. Şi nici o altă informaţie. Îmi pare rău. Îţi urez o zi frumoasă.

— Aha. Păi... mersi. Trîntesc receptorul. Fir-ar să fie.

— S-a întîmplat ceva?

Kate ridică ochii neliniştită.

— Nu. Totul e în regulă. Schiţez un surîs. Dar, în timp ce mă duc la bucătărie, respir precipitat şi sîngele începe să-mi alerge prin vene mai repede, înveninat de frustrare. Sînt sigură că situaţia asta nu-mi face deloc bine la sănătate. Încă un lucru de care e vinovat unchiul Bill. Aprind focul pentru ceainic şi mă reazem de blat, încercînd să mă calmez respirînd adînc.

Hare hare... va veni şi clipa răzbunării... hare hare... trebuie doar să am răbdare...

Problema e că m-am cam săturat de atîta răbdare. Iau o linguriţă şi trîntesc sertarul cu un „zbang" care mă unge pe suflet.

— Dumnezeule! Sadie apare lîngă mine, cocoţată pe aragaz. Ce s-a întîmplat?

— Ştii foarte bine ce s-a întîmplat. Îmi scot nervoasă plicul de ceai şi-l trîntesc la coş. Vreau să-l rad de pe faţa pămîntului de nemernic.

Sadie cască ochii şi mai mari.

— Nu ştiam că eşti chiar aşa de pornită.

— Păi nici nu eram. Dar acum sînt. M-am săturat. Îmi torn nervoasă lapte în ceai şi trîntesc cutia înapoi în frigider. Ştiu că tu vrei să-l ierţi, dar nu pricep cum poţi. Eu vreau doar... să-i dau un pumn în ochi. De fiecare dată cînd trec pe lîngă o cafenea Lingtons văd un raft imens cu *Doi bănuţi* de vînzare. Îmi vine să intru şi să urlu „Încetaţi cu prostiile! N-au fost doi bănuţi! A fost averea străbătuşii mele!". Oftez

şi iau o înghiţitură de ceai. Apoi ridic privirea spre Sadie, curioasă. Tu chiar nu vrei să te răzbuni pe el? Eşti chiar aşa, o sfîntă?

— Ei, poate că „sfîntă" e un cuvînt un pic exagerat...

Îşi netezeşte părul pe spate.

— Ba nu. Eşti incredibilă. Mă joc cu cana, cu ambele mîini. Mă gîndesc la felul în care te uiţi doar înainte. La cum nu stai să-ţi faci sînge rău despre una sau alta. La cum ştii de fiecare dată să vezi imaginea de ansamblu.

— Să mergi mereu înainte, zice ea simplu. Asta a fost mereu deviza mea.

— Să ştii că te admir foarte tare. Dacă aş fi în locul tău, aş vrea să... îl distrug.

— Aş putea şi eu să-l distrug. Ridică din umeri. M-aş putea duce în sudul Franţei să-i fac viaţa un coşmar. Dar oare asta m-ar face un om mai bun? Se loveşte peste pieptul firav. M-aş simţi mai bine aici, înăuntru?

— În sudul Franţei? Mă holbez la ea intrigată. De ce în sudul Franţei?

Sadie îşi fereşte imediat privirea.

— Zic şi eu. E genul de loc în care s-ar putea afla. Genul de loc în care se duc cei bogaţi.

De ce îmi evită privirea?

— O, Doamne, oftez cînd îmi pică fisa. Tu ştii unde e, aşa-i? Sadie! strig în clipa în care se face ca un abur. Să nu îndrăzneşti să dispari!

— Bine. Se întrupează la loc, cu o mină bosumflată. Da. Ştiu unde e.

— Şi de ce nu mi-ai spus?

— Fiindcă...

Ridică absent, mecanic, din umeri.

— Fiindcă nu vrei să recunoşti că şi tu eşti la fel de rea şi de răzbunătoare ca şi mine! Haide, zi. Ce i-ai făcut? Spune-mi acum, că tot aflu.

— Nu i-am făcut nimic! zice ea mîndră. Sau, mă rog... nu mare lucru. Am vrut doar să mă uit bine la el. E foarte, foarte bogat, aşa-i?

— Inimaginabil, încuviinţez. De ce?

— Pare să aibă o plajă întreagă. Acolo l-am găsit. Stătea întins pe un pat în soare, acoperit de uleiuri, şi cîţiva servitori, aflaţi în apropiere, îi pregăteau masa. Părea extraordinar de mulţumit de sine.

Pe chipul ei apare o grimasă de dezgust.

— Şi nu ţi-a venit să urli la el? Nu ţi-a venit să-i tragi una?

— Ba, sinceră să fiu... chiar am zbierat la el, zice după o pauză. Nu m-am putut abţine. Eram foarte nervoasă.

— Foarte bine! E normal să ţipi. Şi ce i-ai spus?

Am rămas cu gura căscată. Nu-mi vine să cred că Sadie s-a dus şi l-a înfruntat pe unchiul Bill pe plaja lui privată, singură. Sinceră să fiu, sînt un pic jignită că s-a dus fără mine. Dar adevărul e că are dreptul să se răzbune oricum doreşte. Şi mă bucur că i-a zis-o. Sper că a auzit fiecare cuvînt.

— Şi zi, ce i-ai spus? insist. Spune-mi, cuvînt cu cuvînt, începînd cu începutul.

— I-am spus că e gras, zice satisfăcută.

O clipă, am sentimentul că n-am înţeles bine.

— I-ai spus că e gras? Mă uit la ea bulversată. Doar atît? Asta a fost răzbunarea ta?

— E răzbunarea perfectă! mi-o întoarce Sadie. Părea foarte nefericit. E un tip îngrozitor de vanitos, să ştii.

— Ei bine, să ştii că putem mult mai mult decît atît, zic hotărîtă, punîndu-mi cana jos. Uite care-i planul, Sadie. Tu îmi spui unde trebuie să ajungem, ca să-mi iau bilet de avion. Şi mîine ne suim în avion. Şi tu mă duci la el. OK?

— OK. Ochii îi strălucesc brusc. Plecăm în vacanță!

Sadie a luat povestea asta cu vacanța foarte în serios. Un pic prea în serios, dacă mă-ntrebați pe mine. Pentru călătorie, s-a îmbrăcat într-un costum vaporos fără spate făcut dintr-un soi de mătase portocalie, pe care îl numește „pijama de plajă". Și-a pus o pălărie de pai uriașă, are în mînă o umbrelă și un coș de răchită și fredonează întruna nu știu ce cîntec despre cum e să fii *sur la plaje*. E așa de binedispusă, încît mai că-mi vine să mă iau de ea și să-i zic că e o treabă serioasă și e drăguță să nu mai răsucească atîta panglicile alea de la pălărie? Dar, pe de altă parte, ea și-a rezolvat problema. Ea l-a văzut deja pe unchiul Bill, a urlat la el, s-a eliberat de tensiunea acumulată. Eu încă n-am scăpat de cea adunată în mine. Nu m-am îmblînzit. N-am reușit să mă distanțez. Vreau să plătească. Vreau să sufere. Vreau să...

— Mai doriți șampanie?

Lîngă mine apare o stewardesă zîmbitoare.

— A. Șovăi, după care întind paharul. Îhm... OK, bine. Mersi.

Să călătorești cu Sadie e o experiență care nu se compară cu nimic. A urlat la pasagerii din aeroport și ne-am trezit conduse în fața cozii. După care a zbierat la fata de la *check-in* și m-am trezit că mi se dă un loc mai bun. Și acum stewardesa mă tot îmbie cu șampanie. (Aici trebuie să precizez, nu știu dacă e datorită lui Sadie sau faptului că stau într-un scaun de lux.)

— Nu-i așa că-i distractiv?

Sadie se strecoară în scaunul de lîngă mine și se uită cu jind spre șampania mea.

— Da, extraordinar, murmur, prefăcîndu-mă că vorbesc la dictafon.

— Ce mai face Ed?

Fata asta reuşeşte să amestece zece tonuri insinuante într-o singură silabă.

— Mulţumesc, bine, zic detaşată. Crede că mă duc să mă întîlnesc cu o fostă prietenă din generală.

— Ştii, nu, că i-a povestit mamei lui despre tine?

— Poftim? Mă întorc spre ea. De unde ştii?

— Aseară am trecut din întîmplare pe la biroul lui, zice Sadie lejeră. Aşa că mi-am zis, ia să intru puţin, şi el vorbea la telefon. Şi, fără voia mea, am prins cîteva frînturi de conversaţie.

— Sadie, şoptesc. Îl spionai?

— A zis că a fost o idee foarte bună să vină la Londra. Sadie îmi ignoră întrebarea. După care a zis că a cunoscut pe cineva care l-a făcut să se bucure că Corinne i-a făcut ce i-a făcut. A zis că nu şi-ar fi imaginat niciodată şi că nici nu căuta aşa ceva... dar că pur şi simplu s-a întîmplat. Şi mama lui i-a zis că se bucură foarte tare şi că abia aşteaptă să te cunoască şi el a zis „Ia-o încet, mamă" Dar să ştii că rîdea.

— A. Păi... are dreptate. E mai bine să nu grăbim lucrurile.

Încerc să-mi iau un ton nepăsător, dar simt cum mi se încălzeşte uşor sufletul. Ed i-a spus mamei lui despre mine!

— Şi nu-i aşa că te bucuri că n-ai rămas cu Josh? mă întreabă Sadie brusc. Nu te bucuri că te-am salvat de la o soartă cumplită?

Iau o gură de şampanie, evitîndu-i privirea, şi în sufletul meu se dă o mică luptă. Dac-ar fi să recunosc deschis, să fiu cu Ed după Josh e ca şi cum aş consuma o franzelă Duchy Originals supergustoasă, cu seminţe, după nişte pîine albă, gumilastică, la toaster. (Dar nu vreau să fiu rea cu Josh. Şi la momentul ăla nu mi-am dat seama. Dar asta e. Ăsta e el. Toast alb gumilastic.)

Aşa că ar fi frumos să fiu sinceră şi să zic: „Da, Sadie, mă bucur că m-ai salvat de la o soartă cumplită". Doar că dup-aia şi-ar lua-o atît de tare în cap, că n-aş putea să suport.

— Viaţa ne poartă pe diferite cărări, zic în cele din urmă destul de criptic. Nu e căderea noastră să le evaluăm sau să le judecăm, ci doar să le respectăm şi să le îmbrăţişăm.

— Ce vorbe goale, zice cu dispreţ. Eu ştiu că te-am salvat de la o soartă cumplită şi, dacă nu poţi să fii recunoscătoare... Brusc, atenţia îi e distrasă de priveliştea de pe fereastră. Uite! Aproape am ajuns!

Şi e adevărat, o clipă mai tîrziu se aprind luminiţele de la centurile de siguranţă şi toată lumea şi le fixează bine, cu excepţia lui Sadie, care pluteşte prin cabină.

— Să ştii că mama lui e o tipă foarte stilată, zice în treacăt.

— Mama cui?

Nu înţeleg la cine se referă.

— A lui Ed, normal. Cred că o să vă-nţelegeţi bine.

— De unde ştii? zic perplexă.

— M-am dus să văd ce fel de om e, normal, zice impasibilă. Stă în afara Bostonului. O casă foarte drăguţă. Tocmai făcea baie. Se ţine foarte bine pentru o femeie de vîrsta ei...

— Sadie, termină! Sînt atît de şocată, că abia dacă mai sînt în stare să vorbesc. Nu poţi să faci asta! Nu poţi să te duci să-i spionezi pe toţi cei din viaţa mea!

— Ba da, pot, zice, făcînd ochii mari, de parcă e un lucru de la sine înţeles. Sînt îngerul tău păzitor. E datoria mea să te protejez.

Mă uit la ea bulversată. Motoarele avionului încep să huruie în timp ce începem coborîrea, mi se înfundă urechile şi mi se strînge uşor stomacul.

— Urăsc partea asta. Sadie își încrețește nasul. Ne vedem acolo. Și, inainte să mai zic ceva, dispare.

Facem ceva cu taxiul de la aeroportul din Nisa pînă la casa unchiului Bill. Mă opresc în cafeneaua satului pentru un pahar de Orangina și-mi exersez puțin franceza din școală cu proprietarul, spre amuzamentul lui Sadie. Apoi ne urcăm iar în taxi și străbatem ultima porțiune a drumului, pînă la vila unchiului Bill. Sau complex. Sau cum s-o numi o casă albă impozantă înconjurată de alte cîteva case, cu o vie micuță și helioport.

Locul e înțesat de personal, dar asta nu contează, atunci cînd ai lîngă tine o fantomă care vorbește fluent franceza. Fiecare angajat pe care-l întîlnim se preschimbă curînd într-o statuie cu ochi sticloși. Ne croim drum prin grădină fără să ne întrebe nimeni nimic și Sadie mă conduce la o stîncă în care sînt săpate trepte, prevăzută cu o balustradă. La capătul de jos al treptelor e o plajă cu nisip și dincolo de ea se vede, nesfîrșită, Mediterana.

Deci cu asta te alegi atunci cînd ești proprietarul lanțului de cafenele Lingtons. Cu plaja ta privată. Panorama ta personală. Propria ta bucățică de mare. Brusc, înțeleg perfect ce rost are să fii putred de bogat.

O clipă, rămîn așa acolo, cu mîna streașină la ochi, privindu-l pe unchiul Bill. Mi l-am închipuit relaxîndu-se pe un șezlong, admirîndu-și imperiul, poate mîngîind alene o pisică albă, cu o mînă diabolică. Dar nu admiră nimic și nici nu se relaxează. Și, de fapt, imaginea pe care o văd e cu totul alta decît cea din mintea mea. E cu un antrenor personal, face abdomene și transpiră

abundent. Mă holbez la el uluită, cum face răsucire după răsucire, aproape urlînd de durere, după care se prăvăleşte pe salteaua de sport.

— Mai... lasă-mă... un... moment, zice rămas fără suflu. După care mai facem o sută.

E atît de absorbit, că nu observă cînd cobor în linişte treptele stîncii, însoţită de Sadie.

— Poate ar trebiui să vă odiniţi un picu? zice antrenorul, privindu-l uşor ingrijorat. Aţi aviut un antrenamant reiuşit.

— Mai am de lucrat la abdomen, zice unchiul Bill mohorît, apucîndu-se stresat de pîntece. Mai am nişte grăsime de dat jos.

— Tomnule Liington. Antrenorul pare de-a dreptul amuzat. Nu aveți crăsime de dat jos. De chite ori trebiuie să vă spiun asta?

— *Ba da, ai!* Tresar în clipa în care Sadie se răsucește în aer, spre unchiul Bill. *Eşti gras!* îi zbîară în ureche. *Gras, gras, gras! Eşti oribil!*

Unchiul Bill tresare alarmat. Cu un aer disperat, se aruncă iar pe saltea şi începe să facă şi mai multe abdomene, gemînd de efort.

— Da, zice Sadie, plutind deasupra capului său şî privind în jos spre el cu dispreţ. Suferă. O meriţi.

Nu pot să nu chicotesc. Îmi scot pălăria în faţa ei. E o răzbunare de excepţie. Ne uităm la el cum se strîmbă şi mai gîfîie un timp, după care Sadie înaintează iar.

— *Acum spune-le servitorilor să plece!* îi urlă în ureche, iar unchiul Bill se opreşte la mijlocul exerciţiului.

— Poţi să pleci, Jean-Michel, zice, rămas fără aer. Ne vedem diseară.

— Prea bine. Antrenorul îşi adună tot echipamentul, scuturîndu-l de nisip. Ne vedem la 6.

Porneşte către treptele săpate în piatră, încuviinţînd politicos cînd trece pe lîngă mine, şi se îndreaptă către casă.

OK. Deci acum e rîndul meu. Trag adînc în plămîni aerul cald, mediteraneean, şi încep să cobor restul treptelor de stîncă. Mi s-au umezit brusc mîinile în clipa în care ajung la plajă. Fac cîţiva paşi pe nisipul fierbinte, după care rămîn nemişcată, aşteptînd ca unchiul Bill să mă observe.

— Cine e... Remarcă brusc o mişcare cu coada ochiului, în timp ce se apleacă pe saltea. Se ridică imediat în picioare şi se răsuceşte pe călcîie. Pare complet stupefiat şi uşor bolnav. Nici nu-i de mirare, după cinzeşnouă de mii de abdomene. Tu eşti... Lara? Ce faci aici? Cum ai ajuns aici?

Pare atît de mirat şi de stors, că aproape mi se face milă de el. Dar n-o să mă las pradă compasiunii. Şi nici n-am să mă las antrenată într-o pălăvrăgeală fără sens. Am de rostit un discurs şi am s-o fac.

— Da, eu sînt, zic, cu cea mai îngheţată şi mai severă voce de care sînt în stare. Lara Alexandra Lington. Fiica unui tată trădat. Strănepoata unei strămătuşi trădate. Nepoata unui unchi trădător, diabolic şi mincinos. Şi am să mă răzbun. Partea asta mi-a plăcut atît de mult cînd am rostit-o, că o mai spun o dată, şi vocea mea răsună pe toată plaja. Şi am să mă *răzbun*!

Doamne, ce mi-ar fi plăcut să fiu vedetă de cinema.

— Lara. Unchiul Bill s-a oprit între timp din gîfîit şi aproape că şi-a regăsit controlul de sine. Îşi şterge faţa şi se acoperă cu un prosop. Apoi se întoarce şi-mi zîmbeşte cu vechiul lui aer suav şi superior. Foarte interesant ce spui. Dar n-am nici cea mai mică idee despre ce vorbeşti şi nici cum ai reuşit să treci de bodyguarzii mei...

— Știi prea bine despre ce vorbesc, zic tăioasă. Știi perfect.

— Mi-e teamă că n-am nici cea mai mică idee.

Se lasă tăcerea, în care nu se aud decît valurile izbindu-se de țărm. Soarele pare să ardă și mai tare ca înainte. Nici unul dintre noi nu s-a clintit.

Deci e convins că blufez. Probabil crede că e în siguranță. Probabil crede că acel contract anonim îl protejează și că nimeni nu va reuși niciodată să afle.

— E vorba de colier? zice unchiul Bill brusc, de parcă tocmai i-ar fi venit ideea. E un flecușteț drăguț și înțeleg de ce îți place. Dar nu știu unde e. Crede-mă. Dar lasă asta, ți-a zis taică-tu că vreau să-ți ofer o slujbă? De-asta ai venit? Fiindcă în mod sigur ai mai marcat o bilă albă pentru agerime, draga mea.

Îmi trage un zîmbet sclipitor și-și pune niște șlapi negri. E pe cale de a întoarce situația în favoarea lui. Din clipă-n clipă, o să comande băuturi și o să se facă, nu știu cum, că vizita asta a fost ideea lui. Va încerca să mă cumpere, să mă distragă, să întoarcă lucrurile în favoarea lui. Așa cum a făcut douăzeci și cinci de ani.

— Nu mă aflu aici pentru colier și nici pentru job, vorbesc peste el. Am venit să vorbim despre străm ătușa mea Sadie.

Unchiul Bill dă ochii peste cap, cu exasperarea deja cunoscută.

— Dumnezeule mare, Lara. Chiar n-ai de gînd să termini cu asta? Pentru ultima oară îți spun, draga mea, n-a fost omorîtă, n-a fost o persoană atît de specială...

— Și despre tabloul pe care l-ai găsit, continui imperturbabilă. Cel de Cecil Malory. Și tranzacția anonimă pe care-ai făcut-o cu London Portrait

Gallery în 1983. Și cele cinci sute de mii de lire pe care le-ai primit. Și toate minciunile pe care le-ai spus. Și ce-ai de gînd să faci în legătură cu asta. De-asta sînt aici.

Și mă uit cu satisfacție cum unchiului meu îi cade fața așa cum nu i-a mai căzut niciodată. Ca untul care se topește în soare.

Douăzeci și șase

E o știre de senzație. Apare pe prima pagină a fiecărui ziar. A *fiecărui* ziar.

Bill „Doi Bănuți" Lington a „clarificat" povestea. Interviul principal a fost cel pe care i l-a luat reporterul de la *Mail*, și toate ziarele l-au preluat imediat.

A mărturisit totul despre cele cinci sute de mii de lire. Doar că, firește, fiind unchiul Bill, s-a repliat imediat și a spus că banii sînt doar o parte din poveste. Și că principiile lui de afaceri se aplică la fel de bine și celor care încep cu doar doi bănuți. Așa că, într-un fel, povestea nu se schimbă radical și, într-un fel, cinci sute de mii de lire e același lucru cu doi bănuți, e vorba doar de faptul că diferă suma. (După care și-a dat seama că intră pe un teren minat și a retractat, însă era deja prea tîrziu, îi ieșise porumbelul.)

Pentru mine, nu banii sînt adevărata problemă. Ci faptul că, în fine, după tot timpul ăsta, a vorbit despre Sadie. A povestit lumii despre ea, în loc să-i treacă sub tăcere existența și s-o țină ascunsă. Fraza pe care au citat-o majoritatea ziarelor este: „N-aș fi reușit niciodată să obțin acest succes fără frumoasa mea mătușă Sadie Lancaster, și am să-i rămîn îndatorat toată viața" Pe care eu i-am dictat-o, cuvînt cu cuvînt.

Portretul lui Sadie a apărut pe prima pagină a absolut tuturor ziarelor. London Portrait Gallery a fost asaltată. E noua Mona Lisa. Doar că are avantajul că, fiind un tablou aşa masiv, e loc pentru tone de spectatori care s-o vadă simultan. (Şi e şi mai frumoasă. Zic eu.) Ne-am dus şi noi acolo de cîteva ori, doar ca să vedem mulţimile şi să auzim lucrurile atît de drăguţe care se spun despre ea. Are chiar şi un site cu fani pe internet.

Cît despre cartea unchiului Bill, poate să zică ce vrea despre principiile lui de afaceri, e tot degeaba. *Doi Bănuţi* a ajuns obiectul cel mai ridiculizat de la Millennium Dome. E luată în rîs în tabloide, nu e actor de comedie care să nu fi făcut un banc despre ea la televiziune şi editorii sînt atît de jenaţi, că oferă bani celor care o returnează. Iar vreo douăzeci la sută dintre persoane au marşat la ofertă, se pare. Cred că ceilalţi vor s-o păstreze drept suvenir sau s-o pună pe poliţa căminului şi să rîdă de ea sau aşa ceva.

Tocmai răsfoiesc un editorial despre el în *Mail*-ul de azi, cînd telefonul îmi bipăie c-a primit un SMS: Bună, sînt afară. Ed.

Asta e una dintre multele calităţi ale lui Ed. Nu întîrzie niciodată. Îmi înşfac repede geanta, trîntesc uşa în urma mea şi mă grăbesc pe scări. Azi, Kate şi cu mine ne mutăm în noul nostru birou, şi Ed mi-a promis că trece să ne facă o vizită, în drum spre serviciu. Cînd ajung pe trotuar, mă aşteaptă, cu un buchet masiv de trandafiri roşii în braţe.

— Pentru birou, zice, întinzîndu-mi-l cu un sărut.

— Mersi! spun radioasă şi-mi deschid cu cheia automată Honda antică şi minusculă.

Le pun pe bancheta din spate... Mă opresc mirată în clipa în care Ed îmi aşază o mînă pe braţ.

— M-am gîndit să luăm maşina mea azi, zice în treacăt.

— Maşina *ta*?

— Îhîm. Îmi arată spre un Aston Martin negru şi elegant parcat în apropiere.

— E al tău? Mă holbez la el uluită. Dar... dar... cum?

— L-am cumpărat. Ştii şi tu, show-room... carte de credit... paşii obişnuiţi... M-am gîndit că e mai bine să-mi iau o maşină englezească, adaugă cu un zîmbet ironic.

Şi-a cumpărat un Aston Martin? Aşa, ţaca-paca?

— Dar n-ai condus niciodată pe stînga. N-ai carnet de conducere englezesc. Mă alarmez brusc. Ai *condus* chestia asta?

— Relaxează-te. Am dat testul săptămîna trecută. Doamne, aberant sistem mai aveţi.

— Ba nu-i adevărat, încep automat.

— Schimbătoarele de viteză sînt lucrarea diavolului. Şi să nu mă faci să încep să-ţi spun despre regulile de prioritate la dreapta.

Nu-mi vine să cred. N-a suflat o vorbă. N-a vorbit niciodată de maşină, de condus... de nimic.

— Dar... de ce? nu pot să nu-l întreb.

— Cineva mi-a zis odată, spune gînditor, că, dacă ai de gînd să stai într-o ţară, oricît de puţin, ar trebui să încerci s-o cunoşti. Şi ce alt mod mai bun de a face cunoştinţă cu ea există decît să înveţi să conduci în ţara respectivă? Zi, facem o plimbare sau nu?

Deschide portiera cu un gest galant. Încă bulversată, îmi închid maşina cu cheia automată şi mă strecor pe scaunul pasagerului. E o maşină ultraelegantă. Sinceră să fiu, nu îndrăznesc să-mi pun trandafirii jos, ca să nu zgîrii pielea.

— Am învăţat şi înjurăturile englezeşti, adaugă Ed demarînd. Hai, bă', nea Caisă, mişcă-ţi tîrtiţa!

Își ia un accent de mahala și nu pot să nu pufnesc în rîs.

— Perfect, încuviințez. Dar ce zici de: „Să-mi mănînci bujia și chiulasa, de labagiu ce ești!"?

— Mie mi s-a spus că e: „Mînca-mi-ai bujia și chiulasa, de labagiu ce ești!", zice Ed. Am fost informat greșit?

— Nu, e OK și așa. Dar trebuie să mai lucrezi la accent. Mă uit cum schimbă viteza cu îndemînare și trece pe lîngă un autobuz roșu. Dar nu înțeleg. Asta e o mașină scumpă. Ce-o să faci cu ea cînd... Tac înainte de a zice prea mult și tușesc slab.

— Ce?

O fi conducînd Ed, dar e la fel de pe față ca întotdeauna.

— Nimic. Îmi las bărbia în piept pînă cînd practic mi-o cuibăresc în buchetul de trandafiri. Nimic.

Voiam să spun „cînd te întorci în State, peste două luni" Dar ăsta e un lucru despre care pur și simplu nu vorbim.

Se lasă tăcerea – și apoi Ed îmi aruncă o privire greu de descifrat.

— Cine știe ce-am să fac?

Nu ne ia mult să facem turul biroului. Mai exact, la 9:05 dimineața am și terminat. Ed se uită la fiecare lucru de două ori și zice că totul e extraordinar și-mi dă o listă de contacte care-mi pot fi de ajutor, după care trebuie să plece la slujba lui. Și pe urmă, cam o oră mai tîrziu, tocmai cînd sînt cu mîinile băgate pînă la coate printre tulpini de trandafiri și apă și o vază cumpărată în pripă, apar mama și tata, și ei cu flori și o sticlă de șampanie și o nouă cutie de agrafe de birou, o glumiță a tatei.

Şi cu toate că abia i-am arătat locul lui Ed, cu toate că e doar o cameră cu o fereastră şi un panou de plută, două uşi şi două birouri... nu pot să-mi ţin în frîu încîntarea în timp ce le arăt în jur. Toate astea sînt ale mele. Spaţiul meu personal. Compania mea.

— E foarte elegant. Mama se uită pe geam. Dar, draga mea, eşti *sigură* că-ţi permiţi? N-ar fi fost mai bine să fi rămas cu Natalie?

Pe bune, acum. De cîte ori trebuie să le explici părinţilor tăi că fosta ta cea mai bună prietenă e o fiinţă oribilă, fără scrupule şi periculoasă, ca să te creadă?

— Mi-e mai bine singură, mamă, zău. Uite, ăsta e planul meu de afaceri...

Le întind documentul, care e legat şi are paginile numerotate şi arată atît de bine, că nu-mi vine nici mie să cred că eu l-am făcut. De fiecare dată cînd îl citesc simt un fior de mîndrie, amestecat cu jind. Dacă reuşesc să fac din Magic Search o firmă de succes, viaţa mea va fi perfectă.

I-am zis asta lui Sadie azi-dimineaţă cînd citeam ultimele articole despre ea din ziare. A rămas tăcută un moment, după care, spre mirarea mea, s-a ridicat subit cu un licăr ciudat în ochi şi a zis: „Eu sînt îngerul tău păzitor! Eu trebuie să fac din ea o firmă de succes". După care a dispărut. Şi nu pot să scap de sentimentul că pune ceva la cale. Sper doar să nu mai fie vorba de vreo întîlnire cu necunoscuţi.

— Foarte impresionant! zice tata, răsfoind planul.

— Mi-a dat şi Ed cîteva sfaturi, mărturisesc. M-a ajutat destul de mult şi cu toată povestea cu unchiul Bill. M-a ajutat să redactez declaraţia. Şi tot el a zis că ar fi bine să angajăm o firmă

de PR care să managerieze toată relaţia cu presa. Apropo, aţi citit articolul din *Mail*-ul de azi?

— A, da, zice tata stins, schimbînd priviri cu mama. L-am citit amîndoi.

Ar fi puţin spus, dac-aş zice că ai mei sînt efectiv sideraţi de tot ce s-a întîmplat în ultimul timp. Nu i-am mai văzut niciodată atît de şocaţi ca atunci cînd am apărut intempestiv la uşa lor, le-am spus că unchiul Bill vrea să le spună ceva, m-am întors în limuzină şi am zis „OK, du-te", arătînd cu degetul. Şi unchiul Bill s-a dat jos din maşină fără o vorbă, cu maxilarul încleştat, şi a făcut tot ce i-am zis.

Nici unul dintre părinţii mei n-a reuşit să articuleze un cuvînt. A fost ca şi cum, brusc, din cap mi-ar fi crescut cîrnaţi. Nici măcar după ce a plecat unchiul Bill şi eu am zis: „Aveţi vreo întrebare?", tot n-au zis nimic. Au stat aşa pe canapea, fixîndu-mă cu o privire stupefiată. Chiar şi acum, cînd s-au mai înmuiat un pic şi întreaga poveste a fost făcută publică şi nu mai e chiar aşa un şoc, tot mă mai săgetează cînd şi cînd cu cîte o privire perplexă.

Mă rog. De ce n-ar face-o? Adevărul e că am fost destul de meseriaşă, chiar dacă o spun eu. Eu am pus la cale toată dezvăluirea publică, ajutată de Ed, şi a decurs perfect. Cel puţin din punctul meu de vedere. Poate nu şi din cel al unchiului Bill. Sau al mătuşii Trudy. În ziua cînd a apărut povestea, s-a urcat în avion şi s-a ascuns într-un SPA din Arizona, pe termen nedeterminat. Dumnezeu ştie dacă o s-o mai vedem vreodată.

Diamante, pe de altă parte, a reuşit să profite din plin de toate astea. A făcut deja o şedinţă foto pentru *Tatler*, parodiind tabloul lui Sadie, cu un colier cu libelulă fals, cu drapaj şi tot tacîmul, şi foloseşte toată povestea pentru a-şi

face reclamă brandului personal-de modă. Ceea ce mi se pare foarte, foarte de prost gust. Și în egală măsură... extrem de inteligent. Nu pot să nu-i admir tupeul. Adică, nu-i așa, ce vină are ea că ta-su e așa o japiță ordinară?

Dorința mea secretă e ca Diamante să o întîlnească pe strămătușa noastră Sadie. Cred că s-ar înțelege bine. Au multe în comun, deși probabil ar fi îngrozite la gîndul ăsta.

— Lara. Ridic ochii și îl văd pe tata apropiindu-se. Pare jenat și se tot uită spre mama. Am vrut să-ți vorbim despre strămătușa ta Sadie...

Tușește.

— Ce-i cu ea?

— *Înmormîntarea*, zice mama, cu vocea ei firavă și „discretă"

— Exact, încuviințează tata. De mult vrem să vorbim cu tine despre asta. Evident, în clipa în care poliția a avut certitudinea că n-a fost...

— *Asasinată*, intervine mama.

— Exact. Odată ce dosarul a fost clasat, poliția ne-a dat înapoi... cum să zic...

— *Rămășițele ei pămîntești*, spune mama în șoaptă.

— Sper că n-ați făcut-o deja. Mă străbate un val de panică. Spuneți-mi că n-ați înmormîntat-o deja.

— Nu, nu! Am programat totul, în principiu, pentru vinerea asta. Așteptam momentul potrivit în care să-ți spunem...

Tace șovăitor.

Da, mă rog.

— În orice caz, spune mama grăbită. Asta a fost înainte de...

— Întocmai. Firește, între timp, lucrurile s-au mai schimbat un pic, continuă tata. Așa că, dacă dorești să te implici în organizarea evenimentului...

— Da. Doresc să mă implic, zic, aproape pătimaşă. De fapt, cred că am să mă ocup chiar eu.

— Aha. Tata se uită spre mama. Bine. E în regulă. Cred că aşa s-ar şi cuveni, dată fiind toată munca de... *cercetare* pe care ai făcut-o asupra vieţii ei.

— Să ştii că eu şi tata credem că eşti o minune, Lara, zice mama cu fervoare bruscă. Să afli toate astea. Cine-ar fi ştiut, dacă nu erai tu? Poate că n-am fi aflat niciodată povestea! Şi am fi murit şi noi fără să aflăm vreodată adevărul!

Trebuia să m-aştept ca mama să bage şi morţile noastre în chestia asta.

— Ai aici detaliile firmei de pompe funebre, draga mea. Tata îmi întinde o broşură, pe care o bag stîngace în buzunar, moment în care sună interfonul. Mă duc la ecranul care-l arată pe cel de la uşă şi mă uit la imaginea granulată alb-negru de pe micul ecran. Cred că e un bărbat, deşi imaginea e atît de proastă că ar putea, la fel de bine, să fie un elefant.

— Da?

— Sînt Gareth Birch de la Print Please, spune bărbatul. V-am adus cărţile de vizită.

— A, ce bine! Urcaţi, vă rog!

Gata. Acum chiar pot spune că am firmă. Am cărţi de vizită!

Îl conduc pe Gareth Birch în biroul nostru, deschid emoţionată cutia şi împart cărţi de vizită tuturor. Pe ele scrie „Lara Lington, Magic Search" şi e şi un mic desen în relief, cu o mică baghetă fermecată.

— Dar cum de le-aţi adus personal? întreb cînd semnez de primire. Adică, e foarte amabil, dar nu aveţi sediul în Hackney? Nu rămăsese că mi le trimiteţi prin poştă?

— M-am gîndit să vă fac o favoare, spune Gareth Birch, aruncîndu-mi o privire sticloasă. Vă prețuiesc foarte mult obiceiul și pot și eu să fac măcar atîta lucru.

— Poftim?

Mă holbez la el, neînțelegînd ce tot bălmăjește aici.

— Vă prețuiesc foarte mult obiceiul și pot și eu să fac măcar atîta lucru.

O, Doamne. Sadie. Ce-o mai fi făcut?

— Păi... mersi foarte mult, zic, ușor stingherită. Vă sînt recunoscătoare. Și am să vă recomand tuturor prietenilor mei!

Gareth Birch iese și îmi fac de lucru despachetînd cutiile cu cărți de vizită, conștientă de faptul că mama și tata se uită la mine cu ochii mari.

— Le-a adus personal, tocmai din Hackney? zice tata într-un sfîrșit.

— Așa se pare.

Încerc să-mi iau un ton firesc, de parcă așa ar fi normal să se desfășoare lucrurile. Din fericire, înainte ca ei să mai apuce să zică și altceva, sună telefonul și mă grăbesc să răspund.

— Magic Search, bună ziua.

— Aș putea vorbi cumva cu Lara Lington, vă rog?

E o voce de femeie pe care n-o recunosc.

— La telefon. Mă așez pe unul dintre scaunele ergonomice cele noi, sperînd că nu aude scîrțîitul plasticului. Cu ce vă pot ajuta?

— Sînt Pauline Reed. Sînt directoarea departamentului de resurse umane de la Wheeler Foods. Mă întrebam: n-ați vrea cumva să treceți puțin pe la mine? Am auzit numai lucruri bune despre dumneavoastră.

— Vai, ce drăguț! Zîmbesc radioasă la telefon. Aș putea să vă întreb, de la cine? De la Janet Grady?

Se lasă un moment de liniște. Cînd vorbește din nou, Pauline Reed pare perplexă.

— Nu-mi mai amintesc. Dar aveți o reputație foarte bună în domeniul recrutării de personal și am vrut să vă cunosc. Ceva îmi spune că puteți face lucruri foarte bune pentru afacerea noastră.

Sadie.

— Păi... ar fi minunat! Îmi regăsesc stăpînirea de sine. Numai puțin, să mă uit în agendă... O deschid și fixez o întîlnire. Cînd pun telefonul în furcă, și mama și tata se uită la mine cu un soi de speranță plină de nerăbdare.

— Veşti bune, draga mea? zice tata.

— Era doar directoarea departamentului de resurse umane de la Wheeler Foods, nu pot să mă abțin să zic pe un ton detașat. Voia să se vadă cu mine.

— Wheeler Foods, cei care fac Oatie Breakfast Treats?

Mama pare ultraimpresionată.

— Îhîm. Nu pot să nu radiez toată. Se pare că îngerul meu păzitor veghează asupra mea.

— Bună! mă întrerupe vocea veselă a lui Kate, care năvălește pe ușă cu un aranjament floral cît ea în brațe. Uite ce-am primit! Bună ziua, doamnă și domnule Lington, adaugă politicoasă. Vă place noul nostru birou? Așa-i că-i super?

Iau aranjamentul floral de la Kate și rup pliculețul, să citesc bilețelul din el.

— Tuturor celor de la Magic Search, citesc cu glas tare. Sperăm să vă cunoaștem, atît ca clienți, cît și ca prieteni. Al dvs., Brian Chalmers, director general de resurse umane al companiei Dwyer Dunbar plc.

Și îmi dă numărul liniei lui directe.

— Incredibil! Kate a căscat niște ochi cît casa. Îl cunoști?

— Nu.

— Dar cunoști pe cineva la Dwyer Dunbar?

— Păi... nu.

Mama și tata par să nu-și revină din uimire. Cred c-ar fi bine să-i scot de-aici înainte să se întîmple și altă nebunie.

— Ne ducem să mîncăm o pizza, o informez pe Kate. Vrei să vii și tu?

— Într-o secundică, încuviințează veselă. Am doar de pus la punct cîteva chestii.

Îi conduc pe mama și pe tata afară din birou, pe scări și apoi ieșim în stradă. Un preot în vîrstă, în odăjdii și cu guler înalt stă pe trotuar cu o privire pierdută, și mă apropii de el, întrebîndu-mă dac-o fi pățit ceva.

— Bună ziua. Știți unde vă aflați? Pot să v-ajut?

— Sincer... da. Nu prea cunosc zona. Mă privește confuz. Caut numărul 59.

— Aici e, uitați. Arăt spre holul nostru, pe geamul căruia scrie în relief „59".

— A, da, deci aici era!

Se luminează la față și se apropie de intrare. Dar, spre mirarea mea, nu intră. Ridică doar mina și începe să facă semnul crucii.

— Dumnezeule, Iisuse Hristoase, binecuvîntează-i pe toți cei care lucrează în această clădire, zice cu glas ușor tremurător. Binecuvîntează-le toate eforturile și afacerile pe care le fac și, în clipa asta, mai cu seamă, binecuvîntează Magic...

Nu se poate.

— Așa! Îi iau repede de braț pe mama și pe tata. Hai să mergem și să mîncăm o pizza.

— Lara, spune tata pierit, în timp ce îl conduc efectiv ca pe un nevăzător pe stradă. Am înnebunit eu sau preotul ăla...

— Cred că eu o să-mi iau una Quattro Stagione, îl întrerup veselă. Și niște chifle cu usturoi. Voi ce vreți?

Cred că mama și tata s-au lăsat păgubași. Se lasă pur și simplu purtați de val. După ce-am băut cîte-un pahar de *valpolicella*, toată lumea zîmbește și întrebările cu probleme au încetat. Ne-am ales fiecare cîte o pizza și băgăm în noi chifle fierbinți cu usturoi și mă simt destul de fericită.

Nici măcar venirea Tonyei nu-mi strică buna dispoziție. A fost ideea alor mei s-o invităm și pe ea, și adevărul e că, deși mă cam calcă pe nervi, face parte din familie. Și încep să apreciez cu adevărat ce înseamnă asta.

— O, Doamne. Vocea ei stridentă răsună în tot restaurantul și întoarce vreo douăzeci de capete. O, Doamne. Vă vine să credeți chestia asta despre unchiul Bill?

Cînd ajunge la masa noastră, e limpede că așteaptă o reacție mai vehementă din partea noastră.

— Bună, Tonya, zic. Ce fac băieții? Ce face Clive?

— Vă vine să credeți? repetă, aruncîndu-ne priviri dezumflate. Ați văzut ziarele? Nu se poate să fie adevărat. Sînt baliverne de tabloide. E clar că i-a pus gînd rău cineva.

— Cred că e adevărat, o corectează tata cu blîndețe. Și cred că a recunoscut și el.

— Dar ați văzut ce-au scris despre el?

— Da. Mama își ia paharul de *valpolicella*. Am văzut. Vrei vin, draga mea?

— Dar...

Tonya se trînteşte pe un scaun şi se uită la noi cu o expresie suferindă şi nedumerită. E limpede că era convinsă că plîngem unul pe umerii celuilalt soarta unchiului Bill. Nu că ne îndopăm cu chifle cu usturoi.

— Scoate-ţi geaca. Mama o bate pe braţ. Îţi aduce imediat un meniu.

O văd pe Tonya cum procesează la greu în timp ce-şi descheie nasturii gecii şi o pune pe spătarul scaunului. O văd că recalibrează în minte situaţia. Dacă nu-i ia nimeni apărarea unchiului Bill, n-o s-o facă nici ea.

— Şi cine a scos toate astea la lumină? zice în cele din urmă şi ia o gură de vin. Vreun jurnalist de investigaţii?

— Lara, zice tata cu un mic surîs.

— *Lara?* Pare mai frustrată ca niciodată. Cum adică, Lara?

— Eu am aflat despre strămătuşa Sadie şi tablou, îi explic. Eu am adunat doi cu doi. Eu am făcut asta.

— Dar... Tonya s-a dezumflat toată şi nu-i vine să creadă. Dar nu scria nimic de tine în ziare.

— Prefer să rămîn în umbră, zic criptic, ca un supererou care dispare în întuneric şi nu mai are nevoie de nici o altă recompensă decît cea de a şti că a făcut un bine lumii.

Deşi, sinceră să fiu, mi-ar fi plăcut *la nebunie* să-mi apară numele în ziar. Dar nu s-a obosit nimeni să vină să-mi ia interviu, deşi mi-am îndreptat părul special, pentru orice eventualitate. Şi articolele ziceau doar „Descoperirea a fost făcută de un membru al familiei".

„Membru al familiei." Auzi.

— Dar nu pricep. Tonya mă fixează cu o privire otrăvită. Ce te-a apucat să faci asta?

— Așa mi-a spus intuiția, că e ceva suspect cu strămătușa Sadie. Dar nimeni n-a vrut să mă asculte, nu pot să nu adaug cu subînțeles. La înmormîntare, toată lumea a crezut că sînt nebună.

— Ai zis c-a fost asasinată, obiectează Tonya. Și n-a fost așa.

— Am avut sentimentul, foarte clar, că e ceva putred la mijloc, zic cu un aer demn. Așa că am decis să o iau pe firul intuiției, de una singură. Și, după un timp, bănuielile mi-au fost confirmate. Toată lumea îmi soarbe cuvintele de pe buze, de parc-aș fi vreun conferențiar universitar. Și pe urmă am luat legătura cu experții de la London Portrait Gallery și ei mi-au verificat descoperirea.

— E-adevărat.

Tata îmi zîmbește.

— Și ghici! adaug mîndră. Tabloul va fi reevaluat și unchiul Bill îi dă tatei jumătate!

— Ei, na. Tonya își duce o mînă la gură. Ei, na. Și cam cît înseamnă asta?

— Cîteva milioane. Tata pare stînjenit. Se pare că Bill nu vrea să se lase.

— E vorba doar de ce ți se cuvine de drept, tată, îi zic pentru a mia oară. El ți l-a furat! E un hoț!

Tonya mai că a rămas fără cuvinte. Ia o chiflă și mușcă din ea cu putere.

— Ai citit editorialul ăla din *The Times*? zice în cele din urmă. L-au făcut varză.

— Așa e, au fost cam duri. Tata face o grimasă. Ne pare rău pentru Bill, în ciuda tuturor...

— Ba nu ne pare deloc! îl întrerupe mama. Vorbește în numele tău.

— Pippa!

Tata pare de-a dreptul șocat.

— Mie nu-mi pare rău de el nici un dram. Se uită spre noi sfidătoare. Mă simt... furioasă. Da. Furioasă.

Mă holbez la mama mirată. Nu cred c-am mai auzit-o niciodată, în toată viața mea, pe mama zicînd că e furioasă. Tonya, aflată de partea cealaltă a mesei, pare la fel de stupefiată. Ridică întrebătoare din sprîncene către mine și eu îi răspund cu o mică ridicare din umeri.

— A făcut un lucru absolut jenant și de neiertat, continuă mama. Tatăl vostru încearcă mereu să vadă doar partea bună a oamenilor, să le găsească scuze. Doar că, uneori, chiar nu există nici o parte bună. Nu există nici o scuză.

N-am văzut-o niciodată pe mama atît de înverșunată. I s-au colorat obrajii și strînge paharul de vin de parcă ar vrea să-l arunce spre cer.

— Așa, mamă! exclam.

— Și, dacă taică-tu nu încetează să-l apere întruna...

— Dar nu-l apăr deloc! zice tata imediat. Dar e fratele meu. Face parte din familie. E greu să...

Oftează din rărunchi. Îi văd dezamăgirea întipărită în ridurile de sub ochi. Tata vrea să găsească binele în toți cei din jur. Așa e el făcut.

— Succesul fratelui tău a aruncat o umbră enormă asupra familiei noastre. Mamei îi tremură vocea. Ne-a afectat pe fiecare în alt fel. Acum e timpul să ieșim și noi la lumină. Asta e părerea mea. Și să tragem linia.

— Și cînd mă gîndesc că am recomandat cartea unchiului Bill la clubul meu de lectură, zice Tonya brusc. A vîndut opt cărți datorită mie. Pare că lucrul ăsta o înfurie mai tare decît orice altceva. Și toate erau numai minciuni! E un jegos! Se întoarce brusc spre tata. Și, tată, dacă tu nu ești de părerea asta, dacă nu ești livid de furie cînd știi ce-a făcut, atunci ești un prost!

Nu pot să nu-mi ovaționez în gînd sora. Cîteodată, stilul ei direct, de a-ți spune în față

ce crede, indiferent cît de tare te jignește, e cît se poate de eficient.

— Ba sînt livid, zice tata într-un final. Sigur că sînt. Doar că încerc și eu să mă obișnuiesc cu gîndul. Să-ți dai seama că fratele tău mai mic e atît de egoist... de imoral... că e un rahat cu ochi. Tata respiră precipitat. Cum poți să reacționezi?

— Uitînd complet de el, zice mama ferm. Mergînd mai departe. Trăindu-ți restul vieții fără să te mai simți o ființă de rangul doi.

Mama e mai însuflețită decît am auzit-o de ani de zile! Așa, mamă, zi!

— Și cine a vorbit cu el? se încruntă Tonya. N-a fost cam aiurea?

— Lara a făcut tot, zice mama mîndră. A vorbit cu unchiul Bill, cu galeria, a rezolvat tot ce era de rezolvat... *și* și-a făcut și propria ei firmă! A fost un munte de forță și hotărîre!

— Super! Tonya zîmbește larg, dar văd că e deranjată. Bravo, Lara.

Ia o gură de vin și și-o plimbă prin gură gînditoare. Știu că se chinuie să găsească un punct vulnerabil, o cale de a-și redobîndi supremația...

— Și cum mai merge cu Josh? Își ia un aer plin de compasiune. Mi-a spus tata că v-ați împăcat pentru scurt timp și pe urmă v-ați despărțit definitiv? Cred că ți-a fost foarte greu. Absolut devastator.

— E în regulă, ridic din umeri. Mi-a trecut.

— Dar cred că te simți ca naiba, insistă Tonya, cu ochii ei de vițică fixați asupra mea. Cred că încrederea ta în tine a suferit un ditamai șocul. Să ții minte, Lara, asta nu înseamnă că nu ești atrăgătoare. Nu-i așa? Se uită la mama și tata. Mai sînt și alți bărbați pe lume...

— Are grijă noul meu iubit să mă binedispună, zic veselă. Așa că, în locul tău, nu mi-aș face grij

— Noul tău iubit? Rămîne cu gura căscată. Deja?

Nu e cazul să fie chiar așa surprinsă.

— E un consultant american transferat aici. Îl cheamă Ed.

— Foarte chipeș, mă susține și tata.

— Săptămîna trecută ne-a invitat pe toți la masă, se bagă și mama.

— Aha, Tonya pare jignită. E... foarte bine. Dar o să fie destul de greu cînd se întoarce în State, nu? Se luminează la față vizibil. Relațiile la distanță n-au nici o șansă. Toate telefoanele alea transatlantice... diferența de fus orar...

— Cine știe ce-o să se întîmple? mă trezesc spunînd pe un ton dulce.

— Îl conving eu să rămînă! Glasul șoptit al lui Sadie din ureche mă face să tresar. Cînd mă întorc, o văd plutind pe lîngă mine, cu ochii strălucitori și hotărîți. Sînt ingerul tău păzitor. Pot să-l conving pe Ed să rămînă în Anglia!

— Scuzați-mă o clipă, zic către cei de la masă. Trebuie să trimit un SMS...

Îmi scot mobilul și încep să scriu, ținîndu-l în așa fel încît Sadie să poată vedea ecranul.

„E OK. Nu tre' să-l faci să stea. Unde-ai fost?"

— Sau aș putea să-l fac să te ceară de nevastă! exclamă ea, ignorîndu-mi întrebarea. Doamne, ce-o să ne mai distrăm! O să-i spun să te ceară de nevastă și-o să mă asigur că alege cel mai extraordinar inel din lume și o să ne distrăm de milioane pregătindu-ți nunta...

„Nu, nu, nu! scriu grăbită. Sadie, încetează. Nu-l pune pe Ed să facă nimic. Vreau să ia propriile lui decizii. Vreau să-și asculte propria voce."

Sadie scoate un mic „hmpf" supărat cînd îmi citește mesajul.

— Mă rog, eu sînt de părere că vocea mea e mult mai interesantă, zice, şi nu pot să nu zîmbesc.

— Îi scrii iubitului tău? zice Tonya privindu-mă.

— Nu, zic impasibilă. Doar... unei prietene. Unei foarte bune prietene.

Îi întorc spatele şi scriu mai departe: „Mersi pentru tot ce-ai făcut ca să mă ajuţi. Nu trebuia".

— Dar aşa am vrut! zice Sadie. M-a distrat! A ajuns şampania?

„Nu", îi răspund, abţinîndu-mă să nu rîd. „Sadie, eşti cel mai TARE înger păzitor care-a existat vreodată."

— Adevărul e că sînt destul de mîndră de mine. Îşi scutură cîteva scame imaginare de pe rochie. Aşa, eu unde stau?

Pluteşte peste masă şi se aşază pe un scaun liber din capăt, exact în clipa cînd Kate se apropie de masă, trandafirie la faţă de încîntare.

— Ghici! zice. Tocmai am primit o sticlă de şampanie de la magazinul de băuturi alcoolice de la colţ! Tipul a zis că e ca să ne ureze bun venit în zonă! Şi ai primit o groază de telefoane, Lara, am notat toate numerele... şi a sosit şi poşta, redirecţionată de la apartamentul tău. Nu le-am adus pe toate, dar era un pachet care mi s-a părut că poate să fie important, e de la Paris... Îmi întinde un plic de poştă rapidă, trage un scaun şi le zîmbeşte radioasă celor din jur. Aţi comandat deja? Sînt leşinată de foame! Bună, cred că nu ne cunoaştem, eu sînt Kate...

În timp ce Kate şi Tonya fac cunoştinţă şi tata mai toarnă nişte vin, cobor privirea spre plicul de poştă rapidă, cuprinsă de o neliniştе care-mi accelerează brusc pulsul. E de la Paris. Adresa e scrisă de o mînă de fată. Cînd pun mîna pe el şi apăs, simt înăuntru ceva tare şi neregulat. Tare şi neregulat, ca un colier.

Ridic încet ochii. Sadie mă fixează intens de dincolo de masă. Ştiu că şi ea se gîndeşte la acelaşi lucru.

— Deschide-l, încuviinţează.

Rup plicul, cu mîini tremurătoare. Mă uit înăuntru şi văd o folie fină de hîrtie. O dau la o parte şi surprind o licărire de galben pal, cu mii de ape. Ridic ochii şi mă uit drept în ochii lui Sadie.

— Colierul e, aşa-i? S-a făcut albă ca varul. L-ai primit.

Încuviinţez, o singură dată. Apoi, fără să-mi dau seama ce fac, îmi împing scaunul în spate.

— Trebuie să... dau un telefon. Îmi tremură uşor vocea. Ies un pic afară. Mă întorc imediat...

Îmi croiesc drum printre mese şi scaune pînă în spatele restaurantului, unde se află o curticică retrasă. Împing uşile ieşirii de incendiu, pornesc spre colţul cel mai îndepărtat, după care deschid iar plicul de curierat rapid, scot folia de hîrtie şi-o desfac cu grijă.

După atîta timp. Îl am în mînă. Pur şi simplu.

E mai cald la atingere decît m-am aşteptat. Şi cumva, mai solid. O rază de soare se reflectă în strasuri şi mărgelele strălucesc. E atît de uluitor, că simt o dorinţă puternică de a mi-l pune la gît. Însă, în loc de asta, mă uit la Sadie, care m-a urmărit fără o vorbă.

— Poftim. E al tău.

Încerc instinctiv să i-l pun la gît, ca şi cum i-aş da o medalie olimpică. Însă mîinile mele trec drept prin ea. Mai încerc încă o dată, apoi încă o dată, deşi ştiu că n-are nici un rost.

— Nu ştiu ce să fac! Aproape pufnesc în rîs, dar foarte puţin lipseşte să nu izbucnesc în lacrimi. E al tău! Tu trebuie să-l porţi! Ne-ar trebui varianta lui spectrală...

— Încetează! Sadie ridică vocea, brusc încordată. Nu mai... Tace și se îndepărtează de mine, cu ochii fixați pe lespezile curții. Știi ce ai de făcut.

În liniștea absolută din jur nu se aude decît zumzetul constant al traficului din Kilburn, venind dinspre bulevardul principal. Nu pot să mă uit la Sadie. Stau așa lîngă ea, cu colierul în mînă, și știu că după el am alergat și pe el l-am vînat și pe el l-am visat tot timpul ăsta. Însă acum, că îl avem... nu vreau să fi ajuns deja în punctul ăsta. Colierul e motivul pentru care m-a bîntuit Sadie. Cînd îl primește înapoi...

Gîndurile mele virează în alte direcții. Nu vreau să mă gîndesc la asta. Nu vreau să mă gîndesc la nimic care să aibă vreo legătură cu asta.

O adiere foșnește ușor frunzele de pe pămînt, iar Sadie ridică privirea, palidă și hotărîtă.

— Mai dă-mi puțin timp.

— Da, înghit în sec. Sigur.

Îndes colierul în geantă și pornesc înapoi spre restaurant. Sadie a dispărut deja.

Nu pot să-mi mănînc pizza. Nu pot să fac conversație. Cînd mă întorc la birou, nu pot să mă concentrez, deși primesc telefoane de la încă șase directori de resurse umane de top, care vor să-și fixeze întîlniri cu mine. Am geanta în poală ; mîna mea strînge bine colierul dinăuntrul ei și nu pot să-i dau drumul.

Îi scriu un SMS lui Ed și-i zic că mă doare capul și am nevoie să stau puțin singură. Cînd ajung acasă, Sadie nu se vede nicăieri, lucru care nu mă miră. Îmi pregătesc o cină pe care n-o mănînc, după care stau în capul oaselor în pat, cu colierul la gît, răsucind mărgelele și uitîndu-mă

la filme vechi pe TCM, fără măcar să încerc să adorm. În cele din urmă, la 5:30, îmi trag pe mine niște haine și plec. Cenușiul blînd al zorilor e tivit cu tradafiriul aprins al răsăritului. Rămîn nemișcată, uitîndu-mă cîteva clipe la dungile roșii de pe cer și, în ciuda tuturor lucrurilor, simt cum mă binedispun. Apoi îmi cumpăr o cafea, mă sui în autobuz și pornesc spre Waterloo, privind în gol pe geam, în timp ce autobuzul străbate străzile hurducîndu-se. Cînd ajung, e aproape 6:30. Pe pod și pe străzi începe să apară lumea. Dar la London Portrait Gallery e încă închis. Încuiat și pustiu; nici țipenie înăuntru. Cel puțin, așa s-ar crede.

Găsesc un zid din apropiere, mă așez și-mi beau cafeaua, care e călduță, dar delicioasă pe stomacul meu gol. Sînt gata să stau aici toată ziua, dar nu trece mai mult de o oră și apare pe trepte, cu privirea aia visătoare întipărită din nou pe chip. Poartă o altă rochie incredibilă, gri-perlă cu fustă de tul tăiată în formă de petale. Are o pălărie gri cloș bine trasă pe ochi și privește în jos. Nu vreau s-o sperii, așa că aștept pînă mă vede și tresare, mirată.

— Lara.

— Bună. Ridic o mînă. Mă gîndeam eu că aici ești.

— Unde-i colierul meu? zice alarmată. L-ai pierdut?

— Nu! Nu-ți face griji. E OK. Îl am chiar aici. Uite.

Nu e nimeni în jur, dar arunc o privire de control în dreapta și-n stînga, să fiu sigură. Apoi scot colierul. În cenușiul unei dimineți londoneze, arată mai spectaculos ca oricînd. Îl las să atîrne peste mîinile mele și mărgelele se ciocnesc încetișor. Coboară privirea spre el cu dragoste,

întinde mîinile de parc-ar vrea să-l atingă, după care şi le retrage.

— Aş vrea atît de mult să-l pot atinge, şopteşte.

— Ştiu. I-l întind neajutorată, de parcă i-aş aduce o ofrandă.

Vreau să i-l pun la gît. Vreau s-o reunesc cu el.

— Îl vreau înapoi, zice stins. Vreau să mi-l dai înapoi.

— Acum? Azi?

Sadie îmi caută privirea.

— În clipa asta.

Mi se pune brusc un nod în gît şi nu mai pot să respir. Nu pot să spun nimic din ce voiam să spun. Cred că le ştie, oricum.

— Îl vreau înapoi, repetă blînd, dar ferm. Am stat prea mult timp fără el.

— Am înţeles. Încuviinţez de cîteva ori şi degetele mele strîng atît de tare colierul, că am sentimentul c-o să rămîn cu vînătăi. Păi bine, atunci, trebuie să-l primeşti înapoi.

Drumul e prea scurt. Taxiul se strecoară mult prea uşor pe străzile pustii ale dimineţii. Îmi vine să-i spun şoferului să meargă mai încet. Aş vrea ca timpul să stea în loc. Aş vrea ca taxiul să fie prins într-un blocaj de circulaţie vreo şase ore... Dar, aproape pe neaşteptate, ne şi apropiem de strada din zona suburbană. Am ajuns.

— Ce repede-am ajuns, nu-i aşa?

Glasul lui Sadie se încăpăţînează să fie vesel.

— Da! Mă sforţez să zîmbesc. Incredibil de repede.

În timp ce coborîm din taxi, simt cum spaima pune stăpînire pe mine, ca o gheară de fier. Strîng atît de tare colierul în mînă, că aproape am făcut crampe la degete. Dar nu reuşesc să-i dau drumul,

oricît mă chinui să-l plătesc pe şofer cu o singură mînă.

Taxiul demarează, Sadie şi cu mine ne privim una pe alta. Sîntem în faţa unui şir de prăvălii, dintre care una e o firmă de servicii funerare.

— Aici e. Îi arăt, superfluu, spre o tăbliţă pe care scrie „Capelă pentru priveghi". Pare să fie închisă.

Sadie a plutit spre uşa bine încuiată şi se uită pe geam.

— Păi atunci, să aşteptăm. Dă din umeri şi se întoarce lîngă mine. Putem să stăm acolo.

Se aşază lîngă mine pe o bancă de lemn şi, preţ de o clipă, rămînem amîndouă în tăcere. Mă uit la ceas. 8:55. Firma deschide la 9. La simplul gînd mă trece un val de panică, aşa că pur şi simplu n-am să mă gîndesc la asta. Nu încă. O să mă concentrez doar asupra faptului că acum sînt aici, cu Sadie.

— Drăguţă rochie, apropo. Mi se pare că am un ton destul de normal. Pe-asta de la cine ai mai şterpelit-o?

— De la nimeni, zice Sadie, cu un aer jignit. A fost a mea. Mă cîntăreşte din priviri, după care zice bosumflată: Sînt frumoşi pantofii tăi.

— Mersi. Aş vrea să zîmbesc, dar gura nu vrea deloc să m-asculte. I-am cumpărat zilele trecute. Sinceră să fiu, Ed m-a ajutat să mi-i aleg. Am fost împreună la shopping într-o seară, tîrziu. Ne-am dus la centrul Whiteleys. Aveau nişte superoferte...

Nici nu ştiu ce tot spun aici, vorbesc doar ca să zic ceva. Fiindcă e mai bine să vorbeşti decît să aştepţi. Mă uit din nou la ceas şi e 9:02. Au întîrziat. Le sînt recunoscătoare, în mod ridicol, ca şi cum mi-ar mai fi dat o mică păsuire.

— E destul de priceput la gimnastica pe orizontală, aşa-i? zice Sadie în treacăt. Ed, vreau să zic. Şi, la drept vorbind... nici tu nu eşti chiar rea.

Gimnastică pe orizontală?

Doar nu vrea să spună...

Nu. *Nu.*

— *Sadie.* Mă întorc spre ea. *Ştiam eu! Te-ai uitat la noi!*

— Poftim? izbucneşte în hohote de rîs. Am fost foarte discretă! Nici n-aţi ştiut că eram acolo.

— Şi ce-ai văzut? mă tîngui.

— Tot, zice ea nonşalantă. Şi permite-mi să-ţi spun, a fost un spectacol pe cinste.

— Sadie, eşti imposibilă! Mă iau cu mîinile de cap. Nu e frumos să te uiţi la oameni cînd fac sex! Există legi împotriva acestui lucru!

— N-am decît un foarte mic comentariu de făcut, zice ignorîndu-mă. Sau, dacă vrei... o sugestie. O chestie care se făcea pe vremea mea.

— Nu! zic îngrozită. Fără sugestii!

— Tu pierzi.

Ridică din umeri şi-şi examinează unghiile, aruncîndu-mi din cînd în cînd cîte o privire pe sub gene.

Pentru numele lui Dumnezeu. Evident, acum mi-a stîrnit curiozitatea. Vreau să ştiu ce sfat are să-mi dea.

— Bine, zic într-un final. Spune-mi care e pontul tău genial de sex stil anii '20. Dar sper din suflet că nu implică nici un fel de pastă ciudată, imposibil de şters.

— *Păi...* începe Sadie, apropiindu-se de mîne.

Dar nu apucă să continue, pentru că privirea mi se concentrează subit peste umărul ei. Încremenesc şi inspir adînc. Un tip în vîrstă îmbrăcat în palton descuie uşa de la pompe funebre.

— Ce-i? Sadie îmi urmăreşte privirea. A.

— Da.

Înghit în sec.

În clipa asta, bărbatul în vîrstă m-a zărit deja. Bănuiesc că nici n-are cum să nu mă vadă, cum stau aşa dreaptă pe o bancă şi mă uit ţintă la el.

— Vă simţiţi... bine? zice circumspect.

— Îhm... hîm. Mă ridic cu greu în picioare. Sinceră să fiu... am venit să o văd pe... să-i aduc un ultim omagiu. E strămătuşa mea. Sadie Lancaster. Cred că dumneavoastră sînteţi... că aici e locul in care...

— Aaa. Încuviinţează grav. Da.

— Credeţi că... aş putea cumva... s-o văd?

— Aaa, înclină iar din cap. Sigur că da. Lăsaţi-mă doar o clipă să deschid, să pun cîteva lucruri în ordine şi revin imediat, domnişoară...

— Lington.

— Lington. Pe chipul lui apare un licăr de recunoaştere. Sigur că da, sigur că da. Dacă doriţi să intraţi şi să aşteptaţi în salon...

— Vin imediat. Încerc un zîmbet, care seamănă mai mult cu un rictus. Trebuie doar... să dau un telefon...

Dispare înăuntru. O clipă, sînt ca ţintuită locului. Aş vrea să prelungesc momentul ăsta cît mai mult. Aş vrea să nu facem ce facem. Poate că, dacă mă fac că toate astea nu se întîmplă, n-or să se întîmple.

— Ai colierul? aud vocea lui Sadie lîngă mine.

— E aici.

Îl scot din geantă.

— Bine.

Îmi zîmbeşte, dar e un zîmbet încordat şi distant. Îmi dau seama că a uitat complet de pontul de sex a la 1920.

— Zi... eşti pregătită? Mă străduiesc să-mi iau un ton cît mai lejer. Locurile de genul ăsta pot fi destul de deprimante...

— A, păi eu nu intru, răspunde Sadie relaxată. Eu rămîn aici şi aştept. E mult mai bine aşa.

— Cum vrei, încuviinţez. E o idee foarte bună. Nu vrei să...

Amuţesc, incapabilă să continui, dar în egală măsură incapabilă să-i spun exact la ce mă gîndesc. Gîndul care mi se învîrte în minte iar şi iar ca o melodie obsedantă, care se aude din ce în ce mai tare.

Oare chiar n-are, nici una dintre noi, de gînd să-l rostească?

— Deci.

Înghit în sec.

— Deci ce? Vocea îi e veselă şi tăioasă ca un diamant neşlefuit – şi, brusc, îmi dau seama. Şi ea tot la asta se gîndeşte.

— Ce crezi că o să se întîmple cînd am să... cînd...

— Vrei să spui, cînd o să scapi, în fine, de mine? zice Sadie, la fel de glumeaţă ca întotdeauna.

— Nu! Am vrut doar să spun...

— Ştiu. Eşti al naibii de grăbită să scapi odată de mine. Te-ai săturat să mă vezi intruna. Îi tremură uşor bărbia, dar îmi zîmbeşte scurt. Dar cred că-ţi faci iluzii degeaba, n-o să scapi de mine.

Ochii ei îi întîlnesc pe-ai mei şi citesc în ei mesajul. *Nu-ţi pierde cumpătul. Nu te pierde cu firea. Bărbia sus.*

— Deci am rămas cu tine pe cap. Reuşesc, cumva, să-mi iau un ton ironic. Norocul meu.

— Mi-e teamă că da.

— Asta-mi mai lipsea, biata de mine. Îmi dau ochii peste cap. O stafie cîrcotaşă, care să mă bîntuie toată viaţa.

— Un *înger păzitor* cîrcotaş, mă corectează apăsat.

— Domnişoară Lington? Bătrînul scoate capul pe uşă. Cînd doriţi, puteţi veni.

— Mersi! Vin imediat!

Cînd se închide uşa, mă ridic şi-mi scutur geaca de cîteva ori, fără să fie nevoie. Îmi îndrept cureaua, asigurîndu-mă că e perfect dreaptă, amînînd momentul încă treizeci de secunde.

— Deci las colierul şi ne vedem în cîteva minute, OK?

Încerc să-mi iau un ton cît mai normal cu putinţă.

— O să fiu aici.

Sadie bate uşor cu palma în banca pe care stă.

— Mergem să vedem un film. Sau ceva de genul ăsta.

— De acord, încuviinţează.

Fac un pas, apoi mă opresc. Ştiu că jucăm un joc. Dar nu pot să las lucrurile aşa. Mă răsucesc pe călcîie, respirînd precipitat, hotărîtă să nu mă pierd cu firea, să n-o dezamăgesc.

— Dar... zic şi eu. Pentru cazul în care... Nu am puterea s-o spun. Nu pot nici măcar s-o gîndesc. Sadie, a fost...

Nu există nici un cuvînt de spus. Nici un cuvînt nu poate cuprinde totul. Nimic nu poate descrie cum a fost s-o cunosc pe Sadie.

— Ştiu, şopteşte, şi ochii ei sînt ca două stele întunecate ce sclipesc în noapte. Şi pentru mine a fost la fel. Fă ce ai de făcut.

Cînd ajung la uşa pompelor funebre, mă uit înapoi pentru ultima oară. Stă cu spatele drept,

într-o postură fără cusur, cu gîtul la fel de lung şi de alb ca întotdeauna, iar rochia îi face ape-ape în jurul trupului firav. Se uită drept în faţă, cu tălpile perfect paralele şi cu mîinile împreunate pe genunchi. Perfect nemişcată. De parc-ar aştepta.

Nu-mi pot imagina ce e în sufletul eî.

Cum stau aşa acolo, mă vede brusc privind-o cu hotărîre îşi ridică bărbia şi-mi zîmbeşte, fermecător şi sfidător.

— Şo pe eî! strigă.

— Şo pe ei! îi răspund şi eu.

Cu un impuls, îi trimit o bezea. Apoi mă întorc şi împing uşa, cu o hotărîre bruscă. E timpul să fac asta.

Directorul de la pompe funebre mi-a făcut un ceai şi a scos repede doi biscuiţi de aluat fraged, pe care i-a pus pe o farfurie decorată cu trandafirî. E un bărbat aproape lipsît de bărbie, care răspunde la orice comentariu cu un „aaa" grav şi profund, şi abia apoi răspunde efectiv. Lucru care, de la un moment dat încolo, devine agasant.

Mă conduce pe un hol vopsit într-o nuanţă pastelată, după care se opreşte sugestiv în faţa unei uşi de lemn pe care scrie „Salonul alb"

— Vă las cîteva clipe singură. Deschide uşa cu un gest exersat şi o lasă uşor întredeschisă, după care adaugă: E adevărat că dînsa a fost fata din tabloul acela celebru? Cel despre care s-a tot vorbit în ziare?

— Da, încuviinţez.

— Aaa. Bărbatul îşî lasă capul jos. Ce minune. Aproape că nu-ţi vine să crezi. O femeie atît, atît de bătrînă. 105, parcă? O vîrstă incredibilă.

Deşi ştiu că se străduieşte să fie amabil, cuvintele lui şfichiuiesc în carne vie.

— Eu nu mă gîndesc la ea aşa, zic tăios. Nu mă gîndesc la ea ca la o femeie în vîrstă.

— Aaa. Bărbatul încuviinţează grăbit. Am înţeles.

— În orice caz, vreau să pun ceva în... sicriu. Se poate? Va fi în siguranţă?

— Aaa. Foarte în siguranţă, puteţi să staţi liniştită.

— E ceva foarte intim, zic belicoasă. Nu vreau să mai intre nimeni aici după mine. Dacă doreşte cineva să o vadă, întîi vorbiţi cu mine, OK?

— Aaa. Îşi priveşte pantofii, plin de respect. Desigur.

— Bine. Mulţumesc. Atunci... o să intru.

Intru, închid uşa în urma mea şi rămîn acolo preţ de cîteva momente. Acum că sînt aici, acum că fac efectiv asta, îmi tremură uşor picioarele. Înghit în sec de cîteva ori, încercînd să-mi vin în fire, spunîndu-mi să nu-mi pierd cumpătul. Apoi, o clipă mai tîrziu, îmi adun curajul şi fac un pas către sicriul mare de lemn. Apoi încă unul.

Asta e Sadie. Sadie cea adevărată. Străbunica mea de 105 ani. Care a trăit şi a murit şi pe care n-am cunoscut-o niciodată. Mă apropii, respirînd precipitat. Cînd întind mîna spre ea, văd doar un vălătuc de păr alb uscat şi o fărîmă de piele veche, zbîrcită.

— Iată-te, Sadie, şoptesc. Cu blîndeţe şi grijă, îi strecor colierul în jurul gîtului. Am reuşit.

În fine. Am reuşit.

Pare atît de mică şi de stafidită. Atît de vulnerabilă. Mă gîndesc la toate momentele în care am vrut s-o ating. La dăţile cînd am încercat s-o prind de mînă sau s-o strîng în braţe... şi acum iat-o în faţa mea. În carne şi oase. O mîngîi încet pe păr şi-i îndrept rochia, dorindu-mi, mai mult decît orice, să-mi poată simţî atingerea. Acest

trup fragil, bătrîn şi micuţ, pe punctul de a se dezintegra, a fost casa sufletului lui Sadie vreme de 105 ani. Asta a fost de fapt ea.

Stau aşa acolo, încercînd să respir calm, să am gînduri paşnice şi adecvate momentului. Poate să rostesc şi cîteva cuvinte. Vreau să fac ce se cuvine. Dar, în acelaşi timp, în inima mea îşi face loc o dorinţă stringentă, tot mai intensă cu fiecare clipă. Adevărul e că inima mea nu se află în încăperea asta.

Trebuie să plec. Acum.

Ajung împleticindu-mă la uşă, răsucesc clanţa şi ies clătinîndu-mă, spre mirarea vizibilă a directorului, care se plimbă pe culoar.

— E totul în regulă? zice.

— Da, zic cu un nod în gît, deja îndepărtîndu-mă. Totul e în regulă. Mulţumesc foarte mult. Ţinem legătura. Dar acum trebuie să plec. Îmi pare rău, e ceva destul de important...

Mi s-a pus o greutate atît de mare în piept, că abia mai pot să respir. Îmi zvîcneşte capul de gînduri pe care nu vreau să le am. Trebuie să ies de aici. Reuşesc, nici eu nu ştiu cum, să ajung la capătul culoarului pastelat şi aproape alerg in holul principal. Ajung la ieşire şi mă năpustesc afară, în stradă. Şi împietresc, cu mîna pe uşă, gîfîind uşor, cu privirea spre trotuarul de vizavi.

Banca e goală.

Şi atunci ştiu.

Sigur că ştiu.

Şi totuşi, picioarele mă poartă alergînd pe trotuarul de vizavi. Mă uit disperată în lungul străzii. Strig „Sadie? SADIE?" pînă răguşesc. Îmi şterg lacrimile, fără să iau în seamă întrebările amabile ale trecătorilor, şi mă uit iar în susul şi în josul străzii, şi nu mă pot lăsa păgubaşă,

pînă cînd, în fine, mă așez pe bancă și mă apuc de ea cu ambele mîini. Doar așa, pentru orice eventualitate. Și aștept.

Și, cînd se lasă amurgul și încep să tremur... știu. O știu în adîncul sufletului, acolo unde contează.

Nu se mai întoarce. A plecat mai departe.

Douăzeci și șapte

— Doamnelor și domnilor. Vocea îmi răsună atît de tare, că mă opresc și-mi dreg glasul. N-am mai vorbit niciodată la niște boxe atît de puternice și, deși am făcut o probă de sunet mai devreme, zicînd „Bună ziua, Wembley, unu-doi, unu-doi", încă nu mi-am revenit din șoc. Doamnelor și domnilor, încerc din nou. Vă mulțumesc foarte mult că sînteți aici azi, în această zi tristă și în același timp o zi de sărbătoare... Privesc chipurile din mulțime, care se uită spre mine așteptînd. Rînduri întregi de oameni. Au umplut stranele bisericii St Botolph. Și, mai presus de orice, o zi în care aducem omagiul și recunoștința noastră unei femei extraordinare, care ne-a impresionat pe toți.

Mă întorc și mă uit la reproducerea imensă a tabloului lui Sadie, care domină biserica. În jurul ei și sub ea se află cele mai frumoase aranjamente florale pe care le-am văzut vreodată, cu crini și orhidee și iederă agățătoare și chiar și o imitație a colierului cu libelulă al lui Sadie, făcut din trandafiri galben pal așezați pe un pat de mușchi.

Asta a fost făcut de Hawkes and Cox, o florărie de top din Londra. M-au contactat cînd au auzit de înmormîntare și s-au oferit să îl facă

gratis, fiindcă sînt mari admiratori ai lui Sadie şi vor să-şi arate aprecierea pentru ea. (Sau, dacă e să fim cinici, fiindcă ştiau că asta le va aduce o publicitate masivă.)

Sincer, iniţial n-am vrut să fac din eveniment o chestie de asemenea anvergură. Am vrut doar să organizez o simplă slujbă de pomenire. Însă pe urmă a aflat de ea Malcolm de la London Portrait Gallery. El mi-a propus să anunţe detaliile acesteia pe site-ul lor, în ideea că unii iubitori de artă ar putea dori să vină şi să-şi aducă omagiile acestui adevărat simbol al picturii. Spre uimirea tuturor, au fost asaltaţi de înscrieri. Pînă la urmă, au fost nevoiţi să facă şi o selecţie a participanţilor. Ştirea a apărut şi la *London Tonight*. Şi iată-i pe toţi, înghesuiţi ca sardelele. Şiruri şi şiruri de *fani*. Oameni care vor s-o omagieze pe Sadie. Cînd am ajuns şi am văzut mulţimea, am simţit că rămîn fără aer.

— Aş vrea de asemenea să-mi exprim felicitările pentru ţinută. Bravo. Mă uit radioasă spre paltoanele *vintage*, spre eşarfele cu mărgele, spre cele cîteva perechi de ghetre. Cred că Sadie ar fi fost foarte încîntată.

Codul vestimentar obligatoriu azi este „anii '20" şi toată lumea a făcut ce-a putut în sensul ăsta. Şi nu-mi pasă dacă slujbele religioase nu implică de obicei şi coduri vestimentare, cum zicea întruna vicarul ăla. Lui Sadie i-ar fi plăcut la nebunie şi asta-i tot ce contează.

Toate asistentele de la azilul Fairside au făcut un efort de zile mari, atît în privinţa propriei ţinute, cît şi în cea a rezidenţilor în vîrstă care au venit. Fiecare în parte e îmbrăcată în nişte haine fabuloase, cu paruri şi coliere. Îi surprind privirea lui Ginny şi îmi zîmbeşte radioasă, fluturîndu-şi evantaiul în semn de încurajare.

Ginny şi alte cîteva asistente de la azil m-au însoţit la înmormîntarea privată şi incinerarea lui Sadie, care a avut loc în urmă cu cîteva săptămîni. Am vrut să fie acolo doar oameni care au cunoscut-o. Cu adevărat. A fost un eveniment foarte liniştit şi emoţionant şi după aceea le-am invitat la restaurant şi am plîns şi am băut vin şi am spus poveşti cu Sadie şi am rîs, după care le-am oferit o donaţie generoasă pentru azil şi au început iar să plîngă.

Mama şi tata n-au fost invitaţi. Dar cred că m-au înţeles cumva.

Mă uit la ei, aşezaţi în primul rînd. Mama e într-o rochie lila de coşmar cu talie căzută şi are o bandană care aduce mai mult a anii '70 şi Abba decît a anii '20. Şi tata n-are nici o legătură cu anii '20. E într-un costum normal şi modern la un rînd, cu batistă de mătase cu picăţele în buzunarul de la piept. Dar îl iert, fiindcă mă priveşte cu aşa căldură, mîndrie şi dragoste.

— Aceia dintre dumneavoastră care n-au cunoscut-o pe Sadie decît ca pe fata din portret se pot întreba: cine era oare omul din spatele tabloului? Ei bine, era o femeie extraordinară. Era inteligentă, amuzantă, curajoasă, nonconformistă... şi trata viaţa ca pe cea mai mare aventură. Aşa cum ştiţi cu toţii, a fost muza unuia dintre cei mai mari pictori ai acestui secol. L-a vrăjit. N-a încetat să-l iubească, toată viaţa, şi el la fel. Însă au fost despărţiţi de anumite împrejurări tragice. Dar, dacă el ar fi trăit mai mult... cine ştie?

Fac o pauză de respiraţie şi mă uit la mama şi la tata, care mă privesc captivaţi. Azi-noapte am repetat discursul în faţa lor şi tata zicea întruna siderat: „Dar de unde ştii toate astea?".

Pînă la urmă, ca să tacă odată, am început să mă refer, vag, la „arhive" şi „scrisori vechi"

— Era genul care nu face compromisuri şi pus mereu pe şotii. Şi avea talentul ăsta de a... face lucrurile să se întîmple. Atît ei, cît şi altora.

Arunc o privire furişă spre Ed, care stă lîngă mama, şi el îmi face cu ochiul. Şi el ştie discursul ăsta, destul de bine.

— A trăit pînă la 105 ani, ceea ce e o mare realizare. Mă uit la lumea din jur ca să mă asigur că e atentă. Dar ştiu că nu i-ar fi plăcut deloc ca asta să fie singura ei calitate definitorie; dacă lumea ar fi văzut-o doar ca pe „femeia aia de 105 ani" Fiindcă, în sufletul ei, a avut 23 de ani toată viaţa. Era o fată care şi-a dus traiul cu mare însufleţire. O fată care iubea charlestonul, cocteilurile, căreia îi plăcea să dea dîn fund în cluburile de noapte şi în fîntîni, care conducea mult prea repede, care adora rujul şi să pufăie din ţigaretă... şi să se mozolească.

Sper din suflet ca nimeni din public să nu ştie ce înseamnă „să se mozolească" Şi, cum am şi sperat, lumea se mulţumeşte să zîmbească politicoasă, de parcă aş fi zis că-i plăceau aranjamentele florale.

— Ura să tricoteze, adaug răspicat. Ţin neapărat să menţionez acest lucru. Însă iubea revista *Grazia.*

Lumea din biserică începe să rîdă, ceea ce e un lucru bun. Speram să se rîdă.

— Sigur că, pentru noi, familia ei, continui, ea n-a fost doar o fată fără nume dintr-un tablou. A fost străbătuşa mea. E parte din trecutul nostru. Ezit puţin înainte de a trece la partea din discurs la care ţin cel mai mult. E uşor să-ţi neglijezi familia. E uşor s-o iei de bună. Dar familia ta e istoria ta. Familia ta e parte din ceea ce eşti. Şi,

fără Sadie, nici unul dintre noi n-am fi unde sîntem azi.

În clipa asta, nu mă pot abține să nu-l săgetez pe unchiul Bill cu o privire de oțel. Stă cu spatele perfect drept lîngă mama, îmbrăcat într-un costum făcut la comandă, cu o garoafă la butonieră, mult mai tras la față decît era pe plaja aia din sudul Franței. Una peste alta, n-a fost o lună prea grozavă pentru el. A fost în permanență pe prima pagină, și la știrile generale, și la secțiunea de afaceri, și nu într-o lumină prea grozavă.

La început, am vrut să-i interzic efectiv să vină la eveniment. PR-istul lui era disperat ca el să participe, să mai șteargă din publicitatea negativă de care a avut parte, dar n-am suportat ideea să-l văd cum apare țanțoș și captează tot interesul, adică să facă ce face el de obicei. Însă pe urmă m-am răzgîndit. Am început să mă gîndesc: de ce să nu vină și s-o omagieze pe Sadie? De ce să nu vină și să afle și el cît de minunată a fost mătușa lui?

Așa că i-am permis să vină. În condițiile impuse de mine.

— Ar trebui s-o prețuim. Să-i fim recunoscători.

Nu pot să nu mă uit iar cu subînțeles la unchiul Bill – și nu sînt singura. Toți cei de față îi aruncă priviri, lumea își dă coate și șoptește.

— Acesta este motivul pentru care am pus bazele Fundației Sadie Lancaster, în amintirea lui Sadie. Fondurile strînse vor fi distribuite de către administratorii săi unor cauze cu care ea ar fi fost de acord. În principiu, vom sprijini diverse organizații din lumea dansului, evenimente de binefacere în folosul celor de vîrsta a treia, azilul de bătrîni Fairside și London Portrait Gallery, drept recunoaștere pentru că a pă- rat

tabloul atît de preţios pentru ea în condiţii de maximă siguranţă în ultimii douăzeci şi cinci de ani.

Zîmbesc larg spre Malcolm Gledhill, care îmi răspunde la fel de radios. Era să facă apoplexie cînd i-am spus. S-a făcut stacojiu la faţă şi a început să mă întrebe dacă nu vreau să devin o „prietenă" a galeriei sau să fac parte din consiliul de conducere sau ceva, dată fiind marea mea dragoste pentru artă. (Nu i-ar fi picat prea bine să-i zic: sinceră să fiu, îi port o mare dragoste lui Sadie şi atît, cu celelalte tablouri poţi să faci ce vrei.)

— Aş dori de asemenea să vă anunţ că unchiul meu, Bill Lington, doreşte să aducă următorul tribut lui Sadie, pe care acum îl voi citi în numele său.

Nici într-o mie de ani n-am de gînd să-l las pe unchiul Bill să se urce pe podiumul ăsta. Sau să-şi scrie singur discursul. Nici măcar nu ştie ce-am de gînd să spun. Despăturesc o hîrtie separată şi las să se stîrnească suficientă rumoare în sală înainte de a începe.

— „Este sută la sută meritul tabloului lui Sadie că am reuşit să mă lansez în afaceri. Fără frumuseţea şi ajutorul ei, astăzi nu m-aş afla în postura privilegiată în care mă aflu. Nu am apreciat-o suficient în timpul vieţii ei. Şi regret nespus acest lucru." Fac o pauză de efect. Publîcul a rămas mut şi cu gura căscată. Văd toţi ziariştii notînd de zor. „Prin urmare, sînt încîntat să anunţ astăzi că voi dona zece milioane de lire Fundaţiei Sadie Lancaster. E o mică recompensă, pentru o persoană foarte specială."

Se lasă o tăcere înmărmurită. Unchiul Bill s-a făcut galben-pămîntiu şi, în loc de zîmbet, are un rictus bine întipărit pe faţă. Mă uit la Ed,

care-mi face cu ochiul, apoi semnul victoriei. Ed mi-a zis „Mergi pe zece milioane" Eu voiam să cer doar cinci, mi se părea suficient. Şi partea bună e că acum, cînd au auzit şase sute de oameni şi un rînd întreg de ziarişti, nu prea mai poate da înapoi.

— Vă mulţumesc din inimă tuturor că aţi venit. Mă uit în jur, la cei din biserică. La ora cînd a fost descoperit tabloul, Sadie se afla într-un azil. N-a ştiut niciodată cît e de apreciată şi de iubită. Ar fi fost copleşită, dacă v-ar fi văzut azi. Şi-ar fi dat seama...

Simt cum îmi dau brusc lacrimile.

Nu. Nu pot s-o dau în bară tocmai acum. După ce m-am descurcat atît de bine. Reuşesc, cumva, să zîmbesc şi trag din nou aer în piept.

— Şi-ar fi dat seama că a lăsat ceva foarte valoros în urma ei. A încălzit sufletul atîtor oameni, iar moştenirea ei va rămîne vie multe generaţii de acum încolo. În calitate de strănepoată a ei, sînt extrem de mîndră. Mă răsucesc o clipă pe călcîie în tăcere, apoi revin la loc. Acum nu-mi mai rămîne să spun decît un singur lucru... Pentru Sadie. Vă rog să ridicăm cu toţii paharele...

Se aude o foială generală, cu foşnete şi clinchete în clipa în care fiecare îşi ridică paharul de cocteil. Fiecare invitat a primit la sosire un cocteil: un Gin Fizz sau un Sidecar, special pregătite de doi barmani de la Hilton. (Şi nu-mi pasă dacă lumea nu bea de obicei cocteil la slujbele religioase.)

— Şo pe ei! Ridic paharul sus şi audienţa repetă ascultătoare după mine „Şo pe ei". În timp ce toată lumea bea, se lasă tăcerea. Apoi, încet-încet, se aud şoapte şi chicote în toată biserica. O văd pe mama bînd din Sidecar-ul ei cu o expresie uşor stresată şi pe unchiul Bill dîndu-şi posomorît

peste cap ginul dintr-o singură mişcare, şi pe un Malcolm Gledhill trandafiriu la faţă făcîndu-i semn chelnerului să-i reumple paharul.

Orga atacă in forţă primele măsuri din *Jerusalem* şi cobor de pe scenă şi mă alătur lui Ed, care stă in picioare lîngă părinţii mei. Poartă cel mai incredibil smoching *vintage* stil anii '20, pe care a dat o avere la o licitaţie de la Sotheby şi care îl face să arate ca o vedetă de film alb-negru. Cînd am icnit şocată auzind preţul, s-a mulţumit să dea din umeri şi să-mi spună că ştia cît înseamnă anii '20 pentru mine.

— Bravo, îmi şopteşte, apucîndu-mă de mînă. Cred că ar fi fost mindră de tine.

În clipa cînd începe primul imn, îmi dau seama că nu pot să cînt. Pur şi simplu am un nod imens în gît şi cuvintele nu vor să iasă. Aşa că mă mulţumesc să mă uit în jur la biserica plină de flori, la hainele superbe ale tuturor şi la toţi cei adunaţi aici, cîntînd cu foc pentru Sadie. Oameni atît de diferiţi, din toate zonele societăţii. Tineri, bătrîni, membri ai familiei, prieteni de la azil... oameni asupra cărora şi-a pus amprenta, într-un fel sau altul. Adunaţi cu toţii aici. Doar pentru ea. O merita din plin.

Merita din plin *toate astea*. O merita de mult.

Cînd slujba se termină în cele din urmă, organistul se lansează într-un ritm de charleston (nu-mi pasă că, de obicei, la slujbele religioase nu se cîntă charleston) şi congregaţia iese încet din sală, cu paharele de cocteil în mînă. Recepţia are loc la London Portrait Gallery, graţie amabilităţii lui Malcolm Gledhill, şi mai multe fete săritoare cu ecusoane le spun oamenilor cum să ajungă acolo.

Însă eu nu mă grăbesc. Nu pot încă să fac față conversațiilor, pălăvrăgelii și zumzetului general. Nu încă. Mă așez în strana mea din rîndul din față, trăgînd în piept parfumul florilor și așteptînd pînă se mai calmează lucrurile.

Am răzbunat-o. Cel puțin, așa cred. Așa sper.

— Draga mea, mă întrerupe vocea mamei și o văd apropiindu-se, cu o bandană mai oribilă decît a avut vreodată. E îmbujorată la față și are o aură de încîntare în jurul ei cînd se strecoară lîngă mine. A fost minunat. *Minunat.*

— Mersi.

Îi zîmbesc.

— Sînt așa de mîndră de felul în care i-ai copt-o unchiului Bill. Fundația ta va face lucruri extraordinare, să știi. Ca să nu mai zic de cocteiluri! adaugă, golindu-și paharul. Ce idee bună!

Mă uit la mama intrigată. Din cîte știu, azi nu și-a făcut absolut nici o grijă, despre nimic. Nu s-a stresat că poate întîrzie lumea sau că se îmbată sau că sparge paharele de cocteil sau orice altceva.

— Mamă... ești alt om, nu pot să nu-i zic. Pari mai puțin stresată. Ce s-a întîmplat?

Mă întreb brusc dacă nu cumva o fi fost la doctor. I-o fi dat Valium sau Prozac sau ceva? Oare ia ceva, de-i așa euforică?

Mama își aranjează mînecile mov în tăcere.

— A fost foarte ciudat, zice în cele din urmă. Și ești singura căreia pot să-i spun, Lara. Dar, acum cîteva săptămîni, s-a întîmplat un lucru straniu.

— Ce?

— A fost, cum să-ți spun, parcă aș fi auzit o voce... Șovăie, apoi șoptește: *O voce în capul meu.*

— O voce? Încremenesc. Ce fel de voce?

— Nu sînt o fire religioasă. Tu ştii asta. Mama se uită în jur, în biserică, şi coboară glasul. Dar îţi spun, vocea asta mă urma peste tot, toată ziua! Uite-aici era. Se bate uşor în cap. Nu voia deloc să mă lase în pace. Am crezut că înnebunesc!

— Şi ce... ce zicea?

— Zicea „Totul o să fie bine, nu-ţi mai face atitea griji!". Doar atît, dar o zicea iar, şi iar, şi iar, ore la rînd. Pînă la urmă m-a scos din minţi. Şi i-am zis, tare: „Bine, Voce Interioară, am înţeles mesajul!" Şi atunci s-a oprit, ca prin farmec.

— Extraordinar, îngaim, cu un nod în gît. E... incredibil.

— Şi, de atunci, am descoperit că lucrurile din jur nu mă mai deranjează chiar atît de tare. Mama se uită la ceas. Cred c-ar cam trebui să plec, trebuie să ajungă tata cu maşina. Vrei să te luăm şi pe tine?

— Mai stau puţin. Ne vedem acolo.

Mama încuviinţează înţelegătoare, după care iese. Mă las mai bine pe spătar, în timp ce ritmul de charleston se topeşte într-o altă melodie din anii '20, cu ochii la tavanul cu stucatură superbă, încă şocată de cuvintele mamei. O şi văd pe Sadie urmînd-o peste tot, asasinînd-o, refuzînd să se dea bătută.

Sadie a însemnat atît de mult şi a făcut şi a schimbat atîtea lucruri. Chiar şi acum, am sentimentul că nu ştiu nici jumătate din ele.

În cele din urmă, potpuriul se sfîrşeşte şi apare o femeie în haine bisericeşti, care începe să sufle în toate lumînările, ca să le stingă. Mă adun, îmi iau geanta şi mă ridic în picioare. Locul e pustiu. Probabil toată lumea e deja pe drum.

În timp ce ies din biserică şi intru în curtea pavată din faţă, îmi intră în ochi o rază de soare

și clipesc. Pe trotuar, un grup de oameni încă rîd și vorbesc, dar în apropierea mea nu e nimeni, și mă trezesc privind spre cer. Așa cum fac adesea. Și acum.

— Sadie? zic încetișor, în virtutea obișnuinței. Sadie?

Dar, firește, nu primesc nici un răspuns. Ca de obicei.

— Bravo! Ed se pogoară asupra mea, apărut de nicăieri, și-mi plantează un sărut pe buze, făcîndu-mă să tresar. Unde era, după un stîlp? Spectaculos. A ieșit brici. N-ar fi putut să iasă mai bine. Am fost foarte mîndru de tine.

— A. Mersi. Mă îmbujorez de plăcere. Am fost bună, așa-i? A venit atîta lume!

— E incredibil. Și toate astea ți se datorează ție. Mă atinge ușor pe obraz și zice, coborînd glasul: Ești gata să mergi la galerie? Le-am zis alor tăi să se ducă înainte.

— Da, zîmbesc. Mersi că m-ai așteptat. Aveam nevoie să fiu o clipă singură.

— Înțeleg.

Cînd pornim către stradă, trecînd de porțile de fier forjat, își strecoară brațul pe după al meu și i-l strîng. Ieri, pe nepusă masă, în timp ce ne duceam la repetiția pentru slujba de azi, Ed mi-a zis că își prelungește transferul la Londra cu încă șase luni, fiindcă e păcat să nu profite de asigurarea de mașină. După care m-a privit lung și m-a întrebat ce părere aș avea dacă ar mai rămîne pe-aici un timp?

M-am făcut că mă gîndesc intens, chinuindu-mă să-mi ascund euforia, după care i-am zis că da, de ce să nu profite de asigurarea de mașină? Iar el a zîmbit ușor fistîcit. La care am zîmbit și eu ușor fîstîcită. Și, în tot timpul ăsta, mîna lui era bine încolăcită în jurul mîinii mele.

— Ia zi... cu cine vorbeai adineaori? adaugă în treacăt. Cînd ai ieșit din biserică.

— Poftim? zic, ușor șocată. Cu nimeni. Zi, e aproape mașina?

— Fiindcă mi s-a părut... insistă el lejer, că ai zis „Sadie"

Trece o secundă bună pînă reușesc să-mi recompun trăsăturile în expresia adecvată de mirare.

— Ți s-a părut că am zis *Sadie*? Rîd scurt, ca să-i demonstrez cît de bizară e această idee. Ce te face să spui asta?

N-are de gînd s-o lase baltă. Văd de la o poștă.

— O fi din cauza accentului britanic, zic cu inspirație bruscă. Poate că m-ai auzit spunînd „Sidecar". „Mai vreau un Sidecar."

— Sidecar.

Ed se oprește din mers și mă fixează lung și ironic. Nu știu cum, reușesc să întorc spre el niște ochi mari și inocenți. Nu-mi poate citi gîndurile, îmi reamintesc. Nu-mi poate citî gîndurile.

— E ceva care-mi scapă, zice în cele din urmă, clătinînd din cap. Nu știu ce e, dar în mod sigur e ceva.

Mi se strînge ușor inima. Ed știe absolut totul despre mine, oricît de important sau de insignifiant ar fi. Trebuie să știe și asta. La urma urmei, a fost o parte din toată povestea.

— Da, încuviințez în cele din urmă. Ai dreptate. Și o să-ți povestesc totul. Într-o zi.

Ed mă privește zîmbind. Îmi cîntărește din ochi rochia *vintage*, mărgelele negre care mi se leagănă în mers, părul ondulat stil Marcel și penele care mi se leagănă deasupra frunții, și se mai îmblînzește.

— Hai să mergem, douăzecisto. Mă apucă de mînă cu fermitatea și siguranța cu care m-am

obișnuit deja. Ai făcut un lucru minunat pentru strămătușa ta. Păcat că n-a fost și ea cu noi.

— Da, sînt de acord cu el. Mare păcat.

Dar, în timp ce ne îndepărtăm, mai arunc încă o privire furișă spre cerul pustiu.

Sper că a fost.

Mulţumiri

Aş vrea să le mulţumesc celor care cu atîta bunăvoinţă m-au ajutat în cercetările mele pentru această carte: Olivia şi Julian Pinkney, Robert Beck şi Tim Moreton.

Imense mulţumiri, ca întotdeauna, Lindei Evans, Laurei Sherlock şi întregii echipe minunate de la Transworld. Şi, desigur, Aramintei Whitley, lui Harry Man, Nicki Kennedy, Sam Edenborough, Valerie Hoskins, Rebecca Watson, băieţilor mei şi Consiliului.

ÎN COLECȚIA „CHIC"

au apărut:

Helen Fielding – *Bridget Jones: La limita rațiunii*
Lauren Weisberger – *Diavolul se îmbracă de la Prada*
Sophie Kinsella – *Poți să ții un secret?*
Sophie Kinsella – *La cumpărături cu sora mea*
Lauren Weisberger – *Vreau să fiu V.I.P.*
Marian Keyes – *Lucy Sullivan se mărită*
Plum Sykes – *Blonde de milioane*
Allison Pearson – *Nu știu cum reușește*
Marian Keyes – *Vacanța lui Rachel*
Helen Fielding – *Jurnalul lui Bridget Jones*
Lauren Henderson – *Ex-ii anonimi*
Sophie Kinsella – *Mă dau în vînt după cumpărături*
Sophie Kinsella – *La cumpărături în rochie de mireasă*
Sophie Kinsella – *Supermenajera*
Marian Keyes – *Pepenașul*
Plum Sykes – *Divorțul în înalta societate*
Francesca Clementis – *Divorțul perfect*
Sophie Kinsella – *Goana după cumpărături la New York*
Holly Peterson – *Dădacul*
Lauren Henderson – *Margarita cu gheață*
Marisa Mackle – *Un tip la înălțime*
Oksana Robski – *Casual*
Bridie Clark – *Pentru că-și permite*
Lauren Henderson – *Rochia neagră de latex*
Sue Margolis – *Gucci Gucci Coo*
Marian Keyes – *Sushi pentru începători*
Emma McLaughlin, Nicola Kraus – *Jurnalul unei dădace*
Lauren Henderson – *Femeie. Albă. Moartă*
Marian Keyes – *E cineva acolo?*
Lucy Cavendish – *Femeia invizibilă*
Sophie Kinsella – *La cumpărături cu bebe*
Jane Moore – *Clubul soțiilor nr. 2*

Wendy Holden – *Nevestele din Bath*
Lauren Henderson – *Prea multe blonde*
Jane Green – *Jemima J.*
Catherine Alliott – *Trei într-un pat*
Wendy Holden – *Şcoală pentru soţi*
Jane Green – *Eu şi soacră-mea*
Sophie Kinsella – *Îţi aminteşti de mine?*
Jane Green – *Babyville*
Jane Fallon – *Cum să scap de Matthew*
Beth Harbison – *Clubul dependentelor de pantofi*
Dorothy Koomson – *Fetiţa prietenei mele*
Catherine Alliott – *Nu-s genul ăsta de fată!*
Lauren Weisberger – *Pe urmele lui Harry Winston*
Jane Green – *A doua şansă*
Jennifer Weiner – *Super-tare la pat*
Jennifer Weiner – *Anumite fete*
Marian Keyes – *Un tip mortal*
Julia Llewellyn – *Amy pleacă în luna de miere*
Beth Harbison – *Secretele unei dependente de pantofi*
Cathy Kelly – *Pentru totdeauna*
Jane Fallon – *Ţi-am plătit-o!*
Sophie Kinsella – *Fata fantomă*

în pregătire:

Jane Green – *Casa de pe plajă*
Jennifer Weiner – *Eu cu sora mea mai mică*

www.polirom.ro

Redactor: Ioana Oprica
Coperta: Radu Răileanu
Tehnoredactor: Luminița Păun

Bun de tipar: decembrie 2009. Apărut: 2009
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. BOX 266
700506, Iași, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33,
O.P. 37 • P.O. BOX 1-728, 030174
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

Tiparul executat la S.C. LUMINA TIPO S.R.L.
Str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, București
Tel./Fax: 211.32.60, 212.29.27, E-mail: office@luminatipo.com

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România
Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR UNIREA